

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

विषयानुक्रमणिका.

तैत्तिरीयसंहिता.

१ काण्डे चतुर्थः प्रपाठकः.

			अनुवाकः.
सोमाभिषवमन्त्राः	...	...	१
ग्रहग्रहणासादनादिमन्त्राः—	...	...	
उपांशुग्रहः	...	...	२
अन्तर्यामिग्रहः	...	...	३
वायव्यैन्द्रवायवग्रहौ	...	...	४
मैत्रावरुणग्रहः	...	...	५
आश्विनग्रहः	...	...	६-७
शुक्रग्रहः	...	...	८
मन्थिग्रहः	...	...	९
आश्रयणग्रहः	...	...	१०-११
उक्थ्यग्रहः	...	...	१२
ध्रुवग्रहः	...	...	१३
ऋतुग्रहाः	...	...	१४
ऐन्द्रामग्रहः	...	...	१५
वैश्वदेवग्रहः	...	...	१६
मरुत्वतीयग्रहाः	...	...	१७-१९
माहेन्द्रग्रहः	...	...	२०-२१
आदित्यग्रहः	...	...	२२
सावित्रग्रहः	...	...	२३-२५
वैश्वदेवग्रहः	...	...	२६
पाल्नीवतग्रहः	...	...	२७
हारियोजनग्रहः	...	...	२८

६

			अनुवाकाः.
- अतिग्राह्येषु आग्नेयैन्द्रग्रहौ	...	...	२९-३०
षोडशग्रहः	...	...	३१-३६
दक्षिणासङ्गता मन्त्राः (दाक्षिणहोमादिः)	...	...	३७
समिष्टयजुर्होममन्त्राः	...	...	३८
अवभृथसङ्गता मन्त्राः	...	...	३९
संहितायां २-२-४ र्थानुवाकशेषे समाम्नातानां काम्येष्टीनां			
याज्यापुरोनुवाक्याः	...	...	४०

			मन्त्राः.
पुत्रवद्यागे याज्यापुरोनुवाक्ये	...	...	१-२
ऐन्द्रयागे	...	...	३-४
रसवद्यागे	...	...	५-६
वसुमद्यागे	...	...	७-८
वाजसृद्यागे	...	...	९-१०
अभिवद्यागे	...	...	११-१२
ज्योतिष्मद्यागे	...	...	१३-१४

१ काण्डे पञ्चमः प्रपाठकः.

पुनराधेयब्राह्मणम्	...	...	
कालद्रव्यविधिः	...	...	१
याज्याद्यङ्गविधिः	...	...	२
पुनराधेयमन्त्राः	...	...	३
पुनराधेयमन्त्राणां ब्राह्मणम्	...	...	४
[अग्निहोत्राङ्गस्य] अग्न्युपस्थानस्य मन्त्रा ब्राह्मणानि च.			
आहवनीयोपस्थानमन्त्राः	...	...	५
सपरिकरगार्हपत्याहवनीययोरुपस्थानमन्त्राः	...	...	६
५मानुवाकाम्नातानाम्मन्त्राणां ब्राह्मणम्	...	...	७
६ष्टानुवाके समाम्नातानाम्मन्त्राणां ब्राह्मणम्	...	...	८
अग्निहोत्रब्राह्मणम् (सायम्प्रातर्विधिरुपस्थानविधिश्च)	...	...	९

प्रवत्स्यतः अग्न्युपस्थानमन्त्राः	...	...	अनुवाकाः. १० ^{१-६}
दार्शिकयाजमानशेषाः आचमनव्रतोपायनादीनां मन्त्राः...			१० ^{७-१४}
संहितायां २, २, ९-६	नुवाकयोरान्नातानां काम्येष्टीनां		
याज्यापुरोनुवाक्याः—	...	...	११

मन्त्राः.

अभिषेक्यमानकर्तृके त्रिहविष्याद्यस्य वैश्वानरयागस्य पुरोनुवाक्या.	१
विद्विषाणाद्भादननिमित्तके वैश्वानरयागे	याज्या. २
जातेष्टिरूपे वैश्वानरयागे	पुरोनुवाक्या ३
दर्शाद्यतिपत्तिनिमित्तके वैश्वानरयागे	याज्या. ४
जातेष्ट्याः	याज्या. ५
त्रिहविष्याद्यस्य वैश्वानरयागस्य	याज्या. ६
आयतनगमननिमित्तके वैश्वानरयागे	याज्या. ७
सनिमेष्यतो वैश्वानरयागे	याज्या. ८
त्रिहविषि मध्यमस्य वारुणस्य	पुरोनुवाक्या ९
”	याज्या. १०
त्रिहविष्युत्तमस्य दाधिक्रावणस्य	पुरोनुवाक्या ११
”	याज्या. १२
अग्निमुद्वासयिष्यतः आग्नेये याज्या अनुवाक्या च	... १३-१४
ग्रामकामस्य मारुते पुरोनुवाक्या याज्या च	... १५-१६
संग्राममुपप्रयास्यत आदित्ये ” ”	... १७-२०

१ काण्डे षष्ठः प्रपाठकः.

ऐष्टिकयाजमानमन्त्राः			
आज्यग्रहणानुमन्त्रणादिमन्त्राः	...	...	१
परिध्यनुमन्त्रणादिमन्त्राः	...	...	२
इडादिभागस्य भक्ष्यस्यानुमन्त्रणमन्त्राः	...	...	३
अनूयाजादीनामुमन्त्रणमन्त्राः	...	...	४
ध्रुवानुमन्त्रणयजमानभागप्राशनादिमन्त्राः	...	...	५
आहवनीयोपस्थानादिमन्त्राः	...	...	६
ऐष्टिकयाजमानब्राह्मणम् किञ्चिदाध्वर्यवब्राह्मणं च—			
अन्वाधानव्रतोपनयनादिविधिः	...	...	७

८

अनुवाकाः.

प्रणयनयज्ञायुधसम्भरणादिविधिः	...	...	८
दर्शपूर्णमासयोस्तुतिः, द्वादशद्वन्द्वसम्पत्तिश्च	...	...	९
२यानुवाकाम्नातमन्त्राणां विवरणब्राह्मणं हविरासादनविधिश्च			१०
आश्रावणादिमन्त्रविधिः २यानुवाकाम्नातप्रयाजानुमन्त्रणविवरणं च.			११

संहितायां २, २, ७ मानुवाकाम्नातानां काम्येष्टीनां याज्यापुरोनु-

वाक्याः

१२

			मन्त्राः.
पशुकामस्यैन्द्रे पुरोनुवाक्या याज्या च	...	...	१-२
इन्द्रियावद्यागे	”	...	३-४
धर्मवद्यागे	”	...	५-६
अर्कवद्यागे	”	...	७-८
अंहोमुग्यागे	”	...	९-११
वैमृध्यागे	”	...	१२-१५
ताट्यागे	”	...	१६-१७
अर्काश्वमेधवद्यागे	”	...	१८-१९

हरिः ॐम् .

तैत्तिरीयसंहिता

भट्टभास्करीयभाष्ययुक्ता.

प्रथमः काण्डः.

चतुर्थः प्रश्नः

आ ददे ग्रावांस्यध्वरुकुदेवेभ्यो

¹एति । ददे । ²ग्रावा । अ॒सि । अ॒ध्व॒र॒क॒दित्य॑-

ॐम् .

भट्टभास्करीयं ज्ञानयज्ञाख्यम्

तैत्तिरीयसंहिताभाष्यम्.

¹अतः परं ग्रहकाण्डं सोमर्षेयम् । उपांशुसवनं ग्रावाणमादत्ते—आदद इति ॥ ग्रावाणमिति शेषः । ‘देवस्य त्वा’* इति सावित्रोस्य शेषो व्याख्यात एव । ‘देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति ग्रावाणमादत्ते प्रमूत्यै’† इत्यादि ब्राह्मणम् । ‘पशवो वै सोमो व्यान उपांशुसवनः’† इत्यादि च ॥

²तमभिमन्त्रयते—ग्रावासीति त्रिष्टुभा पञ्चपदया ॥ यथोक्तं—‘चतुर्भिरष्टाक्षरैः द्वादशाक्षरेण चैकेन त्रिष्टुप्’ इति । हे

*सं. १-१-४४

†सं. ६-४-४.

गम्भीरमिममध्वरङ्गं ध्युत्तमेन पवि-
नेन्द्राय सोमं सुषुतम् मधुमन्तम्प-

ध्वर-कृत् । देवेभ्यः । गम्भीरम् । इमम् । अ-
ध्वरम् । कृधि । उत्तमेनेत्युत्-तमेन । पविना ।
इन्द्राय । सोमम् । सुषुतमिति सु-सुतम् । मधु-
मन्तमिति मधु-मन्तम् । पर्यस्वन्तम् । वृष्टिवनि-

उपांशुसवन अध्वरकृत् अध्वरस्य यज्ञस्य कर्ता अभिषवद्वारेण
सम्पादयिता ग्रावा त्वमसि । एवं नाम प्रशस्तोसि । यद्वा—
अध्वरकृत्यात्* स्तोतव्यस्त्वमसि । गृणातेः स्तुतिकर्मणः ‘अन्ये-
भ्योपि दृश्यते’ इति कनिष्, आडागमः, इत्वाभावश्च दृशि-
ग्रहणात् । गिरतेर्वा, गिरति सोममभिषवकाल इति । स त्वं
देवेभ्यो देवार्थम् । षष्ठ्यर्थे वा चतुर्थी । देवानां सम्बन्धिनं
गम्भीरं गहनमिमं प्रस्तुतमध्वरं कृधि सम्पादय । करोतेर्लोटि
‘बहुलं चन्दसि’ इति शपो लुक्, ‘श्रुशृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसि’
इति हेर्धिभावः, पादादिरपि व्यत्ययेन निहन्यते । तदर्थं
किं क्रियतामित्यत आह—उत्तमेनोत्कृष्टेन पविना पवनेनां शो-
धनेन अभिषवात्मना तत्कर्तृकेण । इन्द्राय इन्द्रार्थं सोमं सुषुतं
सुष्ठु अभिमतं कृधीत्यत्रापि सम्बध्यते । ‘गतिरनन्तरः’ इति
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्, ‘उपसर्गात्सुनोति’ इति षत्वम् । य-
द्वा—इन्द्राय इन्द्रस्य यः पविर्वज्रः उत्तमस्तेन सोमं सुषुतं
कुरु । तेनैव खल्विदं कृतं भवति, यन्त्वया क्रियत इति भावः ।

यस्स्वन्तं वृष्टिवनिमिन्द्राय त्वा
वृत्रघ्न इन्द्राय त्वा वृत्रतुर इन्द्राय

मिति वृष्टि-वनिम् । ^३इन्द्राय । त्वा । वृत्रघ्न इति वृत्र-
घ्ने । ^४इन्द्राय । त्वा । वृत्रतुर इति वृत्र-तुरे । ^५इन्द्राय ।

‘अच इः’ इति पवतेरिप्रत्ययः । उत्तमशब्द उञ्छादिरन्तो-
दात्तः । सोमो विशेष्यते—मधुमन्तं मधुररसवन्तं स्वादुभूतम्*
पयस्वन्तं क्षीरवन्तम्, ‘पयसा श्रीणाति’† इति श्रवणात् ।
यद्वा—‘पयः पिबेतेः प्यायतेर्वा’‡ इति निर्वचनात् सेचन-
वन्तं वृद्धिमन्तं वा । उभयत्राप्यसुनि पीभावः§ । वृष्टिवनिं
यागसाधनद्वारेण वृष्टेर्दातारं सम्भक्तारं वा । ‘छन्दसि वनसन’
इतीन्प्रत्ययः, कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

^३तमभिमिमिती राजानम्—इन्द्राय त्वेति । इन्द्राय त्वा वृत्रघ्ने
वृत्रमसुरं हतवते त्वा सोमं मिमे इति शेषः । ‘ब्रह्मभूग’
इति क्तिप्, उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

^४द्वितीयं मिमिती—इन्द्राय त्वा वृत्रतुर इति ॥ तुर त्वरणे,
वृत्रं बाधितवत इत्यर्थः । ‘बहुलं छन्दसि’ इति क्तिप्,
कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

^५तृतीयं मिमिती—इन्द्राय त्वाभिमातिघ्न इति ॥ अभिमातिः
पाप्मा, तस्य॥ हन्त्रे । द्वितीयवत्प्रत्ययः, प्रथमवत्स्वरः ॥

*ख. ग-स्वादुभूतमिति नास्ति.

†सं. ६-४-८.

‡निरु. ने. २-२-१.

§ख—असुन्नन्तान्मनुष्य.

॥क. घ—तस्येत्यस्य स्थाने ‘पाप्मानं’ इति पाठः.

त्वाभिमातिघ्न इन्द्राय त्वादित्यवन्त
इन्द्राय त्वा विश्वदेव्यावते श्वात्रा-

त्वा । अ॒भि॒मा॒ति॒घ्न इत्य॑भिमाति—घ्ने । ^६इन्द्राय । त्वा ।
आ॒दि॒त्य॒वन्त॑ इत्या॑दित्य—वन्ते । ^७इन्द्राय । त्वा ।
वि॒श्व॒दे॒व्या॒वन्त॑ इति॑ विश्वदेव्य—वन्ते । ^८श्वात्राः ।
स्थ । वृ॒त्र॒तुर॑ इति॑ वृत्र—तुरः । राधो॑गूर्ता इति॑

^६चतुर्थं मिमीते—इन्द्राय त्वादित्यवन्त इति ॥ आदित्यैस्तद्वन्ते ॥

^७पञ्चमं मिमीते—इन्द्राय त्वा विश्वदेव्यावन्ते इति ॥ विश्वे
देवा एव विश्वदेव्याः । स्वार्थिको यत्, 'मन्त्रे सोमाश्च'
इति दीर्घः, मरुद्वृधादित्वात् पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । यद्वा—
देवाहं देव्यं, 'छन्दसि च' इति यत्प्रत्ययः । देवेषु वा
साधु देव्यम्, विश्वं देव्यं येषामिति विश्वदेव्याः देवविशेषाः,
तद्वन्ते । 'बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम्' इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् ।
'इन्द्राय त्वेन्द्राय त्वेति मिमीते' * इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

^८तं राजानं होतृचमसीयाभिरुपसृजति सोमेव [च] नयति†—
श्वात्रास्स्थेति ॥ श्वात्रास्स्थ आशुत्राः स्थ आशु त्रायकाः स्थ,
आशु वा अभिमतसन्पादने वर्तमानाः स्थ । यूयं हे होतृचम-
सीया आपः । आशुपूर्वात्त्रायतेः 'आतोनुपसर्गे कः' । अततेर्वा‡
औणादिकस्रप्रत्ययः । रुदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वृत्रतुरः वृ-

*सं ६-४-४.

†क. घ—सोमे वाचमसे वा अप उपनयति.

‡क—अन्ततेर्वा. ख.—तृणातेर्वा.

स्थं वृत्रतुरो राधोगूर्ता अमृतस्य
पत्नीस्ता देवीर्देवत्रेमं यज्ञन्धत्तोपहू-
तास्सोमस्य पिबतोपहूतो युष्माक-

राधः—गूर्ताः । अमृतस्य । पत्नीः । ताः । देवीः ।
देवत्रेति देव—त्रा । इमम् । यज्ञम् । धत्त । उपहू-
ता इत्युप—हूताः । सोमस्य । पिबत । उपहूत
इत्युप—हूतः । युष्माकम् ॥ १ ॥ सोमः । पिबतु ।

त्रमसुरं बाधितवत्यः । राधोगूर्ताः राधोन्नम् सोमलक्षणम् ,
तस्मिन् गूर्तमुद्योगो यासां ता राधोगूर्ताः तत्सम्पादनायोद्युक्ता
इत्यर्थः । गुरी उद्यमने, भावे निष्ठा, 'श्वीदितो निष्ठायाम्'
इतीदृतिषेधः, 'हलि च' इति दीर्घः, 'नसत्तनिष्ठानुत्त-
प्रतूर्त्तसूर्तगूर्तानि छन्दसि' इति नत्वाभावः । अमृतस्य मृतिरहि-
तस्य सोमस्य, अमृतत्वस्य* वा पत्न्यः पालयिष्यः । 'पत्युर्नो
यज्ञसंयोगे' इति नकारः । ताः पत्नीः । 'वा छन्दसि' इति
पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । या यूयमीदृश्यः स्थ, ताः हे देवीः देव्यः
देवनादिगुणयुक्ताः । पूर्ववद्दीर्घत्वम् । इमं यज्ञं देवता देवेषु धत्त
स्थापयत । 'देवमनुष्य' इति त्राप्रत्ययः । किञ्च, उपहूताः
उपयामत्वं† चापि क्वचिदपवादत्वेनोपदिष्टास्तैः‡[?] देवैरभ्यनुज्ञाताः
यूयं सोमस्य पिबत§ । क्रियाग्रहणेन सम्प्रदानत्वात् 'चतुर्थ्यर्थं
बहुलं छन्दसि' इति षष्ठी । सोप्युपहूतो युष्माकं पिबतु

*ख—अमृतस्य.

† क—उपमायामत्वात्.

‡ ग—तैरिति नास्ति.

§ क, घ—'योद्धं विश्वत इति' इत्यधिकः पाठः.

म् ॥ १ ॥ सोमः पिवतु यत्
सोम दिवि ज्योतिर्यत्पृथिव्यां यदु-
रावन्तरिक्षे तेनास्मै यजमानायोरु

१यत् । ते । सोम । दिवि । ज्योतिः । यत् । पृथि-
व्याम् । यत् । उरौ । अन्तरिक्षे । तेन । अस्मै ।
यजमानाय । उरु । राया । कृधि । अधीति ।

युष्मान्पिबतु । ‘ गतिरनन्तरः ’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
‘ एष वा अपां सोमपीथो य एवं वेद नाप्स्वार्तिमार्छति ’*
इति ब्राह्मणम् ॥

१सोमं प्रयौति—यत् इति चतुष्पदया सतोबृहत्या दशाक्षर-
युता†युक्पादया । सतःपङ्क्त्या वा द्वादशाक्षरयुगयुक्पादया‡ ॥
हे सोम तव यद्विवि ज्योतिः, यच्च पृथिव्याम्, यच्चोरौ वि-
स्तीर्णे अन्तरिक्षे तेन राया तव धनभूतेन तेजसास्मै यजमानाय
उरु कृधि भूरि देहि । यद्वा—इदं कर्म उरु विस्तीर्णं कुरु ।
यद्वा—इदं कर्म, राया धनेन उरु कुरु कुरुष्वेति भावः ।
‘ ऊडिदम् ’ इति रैद्युभ्यां विभक्तेरुदात्तत्वम् । ‘ उदात्तयणः ’
इति दातृपृथिवीभ्याम् । किञ्च, दात्रे इन्द्राय इमं यजमा-
नम्, इदं वा कर्म, आधिक्येन वोचः ब्रूहि सर्वयजमानाना
मधि उपरि यजमानानामयं यजमान इति, सर्वयागानामुपर्ययं
याग इति वा, इन्द्राय निवेदय । यद्वा—यजमानायोरु कृ-

* सं. ६—४—४.

† क. घ—दशाद्याष्टरयु.

‡ क. घ—द्वादशाक्षरयुक्पादया.

§ ख—उरुपृ.

राया कृध्यधि दात्रे वोचो धिषणे
वीडू सती वीडयेथामूर्जन्दधाथाम्-
जम्मे धत्तम्मा वा^१ हि^२ सिषम्मा

दात्रे । वोचः । ¹⁰ धिषणे इति । वीडू इति । सती
इति । वीडयेथाम् । ऊर्जम् । दधाथाम् । ऊर्जम् ।
मे । धत्तम् । मा । वाम् । हि^२ सिषम् । मा ।

धीत्युक्तम्, कस्मात्पुनरेवं क्रि*यत इत्याह—दात्रे चरुपुरोडा-
शादीनि देवेभ्यो ददते धार्मिकायां यजमानाय अधिब्रूहि अ-
धिकं ब्रूहि एतत्पक्षपातेन ब्रूहि । यद्वा—स्वामित्वेन वचन-[†]
मधिवचनं तत् सर्वदा कुर्वस्मै यजमानाय । ‘बहुलं छन्दस्य
माङ्चोगेपि’ इत्यङ्भावः, ‘छन्दसि लुङ्लुङिटः’ इति लुङ् ।
यद्वा—द्युप्रभृतिषु स्थितं तेज एकत्र सम्भृत्य तेन[‡] यजमान-
स्याभिमतं साधयेति । तत्सर्वथैव मया क्रि[¶]यत इति यज-
मानाय ब्रूहि । अध्यागच्छेत्यादिवदधिरनर्थकः । ‘एभ्य एवैनं
लोकेभ्यस्सम्भरति’** इति ब्राह्मणम् ॥

¹⁰अधिषवणफलकेभिमृशति—धिषणे इति त्रिपदया विराजा ।
हे धिषणे सोमं चर्मा^{††} वा धारयितुं धृष्टे । ‘धृषेधिष च
संज्ञायाम्’ इति क्युप्रत्ययः, आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । ईदृश्यौ
अधिषवणफलके युवां वीडू विष्टब्धे दृढे^{‡‡} अपि सती सत्यौ ।
‘वा छन्दसि’ इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । वीडयेथामात्मानं सं-

*ख—व्री.

†ख—राधकाय.

‡ख—स्वत्वेन वचन. ग—स्वाधीनवचन.

‡ग—सम्बन्धय तेन. ख—सम्भृतवतो.

¶ख—द्रि.

**सं. ६-४-४.

††क—कर्म.

‡‡ख—विष्वग्धृढे.

मां हि॑सिष्ट॒म्प्राग॒प्रागुद॑गध॒राक्ता-
स्त्वा दि॒श आ धा॑वन्त्वम्ब॒ निष्व॑र ।

मा । हि॑सिष्ट॒म् । ¹¹प्राक् । अपा॑क् । उद॑क् ।
अध॒राक् । ताः । त्वा । दि॒शः । एति॑ । धा॒वन्तु॑ ।

स्तम्भयतं दृढं कुरुतम्, यथाभिषवकाले अभिघातेन युवयो-
र्विश्लेषो न भवति तथा कुरुतम् । वीडुशब्दाद्दृढवाचिनः 'तत्क-
रोति' इति णिच् । किञ्च, ऊर्जं रसं सोमलक्षणं दधायां
धारयतम् । किञ्च, ऊर्जं बलं मे मह्यं धत्तं दत्तम्, यजमानस्य
यागं साधयितुमविनष्टं कुरुतमित्यर्थः । किञ्च, मा वां हिंसिषं
अभिषवकालेभिघातेन युवयोर्हिसाम्मा कार्षम् । अत एव मामपि
युवां मा हिंसिष्टम् ॥

¹¹होतृचमसेंशूनपरिष्ठावयति—प्रागिति ॥ प्राञ्चतीति प्राक् प्राची
दिक् । ऋत्विगादिना किन्प्रत्ययः, वस्तुत्वेन विवक्षितत्वान्नपुंस-
कत्वम्, 'अनिगन्तोञ्चतावप्रत्यये' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
अपाक् प्रतीची । पूर्ववत्प्रत्ययस्वरश्च । उदक् उदीची । पूर्ववत्प्र-
त्ययस्वरश्च । अधराक् अधोदिक् । पूर्ववत्प्रत्ययः, कृदुत्तरपद-
प्रकृतिस्वरत्वम् । प्रदर्शनार्थं चासामुपादानमन्यासामपि । एवं-
प्रकारा या दिशस्तास्सर्वास्त्वामाधावन्तु त्वत्समीपं गच्छन्तु । हे
सोम ताभिरागताभिस्तत्स्थास्त्वदीया अंशवः सर्व एव समागता
भवन्तीत्यभिप्रायः । 'सोमो वै राजा दिशोभ्यध्यायत् स
दिशोनु प्राविशत्' इत्यादि ब्राह्मणम् ॥ किञ्च, अम्ब हे मातृ-

अनु. १.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

9

यत्ते सोमादाभ्यन्नाम जागृवि त-
स्मै ते सोम सोमाय स्वाहा ॥२॥

अम्ब । नीति । स्वर । ¹²यत् । ते । सोम । अदा-
भ्यम् । नाम । जागृवि । तस्मै । ते । सोम । सो-
माय । स्वाहा ॥ २ ॥

युष्माकः स्वर यत्ते नव च ॥ १ ॥

स्थानीय सोम । ‘अम्बार्थनद्योर्हस्वः’ । लतामन्त्रणं वा । निष्वर
अंशुभ्यो रसात्मना निर्गच्छ । सुषामादित्वात्पत्वम् । ‘अम्ब
निष्वरेत्याह कामुका एनं स्त्रियो भवन्ति य एवं वेद’ इति
ब्राह्मणम्* ॥

¹²राजन्येव षण्णामंशूनां द्वौद्वावंशू अपिसृजति प्रक्षिपति—
यत्ते सोमादाभ्यमिति द्विपदया विराजा ॥ हे सोम यत्ते
नामाभिधानम् । कीदृशं ? अदाभ्यमनुपहिंस्यम् । दभिः प्रकृत्य-
न्तरमस्तीत्याहुः, ‘दभेश्चेति वक्तव्यम्’ इति ततो ण्यत्, अ-
व्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जागृवि जागरणशीलं पापनिर्हरणादौ ।
‘जृशृस्तृजागृभ्यः किन्’ इति किन्प्रत्ययः । ‘जाग्रो-
विचिण्णलिट्त्सु’ इति प्रतिप्रसूय गुणः प्रतिषिध्यते । यदीदृशं
तस्मै ते तवैवासाधारणाय नाम्ने स्वाहा स्वाहुताविमावंशू स्या-
ताम् । किं पुनस्तन्नामेत्याह—सोमाय सोमेत्येवंरूपाय । स्वरू-
पप्रधानोयं शब्दो विशेषणत्वात् । कथमस्यैतन्नामेति यो ब्रूयात्तं
प्रति नामत्वाभिव्यक्तये पुनरपि तेनैव राजामन्त्र्यते[†]सोमेति ।
अयं भावः—‘घ्नन्ति वा एतत्सोमं यदभिषुण्वन्ति’* इत्यभि-

*सं. ६-४-४.

†क—राजानमभिमन्त्रयते.

2

वाचस्पतये पवस्व वाजिनृषा

^१वाचः । पतये । पवस्व । वाजिन् । ^२वृषा ।

षुतं राजानं नामैतज्जहात् कपालवस्थायां घटमिव घटशब्दः ; ततश्च, 'प्राणा वा अंशवः पशवस्सोमः'* इति सोमे अंशुहीने पशवः प्राणहीनास्स्युः ; तस्मात् 'अंशूनपगृह्णाति त्राय-त एवैनम्'* इति प्राणभूता अंशवः प्रथमं गृह्यन्ते ; तस्यैवा-भिषूयमाणस्य सङ्घातस्याप्राणत्वप्रसङ्गात्, तन्मा भूदिति द्वौद्वावंशू अपिसृज्येते । एवं च सत्ययं प्राणवान्भवति, सोमशब्दश्चैनं न जहाति, पशवश्च प्राणवन्तो भवन्तीति । प्राणभूताभ्यामंशुभ्यां सहाभिषुतत्वात्, अभिषुतस्यापि सोमशब्दवच्चात् अभिषुतमपि सोमशब्दो न जहातीति । सोमाय स्वाहेति, 'नमस्स्वस्तिस्वाहा' इत्यादिना चतुर्थी । यथाग्रचादीनां स्वाहाकारेण स्थितिरेवमस्यापि तादर्थ्ये चतुर्थी वा,† सोमाय सोमशब्दस्थित्यर्थ एतौ प्रक्षिप्येते इति । ततश्च विभक्तिसंयोगात्स्वाहेत्यागन्तः(?) । द्वाभ्यामेव च प्राणवच्चस्य सिद्धेः द्वौद्वावेवांशू प्रक्षिप्येते । तस्माद्द्वावेव पशूनां चक्षुरादयः प्राणाः । अत्रांशूनामवग्रहणप्रदेशे महाभिषवकालभाविनोपिसर्जनमन्त्रस्य प्रासङ्गिकमाम्नाम्, यथोपधानप्रदेशे 'यानि घर्मे'§ इति कपालविमोकमन्त्रस्य ॥

इति चतुर्थे प्रथमः.

^१उपांशुग्रहं गृह्णाति । 'प्राणो वा एष यदुपांशुः'¶ इत्यादि ब्राह्मणम् । अयं च त्रिर्हस्तेन गृह्यते । 'ब्रह्मवादिनो वदन्ति

*सं. ६-४-४.

†ख-ग.—तथाचा.

‡ख. यद्वा अग्रचादीनां तादर्थ्ये चतुर्थी. एवमस्यापि तादर्थ्ये वा चतुर्थी.

§सं. १-१-७^{१२}

¶सं. ६-४-५.

अनु. २.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

11

वृष्णो अ० शुभ्याङ्गभस्तिपूतो

वृष्णः । अ० शुभ्यामित्य० शुभ्याम् । गभस्ति-

कस्मात्सत्यात्वयः पशूनां हस्तादानाः * इत्यादि ब्राह्मणम् । तत्र प्रथममष्टकत्वोभिषुतं प्रथमाभ्यामंशुभ्यामन्तर्धाय उपांशुं गृह्णाति—वाचस्पतय इति ॥ वाचस्पतिः प्राणः, वाचः प्रापकत्वात् । 'षष्ठ्याः पतिपुत्र' इति विसर्जनीयस्य सत्वम् । वाचस्पतय इति 'सावेकाचः' इति षष्ठ्या उदात्तत्वम् । तदर्थं हे सोम पवस्व आभ्यामंशुभ्यामात्मानं शोधय । हे वाजिन् वेगवन् निस्सरणे । यद्वा—अन्नवन् यागद्वारेण । 'अरुणो ह स्माहौपवेशिः' इत्यारभ्य 'प्रातस्सवनमेव तेनाप्नोति' * इति ब्राह्मणम्, 'ब्रह्मवादिनो वदन्ति पवित्रवन्तोऽन्ये ग्रहा गृह्यन्ते' * इत्यारभ्य 'वाचैवैनं पवयति' * इत्यन्तं च, 'षड्भिरंशुभिः पवयति' * इत्यादि च ॥

^२एकादशकत्वोभिषुतं मध्यमाभ्यामन्तर्धाय द्वितीयं गृह्णाति—वृषा वृष्ण इति ॥ हे सोम वृषा वर्षिता उत्पादकस्त्वमभीष्टानाम् । 'कनिन्युवृषि' इत्यादिना कनिन्प्रत्ययः । स एवं वृष्णस्तैवैवांशुभ्यां पवस्वात्मानं गभस्तिपूतः गभस्तिभिरंशुभिः † पूर्वमेव पूतशोधितस्सन् § इदानीमंशुभ्यां पवस्वेति । 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । 'वृष्णो ह्येतावंशू' * इत्यादि ब्राह्मणम्, 'एकादशकत्वो द्वितीयम्' * इत्यादि च ॥

*सं. ६-४-५.

†क.—पालकत्वात्.

‡क.—स्तिभीरदिमभि.

§क.—तस्स.

देवो देवानाम्पवित्रमसि येषां
 भागोसि तेभ्यस्त्वा स्वाङ्कृतोसि
 मधुमतीर्न इषस्कृधि विश्वेभ्यस्त्वे-

पूत इति गर्भस्ति-पूतः । ^३देवः । देवानाम् । पवि-
 त्रम् । असि । येषाम् । भागः । असि । तेभ्यः ।
 त्वा । ^४स्वाङ्कृतः । असि । ^५मधुमतीरिति मधु-म-

^३द्वादशकृत्वोभिषुतमुत्तमाभ्यामन्तर्धाय तृतीयं गृह्णाति—देवो देवा-
 नामिति ॥ हे सोम देवो देवनादिगुणयुक्तस्त्वं देवानां पवित्रं
 पावनकारणमसि । ‘पुवस्संज्ञायाम्’ इतीत्रप्रत्ययः । त्वं हि देव
 एव सन् देवानां पवित्रमसीति भावः । केषाम्? येषां त्वं
 देवानां भागोसि तेषां पवित्रमसि । भज्यत इति भागः, कर्मणि
 घञ्, ‘कर्षाच्चतः’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । तस्मात्तेभ्यस्त्वां गृह्णामीति
 शेषः । त्वं चाभ्यमंशुभ्यां पवस्वात्मानमिति सम्बध्यते । ‘देवो
 ह्येष सन् देवानां पवित्रम्’* इत्यादि ब्राह्मणम् । ‘द्वादश-
 कृत्वस्तृतीयं’* इत्यादि च ॥

^४प्रतिप्रस्थातुर्हस्ताद्रहमादत्ते—स्वां कृतोसीति ॥ स्वीकृतोसी-
 त्यर्थः । अस्वस्वो भवतीति स्वाम्, च्विः, ईत्वापवाद आम्भा-
 वश्छान्दसः । ‘ऊर्यादिच्चिडाचश्च’ इति गतित्वात् ‘गतिरनन्तरः’
 इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ‘प्राणमेव स्वमकृत’* इति
 ब्राह्मणम् ॥

^५ग्रहमेवेक्षते—मधुमतीरिति ॥ मधुमत्यः मधुररसाः इषः

अनु. २.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

13

इन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्यो

तीः । नः । इषः । कृधि । विश्वेभ्यः । त्वा ।

अन्नानि नः अस्माकं कृधि कुरु । मधुमतीः कुर्विति वा । प्राणा-
त्मना ग्रह उच्यते, 'प्राणो वा एष यदुपांशुः'* इति चाभेदं
प्रतिपादयति । 'सर्वमेवास्मा इदं स्वदयति'* इति ब्राह्मणम् ।
करोतेर्लोष्टि 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । 'श्रुश्रुणुपु-
कृवृम्यश्छन्दसि' इति हेर्धिभावः । 'कः करत्' इत्यादिना
विसर्जनीयस्य सत्वम् ॥

एनमूर्ध्वमुन्मार्ष्टि—विश्वेभ्य इति ॥ विश्वेभ्यः इन्द्रियेभ्य
इन्द्रेणेश्वरेण सृष्टेभ्यः । 'इन्द्रियमिन्द्रलिङ्गम्' इत्यादौ निपा-
त्यते । के पुनस्ते ? देवा मनुष्याश्च । 'उभयेष्वेव देवमनु-
ष्येषु प्राणान्दधाति'* इति ब्राह्मणम् । तानेवाह—दिव्येभ्यः
पार्थिवेभ्य इति । दिवमर्हन्तीति दिव्याः† । 'छन्दसि च' इति
यत्प्रत्ययः । एथिव्यां भवाः पार्थिवाः । 'एथिव्या आजौ'
इत्यञ्प्रत्ययः । एतेभ्यस्त्वामुपांशुग्रहं प्राणभूतमुन्माज्मीति शेषः ।
एतेषां प्राणस्थित्यर्थं, यदाह 'उभयेष्वेव देवमनुष्येषु प्राणान्द-
धाति'* इति । यद्वा—इन्द्रियशब्देन चक्षुरादीनामधिपतय
आदित्यादय उच्यन्ते । तत्र दिव्यानि ज्ञाने‡ इन्द्रियाणि, पार्थि-
वानि कर्मेन्द्रियाणि, तदर्थं त्वामुन्माज्मीति ॥

*सं. ६-४-५.

†ख-ग-दिवमर्हतीति दिव्याः.

‡ग-बुद्धी.

मनस्त्वाष्ट्रुर्वन्तरिक्षमन्विहि स्वा-

इन्द्रियेभ्यः । दिव्येभ्यः । पार्थिवेभ्यः । ^७मनः ।
त्वा । अष्ट्रु । ^८उरु । अन्तरिक्षम् । अन्विति ।
इहि । ^९स्वाहा । त्वा । सुभवं इति सु-भवः ।

^७तमादायोत्तिष्ठति—मनस्त्वाष्ट्रिति ॥ मननधर्मा* प्राणो मन इत्युच्यते । सूर्यात्मना हे ग्रह मनस्त्वा त्वामष्ट्रु अश्रुतां व्याप्नो-
तु । अश्रोतेर्व्यत्ययेन परस्मैपदम्, 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक्, ब्रश्चादिना षत्वम् । 'मनस्त्वाष्ट्रित्याह मन एवा-
श्रुते,† इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

^८आहवनीयं प्रति गच्छति—उर्विति ॥ व्याख्यातम् † । 'अन्त-
रिक्षदेवत्यो हि प्राणः † इत्यादिब्राह्मणम् ॥

^९जुहोति—स्वाहा त्वेति ॥ हे ग्रह उपांशो त्वा त्वां स्वाहा स्वाहुतं करोमीति शेषः । हे सुभवः हे प्राणात्मक, उक्तं हि—
'प्राणो वा एष यदुपांशुः † इति । तत्र स्वस्मादात्मनो जाताः स्वभवसः प्राणाः । 'गतिकारकयोरपि' इति भवतेरसुन् । 'प्राणा वै स्वभवसो देवाः † इति च ब्राह्मणम् । तत्र स्वभवसो देवान् सुभव इत्याचष्टे परोक्षत्वाय । 'तेष्वेव परोक्षं जुहो-
ति † इत्यादि ब्राह्मणम् । तत्र पूर्वपदस्य सम्प्रसारणं, उत्त-
रपदस्य विभक्तिव्यत्ययः कृतः । सूर्याय प्राणानामात्मभूताय त्वां स्वाहुतं करोमीति ॥

हा त्वा सुभवस्सूर्याय देवेभ्यस्त्वा
मरीचिपेभ्य एष ते योनिः प्राणा-
य त्वा ॥ ३ ॥

सूर्याय । ¹⁰देवेभ्यः । त्वा । मरीचिपेभ्य इति म-
रीचि-पेभ्यः । ¹¹एषः । ते । योनिः । ¹²प्राणायेति
प्र-अनाय । त्वा ॥ ३ ॥

वाचस्सप्तचत्वारिंशत् ॥ २ ॥

¹⁰ग्रहलेपं पाणिना मध्यमे परिधौ निमार्ष्टि—देवेभ्यस्त्वेति ॥
मरीचिशब्देन मरीचिमान् सूर्य उच्यते, यस्मै ग्रहः पूर्वं हुतः ।
'लुगकारेकाररेफाश्च' इति मत्वर्थीयस्य लुक् । साहचर्याद्वो-
च्यते । मरीचिमत्सूर्यमण्डलं पान्ति रक्षन्तीति मरीचिपाः रश्म-
यः । 'आदित्यस्य वै रश्मयो देवा मरीचिपाः' * इति
ब्राह्मणम् । यद्वा—आदित्यस्य मरीचिनैव विश्वं पान्ति ता-
मेव पिबन्तीति वा मरीचिपाः देवविशेषाः । 'आदित्यस्य वै
रश्मयः' * इति च गुणभूतत्वमुच्यते । आदित्यस्य रश्मिस्थानीया
इति यावत् । तेभ्यो देवेभ्यस्त्वां ग्रहलेपं निमाज्मीति शेषः ॥

¹¹आग्रयणस्थाल्याः ग्रहस्य संस्त्रावमपनयति—एष ते योनिरिति ॥
हे उपांशुसंस्त्राव एष आग्रयणस्थाल्याख्यस्ते तव योनिः स्थानम्,
यत्र निहितस्त्वं यागसिद्धयै सम्पत्स्यसे । अतस्तं प्रविशेति शेषः ॥

¹²उपांशुपात्रं दक्षिणत उपांशुसवनेन संस्पृष्टं सादयति—प्राणाय
त्वेति ॥ प्राणार्थं त्वां सादयामीति शेषः । थाथादिस्वरेणा-

उपयामगृहीतोस्यन्तर्यच्छ मधव-

¹उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि ।

न्तोदात्तः प्राणशब्दः । ‘प्राणापानौ वा एतौ यदुपांश्वन्तर्यामौ
व्यान उपांशुसवनः’* इत्यादि ब्राह्मणम्, ‘सर्वमायुरेति’*
इत्यन्तम् ॥

इति चतुर्थे द्वितीयः.

¹उदित आदित्येन्तर्यामं गृह्णाति अतिधारयाः† पवमानस्य
राज्ञः—उपयामगृहीतोसि ॥ उपयम्यन्ते स्वात्मन्येव नियम्यन्ते
भूतजातान्यस्मिन् अभिन्नोधिकरणे इत्युपयामः‡ पृथ्वी । ‘इयं वा
उपयामः’§ इति ब्राह्मणम् । ‘हलश्च’ इति घञ्, थाथा-
दिस्वरेणान्तोदात्तत्वम् । तेन गृहीतस्त्वमसि; कोन्यस्त्वां गृहीतुं
क्षम इति भावः; एथिव्यापो गृहीष्यामीतिवत् । ‘तृतीया
कर्माणि’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा—उपयामार्थं एथि-
व्यर्थं गृहीतोसीति; हे सोम । ननु ‘स्वाहा त्वा सुभवस्सू-
र्याय’¶ इति मन्त्रवर्णात् सूर्यदेवत्यः कथं एथिवीदेवत्यः स्यात्?
नैतद्देवताभिधानं; एथिवीवासिनां प्रजानां यागद्वारेण स्थित्यर्थं
गृहीतोसीति स्तूयते । यद्वा—एथिव्यपि देवतैवास्य ‘उपयामगृहीतो-
सीत्याहादितिदेवत्यास्तेन’** इति, अदितिः पृथ्वी । ‘चतुर्थी’
इति योगविभागात्समासः । ‘क्ते च’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
‘इयं वा उपयामस्तस्मादिमां प्रजा अनु प्र जायन्ते’§ इति ब्राह्मणम् ॥

*सं. ६-४-६.

†क-धारायाः.

‡क-स्मिन्ननेन वा उपयामः.

§सं. ६-५-८.

¶सं. १-४-२७

**सं. ६-४-७

न्याहि सोमंमुरुष्य रायस्समिषो
यजस्वान्तस्ते दधामि द्यावापृथिवी

^२अन्तः । यच्छ । मघवन्निति मघ-वन्न । पाहि ।
सोमम् । उरुष्य । रायः । समिति । इषः । यज-
स्व । अन्तः । ते । दधामि । द्यावापृथिवी इति

^२सम्प्रति सोमस्य स्वामिनं प्रार्थयते—‘अन्तर्यच्छ’ इत्यादि-
कयाऽष्ट्या षड्दया । ‘अन्तरुर्वन्तरिक्षम्’ इति चतुर्थः पादः,
अन्य एकादशाक्षराः । ननु पुरस्तादुपयामत्वाद्यजुषानेन भवि-
तव्यम्, यथा ‘पुरस्तादुपयामा यजुषा गृह्यन्ते’* इति । नैवम्;
वृत्तिसंयोगाद्वैवानया भवितव्यम् । किञ्च, पुरस्तादुपयामान्न-
मेवास्य ऋक्ते लिङ्गम्; तथा हि—‘ये यजुषा गृह्यन्ते ते पुर-
स्तादुपयामाः कार्याः’ इति वचनप्राप्तत्वादेव पुरस्तादुपयामस्य
पाठेनार्थकस्स्यात् । ऋक्ते तु ‘ये ऋचा गृह्यन्ते ते उपरिष्ठा-
दुपयामाः कार्याः’ इति प्राप्ते तदपवादत्वेन पुरस्तादुपयामस्य
पाठो युज्यते । एष एव न्यायः ‘उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा
बृहद्वते’† इत्यत्रापि । ‘आ वायो भूष शुचिपाः’‡ इत्यादय
ऋच उपरिष्ठादुपयामाः पठ्यन्ते । ऋचामेव हि पुरस्तादुपरिष्ठाद्वा
उपयामः पठ्यते; यजुषि पुनः निरुपयामान्येव पठ्यन्ते ‘सु-
शर्मासि’§ इत्यादीनि । तेषां तु वचनप्राप्तं पुरस्तादुपयामत्वम् ।
तत्रापि क्वचिदपवादत्वेन उपरिष्ठादुपयामत्वमारभ्यते, ‘मधुश्च
माधवश्च’¶ इत्यादौ । अन्ये तु—तान्यपि पुरस्तादुपयामान्येवेत्याहुः;

*सं. ६-५-१०. †सं. १-४-१२. ‡सं. १-४-४१. §सं. १-४-२६. ¶सं. १-४-१४.

अन्तरुर्वन्तरिक्ष* सजोषा देवै-
रवरैः परैश्चान्तर्यामि मधवन्मा-

द्यावा—पृथिवी । अन्तः । उरु । अन्तरिक्षम् । स-
जोषा इति स-जोषाः । देवैः । अवरैः । परैः ।
च । अन्तर्यामि इत्यन्तः—यामे । मधवन्निति म-

यथा—‘ उपयामगृहीतोसि ’ इति ‘ मधुश्च ’* इत्यादि ॥
मन्त्रार्थस्तूच्यते—हे मधवन् धनवन् इन्द्र, सोमेन धनेनान्नेन वा,
इमं गृह्यमाणं सोमं, होमकाले सूर्यात्मना स्थित्वा, पाहि पिब,
पीत्वा चान्तरुदरस्य मध्ये यच्छ स्थापय । पिबतेर्लोष्टि ‘ बहुलं
छन्दसि ’ इति शपो लुक्, वाक्यादित्वान्न निहन्यते । एव-
मुरुष्य रक्ष रायः धनानि च यजमानस्य स्वभूतानि । छान्दसः
कण्डादियगन्तः उरुष्यतिः । किञ्च, इषः अन्नानि संयजस्व
सम्यक्सङ्गमय, देहि वा यजमानाय । यद्वा—इषः प्रजा एष-
णीयत्वात्, तास्सम्यग्याजय यथा यजनशीला भवन्ति तथा
कुरु । अन्तर्भावितण्यर्थोत्र यजिः, णिलुग्व ‘ बहुलं संज्ञाच्छ-
न्दसोः ’ इति । किञ्च, ते तव प्रसादादहं द्यावापृथिवी
द्यावापृथिव्यौ उरु चान्तरिक्षं अनेन ग्रहेणान्तर्दधामि अन्त-
र्हितं करोमि भ्रातृव्याणाम्, यथा भ्रातृव्यैरदृश्यमाना एषु
लोकेषु यजेम । यद्वा—भ्रातृव्याणामस्माकं च मध्ये इमान्
लोकान्दधामि एभ्यो लोकेभ्यस्तानपसारयामीत्यर्थः । यद्वा—द्युप्रभृ-
तिभिश्शब्दैस्तत्स्था भ्रातृव्या उच्यन्ते, तानन्तर्दधामि अन्तरिता-
न्करोमि नाशयामीत्यर्थः । ‘ एभिरेव लोकैर्यजमानो भ्रातृव्यान-
न्तर्धत्ते ’† इति ब्राह्मणम् । यद्वा—द्युप्रभृतीन् लोकान् मदी-

दयस्व स्वाङ्कृतोसि मधुमतीर्न

घ-वन् । मादयस्व । ^३स्वाङ्कृतः । असि । 'मधुम-

येन तेजसान्तर्दधामि छादयामि यथा*हमेवेदं सर्वं स्यां, यथान्तर्यामिण सर्वमन्तर्धाय त्वमेव सर्वमभूः । यथा 'ते देवा अमन्यन्तेन्द्रो वा इदमभूद्यद्वयस्म इति तेब्रुवन्मघवन्ननु न आ भज'† इति; इन्द्र एवेदं सर्वमभूत्, यद्वयमपि भवितुमिच्छामः; तस्मान्मघवन्नस्मानाभज विभक्तान्कुर्विति तेब्रुवन् देवाः; मघवांस्तानपि ये चैव देवाः परे उपरिस्थिताः उत्तमाः ये चावरे अधस्थिता निरुष्टास्तानुभयानन्वाभजत् विभक्तानकरोदिति । तदिदमाह—अवरैः परैश्च देवैस्सजोषाः सहप्रीयमाणः सेवमानो वा । 'परादिश्छन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अन्तर्यामि हूयमाने, मघवन् मादयस्व तर्पयस्व यज्ञात्मना‡ स्थितमात्मानं द्विप्रकारांश्च देवान् न केवलमात्मानमेव । 'यज्ञादेव यजमानं नान्तरेति'† इति ब्राह्मणम् । 'देवा वै यद्यज्ञेऽकुर्वत तदसुरा अकुर्वत ते देवा उपांशौ यज्ञं सःस्थाप्यमपश्यन्'† इत्यादि ब्राह्मणम् । 'यदुभावपवित्रौ गृह्येयाताम्'† इत्यादि च । केचिदाहुः—हे मघवन् सोममिममन्तर्यच्छ तस्याधोदेशे निधाय तिरोहितं कुरु । तथा च कृत्वा पाहि रक्ष यथा न मे भ्रातृव्याः पश्येयुः । 'उरुप्य रायः' इत्यादि पूर्ववत् §॥

^३स्वां कृतोसीति ग्रहमादत्ते ॥

^४मधुमतीर्न इतीक्षते ॥

*ख.—तथा. †सं. ६-४-६. ‡क.—स्वयं सूर्यात्मना. §सं. १-४-३२.

इषस्कृधि विश्वेभ्यस्त्वेन्द्रियेभ्यो
 दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्यो मनस्त्वाष्ट्र-
 वन्तरिक्षमन्विहि स्वाहा त्वा सुभ-
 वस्सूर्याय देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्य
 एष ते योनिरपानाय त्वा ॥ ४ ॥

तीरिति मधु-मतीः । नः । इषः । कृधि । ^५विश्वे-
 भ्यः । त्वा । इन्द्रियेभ्यः । दिव्येभ्यः । पार्थिवे-
 भ्यः । ^६मनः । त्वा । अष्ट्र । ^७उरु । अन्तरिक्षम् ।
 अन्विति । इहि । ^८स्वाहा । त्वा । सुभव इति
 सु-भवः । सूर्याय । ^९देवेभ्यः । त्वा । मरीचिपेभ्य
 इति मरीचि-पेभ्यः । ^{१०}एषः । ते । योनिः ।
^{११}अपानायेत्यप-अनाय । त्वा ॥ ४ ॥

देवेभ्यस्सप्त च ॥ ३ ॥

^५विश्वेभ्य इत्युन्मार्ष्टि ॥

^६मनस्वेत्युत्तिष्ठति ॥

^७उर्वन्तरिक्षमित्येति ॥

^८स्वाहेत्याहवनीये जुहोति ॥

^९देवेभ्य इति परिधौ निमार्ष्टि ॥

^{१०}एष ते योनिरित्याग्रयणस्थाल्यां संस्त्रावमपनयति ॥

^{११}उत्तरत उपांशुसवनेन संस्पृष्टं सादयति—अपानाय त्वेति ॥

व्याख्याता मन्त्राः* ॥

इति चतुर्थे तृतीयः .

*सं. १—४—२. ४—१३

आ वायो भूष शुचिपा उप नस्स-
हस्रन्ते नियुतो विश्ववार । उपो
ते अन्धो मद्यमयामि यस्य देव

¹एति । वायो इति । भूष । शुचिपा इति
शुचि-पाः । उपेति । नः । सहस्रम् । ते । नियुत
इति नि-युतः । विश्ववारेति विश्व-वार । उपो
इति । ते । अन्धः । मद्यम् । अयामि । यस्य ।

¹ऐन्द्रवायवपात्रेण वायव्यं गृह्णाति—आवायो इति चतुष्पदया
त्रिष्टुभा ॥ हे वायो शुचिपाः शुचेश्शुद्धस्य पातः । उपेत्युप-
सर्गश्रुतेर्योग्यं क्रियापदमध्याह्नियते । नः अस्मानुपेत्य, इममस्म-
दीयं सोमं पानेनाभूष आ समन्तादलं*कुरु । यद्वा—अस्मदीयं
यज्ञमागमनेनालङ्कुरु । भूष अलङ्कुरे, भौवादिकः । कथमनेनाग-
मनेन यज्ञोलाङ्कयत इत्याह—विश्ववार निजबलेना विश्वस्यावा-
रक*, विश्वेषां वा वरणीय, ते तव सहस्रं नियुतः अश्वाः,
अतस्तवैवागमनं भूषणाय भवति । हे वायो नियुतमश्वा अस्मा-
नुपयान्तुः । यद्वा—वायो आभूषय यज्ञं । तदर्थं किं क्रियता-
मित्याह—तव सहस्रं नियुतः अस्मानुपागच्छन्तु । यद्वा—
भूषेत्यामन्त्रितमेव, भूषयतीति भूषः अलङ्कर्ता^१ कस्य? तस्य यत्र

*ख—न्तादच्छिन्नं.

†ख—निजवेगेन.

‡ख—विश्वव्यापारन्. ग.—विश्वव्यापारक.

§क—भवति । वायोरश्वा नियुतः.

¶ख—आभितालङ्कर्ता.

दधिषे पूर्वपेयम् । उपयामगृहीतो-
सि वायवे त्वेन्द्रवायू इमे सुताः ।

देव । दधिषे । पूर्वपेयमिति पूर्व-पेयम् । उपया-
मगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि । वायवे ।
त्वा । २ इन्द्रवायू इतीन्द्र-वायू । इमे । सुताः ।

यत्र गच्छतीति । हे एवंगुणक वायो, तव सहस्रं नियुतो-
स्मानुपयन्तु तैस्सहितस्सन्नस्मत्सकाशमागच्छेत्यर्थः । उपसर्गद्वयेन
क्रियापदमध्याह्नियते । उपो इत्युपशब्दस्यार्थे वर्तते । उपो
अयामि समीपं प्रापयामि । किं ? सोमम् । अहं तुभ्यमागताय
सोममुपहरामि । इ गतौ भौवादिकः अन्तर्भावितण्यर्थः, णिलुग्वा ।
कीदृशमित्याह—अन्धः अदनीयम् । ‘अदेर्नुम्भश्च’ इत्यमुन् ।
मद्यं मदकरम् । ‘गदमदचर’ इत्यादिना यत्, ‘यतो नावः’
इत्याद्युदात्तत्वम् । पुनश्च सोमो विशेष्यते—हे देव वायो यस्य
पूर्वपेयं प्रथमपानं त्वं दधिषे दधासि आचरसि, यं लब्ध्वा प्रथमं
पिबसि, अन्यमग्रेपिबन्तं न क्षमसे यागेषु । ‘छन्दसि लुङ्लुङ्ङि-
टः’ इति दधातेर्लिट् । पिबतेर्भावे ‘अचो यत्’, रुदुत्तरप-
दप्रकृतिस्वरत्वम्, ‘यतो नावः’ ॥

एवमिमामनुद्गत्य गृह्णाति ॥ हे सोम त्वमपि उपयामगृही-
तोसि, अतो वायवे त्वां गृह्णामीति शेषः । जुष्टमिति केचि-
च्छेषमिच्छन्ति, इष्टं सेव्यं वा गृह्णामीत्यर्थः ॥

२ तस्मिन्नैन्द्रवायवं गृह्णाति—इन्द्रवायू इति गायत्र्या ॥ हे
इन्द्रवायू इमे सोमास्सुताः अभिषुताः युष्मदर्थं सम्यक्संस्कृताः,

अनु. ४.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

23

उप॒ प्रयो॑भिरा ग॒त॒मिन्द॑वो वामुश-
न्ति॒ हि । उप॒याम॑गृहीतोसीन्द्रवा-
युभ्यान्त्वैष ते॒ योनि॑स्सजोषाभ्या-
न्त्वा ॥ ५ ॥

उपेति । प्रयोभिरिति प्रयः—भिः । एति । गतम् ।
इन्दवः । वाम् । उशन्ति । हि । उपयामगृहीत
इत्युपयाम—गृहीतः । असि । इन्द्रवायुभ्यामिति—
न्द्रवायु—भ्याम् । त्वा । ^३एषः । ते । योनिः । सजो-
षाभ्यामिति स—जोषाभ्याम् । त्वा ॥ ५ ॥

आ वा॒यो त्रिच॑त्वारि॒शत् ॥ ४ ॥

अतः उपागतं उपागच्छतम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो
लुक् । प्रयोभिरत्रैस्सह यान्यस्मभ्यं दास्यसे* तान्यप्यादायाग-
च्छतमिति । प्रीणातेरमुन्प्रत्ययः । हि यस्मादर्थे, यस्मादेते इन्दवः
सोमा वां युवां उशन्ति कामयन्ते युवयोरगमनं प्रतीक्षन्ते,
तस्मादुपागच्छतमिति । ‘उन्देरिच्चादेः’ इत्युप्रत्ययः, आदेरिः,
‘यद्धितुपरं छन्दसि’ इति निघातप्रतिषेधः ॥

इमामनुद्गत्य उपयामगृहीतोसीन्द्रवायुभ्यां त्वेति गृह्णाति ॥

^३सादयति ॥ एष ते योनिः स्थानम् । ततस्सजोषाभ्यां
समानप्रीतिभ्यां, सहसेवमानाभ्यां वा इन्द्रवायुभ्यां त्वामत्र साद-

*ख—प्रयोभिः प्रियमाणैः सह ये प्रीयन्ते.

अयं वाम्मित्रावरुणा सुतस्सोम
ऋतावृधा । ममेदिह श्रुतं हव-
म् । उपयामगृहीतोसि मित्रावरु-

¹अयम् । वाम् । मित्रावरुणेति मित्रा-वरुणा ।
सुतः । सोमः । ऋतावृधेत्यृत-वृधा । मम । इत् ।
इह । श्रुतम् । हवम् । उपयामगृहीत् इत्युपयाम-
गृहीतः । असि । मित्रावरुणाभ्यामिति मित्रा-

यामीति शेषः । 'देवताद्वन्द्वे च' इत्यस्य पूर्वोत्तरपदप्रकृति-
स्वरत्वस्य 'नोत्तरपदेनुदात्तादौ' इति प्रतिषेधे, समासान्तोदात्त-
त्वमेवेन्द्रवायुशब्दस्य । 'वाग्वा एषा यदैन्द्रवायवः'* इत्यादि
ब्राह्मणम् । 'सोमवीद्वरं वृणौ मह्यं चैवैषः'* इत्यादि च ॥

इति चतुर्थे चतुर्थः.

¹मैत्रावरुणं गृह्णाति—अयं वामिति गायत्र्या त्रिपद्या ॥
हे मित्रावरुणा मित्रावरुणौ, ऋतावृधा ऋतावृधौ, ऋतस्य सत्यस्य
यज्ञस्य वा वर्धयितारौ । उभयत्र 'सुपां सुलुक्' इत्याकारः ।
'वृधेः क्तिप्'† 'अन्येषामपि दृश्यते' इत्युपपदस्य दीर्घः ।
अयं सोमः वां युवयोः अर्थाय सुतः अभिषुतः । इदिति हेतौ ।
यस्मादेवं तस्मादिहास्मिन्कर्मणि मम हवमाह्वानं श्रुतं श्रुणुतम् ।

अनु. ५.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

25

णाभ्यां त्वैष ते योनिर् ऋतायुभ्यां
त्वा ॥ ६ ॥

वरुणाभ्याम् । त्वा । ^१एषः । ते । योनिः । ऋता-
युभ्यामित्यृतायु-भ्याम् । त्वा ॥ ६ ॥

अयं वां विश्रुतिः ॥ ५ ॥

श्रुत्वा चागत्य सोमं पिबतमित्यर्थः । ' भवेनुपसर्गस्य ' इति
द्वयतेरप्सम्प्रसारणं च । शृणोतेर्लेटि ' बहुलं छन्दसि ' इति
शपो लुक् ॥

इमामनुद्भृत्य उपयामगृहीतोसि मित्रावरुणभ्यां त्वेति गृह्णाति ॥
' देवताद्वन्द्वे च ' इति पूर्वोत्तरपदयोर्युगपत्प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

^२एष ते योनिर् ऋतायुभ्यां त्वेतिसादयति ॥ ऋतं सत्यं
यज्ञं वा आत्मनो यजमानानां वा इच्छतीति ऋतायुः । ' छ-
न्दसि परेच्छायामपि ' इति क्यच्, ' न च्छन्दस्यपुत्रस्य ' इतीत्वप्रति-
षेधः, ' कयाच्छन्दसि ' इत्युप्रत्ययः । ' मित्रं देवा अब्रु-
वन् '* इत्यादि ब्राह्मणम् । ' सोब्रवीद्वरं वृणौ मह्यं चैवैष
मित्राय च '* इत्यादि च । ' तावब्रूतां वरं वृणावहा एक
एवावत्पूर्वो ग्रहो गृह्यातै '* इत्यादि च ॥

इति चतुर्थे पञ्चमः.

या वां कशा मधुमत्यश्विना सूनृ-
तावती । तया यज्ञं मिमिक्षतम् ।
उपयामगृहीतोस्यश्विभ्यां त्वैष ते
योनिर्माध्वीभ्यां त्वा ॥ ७ ॥

^१या । वाम् । कशा । मधुमतीति मधु-मती ।
आश्विना । सूनृतावतीति सूनृता-वती । तया ।
यज्ञम् । मिमिक्षतम् । उपयामगृहीत इत्युपयाम-
गृहीतः । असि । अश्विभ्यामित्यश्वि-भ्याम् ।
त्वा । ^२एषः । ते । योनिः । माध्वीभ्याम् । त्वा ॥ ७ ॥

या वामष्टादश ॥ ६ ॥

^१बहिष्पवमाने स्तुते आश्विनं गृह्णाति—या वां कशेति गायत्र्या
त्रिपदया ॥ हे अश्विना अश्विनौ । पूर्ववदाकारः । मधुमती मधुकर-
रसवती । सूनृतावती, प्रियं सूनृतं वचनं, तद्वती । ‘अन्येषा-
मपि दृश्यते’ इति दीर्घत्वम् । ईदृशी या वां युवयोः, कशा
वाक्प्रवृत्तिस्सूक्ति*लक्षणा युष्मद्विषयास्माभिः क्रियमाणा, तया
हेतुभूतया तां श्रोतुं यज्ञमिमं मिमिक्षतम् आगत्योत्पादयितुमिच्छ-
तम् । मिहेस्सनि ढत्वे ‘षढोः कस्सि’ इति कत्वम् । तया
वा करणभूतया यज्ञं निर्वर्तयतम् ॥

इत्यनुद्भूत्य उपयामगृहीतोस्यश्विभ्यां त्वेति गृह्णाति ॥

^२एष ते योनिर्माध्वीभ्यां त्वेतिसादयति ॥ मध्वस्यास्तीति
मध्वम् मधुभाजनं, दतिरूपम् । ‘यो हि वां मधुनो दतिः’

*ख-स्सूक्त.

प्रातर्युजौ वि मुच्येथामश्विनावेह ग-
च्छतम् । अस्य सोमस्य पीतये ।

¹प्रातर्युजाविति प्रातः—युजौ । वीति । मुच्ये-
थाम् । अश्विनौ । एति । इह । गच्छतम् । अस्य ।
सोमस्य । पीतये । उपयामगृहीत इत्युपयाम-
गृहीतः । असि । अश्विभ्यामित्यश्वि-भ्याम् ।

इत्यादौ प्रसिद्धम् । तदन्तान्मत्वर्थीय इकारः । ‘ऋत्त्ववा-
स्त्ववास्त्व ’ इत्यादौ ‘माध्वी’ इति निपात्यते । यद्वा—
मध्वेव माध्वी, आग्नीध्रादिवत्स्वार्थेऽञ्, माध्वीभ्यामिति मधुमङ्गचा-
मित्यर्थः । ‘यज्ञस्य शिरोच्छिद्यत ते देवा अश्विनावब्रुवन्’*
इत्यादि ब्राह्मणम् । ‘ते देवा अब्रुवन्नपूतौ वा इमौ’ इत्यादि
च* ‘तस्माद्बहिष्पवमाने स्तुत आश्विनो गृह्यते’ इत्यन्तम्* । ‘वाग्वा
ऐन्द्रवायवः’* इत्यादि च ॥

इति चतुर्थे षष्ठोऽनुवाकः.

¹पुनरप्याश्विनग्रहणमन्त्रः—प्रातर्युजाविति गायत्री त्रिपदा ।
पूर्वेण सहास्य विकल्पः ॥ हे अश्विनौ यौ युवां प्रातर्युजौ
प्रातर्योक्तारौ तौ विमुच्येथाम् यजमानान्तरैर्विमुक्तौ भवतं अन्य-
यजमानान्विहाय इहास्मिन्कर्मण्यागच्छतम् । किमर्थम् ? अस्य
सोमस्य पीतये पानाय । ‘क्तिक्तौ च संज्ञायाम्’ इति क्तिच्,
पानविशेषस्य संज्ञात्वात् ॥

उपयामगृहीतोस्यश्विभ्यां त्वैष ते
योनिरश्विभ्यां त्वा ॥ ८ ॥

अयं वेनश्चोदयत्पृश्निगर्भा ज्योति-
त्वा । ^१एषः । ते । योनिः । अश्विभ्यामित्यश्वि-
भ्याम् । त्वा ॥ ८ ॥

प्रातर्युज्जवेकान्नविंशतिः ॥ ७ ॥

^१अयम् । वेनः । चोदयत् । पृश्निगर्भा इति
पृश्नि-गर्भाः । ज्योतिर्जरायुरिति ज्योतिः-जरा-

इत्यनुदुत्योपयामगृहीतोस्यश्विभ्यां त्वेति गृह्णाति ॥

^२एष ते योनिरश्विभ्यां त्वेति सादयति ॥

इति चतुर्थे सप्तमोनुवाकः.

^१शुक्रं गृह्णाति—अयं वेन इति त्रिष्टुभा चतुष्पदया ॥ वेनतेः
कान्तिकर्मणो वेनः कान्तः वर्षाद्यभीष्टप्रद उच्यते । ज्योतिर्ज-
रायुः ज्योतिर्जरायुस्थानीयमाच्छादकं, यस्य जरायुणा गर्भ इव
तेजसा वेष्टितस्तेजोराशिरित्यर्थः । ईदृशोयं वेनशब्दवाच्य इन्द्रः,
पृश्निरादित्यः तस्मिन्गर्भाः पृश्निगर्भाः गर्भ्यमाणाः । पचाद्यच् ।
गर्भवद्वर्धमाना आपः, भूमिगतान्हि रसान्सूर्यरश्मयो वायुना सह
सूर्यमण्डले स्थापयन्ति, ते च तस्मिन्वर्धन्ते, आगामिसंवत्सरवृष्ट्य-

जरायू रजसो विमाने । इममपा५
संगमे सूर्यस्य शिशुन्न विप्रा मति-

युः । रजसः । विमान इति वि-माने । इमम् ।
अपाम् । सङ्गम इति सं-गमे । सूर्यस्य । शि-
शुम् । न । विप्राः । मतिभिरिति मति-भिः ।

र्थम् । यथोक्तं—‘समानमेतदुदकम्’* इत्यादि । सप्तमीपूर्व-
पदप्रकृतिस्वरत्वम् । ताश्च स्वकाले सूर्येण समर्पिताश्चोदयत्
चोदयति । लेट् । भुवं प्रतिप्रेरयत्ययमादित्यो वेनः । तथा
चोक्तम्—‘यदा खलु वा असावादित्यो न्यङ्गुलिभिः’† इत्यादि ।
कुत्र स्थितोयमेवं करोतीत्यत आह—रजस उदकस्य विमाने नि-
र्माणस्थानेन्तरिक्षे । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । य एवं प्रजानामु-
पकरोतीमं वेनं खलु विप्रा मेधाविनो मतिभिर्बुद्धिभिः रिहन्ति लि-
हन्ति । रलयोरेकत्वं स्मरन्ति । स्तुवन्ति पूजयन्ति बुद्धिपूर्वकमेव
ते स्तवादि कुर्वन्तीति भावः । हविःप्रदानादिना संवर्धयन्तो न
त्यजन्तीत्यर्थः । ‘मन्त्रे वृष’ इति क्तिन उदात्तत्वम् । शिशुं
न शिशुमिव यथा शिशुं क्षीरादिदानेन संवर्धयन्ति । किमर्थं ?
सूर्यस्यापां च सङ्गमे सङ्गमनाय सूर्यस्याद्विस्सङ्गमो यथा स्यात्
वृद्धचर्य† तदर्थमित्यर्थः । ‘ग्रहवृद्धनिश्चिगमश्च’ इत्यप्, थाथा-
दिस्वरेणोत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । यद्वा—अयं वेनः कमनीयरूपः,
ज्योतिर्जरायुः ज्योतिषा जरायुस्थानीयेन वेष्टितः रजसो विमाने
स्थितः । रजोनाम गर्भधारणहेतुर्योनिस्थ उदकविशेषः ; तन्निर्माण-
स्थाने प्रजननस्थानीये स्थितः । पृश्निगर्भाः प्रेरयति काले प्रसूत्य-

भीं रिहन्ति । उपयामगृहीतोसि श-
ण्डाय त्वैष ते योनिर्वीरतां पाहि ॥९॥

रिहन्ति । उपयामगृहीत् इत्युपयाम-गृहीतः ।
असि । शण्डाय । त्वा । एषः । ते । योनिः ।
वीरताम् । पाहि ॥

अयं वेनः पञ्चविंशतिः ॥ ८ ॥

र्थं मातर*मिव त्वरयति । गर्भं करोतीति गर्भयिता गर्भः । पचा-
द्यच् । पश्चिर्गर्भो यासां ताः अपः प्रेरयति काले वृष्ट्यर्थम् ।
बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ततस्स पुत्रस्थानीयः प्रसूतः पर्ज-
न्यात्मा वर्षति । एनमिमं वेनाख्यं सूर्यस्यापां सङ्गमे संयोगे
प्रसूतं शिशुमिव विप्रा मतिभिः पूजयन्तीति । सूर्यो हि
भार्यास्थानीया अपस्सङ्गच्छति†, वत्सरान्ते चायं‡ जायते, जातश्च
वर्षति, । वृष्टं चोदकं रश्मय आदाय सूर्याय समर्पयन्ति, । स च
ता अपस्सङ्गच्छतीति । यत एवं तस्मादहमपि तत्पूजार्थं शुक्रं गृह्णा-
मीति शेषः । ननु शण्डाय गृह्यते ? सत्यं, इन्द्रायैव तु हूयते,
' इन्द्राय सुतमा जुहोमि '¶ इति होममन्त्रालिङ्गात् । ' तौ देवा
अपनुद्यात्मन इन्द्रायानुहवुः '§ इति च ब्राह्मणम् ॥

इमामनुद्गत्योपयामगृहीतोसि शण्डाय त्वेति गृह्णाति ॥ शण्डो
नामासुरपुरोहितः ॥

एष ते योनिर्वीरतां पाहीति सादयति ॥ वीरता शूरता याग-
लक्षणत्यागं प्रति । ' बृहस्पतिर्देवानां पुरोहित आसीत् '§ इत्या-

*ख—घातक.

†ख-ग—च्छन् तत्र वर्तते गर्भस्थानीयः.

‡ख-ग—रान्तरे.

§सं. ६-४-१०. ¶ तै. ब्रा. १-१-१.

¹तं प्र॒त्न॒था॑ पूर्॒व॒था॑ वि॒श्व॒थे॒म॒था॑ ज्ये॒-
ष्ठ॒ता॒तिं ब॒क्र॒हि॒ष॒द॑ सु॒व॒र्वि॒दं॑ प्र॒ती-

¹तम् । प्र॒त्न॒था॑ । पूर्॒व॒था॑ । वि॒श्व॒था॑ । इ॒म॒था॑ ।
ज्ये॒ष्ठ॒ता॒ति॒मि॒ति॑ ज्ये॒ष्ठ-ता॒ति॒म् । ब॒क्र॒हि॒ष॒द॒मि॒ति॑
ब॒क्र॒हि-स॒द॒म् । सु॒व॒र्वि॒द॒मि॒ति॑ सु॒वः-वि॒द॒म् ।

दि ब्राह्मणम् । ‘ असौ वा आदित्यश्शुक्रश्चन्द्रमा मन्थी ’*
इत्यादि, ‘ चक्षुषी वा एते यज्ञस्य यच्छुक्रामन्थिनौ ’*
इत्यादि च ॥

इति चतुर्थेष्टमः.

¹मन्थिनं गृह्णाति—तं प्रत्नथेति चतुष्पदया जगत्या ॥ अत्रापि
स एवेन्द्रः* प्रत्यक्षेण स्तूयते । प्रत्नशब्दः पुराणवचनः । ‘ प्रग-
स्य गलोपः ’ इति व्युत्पादितः । थेत्युपमायाम् । ‘ प्रत्नपूर्वविश्वे-
मात्थाल् छन्दसि ’ इति थाल्, लिति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् ।
तमित्यत्र त्वां स्तुम इति शेषः । अयमर्थः—यथा शक्त्यादयः†
पुराणास्त्वामस्तुवन् तथा वयमपि त्वां स्तुमः । यथा च ततोपि
पूर्वं भृगुप्रभृतयो मदीयाः पित्रादयो वा त्वामस्तुवन् तथा वयं
स्तुमः । यथा विश्वेऽपि त्वां स्तुवन्ति‡ तथा च स्तुमः । यथा
वा इमे वर्तमानास्त्वां स्तुवन्ति तथा स्तुमः । कीदृशम्? ज्येष्ठ-
तातिं प्रशस्यतमम् । ‘ वृकज्येष्ठाभ्याम् ’ इति स्वार्थिकस्ताति-
लप्रत्ययः । बर्हिषि यागे सीदतीति बर्हिषदं, षषोदरादित्वात्सकार-

चीनं वृजनं दोहसे गिराशुं जय-
न्तमनु यासु वर्धसे । उपयामगृही-

प्रतीचीनम् । वृजनम् । दोहसे । गिरा । आशुम् ।
जयन्तम् । अन्विति । यासु । वर्धसे । उपयाम-
गृहीतु इत्युपयाम-गृहीतुः । असि । मकीय ।

लोपः, 'सत्सूद्विष' इत्यादिना क्तिप् । सुवः स्वर्गमादित्यं वा वेत्तीति सुवर्विदम् । अधुनार्धर्चा*न्तरेण स्तुतिहेतुमाह—त्वां खलु प्रतीचीनं प्रतीचीनगतिं पराङ्मुखमपि सामर्थ्यान्मेघम् । 'विभाषा-ञ्चरदिक्रियाम्' इति खः । वृजनं बलवन्तम् । उभयत्र मत्वर्थीयोकारः† । प्रतीचीना गतिरस्यास्तीति प्रतीचीनम् । मत्वर्थी-योकारो लुप्यते । गिरा गर्जितलक्षणया शब्देन जयन्तं लोका-नभिभवन्तम् । आशुं शीघ्रं, व्यापकं वा दिगन्तानां † । 'रूपा-वाजि' इत्युणप्रत्ययः । ईदृशं मेघं दोहसे क्षारयसि । विक-रणव्यत्ययेन शप्, स्वरितेत् । य इति वाध्याद्वियते, यस्त्वं धोक्षि तं स्तुमः । क पुनस्तुमः? इति चेत्, आह—यासु क्रियासु यागलक्षणासु त्वमनुवर्धसे अनुक्रमेण वृद्धिं गच्छसि, स्तुत्यनन्तरं वा वृद्धिं गच्छसि, तासु स्तुमः । यद्वा—यासु स्तुतिषु त्वमनुवर्धसे स्तुतो वृद्धिं गच्छसि तास्तुतीः कुर्म इति शेषः । स्तुत्या हि स्तोतव्यो वर्धते, यथा 'वर्धन्तु त्वा सुष्टु-तयः'‡ इति । यद्वा—ईदृशं मेघं दोहसे । कम्? वृजनं बलकरमुदकं गिरा गर्जितेनोपलक्षितः ॥

अनु. १०.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

33

तोसि मर्काय त्वैष ते योनिः प्र-
जाः पाहि ॥ १० ॥

ये देवा दिव्येकादश स्थ पृथिव्या-

त्वा । ^२एषः । ते । योनिः । प्रजा इति प्र-जाः ।
पाहि ॥ १० ॥

तश्च षड्विंशतिः ॥ ९ ॥

^१ये । देवाः । दिवि । एकादश । स्थ । पृथि-
व्याम् । अधीति । एकादश । स्थ । अप्सुषद-

इमामनुद्गत्योपयामगृहीतोसि मर्काय त्वेति गृह्णाति ॥

^२एष ते योनिः प्रजाः पाहीति सादयति ॥ प्रजाः यजमा-
नस्य स्वभूतास्सर्वा वा ॥

इति चतुर्थे नवमः.

^१आग्रयणं गृह्णाति—ये देवा इति चतुष्पदया पृथ्व्या ॥ हे
देवा ये यूयं दिवि द्युलोके एकादश स्थ एकश्च दश चेत्ये-
कादश । ‘सङ्ख्या’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । ये पृथिव्या-
मधि उपरि एकादश स्थ ये चाप्सुषदोन्तरिक्षसद एकादश स्थ ।
अप्सु सीदन्तीत्यप्सुषदः । ‘तत्पुरुषे कृति’ इत्यलुक्, सुषा-
मादित्वात्षत्वम् । महिना महत्त्वेन । ‘बहुलमन्यत्रापि’ इति
महेरिनच्प्रत्ययः, ‘सुपां सुलुक्’ इति तृतीयैकवचनस्य ङोदेशः ।

5

मध्येकादश॒ स्थाप्सुषदो॑ महि॒नैका-
दश॒ स्थ ते दे॒वा य॒ज्ञमिमं॑ जुषध्व-
मुप॒याम॑गृहीतो स्याग्रय॒णोसि॑ स्वा-
ग्रय॒णो जिन्व॑ य॒ज्ञं जिन्व॑ य॒ज्ञप-
तिम॒भि सर्व॑ना पाहि॒ विष्णु॑स्त्वां

इत्य॑प्सु-सदः । म॒हिना । एका॑दश । स्थ । ते ।
दे॒वाः । य॒ज्ञम् । इ॒मम् । जुष॑ध्वम् । उ॒प॒याम॑गृ-
हीत॒ इत्यु॑प॒याम-गृही॑तः । अ॒सि । आ॒ग्रय॑णः ।
अ॒सि । स्वा॑ग्रय॒ण इति॑ सु-आ॒ग्रय॑णः । जिन्व॑ ।
य॒ज्ञम् । जिन्व॑ । य॒ज्ञप॑तिमि॒ति य॒ज्ञ-प॑तिम् ।
अ॒भीति॑ । सर्व॑ना । पा॒हि । विष्णुः॑ । त्वाम् ।

माहात्म्येन ह्यन्तरिक्षे सीदन्तीति । एवं त्रयस्त्रिंशदपि यूयं हे देवा इममाग्रयणसाध्यं यज्ञं जुषध्वम् सेवध्वम् । नन्वस्य ग्रहस्य देवस्सविता पत्नीवानग्निः हरिवानिन्द्रः इति देवताः, न तु विश्वे देवाः । सत्यम् ; सवितर्यग्राविन्द्रे च द्युष्टिव्यन्तरिक्षस्था दश दशान्ये देवा अन्तर्भूता इति तेषां जुषध्वमित्युच्यते । पत्नीवदभिप्रायं वा ॥

इमामनुद्गत्य 'उपयामगृहीतोसि विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः' इति गृह्णाति ॥ अस्य ग्रहणमन्त्रस्य साकाङ्क्षत्वात्सादनमन्त्रे श्रुतं विश्वेभ्यस्त्वेति सम्बध्यते ॥

अनु. १०.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

35

पातु विशं त्वं पाहीन्द्रियेणैष ते
योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः ॥ ११ ॥

पातु । विशम् । त्वम् । पाहि । इन्द्रियेण । ^१एषः ।
ते । योनिः । विश्वेभ्यः । त्वा । देवेभ्यः ॥ ११ ॥

ये देवास्त्रिचत्वारिंशत् ॥ १० ॥

“अधिवदते ॥ आग्रयणोसि आग्रयणाख्यो ग्रहस्त्वमसि ।
अग्रे ईयते गृह्यत इत्याग्रयणः ग्रहाणामग्रेसरोसि । ‘ते देवा
आग्रयणाग्रान्ग्रहानपश्यन्’* इति ब्राह्मणम् । शक्रन्ध्वदि-
त्वात्पररूपत्वम् । अग्रयण एवाग्रयणः । ‘सान्नाय्यानुजावर’
इत्यादिना स्वार्थिकोष्णिपातितः । यद्वा—वाचा अग्रे प्रथममी-
षत इत्याग्रयणः । ‘वाग्वै देवेभ्यः’ इत्यादि ब्राह्मणं ‘तदा-
ग्रयणस्याग्रयणत्वम्’* इत्यन्तम् । स्वाग्रयणः, अग्रचं श्रैष्ठ्यं
यन्ति प्राप्नुवन्त्यनेनेत्याग्रयणः, शोभन आग्रयणस्स्वाग्रयणः । त्वां
गृहीत्वा देवा अग्रं पर्यायन् । तथा यजमानोपि त्वां गृहीत्वा
समानानामग्रं पर्येत्विति भावः । ‘अग्रमेव समानानां पर्येति’
इति* ब्राह्मणम् । यस्मादीदृशस्त्वमसि तस्माज्जिन्व प्रीणय यज्ञं,
यज्ञपतिं च जिन्व । उभयत्रापि वाक्यादित्वान्न निहन्यते ।
जिवि प्रीणने । सवना सवनानि, अभि पाहि आभिमुख्येन
पालय तवाक्षीणतया । त्वयि हि क्षीणे प्रायश्चित्तप्रसङ्गादरक्षितानि
सवनानि स्युः; तस्मान्मा क्षेष्टा इत्यर्थः । तदर्थं भगवान्वि-
ष्णुस्त्वां पातु यस्सर्वं पाति । त्वमपि विशं प्रजां यजमा-

*सं. ६-४-११.

त्रिंशत्त्रयंश्च गुणिनो रुजन्तो
 दिवं रुद्राः पृथिवीश्च सचन्ते ।
 एकादशासो अप्सुषदस्सुतः सोम-
 जुषन्ताः सर्वनाय विश्वे । उपयाम-
 मगृहीतोस्याग्रयणोऽसि स्वाग्रयणो

^१त्रिंशत् । त्रयः । च । गुणिनः । रुजन्तः ।
 दिवम् । रुद्राः । पृथिवीम् । च । सचन्ते । एका-
 दशासः । अप्सुषद इत्यप्सु-सदः । सुतम् । सो-
 मम् । जुषन्ताम् । सर्वनाय । विश्वे । उपयामगृ-
 हीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि । ^२आग्रयणः ।

नस्य स्वभूतां पाहि सर्वा वा, इन्द्रियेणेत्थंभूतां प्रजामविकलेन्द्रि-
 यां कुर्वित्यर्थः ॥

^३एवमनुद्गत्य 'एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः' इति
 सादयति । 'वैश्वदेवो ह्येष देवतया' * इति ब्राह्मणम् । 'आत्मा
 वा एष यज्ञस्य यदाग्रयणः' * इत्यादि च ॥

इति चतुर्थे दशमोनुवाकः.

^१आग्रयणमेव भ्रातृव्यवतो गृह्णाति—त्रिंशदिति चतुष्पदया
 त्रिष्टुभा ॥ 'रुणवत्यर्चा भ्रातृव्यवतः' * इति ब्राह्मणम् । त्रिंश-

भनु. ११.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

37

जिन्वं यज्ञजिन्वं यज्ञपतिमभि स-
वना पाहि विष्णुस्त्वाम्पातु विश-

असि । स्वाग्रयण इति सु-आग्रयणः । जिन्वं ।
यज्ञम् । जिन्वं । यज्ञपतिमिति यज्ञ-पतिम् ।
अभीति । सर्वना । पाहि । विष्णुः । त्वाम् । पातु ।

त्रयश्च गणिनः गणवन्तः एकादशात्मकैस्त्रिभिर्गणैश्च तद्वन्तः
रुजन्तस्सामर्थ्याद्भ्रातृव्यान् । रुजो भङ्गे तौदादिकः । रुद्राः
रोदयितारः शत्रूणां नारीणाम् । ‘रोदेर्णिलुक्’ इति रक्प्रत्ययः ।
एवंविधा एकादशास एकादशानां पूरणाः । पूरणप्रत्ययान्तात्
‘आज्जसेरसुक्’ । एतदुक्तं भवति—ये त्रिंशद्देवा दशवर्गत्रया-
त्मकाः ये च त्रयो गणिनः तत्तद्दशात्मकगणवन्त एकादशा-
स्त्वयामिति इत्थं त्रयस्त्रिंशत्सम्पद्यन्ते । क पुनस्ते वर्तन्ते ?
इत्याह—ये दिवं सचन्ते सेवन्ते, ये च पृथिवीं, ये चाप्सुषदः
अन्तरिक्षेणावतीर्णाः ; पूरणप्रत्ययान्ता वा ये त्रयो गणिनः, त्रयश्च
गणा वर्तन्त इति; ते च विश्वे देवाः इमं सुतं सोमं आग्रय-
णारूढं जुषन्तां सेवन्तां सवनार्थं तृतीयसवनार्थं; तत्र
हि तस्य सावित्रपात्नीवतहारियोजनेषु विनियोगः । यद्वा—
तृतीयसवने जुषन्तामिति सप्तम्यर्थे चतुर्थी । ‘रुणवत्यर्चा भ्रातृ-
व्यवतो गृहीयात्’* इति ब्राह्मणम् ॥

इत्यनुद्भूत्य उपयामगृहीतोसीति यजुरादिकया गृह्णाति ॥

*सं. ६-४-११.

न्त्वम्पाहीन्द्रियेणैष ते योनिर्विश्वे-
भ्यस्त्वा देवेभ्यः ॥ १२ ॥

उपयामगृहीतोसिन्द्राय त्वा बृहद्वते
वयस्वत उक्थायुवे यत्त इन्द्र बृह-

विशम् । त्वम् । पाहि । इन्द्रियेण । ^३एषः । ते ।
योनिः । विश्वेभ्यः । त्वा । देवेभ्यः ॥ १२ ॥

त्रिंशद्विचत्वारिंशत् ॥ ११ ॥

^१उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि ।
इन्द्राय । त्वा । बृहद्वत इति बृहत्-वते । वयस्व-
ते । उक्थायुव इत्युक्थ-युवे । यत् । ते । इन्द्र ।

^२अधिवदते—आग्रयणोसीत्यादि ॥

^३एष ते योनिरित्यादिना सादयति ॥

इति चतुर्थे एकादशः.

^१स्थाल्योक्त्यं गृह्णाति—उपयामगृहीतोसीति यजुरादिकया 'इन्द्रा-
य त्वा बृहद्वते' इति चतुष्पदयानुष्ठुभा । ऋक्छादुपरिष्ठादुपया-
मत्वे प्राप्ते अपवादत्वेन पुरस्तादुपयामत्वमाप्नायते ॥ हे सोम
उपयामगृहीतोसि, तस्माच्चामिन्द्राय वक्ष्यमाणगुणाय गृह्णामीति
शेषः । बृहद्वते बृहता साम्ना पृष्ठाख्येन तद्वते । वयस्वते

द्वयस्तस्मै त्वा विष्णवे त्वैष ते
योनिरिन्द्राय त्वोक्थायुवे ॥ १३ ॥

बृहत् । वयः । तस्मै । त्वा । विष्णवे । त्वा ।
२एषः । ते । योनिः । इन्द्राय । त्वा । उक्थायुव इत्यु-
क्थ-युवे ॥ १३ ॥

उपयामगृहीतो द्वाविंशतिः ॥ १२ ॥

अन्नवते । उक्थायुवे उक्थं शस्त्रं कामयमानाय । ‘क्याच्छ-
न्दसि’ इत्युप्रत्ययः, ‘न च्छन्दस्यपुत्रस्य’ इतीत्वाभावः ।
‘जसादिषु वा वचनम्’ इति ‘वेडिति’ इति गुणाभावः ।
हे इन्द्र तव बृहत् प्रभूतं यद्वयः अन्नं सोमलक्षणं गृह्यमाणं
तस्मै तदर्थं तत्पानार्थं त्वां प्रार्थयामह इति शेषः । विष्णवे
व्यापकाय तस्मै वयसे त्वां प्रार्थयामह इति । यद्वा—हे
सोम विष्णवे भगवते च त्वां गृह्णामीत्येव शेषः । अत्र विष्णु-
ग्रहणकाल एव देवता । यागकाले तु मित्रावरुणाविन्द्राग्नी
च । विष्णुर्हि वृत्रवधे साहाय्यकमिन्द्रस्याचरत् । ‘यदेव वि-
ष्णुरन्वतिष्ठत जहीति तस्माद्विष्णुमन्वाभजति’* इति ब्राह्म-
णम् । इन्द्रस्य सखा विष्णुः तस्मै तदर्थं तत्प्रीत्यर्थं इन्द्राय
त्वां गृह्णामीति ॥

२‘एष ते योनिरिन्द्राय त्वोक्थायुवे’ इति सादयति ।
‘इन्द्रो वृत्राय वज्रमुदयच्छत्’* इत्यादि ब्राह्मणम् । ‘चक्षुर्वि
एतद्यज्ञस्य यदुक्थ्यः’* इत्यादि च ॥

इति चतुर्थे द्वादशः.

मूर्धानन्दि॒वो अ॒र॒ति॒म्पृ॒थि॒व्या वै-
 श्वान॒र॒मृ॒ताय॑ ज॒ात॒म॒ग्निम् । क॒विः
 स॒म्राज॒मि॒ति॒थि॒जनाना॑मा॒सन्ना पात्र॑-
 जन॒यन्त॑ दे॒वाः । उ॒प॒याम॑गृहीतो-

१मूर्धानम् । दिवः । अ॒र॒तिम् । पृ॒थि॒व्याः ।
 वै॒श्वान॒रम् । ऋ॒ताय॑ । ज॒ातम् । अ॒ग्निम् । क॒विम् ।
 स॒म्राज॒मि॒ति॒ सं-राज॑म् । अ॒ति॒थिम् । ज॒नाना॑म् ।
 आ॒सन् । ए॒ति॒ । पा॒त्रम् । ज॒न॒यन्त॑ । दे॒वाः ।

१स्थाल्या ध्रुवं गृह्णाति—मूर्धानमिति चतुष्पदया त्रिष्टुभा ॥
 मूर्धानं शिरोभूतम् । कस्य? दिवः द्युलोकस्य । अरतिं गन्तारम् ।
 ‘वहादिभ्यश्चित्’* इत्यर्तेरतिप्रत्ययः । पृथिव्याश्च गन्तारं प्रजानां
 रक्षणार्थं पृथिव्यामपि वर्तमानम् । ‘उदात्तयणः’ इति विम-
 क्तेरुदात्तत्वम् । वैश्वानरं विश्वेषां नराणां सम्बन्धिनम् । ‘नरे
 संज्ञायाम्’ इति पूर्वपदस्य दीर्घः । ऋताय सत्याय यज्ञाय
 वा जातम् । कविं मेधाविनम् । सम्राजं सम्यग्राजन्तम् ।
 ‘मो राजि समः कौ’, कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जनानां
 यजमानलक्षणानां अतिथिं यजमानगृहान् सातत्येन गच्छन्तम् ।
 ‘ऋतन्याञ्चि’ इत्यादिना अततेरिथिन्प्रत्ययः । यजमानगृहेष्व-
 तन्तमित्यर्थः । ईदृशमग्निं देवाः पात्रमाजनयन्त आभिमुख्येन
 जनितवन्तः । पिबत्यनेनेति पात्रम् । ‘घृन् सर्वधातुभ्यः’
 इति घृन्प्रत्ययः† । सोमं पातुं तत्पात्रतयाग्निं कृतवन्त इत्य-

*उणादौ तु ‘वहिवस्यर्तिभ्यश्चित्’ इत्येव दृश्यते.

†ख—आभिमुख्येन जनयन्तः जनयति पिबत्यनेनेति आङ्पूर्वाजनेः ‘सर्वधातुभ्यो
 ञ्च’ इति ञ्चप्रत्ययः.

स्यग्रये त्वा वैश्वानराय ध्रुवोसि
ध्रुवक्षितिर्ध्रुवाणान्ध्रुवतमोच्युताना-

उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि ।
अग्रये । त्वा । वैश्वानराय । ध्रुवः । असि । ध्रुव-
क्षितिरिति ध्रुव-क्षितिः । ध्रुवाणाम् । ध्रुवतम्
इति ध्रुव-तम् । अच्युतानाम् । अच्युतक्षितम्-

र्थः । कीदृशं तत्पात्रमित्यत आह—आसन् आस्ये । द्विती-
यार्थे सप्तमी, तस्याश्च लुक् । अग्निमास्यं कृतवन्त इति
यावत् । ‘पदन्’ इत्यादिना आस्यशब्दस्यासन्नदेशः । यद्वा—
निमित्तसप्तम्येषा, आस्यनिमित्तं आस्यत्वाय अग्निस्माकमास्यमिव
भूयादिति । अग्निना ह्यास्येन देवा आहुतीः पिबन्ति, अग्नि-
मुखत्वात्तेषाम् ॥

इमामनुद्गत्य उपयामगृहीतोस्यग्रये त्वा वैश्वानरायेति गृह्णाति ॥

^२अधिवदते—ध्रुवोसीति ॥ ध्रुवस्त्वमसि, यो यज्ञस्यायुष्मात्
ग्रहाणामुत्तमस्स त्वमसि । ‘आयुर्वा एतद्यज्ञस्य यद्भुवः’* इत्यादि
ब्राह्मणम् । यद्वा—प्रथिव्या धृतिहेतुत्वादस्य ध्रुवत्वं, ध्रुवं
करोतीति ध्रुवः । ‘अमुरा वा उत्तरतः प्रथिवीं पर्याचि-
कीर्षत्’* इत्यादि ब्राह्मणम् । ध्रुवक्षितिर्ध्रुवनिवासः निश्चलव-
स्थानः यावद्वैश्वदेव्या ऋचश्शंसनं तावदवस्थानात् ; यथोक्तं—
‘वैश्वदेव्यामृचि शस्यमानायामवनयति’* इति । ध्रुवाणामादि-

मच्युतक्षित्तम एष ते योनिरग्रये
त्वा वैश्वानराय ॥ १४ ॥

मधुश्च माधवश्च शुक्रश्च शुचिश्च

इत्यच्युतक्षित्त-तमः । एषः । ते । योनिः । अग्रये ।
त्वा । वैश्वानराय ॥ १४ ॥

मूर्धान्मपश्चत्रिंशत् ॥ १३ ॥

^१मधुः । च । ^२माधवः । च । ^३शुक्रः । च ।

त्यस्थाल्यादीनां मध्ये ध्रुवतमस्त्वमसि । अच्युतानामच्युतस्थानानां
मध्ये अच्युतक्षित्तमस्त्वमसि । अच्युतं स्थानं क्षियति निवसतीति
किप् । यद्वा—अच्युतानां स्थानानां मध्ये यदच्युतमतिशयेना-
च्युततमं निषेवते इति अच्युततमक्षिदिति यावत् ब्रूयात्तावदच्युत-
क्षित्तम इति । तत्र सामर्थ्यादुपसर्जनातिशायने तमप्प्रत्ययः, छान्द-
सो वा । ईदृशस्त्वमसीत्यधिवादः ॥

^३एष ते योनिरग्रये त्वा वैश्वानरायेति सादयति ॥

इति चतुर्थे त्रयोदशः.

^१अथ ऋतुग्रहास्त्रयोदश । तेषां ग्रहणमन्त्रास्त्रयोदशैव*यजूंषि ।
तत्र तेषामन्त्यस्य पुरातनदुपयामत्वमाग्रायते 'उपयामगृहीतोसि

*स—दश ये च.

संसर्पोऽस्यं हस्पत्याय त्वा' इति । पूर्वपि 'पुरस्तादुपयामा यजुषा गृह्यन्ते' इति पुरस्तादुपयामाः कर्तव्याः । तदर्थमन्यमन्त्रादौ समाम्नातं तैरप्यनुषज्यते, तेषां साकाङ्क्षत्वाच्च; उपयामगृहीतोसि मधुश्चेत्यादि । हे सोम उपयाम गृहीतोसि । ततस्त्वां मधुश्च प्रतिपद्यतां सम्प्रदानत्वेन तव वर्तताम् । मधुर्नाम वासन्तिको मासः, 'मधुश्च माधवश्च वासन्तिकावृतू'* इति । ऋत्ववयवौ मासावित्यर्थः; यथा 'तस्माद्वौ द्वावृतू'† इति । स च मधुप्राय-त्वान्मधुरुच्यते । भूमि मत्वर्थीयः, 'मत्वर्थे मासतन्वोः' इति । तस्य 'लुगकारेकाररेफाश्च' इति लुक् । मधुमानित्यर्थः । सोमश्च चार्थः । मासाश्च चान्द्राः; त्रयोदशस्य चान्द्रत्वात्, पौर्णमासी-निमित्तस्य चैत्रादिव्यपदेशस्य चान्द्राणामेव सम्भवात् । अत एव मासानुविधायी मधुशब्दः । 'यज्ञेन वै देवास्सुवर्गं लोकमायन्'† इत्यादि ब्राह्मणं समस्तोनुवाकः ॥

^१द्वितीयं गृह्णाति—उपयामगृहीतोसि माधवश्चेति ॥ माधवश्च त्वां प्रतिपद्यतामिति शेषः । एवं सर्वत्र । माधव इति तस्यैव द्वितीयो मासः । 'मधोर्जं च' इति मत्वर्थे अप्रत्ययः । मधु-मानित्येवार्थः ॥

^३तृतीयं गृह्णाति—शुक्रश्चेति ॥ शुग्दीप्तिरस्मिन्नस्तीति भूमि तेनैव मत्वर्थीयो रप्रत्ययः । अत्रैषो मास उच्यते ॥

^४चतुर्थं गृह्णाति—शुचिश्चेति ॥ शोचयिता शोषयिता सलिलानां शुचिः; स हि बहूष्णत्वात्सर्वं सलिलं शोषयति । 'इन् सर्वधातुभ्यः' इति शुचेरिन्प्रत्ययः ॥

• नभश्च नभस्यश्चेषश्चोर्जश्च सहश्च

^१शुचिः । च । ^५नभः । च । ^६नभस्यः । च ।
^७इषः । च । ^८ऊर्जः । च । ^९सहः । च । ^{१०}सहस्यः ।

^५पञ्चमं गृह्णाति—नभश्चेति ॥ नहति बध्नाति जन्तूनि
 नभः । ‘नहेर्दिवि भश्च’ इत्यसुन्प्रत्ययः । वार्षिको मास उच्यते ।
 स हि वर्षाभिभवेन जन्तून्प्रवृत्तिशून्यान् करोतीति बध्नाति । यद्वा—
 न भातीति नभः, स हि मेघाच्छादितत्वात् न भाति । भातेरमुनि
 नञ्समासे नलोपाभावो बहुलवचनत्वात् ॥

^६षष्ठं गृह्णाति—नभस्यश्चेति ॥ नभातीति नभः, भातेरमुन् ।
 समानमन्यत् । अप्रकाशो नभोस्यास्तीति नभस्यः, ‘मत्वर्थे
 मासतन्वोः’ इति यत् ॥

^७सप्तमं गृह्णाति—इषश्चेति ॥ इडन्नम् । भूमि मत्वर्थीयोकार-
 प्रत्ययः । इष इति शारदो मास उच्यते, शरदि हि प्रायेणौ-
 षधयस्सम्पद्यन्ते* ॥

^८अष्टमं गृह्णाति—ऊर्जश्चेति ॥ ऊर्ग रसः, स एव मत्वर्थी-
 योकारः । तत्र हि गावो बहुक्षीरा भवन्ति । प्रसन्नाश्च सरि-
 त्तटाकादयो रसवन्तो भवन्ति ॥

^९नवमं गृह्णाति—सहश्चेति ॥ हैमन्तिको मास उच्यते ।
 सहते अभिभवतीति सहः । स हि शीतेन प्रजा अभिभवति ।
 कर्तर्यसुन् ॥

*ख. ग—सम्बध्यन्ते.

सहस्यंश्च तपश्च तपस्यंश्चोपयामगृ-

च । ¹¹तपः । च । ¹²तपस्यः । च । ¹³उपयामगृ-
हीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि । स५सर्प इति

¹⁰दशमं गृह्णाति—सहस्यश्चेति ॥ प्रजानामभिभावकेन शीतेन तद्वान् । तेनैव यत्प्रत्ययः । शीतवानिति यावत् ॥

¹¹एकादशं गृह्णाति—तपश्चेति ॥ शैशिर उच्यते । तपति दहति हिमेनेति तपः । कर्तर्येवासुन् ॥

¹²द्वादशं गृह्णाति—तपस्यश्चेति । तपता हिमेन तद्वान् तपस्यः । स एव यत् । एवं नभस्सहस्तपश्शब्दाः स्वरानुरोधेनासुन्प्रत्ययान्ता व्याख्याताः । तथैव चाहुर्लौकिकाः—

‘ नभोनभस्यौ कथिताविषोर्जौ सहस्सहस्यौ च तपस्तपस्यौ ’
इति । आचार्याभिप्रायेण त्वेते अकारान्ता लक्ष्यन्ते ; यथोक्तं—‘ नभाय त्वा जुष्टं गृह्णामि ’ इत्यादि । तदा ते इमे मत्वर्थीयाकारान्ता द्रष्टव्याः । क्विबन्तेभ्यो वाऽसुन् कार्यः । पचाद्यजन्तेभ्यो वा मत्वर्थीयो लुप्यते । सर्वथा त्वेते वृषादयो द्रष्टव्याः ॥

¹³त्रयोदशं गृह्णाति—उपयामगृहीतोसि संसर्पोऽस्यंहस्पत्याय त्वा जुष्टं गृह्णामि इति ॥ हे सोम उपयामगृहीतोसि, ततस्त्वामंहस्पत्याय त्वां जुष्टं गृह्णामीति वक्ष्यमाणेन सम्बध्यते । संसर्प इति त्रयोदशो मास उच्यते । स हि द्वादशेन मासेन संसर्पति सङ्गच्छते । यद्वा—यस्मादयं मासिमास्यंशेनांशेन निष्पद्यते तस्मात्संसृष्ट एव मासान्तरैस्सर्पति । त्रिंशता च मासैर्मासत्वेन

हीतोसि स॒ऽसर्पोस्य॑हस्पत्याय
त्वा ॥ १५ ॥

सं-सर्पः । असि । अ॒ऽहस्पत्यायेन्य॑हः-पत्या-
य । त्वा ॥ १५ ॥

मधु॒स्त्रि॑शत् ॥ १४ ॥

सम्पद्यते । ईदृशस्त्वमसि न कर्मणां त्रयोदशमासार्होसीति* ।
'परादिश्छन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । अधुना
सोम उच्यते—अंहस्पत्याय त्वा जुष्टं गृह्णामीति शेषः । अंहस्प-
त्यस्त्रयोदशो मासः । अंहांसि पापानि पातयति । 'अमेर्हुच्च'
इत्यसुन् । पातयिता नाशयिता अंहस्पत्यः । पततेर्ण्यन्तात्
'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति कर्तरि यत्प्रत्ययः, 'बहुलं संज्ञा-
छन्दसोः' इति णिलुक्, 'कस्कादिषु च' इति सत्वम् । यद्वा—
अंहतेर्गतिकर्मणोऽसुन्, अंहसां गतीनां पतिः पाता प्रवर्तक
आदित्यः, तदधीनत्वात्सर्वचेष्टानाम् । 'पातेर्डतिः' । यद्वा—
कृतानुस्वारोपजनमहरेवांह इत्युच्यते; यथोक्तं—'वर्णागमो वर्ण-
विपर्ययश्च' इति । तस्य पतिर्दिनपतिरादित्य एव । तत आगत-
स्तस्यापत्यं वा अंहस्पत्यः, पत्युत्तरपदलक्षणो ण्यः, छान्दसः
आदिवृद्धभावः, 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' इति वा । आदि-
त्यवशेन हि त्रयोदशो मासो जायते । यथोक्तम्—

'अधिमासका युगे ते रविमासेभ्योधिकास्तु ये चान्द्राः'
इति । तस्मात्तत आगत इति वा तदपत्यमिति वा शक्यते वक्तुम् ।

*ख,ग—ईदृशस्तेन कर्मणा त्रयोदशमासार्होसि हे त्रयोदश.

इन्द्राग्नी आगतः सुतं गीर्भिर्नभो
वरैण्यम् । अस्य पातं धियेषिता ।

‘इन्द्राग्नी इतिन्द्र-अग्नी । एति । गतम् । सुत-
म् । गीर्भिः । नभः । वरैण्यम् । अस्य । पातम् ।
धिया । इषिता । उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृही-
तः । असि । इन्द्राग्निभ्यामितीन्द्राग्नि-भ्याम् ।

‘अस्ति तयोदशो मास इत्याहुः’* इति च ब्राह्मणम् । यद्वा—
संसर्पार्थस्सोम एव संसर्प इत्युच्यते । यद्वा—उपयामगृहीतोसि
संसर्पार्थश्चासि, तस्मादंहस्पत्याय त्वां गृह्णामीति । चतुर्थ्यर्थे वा
द्वितीया, अंहस्पत्याय तुभ्यमिमं सोमं गृह्णामीति शेषः ॥

इति चतुर्थे चतुर्दशोनुवाकः.

‘ऋतुपात्रेणैन्द्राग्रं गृह्णाति ॥ ‘यदैन्द्राग्रमृतुपात्रेण गृह्णाति’[†]
इति ब्राह्मणम्, ‘ओजोभृतौ वा एतौ देवानाम्’[‡] इत्यादि
च । इन्द्राग्नी आगतमिति त्रिपदा गायत्री । हे इन्द्राग्नी
आगतं आगच्छतम् । ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् ।
सुतं अभिषुतं सोमं प्रति गीर्भिः स्तुतिभिः वरेण्यं वरणीयं प्रार्थनीयं
स्तुत्यं सोमं नभः नहनं बन्धकं रसवत्तया मनसाम् । ‘नहे-
र्दिवि भश्च’ इत्यमुन् दिवोन्यत्रापि बहुलवचनात् । यद्वा—

*सं. ६-५-३.

†सं. ६-५-४.

‡ख—नभस्संबन्धउच्यते धिया मनसा. ग—नभस्संबन्धकं रसवत्तया मनसा.

उपयामगृहीतोसीन्द्राग्निभ्यान्त्वैषते

योनिरिन्द्राग्निभ्यान्त्वा ॥ १६ ॥

ओमांसश्चर्षणीधृतो विश्वे देवास

आ गत । दाश्वाः सो दाशुषस्सु-

त्वा । ^२एषः । ते । योनिः । इन्द्राग्निभ्यामिती-
न्द्राग्नि-भ्याम् । त्वा ॥ १६ ॥

^१ओमांसः । चर्षणीधृत इति चर्षणि-
धृतः । विश्वे । देवासः । एति । गत । दाश्वाः-

गीर्भिर्नहनीयं बन्धनीयं स्तुत्यमिति यावत् । यद्वा—नभ इव
नभः आदित्यः स इव गीर्भिर्वरणीयः । ‘वृज एण्यः’, वृषा-
दिर्द्रष्टव्यः । आगत्य चास्य सोमस्य पातं पिबतम् कर्मणस्स-
म्प्रदानत्वाच्चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । पूर्ववच्छपो लुक् । धिया बुद्ध्या-
स्मदीयया इषिता इषितौ अद्वेषितौ प्रार्थितौ युवां पिबतम् ।
‘सावेकाचः’ इति धियो विभक्तिरुदात्ता । ‘तीषसहलुभ’
इतीडागमः । यद्वा—इषगतौ, धिया इषितौ प्राप्तौ ॥

इमामनुद्रुत्योपयामगृहीतोसीन्द्राग्निभ्यां त्वेति गृह्णाति ॥

^२एष ते योनिरिन्द्राग्निभ्यां त्वेति सादयति ॥

इति चतुर्थे पञ्चदशोऽनुवाकः.

^१शुक्रपात्रेण वैश्वदेवं कलशाद्गृह्णाति—ओमांस इति त्रिपदया
गायत्र्या ॥ हे ओमांसः अवितारः प्रजानां रक्षितारः । अव-

अनु. १६.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

49

तम् । उपयामगृहीतोसि विश्वेभ्य-

सः । दाशुषः । सुतम् । उपयामगृहीत इत्युपयाम-

तेर्मन्प्रत्ययान्तात् 'ज्वरत्वर' इत्यादिना ऊठादेशे गुणः, आज्ञ-
सेरमुक् । चर्षणीधृतः, चर्षणयो मनुष्याः, तेषां प्रतिष्ठाद्यनु*प्र-
दानेन धारयितारः । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति पूर्वपदस्य
दीर्घः, 'विभाषितं विशेषवचने बहुवचनम्' इति पूर्वस्याविद्यमा-
नत्वनिषेधान्निहन्यते । विश्वे इति पादादित्वान्न निहन्यते ।
देवास इति पूर्ववन्निहन्यते, पूर्ववदमुक् । हे ईदृशा विश्वे देवाः
आगत आगच्छत । पूर्ववच्छपो लुक् । आमन्त्रितानामविद्यमान
त्वेपि आङः परत्वान्न निहन्यते । दाश्वान्सो यूयम् । दाशु दाने,
लिटः कसुः 'दाश्वान्साश्वान्' इति निपातितः । यजमानेभ्यो
धनानि दत्तवन्तः दाशुषोस्य यजमानस्य सुतं सोमं प्रत्यागच्छत ।
अयं हि यजमानो युष्मभ्यं हवींषि दत्तवान् ददाति दास्यति ।
तेन युष्मदुपकारिणोस्य सुतं प्रति दानशीला यूयं प्रत्यागच्छत ।
यद्वा—चतुर्थ्यर्थे षष्ठी, यो नाम कश्चिद्युष्मभ्यं हवींषि ददाति
तस्मै दाशुषे दाश्वान्सो यूयं धनानि दत्तवन्तो यूयम् । यद्वा—
'छन्दसि लुङ्लुङिटः' इत्युभयत्र वर्तमाने लिट् । युष्मभ्यं हवीं-
षि ददतोस्य सुतं प्रति यूयमपि धनानि ददत एवागच्छत इति ॥

इमामनुद्बुत्योपयामगृहीतोसि विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः इति
गृह्णाति ॥

*क.—ष्टादर्शन.

7

स्त्वा देवेभ्य एष ते योनिर्विश्वे-
भ्यस्त्वा देवेभ्यः ॥ १७ ॥

मरुत्वन्तं वृषभं वावृधानमकवारि-
न्दिव्य* शासमिन्द्रम् । विश्वासाह-

गृहीतः । अस्ति । विश्वेभ्यः । त्वा । देवेभ्यः । ^१एषः ।
ते । योनिः । विश्वेभ्यः । त्वा । देवेभ्यः ॥ १७ ॥

इन्द्राग्नी ओमांसो वि* शतिर्वि*-
शतिः ॥ १५-१६ ॥

^१मरुत्वन्तम् । वृषभम् । वावृधानम् । अकवा-

^२एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्य इति सादयति ॥ 'वैश्व-
देव्यो वै प्रजा असावादित्यशुक्रः '* इत्यादि ब्राह्मणम् ॥
इति चतुर्थे षोडशोनुवाकः.

^१त्रयो मरुत्वतीया माध्यंदिने सवने गृह्यन्ते । 'इन्द्रो मरु-
द्विस्साविद्येन'† इत्यादि ब्राह्मणम् । ते चतुर्पात्रेण गृह्यन्ते ।
'तस्य वृत्रं जघ्नुष ऋतवोमुह्यन्'† इत्यादि ब्राह्मणम् । 'वज्रं
वा एतं यजमानो भ्रातृव्याय प्रहरति यन्मरुत्वतीयाः'† इत्या-
दि च । तत्र प्रथमं गृह्णाति—मरुत्वन्तमिति त्रिष्टुभा चतुष्पद-

मर्वसे नूतनायोग्रं सहोदामिह तं
हुवेम । उपयामगृहीतोसीन्द्राय त्वा

रिमित्यकं व-अरिम् । दिव्यम् । शासम् । इन्द्र-
म् । विश्वासाहमिति विश्व-साहम् । अर्वसे ।
नूतनाय । उग्रम् । सहोदामिति सहः-दाम् । इह ।
तम् । हुवेम् । उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृही-

या ॥ मरुतो देवविशेषास्तैस्तद्वन्तम् । 'तसौ मत्वर्थे' इति
भत्वम् । 'ज्ञयः' इति मतुपो वत्वम् । वृषभं वर्षितारं
कामातां अपां वा । 'ऋषिवृषिभ्यां कित्' इति वृषेरभच्प्रत्ययः ।
वावृधानं ऐश्वर्येण । वृषेस्ताच्छीलिकश्चानश, 'बहुलं छन्द-
सि' इति शपश्छुः, तुजादित्वादीर्घः, लसार्वधातुकानुदात्तत्वाभा-
वात् 'चितः' इत्यन्तोदात्तत्वम् । अकवारिं अकुत्सितारिम् ।
कुत्सिता अरयो यस्य स कवारिः । कुशब्दस्याकारोपसर्जनो
गुणश्छान्दसः, ततो नञ्समासः, अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
योल्पान् शत्रुत्वेन विषयीकरोति सोकवारिः । यद्वा—कविः
प्रज्ञातः अरिर्यस्य स कवारिः । कविशब्दस्यावङ्गदेशश्छान्दसः ।
ततोऽन्योकवारिः अप्रज्ञातः शत्रुरित्यर्थः । दिवमर्हतीति दिव्यः ।
'छन्दसि च' इति यत्प्रत्ययः । शासं शासकं शत्रूणां । पचा-
द्यच् । विश्वासाहं विश्वेषां शत्रूणामभिभूतारम् । 'छन्दसि सहः'
इति ण्विप्रत्ययः, 'अन्येषामपि दृश्यते' इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् ।
उग्रं उद्गूर्णमायुधैः । सहोदां सहसो बलस्य दातारम् । 'आतो

मरुत्वं त एष ते योनिरिन्द्राय त्वा
मरुत्वं ते ॥ १८ ॥

इन्द्रं मरुत्व इह पाहि सोमं यथा

तः । अ॒सि । इन्द्रा॑य । त्वा । म॒रुत्व॑ते । ए॒षः ।
ते । यो॒निः । इन्द्रा॑य । त्वा । म॒रुत्व॑ते ॥ १८ ॥

म॒रुत्व॑न्त॒ः षड्विंश॑तिः ॥ १७ ॥

^१इन्द्रं । म॒रुत्वः॑ । इ॒ह । पा॒हि । सोम॑म् । यथा ।

मनिन्कनिब्वनिपश्च ' इति विच्प्रत्ययः । ईदृशं मरुत्वन्तं इन्द्रं हुवेम आह्वयाम । इहास्मिन्कर्मणि । ह्यतेराशिषि लिङ्, 'लिङ्या-शिष्यङ्' यासुडादि, 'छन्दस्युभयथा' इति सार्वधातुकत्वात्सलोपः । 'किदाशिषि' इति किच्चाद्वचिस्वप्यादिना संप्रसारणम् । किमर्थमाह्वयामः ? अवसे रक्षणाय । अवतेरसुन् । नूतनायाभिनवाय अद्यप्रभृति विशिष्टं रक्षणं कर्तुम् । 'नवस्य नू'आदेशः नप्तनप्खाश्च प्रत्ययाः' इति तनप्प्रत्ययः ॥

इमामनुवृत्त्य उपयामगृहीतोसीन्द्राय त्वा मरुत्वत इति गृह्णाति ॥

^२एष ते योनिरिन्द्राय त्वा मरुत्वत इति सादयति ॥

इति चतुर्थे सप्तदशोनुवाकः.

^१द्वितीयं मरुत्वतीयं गृह्णाति—इन्द्र मरुत्व इति चतुष्पदया त्रिष्टुभा । हे इन्द्र मरुत्वः । 'मनुवसोः' इति रुत्वम् । 'नाम-

शार्या॒ते अ॒पि॒व॒स्सु॒तस्य॑ । तव॒ प्र॒
णी॒ती॒ तव॑ शूर॒ शर्म॑न्ना वि॒वास॑न्ति
क॒वय॑स्सुय॒ज्ञाः । उ॒प॒याम॑गृहीतो-
सीन्द्रा॒य त्वा म॒रु॒त्व॑न्त ए॒ष ते॒ यो-
नि॒रिन्द्रा॑य त्वा म॒रु॒त्व॑न्ते ॥ १९ ॥

शा॒र्या॒ते। अ॒पि॒वः। सु॒तस्य॑। तव॑। प्र॒णी॒तीति॑ प्र-नी॒ती।
तव॑। शूर॒। शर्म॑न्। ए॒ति। वि॒वास॑न्ति। क॒वयः॑।
सु॒य॒ज्ञा इति॑ सु-य॒ज्ञाः। उ॒प॒याम॑गृहीत॒ इत्यु॑प-
या॒म-गृही॑तः। अ॒पि। इन्द्रा॑य। त्वा। म॒रु॒त्व॑न्ते।
२ए॒षः। ते॒। यो॒निः। इन्द्रा॑य। त्वा। म॒रु॒त्व॑न्ते॥ १९॥

न्त्रिते समानाधिकरणे' इति पूर्वपदस्याविद्यमानवच्चनिषेधान्निहन्यते।
इहास्मिन्कर्मणि सोमं पाहि पिब । पूर्ववच्छपो लुक् । शर्याति-
र्नाम राजा, तस्येदं शर्यातिम् । यथा शर्यातेर्यागे सुतस्य सोम-
स्यापिबः । पूर्ववत्सम्प्रदानत्वं षष्ठ्याः षष्ठी च । कस्मात्पुनरेव-
मभ्यर्थ्यत इत्याह—हे शूर इन्द्र तव प्रणीती प्रणीत्या । 'सुपां
सुलुक्' इति तृतीयायाः पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । तद्विषयेन प्रणय-
नेन* तवैव शर्मन् शर्मणि शरणभावे । निमित्तसप्तमी, भावे
सुखे वा निमित्ते सप्तमी । त्वमेव शरणं मे यथा भवसि, तदर्थं
सुयज्ञाः शोभनयज्ञाः कवयो मेधाविनस्त्वामेवाविवासन्ति परिचरन्ति ।
तस्माच्चामेव प्रार्थयामहे ॥

पूर्ववद्ग्रहणं २सादनं च ॥

इति चतुर्थेष्टादशोनुवाकः.

*क. घ-प्रणयेन.

मरुत्वा^१ इन्द्र वृषभो रणाय पिब
सोममनुष्वधम्मदाय । आ सिञ्च-
स्व जठरे मध्व ऊर्मिन्त्व^२ राजासि

^१मरुत्वान् । इन्द्र । वृषभः । रणाय । पिब ।
सोमम् । अनुष्वधामित्यनु-स्वधम् । मदाय ।

^१तृतीयं मरुत्वतीयं गृह्णाति—मरुत्वानिन्द्रेति चतुष्पदया त्रिष्टुभा ॥
हे इन्द्र यस्त्वं मरुत्वान् वृषभश्च स त्वं रणाय सङ्गमाय पिब
सोमम् । ‘द्व्यचोतस्तिडः’ इति दीर्घः । अनुष्वधं स्वधामन्नं
अनुस्वदनीयं पुरोडाशात्मकमन्नं सोमम् । सुषामादित्वात् षत्वम्,
‘अनोरप्रधानकनीयसी’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । मदाय, माद्य-
त्यनेनेति मदः । ‘मदोऽनुपसर्गे’ इत्यप् । ईदृशाय रणाय
जयकरायेत्यर्थः । ‘वार्त्रघ्ना एव ते यजमानस्य गृह्यन्ते’*
‘यन्मरुत्वतीयाः’* ‘आयुधं वा एतद्यजमानस्संस्क्रुते यन्मरुत्व-
तीयाः’* इत्यादि च ब्राह्मणम् । किं बिन्दुमात्रमपि पीतं
मदाय भवतीत्याशङ्क्य नेति प्रतिपाद्यते—आसिञ्चस्व आभिमु-
ख्येन क्षारय जठरे उदरे यथा ते मदो भवति तथा प्रभूतं
पिबेत्यर्थः । मध्वः मधुसदृशस्यास्य सोमस्य ऊर्मिं सङ्घातम् ।
‘जसादिषु वा वचनं छन्दसि’ इति गुणाभावः । राजा
विशेष्यते—प्रदिवः पुराणः नेदानीमेव । मदस्योत्पाद्यत्वे हेतु-
माह—त्वं राजा सुतानां सोमानां, तव मदाय सोमा अभिषू-
यन्त इति भावः, अतिक्रान्तेष्वप्यहस्सु त्वमेव सोमानां राजेति ।
यद्वा—त्वमेव ह्यतिक्रान्तेष्वहस्सु सुतानां राजाऽभूः, तस्मादिदा-

प्रदिवस्सुतानाम् । उपयामगृहीतो-
सीन्द्राय त्वा मरुत्वन्ते एष ते योनि-
रिन्द्राय त्वा मरुत्वन्ते ॥ २० ॥

महा५ इन्द्रो य ओजसा पर्जन्यो

एति । सिञ्चस्व । जठरे । मध्वः । ऊर्मिम् ।
त्वम् । राजा । असि । प्रदिव इति प्र-दिवः ।
सुतानाम् । उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः ।
असि । इन्द्राय । त्वा । मरुत्वन्ते । ^२एषः । ते ।
योनिः । इन्द्राय । त्वा । मरुत्वन्ते ॥ २० ॥

इन्द्रं मरुत्वो मरुत्वानेकान्न त्रि५शदे-
कान्न त्रि५शत् ॥ १८-१९ ॥

^१महान् । इन्द्रः । यः । ओजसा । पर्जन्यः ।

नीमपि पिबेति प्रार्थ्यसे । प्रगता दिवसा अस्येति प्रदिवः ।
छान्दसोकारस्समासान्तः, 'परादिश्छन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदा-
द्युदात्तत्वम् । मरुत्वानित्यत्र पूर्ववत्संहितायां रुत्वादि ॥

पूर्ववदेव ग्रहण^२सादने ॥

इति चतुर्थे एकोनविंशोऽनुवाकः.

^१शुक्रपात्रेण माहेन्द्रं गृह्णाति—महानिति गायत्र्या त्रिपदया ॥
य ओजसा बलेन महान् इन्द्रः । पूर्ववद्भुत्वादि संहितायाम् ।

वृष्टिमा० इव । स्तोमैर्वत्सस्य
 वावृधे । उपयामगृहीतोसि महे-
 न्द्राय त्वैष ते योनिर्महेन्द्राय त्वा
 ॥ २१ ॥

वृष्टिमानिति वृष्टि-मान् । इव । स्तोमैः । वत्स-
 स्य । वावृधे । उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः ।
 असि । महेन्द्रायेति महा-इन्द्राय । त्वा । एषः ।
 ते । योनिः । महेन्द्रायेति महा-इन्द्राय ।
 त्वा ॥ २१ ॥

स इन्द्रः, वत्सस्य वत्सस्थानीयस्य यजमानस्य ऋषेर्वा वत्सनाम्नः,
 स्वभूतैस्तोमैस्तोत्रैः वावृधे वर्धताम् । ‘छन्दसि लुङ्लिट्’
 इति लिट् । ‘तुजादीनां’ इत्यभ्यासस्य दीर्घः । क इव ?
 पर्जन्यो वृष्टिमानिव यथा वृष्टिमान् पर्जन्योभिवर्धते लोकाभिवृ-
 द्ध्या तथेत्यर्थः । वृष्टिमानित्यस्य ‘ह्रस्वनुङ्गां मतुप्’ इति
 मतुप् उदात्तत्वम् । पूर्ववद्गुत्वादि संहितायाम् ॥

इमामनुद्गत्योपयामगृहीतोसि महेन्द्राय त्वेति गृह्णाति १।

‘एष ते योनिर्महेन्द्राय त्वेति सादयति ॥ ‘इन्द्रो वृत्रमहन् तं
 देवा अब्रुवन्महान्वा अयमभूत्’* इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

इति चतुर्थे विंशोऽनुवाकः.

महा५ इन्द्रो नृवदा चर्षणिप्रा उत
द्विबर्हा अमिनस्सहोभिः । अस्म-

महान् । इन्द्रः । नृवदिति नृ-वत् । एति ।
चर्षणिप्रा इति चर्षणि-प्राः । उत । द्विब-
र्हा इति द्वि-बर्हाः । अमिनः । सहोभिरिति
सहः-भिः । अस्मद्रियगित्यस्म-द्रियक् । वावृधे ।

बृहत्पृष्ठपक्षे माहेन्द्रं गृह्णाति—महा५ इन्द्रो नृवदिति चतुष्प-
दया त्रिष्टुभा ॥ महानयमिन्द्रः यश्चर्षणिप्राः, चर्षणयो मनुष्या-
स्तेषां पूरयिता कामैः । प्रा पूरणे, 'आतो मनिन्क्रनिब्वनिप-
श्च' इति विचप्रत्ययः । नृवत् मनुष्यवत्, यथा मनुष्या
आराधयितृन् कामैः पूरयन्ति तद्वत् । यद्वा—चर्षणीनां चर्षणव-
तामाचारवतां कामैः पूरयिता । समन्तादित्यर्थे आकारः, सर्वत्र
पूरयिता, तस्मान्महान् । यद्वा—नृवत् एकस्मिन्निव नरे समन्तात्
सर्वेष्वपि लोकेषु चरणशीलानां पूरयिता, ततोयं महानिति ।
चरेरनिप्रत्ययो बहुलवचनात्सुडागमः । यद्वा—'कृषेरादेश्च चः'
इति कृषेरेतद्रूपम् । आडापि कृष्यर्थो विशेष्यते । उदात्तश्रुते-
श्चायमसमस्त एव कृष्यर्थं विशिनष्टि । हविःप्रदानादिना
आकर्षवतां वशीकुर्वतां कामैः पूरयितेति । उत अपिच द्विबर्हाः
द्वयोर्लोकयोर्बृंहितः प्रवृद्धस्तेजसास्मिन्नमुष्मिश्च । ब्रहेरनिदितोसु-
न्प्रत्ययः, 'परादिश्छन्दसि बहुलम्' । पुनश्च विशेष्यते—स-
होभिर्बलैः अमिनः अपरिच्छेदः । मानं मिनम् । मातोर्निष्ठा,

द्रियग्वावृधे वीर्यायोरुः पृथुस्सुकृ-
तः कर्तृभिर्भूत् । उपयामगृहीतो-

वीर्याय । उरुः । पृथुः । सुकृत इति सु-कृतः ।
कर्तृभिरिति कर्तृ-भिः । भूत् । उपयामगृहीत
इत्युपयाम-गृहीतः । असि । महेन्द्रायेति महा-

छान्दसं निष्ठानत्वम् । तदस्य नास्तीत्यमिनः, न ह्यस्यैतादृग्ब-
लमस्तीति निश्चेतुं शक्यते । यद्वा—सहोभिरमिनः सङ्गतः ।
अम गत्यादिषु, 'बहुलमन्यत्रापि' इतीनच्चप्रत्ययः । ईदृश
इन्द्रो वीर्याय वीर्यार्थम् । यद्वा—कर्म वृत्रवधादि तदर्थम् ।
अस्मद्यक् वावृधे वर्धताम् । 'छन्दासि लुङ्लुङ्ङिटः' इति
लिट्, तुजादित्वादीर्घः । अस्मास्व*ञ्चतीत्यस्मद्यक् । 'विष्व-
ग्देवयोश्च' इत्यादेशः, क्रियाविशेषणत्वान्नपुंसकत्वम् । अस्मा-
भिर्यजमानैर्दत्तानि हवींषि गृहीत्वा वर्धतामिति यावत् । किञ्च—
कर्तृभिः परिचरद्भिः अस्माभिर्यजमानैरिन्द्रः उरुर्विस्तीर्णो बलेन,
पृथुः प्रथितस्सर्वत्र यशसा, सुकृतः सुष्ठुकृतः वशीकृतश्च, भूत्
भवतु । भवतेर्लुङि पूर्ववच्छपो लुक्, 'भूसुवोस्तिङि' इति
गुणाभावः । यद्वा—कर्तृभिरस्माभिः सुकृतस्सम्यक्कृतोयमुरुः
पृथुश्च भवतु । 'सुः पूजायाम्' इति कर्मप्रवचनीयत्वम् ।
'स्वती पूजायाम्' इति प्रादिसमासः, तेन गतित्वाभावात् 'सूप-
मानात्कः' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वाभावे अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वर-
त्वमेव भवति ॥

*क. ख. ग—अस्मान्.

सि महेन्द्राय त्वैष ते योनिर्महे-
न्द्राय त्वा ॥ २२ ॥

कदा चन स्तरीरसि नेन्द्र सश्वसि
दाशुषे । उपोपेन्नु मघवन्भूय इन्नु

इन्द्राय । त्वा । ^१एषः । ते । योनिः । महेन्द्रायेति
महा-इन्द्राय । त्वा ॥ २२ ॥

महानुवत्षड्विंशतिः ॥ २१ ॥

^१कदा । चन । स्तरीः । असि । न । इन्द्र ।
सश्वसि । दाशुषे । उपोपेत्युप-उप । इत् । नु ।

ग्रहण^२सादने पूर्ववदेव ॥

इति चतुर्थे एकाविंशः.

^१तृतीयसवने आदित्यं गृह्णाति—कदा चन स्तरीरसीति पथ्यया
पञ्चपदया । यथोक्तं—‘पथ्या पञ्चभिरष्टाक्षरैः’ इति । इयं तु
शङ्कुमतीनामपथ्या, यथोक्तं—‘एकस्मिन् पञ्चके छन्दश्शङ्कुमती’*
इति । पथ्या बृहती वा जागततृतीयपादत्वात् । हे इन्द्र न
कदाचिदपि त्वं स्तरीरसि धनानां छदकोसि । ‘अवितृस्तृतन्त्रिम्य
ईः’ इतीप्रत्ययः । किमनाच्छादनमात्रमेव ? नेत्याह—सश्वसि दा-

ते दानन्देवस्य पृच्यते । उपयामगृही-

मघवन्निति मघ-वन्न । भूयः । इत् । नु । ते ।
दानम् । देवस्य । पृच्यते । उपयामगृहीत् इत्युप-
याम-गृहीत् । असि । आदित्येभ्यः । त्वा ।

शुषे, सश्रुतिर्गतिकर्मा, दाशुषे हवींषि दत्तवते सश्रुति दित्सया ।
'क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्' इति संप्रदानत्वम् । दातुमिति वा
पदाध्याहारः । दाशुषे दातुं सश्रुति धनानि दातुं दाशुषस्सकाशं
त्वमेव सश्रुति । किमुच्यते सकृददासीति—हे मघवन् तव देवस्य
देवनादिगुणयुक्तस्य दानं भूयोप्युपपृच्यते उपगृह्यते पुनः पुनरपि
समुपपाद्यते । न सकृदत्तमिति स्मर्यते, किन्तु पुनः पुनर्दीयत
एवेति । पृची सम्पर्के । अत्र भूय इह्यत इति चतुर्थः पादः ।
'प्रसमुपोदः पादपूरणे' इत्युपशब्दस्य द्विर्वचनम् । 'अनुदात्तं
च' इति द्वितीयो निहन्यते । इच्छब्दोवधारणार्थः उपपृच्यत
एव । नुशब्दः प्रसिद्धौ; नन्वेवं खलु सर्वदा क्रियते । नु इति
पुराणवचनो वा, पुराणोऽयं तव स्वभावः । द्वितीय इच्छब्दो-
प्यर्थः, भूयोपि । द्वितीयो नुशब्दो हेतौ, यस्मादेवं तस्मान्न
कदा चन स्तरीरसीति । तस्मादेवंप्रभावस्त्वमस्मानप्यनुगृहाणेत्याशिषा
समाप्यते ॥

इमामनुद्भृत्योपयामगृहीतोऽस्यादित्येभ्यस्त्वेति गृह्णाति । 'अदितिः
पुत्रकामा' * इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

अनु. २२.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

61

तोस्यादित्येभ्यस्त्वा । कदा चन प्र
युच्छस्युभे नि पासि जन्मनी ।
तुरीयादित्यु सवनन्त इन्द्रियमा

^२कदा । चन । प्रेति । युच्छसि । उभे इति । नीति ।
पासि । जन्मनी इति । तुरीय । आदित्यु ।
सवनम् । ते । इन्द्रियम् । एति । तस्थौ । अमृतम् ।

^२श्रुतातन्त्रेण श्रीणाति—कदा चन प्र युच्छसीति पथ्ययैव पूर्वो-
क्त्या । अत्र तु तृतीयपादः पञ्चाक्षरः । आदित्यग्रह एवात्रा-
मन्यते । हे ग्रह कदाचिदपि प्रयुच्छसि न युच्छसि । युच्छ-
प्रमादे । कस्यां चिदप्यवस्थायां स्वकार्यं प्रति प्रमादं न करो-
षीत्यर्थः । यागसाधनमेव स्वकार्यमस्य । अत्र धात्वर्थस्य निवृत्ति
प्रशब्द आचष्टे, यथा प्रस्मरणं प्रस्थानं प्रपूरणमिति ।
यद्वा—किंशब्दोत्र गम्यमानार्थो न प्रयुज्यते । किं कदाचित्त्वं
प्रयुच्छसि प्रमाद्यसि, न खल्वेतत्सम्भाव्यते, सर्वदावहितत्वादित्यर्थः ।
तदेवावधानं दर्शयितुमाह—उभे खलु जन्मनी वर्तमानभविष्यल्लक्षणे
निपासि नियमेन रक्षसि, ऐहिकादामुष्मिकाच्चानर्थाद्यजमानं रक्ष-
सीत्यर्थः । अधुनादित्यग्रहमेव चतुर्थसवनत्वेन रूपयन्नामन्त्रयते—
हे आदित्य । ‘ दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदाण्यः ’ । आदित्यग्रह
तुरीय चतुर्थ चतुर्थसवनात्मन् । आदित्यग्रहमेव चतुर्थ सवनं
रूपयित्वा स्तौति । तृतीयसवनात्प्रागेवेदं चतुर्थ सवनं सम्पद्यते,
यदिदं तव ग्रहणमिति । अस्य च सवनस्य सवनान्तरेभ्यो
विशिष्टतामाह—ते तव खल्विदं सवनमिन्द्रियं इन्द्रजुष्टम् ।

तस्थावमृतन्दिवि । यज्ञो देवाना-
मप्रत्येति सुन्नमादित्यासो भवता

दिवि । यज्ञः । देवानाम् । प्रतीति । एति । सुन्नम् ।
आदित्यासः । भवत । मृडयन्तः । एति । वः ।

‘इन्द्रियमिन्द्रलिङ्गम्’ इत्यादिना निपात्यते । इन्द्रप्रीतिकर-
मित्यर्थः । पुनश्च सवनं विशिनष्टि—दिवि आदित्ये द्युलोके
वा अमृतत्वेनातस्थौ आस्थितम् । नास्मिन् मृतं मरणमस्य वा
नास्तीत्यमृतम्, अमरणहेतुरित्यर्थः । ‘नञो जरममित्रमृताः’
इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । यद्वा—दिवि हविर्धाने आतस्थौ, इदं
सवनं हविर्धान एव समाप्यत इत्यर्थः । ‘द्यौर्हविर्धानम्’* इति
च मन्त्रवर्णः । ‘ऊडिदम्’ इत्यादिना दिवो विभक्तिरुदात्ता ।
यद्वा—‘तस्यै चत्वार आदित्या अजायन्त’† इति तुरीयादि-
त्योस्त्येव, स एवात्रामन्यते ॥

इमामनुद्ध्योपयामगृहीतोस्यादित्येभ्यस्त्वा जुष्टं गृह्णामीति श्रीणा-
ति । उपयामगृहीतोसीत्यस्य पूर्वत्राम्नातस्य उत्तरयानया ऋचा
सम्बन्धः । ‘पशवो वा एते यदादित्य ऊर्द्धधि’† इत्यादि
ब्राह्मणम् ॥

पुनरपि तस्मिन्नेव सोमं गृह्णाति—यज्ञो देवानामिति चतुष्पदया
त्रिष्टुभा । ‘तिसृभिर्ऋग्भिर्गृह्णाति’† इति ब्राह्मणम् ॥ अयं
यज्ञोऽस्मदीयं धनं देवानां सुम्नं सुखं प्रति एति एतु प्राप्नोतु सुखं
सम्पादयतु । यद्वा—अयं देवानां यज्ञः अस्माकं सुखं प्रत्येतु

मृडयन्तः । आ वोर्वाचीं सुम-
तिर्ववृत्याद् अहोश्चिद्या वरिवोवि-

अर्वाचीं । सुमतिरिति सु-मतिः । ववृत्यात् ।
अहोः । चित् । या । वरिवोवित्तरेति वरिवोवि-

प्रत्याययतु । किञ्च—हे आदित्यासः आदित्याः अस्मान्मृडयन्त-
स्मुखयन्तो भवत । असुन्, आमन्त्रितस्याविद्यमानत्वात्तिङन्तं न
निहन्यते । ‘छन्दस्युभयथा’ इति शतुरार्धधातुकत्वे ‘अदुप-
देशात्’ इति लसार्धधातुकानुदात्तत्वाभावः । किञ्च—वः युष्माकं
या सुमतिः शोभनात्मिकानुग्रहपरा मतिः सार्वार्वाची अस्मदभिमुखी
आववृत्यात् आवर्तताम् । वृतेर्व्यत्ययेन परस्मैपदम्, लिङि या-
सुट्, ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपश्श्रुः । अर्वागञ्चतीत्यर्वाची,
ऋत्विगादिना किन्, ‘अञ्चतेश्चोपसङ्ख्यानम्’ इति ङीप्,
‘मनुक्तिन्व्याख्यान’ इत्यादिना सुमतिशब्दस्योत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ।
पुनरपि सुमतिर्विशेष्यते—या युष्माकं सुमतिः अंहोः हननशी-
लस्य दुरात्मनः चित् स्ववच्छेती । छिदेः कर्तरि क्तिप्, आदि-
वर्णव्यत्ययः । हन्तीत्यंहुः, हन्तेरौणादिक उप्रत्ययः । आद्यो
हकारोन्तेवतिष्ठते, नकारस्यानुस्वारः । यद्वा—अहि गतौ, स
एव प्रत्ययः । गत्यर्थाश्च बुद्ध्यर्थाः । पुरुषस्य या चित् चेतः ।
चेततेः क्तिप् । ज्ञाता हि मतिस्सुमतिर्भवतीति भावः । व्युत्पत्ति-
द्वयेपि चिच्छब्दस्यानुदात्तत्वं मृग्यम् । अथ ब्रूमः—चिदिति
निपातः चादित्वादनुदात्तः, अवधारणे वर्तते, इवार्थे वा । अंहो-
रेव ज्ञातुरिव वा या मतिः सा आवर्ततामिति । वरिवोवित्तरा
च या मतिरसत् भवेत् । अस्तेर्लेङन्तस्य अडागमः । सा आवर्त-

तुरासत् । विवस्व आदित्यैष
ते सोमपीथस्तेन मन्दस्व तेन तृप्य

त-तुरा । असत् । विवस्वः । आदित्य । एषः ।
ते । सोमपीथ इति सोम-पीथः । तेन । मन्दस्व ।

तामिति । वरिवो धनं, तस्य वेदयित्री लम्भयित्री वरिवोवित् ।
विन्दतेर्ण्यन्तात्किपि, 'बहुलं संज्ञाछन्दसोः' इति णिलुक्, ततो-
तिशायने तरप्प्रत्ययः । ज्ञातुरेव हि मतिर्वरिवोवित्तरा भवति ।
तस्माद्या ईदृशी मतिर्भवति सा मुमतिरस्मानावर्ततामिति ॥

इमामनुद्गत्योपयामगृहीतोस्यादित्येभ्यस्त्वेति गृह्णाति ॥

४एनमुपांशुसवनेन श्रीणाति—विवस्व इति ॥ हे विवस्वः,
विव इति धननाम, तद्वान्विवस्वान् 'ततो विवस्वानादित्योजा-
यत'* इति य उच्यते । रश्मिलक्षणैर्धनैस्तद्वान् । 'मतु-
वसोः' इति रुत्वम् । आदित्य आदितेः पुत्र । 'नामन्विते
समानाधिकरणे' इति पूर्वस्याविद्यमानत्वनिषेधाद्वितीयं निहन्यते ।
एष ते तव सोमपीथः सोमपानम् । 'पातृतुदिवचि' इत्यादिना
थक्प्रत्ययः । तेनानेन मन्दस्व मादयस्व तव भ्रातृन् । 'तस्यै
चत्वार आदित्या अजायन्त'* इति चत्वार आदित्या बभूवुः,
तेषां चैको विवस्वान्, य इहामन्त्र्यते । 'योतो जायाता अस्माकं
स एकोसत्'* इत्यदिति प्रथमजा आदित्याः प्रार्थयांचक्रिरे ।
तस्मान्मन्दस्वेति मादयस्वेति व्याख्यायते । मदिरतुतिमोदमदस्व-
मगतिषु । तेन सोमपीथेन त्वमपि तृप्य तृप्तो भव । ते तव

अनु. २२.]

मष्टभास्करभाष्योपेता

65

तृप्यास्म ते वयं तर्पयितारो या
 दिव्या वृष्टिस्तया त्वा श्रीणा-
 मि ॥ २३ ॥

तेन । तृप्य । तृप्यास्म । ते । वयम् । तर्पयि-
 तारः । या । दिव्या । वृष्टिः । तया । त्वा ।
 श्रीणामि ॥ २३ ॥

वस्सप्तविंशतिश्च ॥ २२ ॥

तर्पयितारो वयमपि तृप्यास्म तृप्ता भूयास्म । आशिषि लिङ्,
 तिङः परत्वान्न निहिन्यते । किञ्च—या दिव्या वृष्टिः ।
 दिवमर्हतीति 'छन्दसि च' इति यत्प्रत्ययः । ननु 'मन्त्रे
 वृष' इति क्तिन् उदात्तत्वेन भवितव्यम् । भाव्यं भावे क्तिन्,
 इह तु करणे क्तिन् । तथा हे सोम त्वां श्रीणामि मिश्रयामि ।
 ननूपांशुसवनेन श्रीणातीत्युक्तं, तत्कथं वृष्ट्या श्रीयत. इति ।
 नैष दोषः, 'वृष्टिकामस्य श्रीणीयात्'* इति श्रयणस्य वृष्टि-
 हेतुत्वादभेदोपचारः, वृष्टिहेतुनोपांशुसवनेन श्रीणामीति यावत् ।
 'यदि तानकप्रस्कन्देत्'* इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

इति चतुर्थे द्वाविंशः.

*सं. ६-५-६.

9

वाममद्य सवितर्वाममु श्वो दिवे-
दिवे वाममस्मभ्यः सावीः । वाम-
स्य हि क्षयस्य देव भूरेया धिया

¹वामम् । अद्य । सवितः । वामम् । उ । श्वः ।
दिवेदिव इति दिवे-दिवे । वामम् । अस्मभ्यमि-
त्यस्म-भ्यम् । सावीः । वामस्य । हि । क्षयस्य ।
देव । भूरैः । अया । धिया । वामभाज इति

¹अन्तर्यामपात्रेण सावित्रमाग्रयणादृह्णाति—वाममद्य सवितरिति
चतुष्पदया त्रिष्टुभा ॥ वाममुश्व इति प्रथमः पादस्समाप्यते ।
हे सवितः अद्य अस्मिन्नहनि यद्दामं वननीयं मङ्गलं तदेव
सावीरिति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । वाममुश्वः आगामिन्यप्यहनि
वाममेव । उकारस्समुच्चये, श्वोपीति । अवधारणे वा, वाममे-
वेति । किं बहुना—दिवेदिवे अहन्यहनि अस्मभ्यं वाममेव
सावीः सुष्ठु प्रेरय अनुजानीहीत्यर्थः । षूङ् प्रेरणे, ‘छन्दसि
लुङ्लुङिटः’ इति लुङि ‘बहुलं छन्दस्यमाङ्चोगेपि’ इत्यङ-
भावः । दिवेदिव इति सप्तम्यर्थे चतुर्थी, ‘ऊङिदम्’ इति
बिभक्त्युदात्तत्वम् । तादर्थ्ये वा चतुर्थी, दिवसाय सर्वदिवसार्थं
मङ्गलस्य अनुज्ञां कुरु । किञ्च—अया धिया अनया बुद्ध्या
वामप्राप्तिमाशासानया, तादृश्या वामभाजस्याम तादृश्या वामं
भजाम । कीदृशम् ? वामस्य सर्वाङ्गीणमङ्गलस्य भूरेनल्पस्य
क्षयस्य निवासस्य । ‘क्षयो निवासे’ इत्याद्युदात्तत्वम् । ईड-

अनु. २३.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

67

वामभाजस्याम । उपयामगृही-
तोसि देवाय त्वा सवित्रे ॥ २४ ॥

वाम-भाजः । स्याम । ^२उपयामगृहीत इत्युप-
याम-गृहीतः । असि । देवाय । त्वा ।
सवित्रे ॥ २४ ॥

वामं चतुर्विंशतिः ॥ २३ ॥

शस्य निवासस्य यद्वामं तद्भाजस्याम हे देवा धनधान्यपशुपुत्रपौ-
त्रादिसमृद्धिमहाभाग्यवन्तस्यामेत्यर्थः । इदमः परस्य तृतीयैक-
वचनस्य 'सुपां सुलुक्' इति याजादेशः, 'ऊडिदम्' इत्या-
दिनोदात्तत्वम् । धियेति तु 'सावेकाचः' इति विभक्तेरुदात्त-
त्वम् । वामं भजन्तीति वामभाजः । भजेर्णिवप्रत्ययः । क्षयमपेक्ष-
माणस्यापि गमकत्वात्समासः, यथा देवदत्तस्य गुरुकुलमिति ।
देवभूरेरिति तृतीयपादावसानम् ॥

^२इमामनुव्रुत्य उपयामगृहीतोसि देवाय त्वा सवित्र इति गृह्णाति ।
'एष वै गायत्रो देवानाम्'* इत्यादि ब्राह्मणम् ; 'विश्वे
देवास्तृतीयं सवनं नोदयच्छन्'* इत्यादि च ॥

इति चतुर्थे त्रयोविंशः.

*सं. ६-५-७.

अदब्धेभिस्सवितः पायुभिष्ट्व५ शि-
वेभिर्द्य परि पाहि नो गयम् ।
हिरण्यजिह्वस्सुविताय नव्यसे रक्षा

¹अदब्धेभिः । सवितः । पायुभिरिति पायु-भिः ।
त्वम् । शिवेभिः । अद्य । परीति । पाहि । नः ।
गयम् । हिरण्यजिह्व इति हिरण्य-जिह्वः । सुवि-
ताय । नव्यसे । रक्ष । मार्किः । नः । अघश५स

¹सावित्रस्यैव ग्रहणाविकल्पः पूर्वेण सह विकृत्यर्थः—अद-
ब्धेभिरिति चतुष्पदया त्रिष्टुभा ॥ हे सवितः अद्य अस्मिन्नहनि
नः अस्माकं गयं गृहं परिपाहि सर्वतो रक्ष अदब्धेभिः अदब्धैः
केनाप्यहिंसितैः, कचिदप्यप्रतिहतैर्वा, पायुभिः पालनैः प्रजानां
रसानाम् । त्रिभिर्वा*रश्मय उच्यन्ते । शिवेभिश्शिवैश्शान्तकलुषैः
पावनैरिति यावत् । ‘बहुलं छन्दसि’ इत्यैसभावः । पायुभि-
रित्यत्र ‘कृपावाजि’ इत्यादिनोऽप्रत्ययः, ‘युष्मत्तत्तत्क्षुष्वन्तः
पादं’ इति संहितायां भिस्सकारस्य षत्वम् । एवमैहिकभोगां
स्थानगृहस्य रक्षा प्रार्थिता । आमुष्मिकसुखस्थानमधुना प्रार्थयते—
सुविताय सुष्ठु इताय प्राप्ताय स्थानाय, सुकृतेन प्राप्तायेति
यावत् । ‘तन्वादीनां छन्दसि बहुलम्’ इत्युवडादेशः,
‘सूपमानात्कः’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । नव्यसे नवतराय
सर्वदाभिनवाय । ईयसुन ईकारस्य यकारस्य वा छान्दसो लोपः† ।

*ख—प्रजानां र[स]स्थानां.

†ख—कसुख.

‡ख—ईयस ईकारस्य यकारश्छान्दसः.

माकिर्नो अ॒घश॑स ईशत । उ॒प-
या॒मगृ॑हीतोसि दे॒वाय॑ त्वा सवि-
त्रे ॥ २५ ॥

इत्य॒घ-श॑सः । ई॒शत॒ । उ॒पया॒मगृ॑हीत॒ इत्यु॑प-
या॒म-गृ॑हीतः । अ॒सि । दे॒वाय॑ । त्वा ।
सवि॒त्रे ॥ २५ ॥

अद॑ब्धेभि॒स्त्रयो॑वि॒शतिः॑ ॥ २४ ॥

ईदृशमस्मदीयं स्वर्गस्थानं रक्षेत्यर्थः । हिरण्यजिह्वस्त्वं, रसाहरण-
साधनतया जिह्वास्थानीया रश्मयो जिह्वा उच्यन्ते, हिरण्यस्वभावाः
क्रमणशीलाः जिह्वा यस्य तादृशस्त्वं रक्ष । हर्य गतिकान्त्योः,
'हर्यतेः कन्यन् हिर च' इति कन्यन्प्रत्ययः । किञ्च—नः
अस्माकं कश्चिदप्यघशंसः अघे शंसनमभिलाषो यस्य तादृशो
माकिरीशिता मा ईशिष्ट । माकिरिति छान्दस उपजनः; निपा-
तान्तरं वा, यथाह गणकारः—'यत्र माकिर्नकिर्नभ' इति ।
ईष्टेर्लङि विकरणव्यत्ययेन च्लेरङादेशः । 'अनुदात्ते च कुधपरे'
इति संहितायां प्रकृतिभावः । 'द्व्यचोतस्तिङः' इति रक्षेत्यस्य
दीर्घः । इत्थं प्रार्थयमानानामस्माकं न कश्चिदप्यनिष्टकृत्स्या-
दित्यर्थः ॥

उपयामगृहीतोसीत्यादि पूर्ववत् ॥

इति चतुर्थे चतुर्विंशोऽनुवाकः.

हिरण्यपाणिमूतये सवितारमुप ह्व-
ये । स चेत्ता देवता पदम् । उप-
यामगृहीतोसि देवार्य त्वा सवि-
त्रे ॥ २६ ॥

^१हिरण्यपाणिमिति हिरण्य-पाणिम् । ऊतये ।
सवितारम् । उपेति । ह्वये । सः । चेत्ता ।
देवता । पदम् । ^२उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृही-
तः । असि । देवार्य । त्वा । सवित्रे ॥ २६ ॥

हिरण्यपाणिं चतुर्दश ॥ २५ ॥

^१पुनश्च सावित्रं गृह्णाति—हिरण्यपाणिमिति त्रिपदया गायत्र्या ॥
पूर्ववद्विकल्प एव । हिरण्यस्य विकारः कटककेयूराङ्गुलीयादीनि
आभरणानि पाण्योः यस्य स हिरण्यपाणिः । समुदायविकार-
षष्ठ्या बहुव्रीहिर्वाचोत्तरपदलोपश्च । यद्वा—रसहरणशीलाः पाणयो
रश्मयो यस्य । हितरमणीयपाणिर्वा । तं हिरण्यपाणिं सवितार-
मुपह्वये मनसा उपेत्याह्वयामि ऊतये अवनाय तर्पणाय वा ।
'ऊतियूति' इति क्तिन उदात्तत्वम् । कः पुनस्तस्य विशेष
इत्याह—स हि देवस्सविता अस्माकं पदमास्पदं स्थानमित्यर्थः ।
कीदृशः? चेत्ता ज्ञाता, रक्षाविधानोपायज्ञः । साधुकारिणि व्रन्,
व्यत्ययेनेडभावः । देवता चास्माकम् ॥

^२उपयामगृहीतोसीत्यादि पूर्ववत् ॥

इति चतुर्थे पञ्चविंशः.

सुशर्मासि सुप्रतिष्ठानो बृहदुक्षे
नम एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवे-
भ्यः ॥ २७ ॥

^१सुशर्मेति सु-शर्मा । अस्ति । सुप्रतिष्ठान
इति सु-प्रतिष्ठानः । बृहत् । उक्षे । नमः । ^२एषः ।
ते । योनिः । विश्वेभ्यः । त्वा । देवेभ्यः ॥ २७ ॥

सुशर्मा द्वादश ॥ २६ ॥

^१सवितृपात्रेण वैश्वदेवं कलशादृह्णाति—सुशर्मेति यजुषा ॥
वैश्वदेवो गण उच्यते । सुशर्मा सुमुखः शोभनग्रहो वा त्वमासि ।
'सोर्मनसी' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । सुप्रतिष्ठानः शोभनं प्रति-
ष्ठानं प्रतिष्ठा यज्ञाख्या यस्य त्वम् । यद्वा—सुष्ठु प्रतिष्ठन्ति सर्वे
यागाभिनिवृत्तिद्वारेणेति सुप्रतिष्ठानः । 'मन्क्तिन्व्याख्यान' इत्यादिना
उत्तरपदान्तोदात्तत्वमकारकादावपि भविष्यति । तस्मै तुभ्यं उक्षे
सेक्ते वृष्टिमुत्पादयित्रे । 'सावेकाचः' इति चतुर्थ्या उदात्तत्वम् ।
इदं बृहन्नमः । 'नञ्भ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । अन्नं
सोमाख्यं गृह्यते त्वदर्थं गृहीमः । यद्वा—सोम एवोच्यते,
हे सोम सुशर्मासीत्यादि समानम् । तादृशस्त्वं बृहन्नमः प्रभू-
तमन्नं अदनीयमस्मै उक्षे वैश्वदेवाय गणाय गृह्यस इति ॥

^२एष ते योनिः इत्यादि व्याख्यातप्रायम् । 'वैश्वदेव्यो वै
प्रजा वैश्वदेवः कलशः' * इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

इति चतुर्थे षड्विंशः.

बृहस्पतिसुतस्य त इन्द्रो इन्द्रिया-
वतः पत्नीवन्तं ग्रहं गृह्णाम्यग्रा३इ प-

^१बृहस्पतिसुतस्येति बृहस्पति-सुतस्य । ते ।
इन्द्रो इति । इन्द्रियावत इतीन्द्रिय-वतः । पत्नी-
वन्तमिति पत्नी-वन्तम् । ग्रहम् । गृह्णामि ।

^१उपांशुपात्रेण पत्नीवतमाग्रयणाद्रुह्णाति—बृहस्पतिसुतस्येति ॥
उत्तरया जुहोति । तत्र प्रथमा त्रिपदा गायत्री, द्वितीया
द्विपदा षोडशाक्षरा स्वाहाकारान्ता स्वयं यजुः । तत्राग्रा३इ पत्नी-
वा३ इत्युभयत्रापि 'दूराद्धूते च' इत्युदात्तप्लुतः, 'एचोप्रगृ-
ह्यस्यादूराद्धूते पूर्वस्यार्धस्योत्तरस्येदुतौ' इति पूर्वस्य प्लुतविकार इका-
रः । स च छन्दस्सङ्ख्याने नाद्रियते, उत्तरस्य पत्नीवा
इत्यस्य 'मतुवसोः' इति रुत्वम्, द्वयोरपि षाष्ठिकमामन्त्रिताद्युदात्त-
त्वम्, द्वितीयस्यापि पूर्वस्याविद्यमानत्वात् प्लुतस्योदात्तस्यासिद्ध-
त्वात् वर्ज्यमानस्वरेण निवृत्तिः । तत्र बृहस्पतिसुतस्येति प्रथमा
व्याख्यायते । सोम उच्यते । इन्द्रो सोम ते तव बृहस्पति-
सुतस्य बृहस्पतिना ब्रह्मणैव सुतस्य । यद्वा—बृहतो महतो
यज्ञाख्यस्य कर्मणः पत्या पालयित्रा यजमानेन सुतस्याभिषुतस्य ।
'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वेपदप्रकृतिस्वरत्वम्, पूर्वेपदं च
वनस्पत्यादि, तस्यच सुदूरावुक्तौ, तत्र वृत्तिविषये बृहच्छब्द
आद्युदात्तः । इन्द्रियावतः वीर्यवतः । 'मन्त्रे सोमाश्चेन्द्रियविश्वदेव्यस्य
मतौ' इति दीर्घः । तवैकदेशेन पत्नीवन्तं ग्रहं गृह्णामि ।
'छन्दसीरः' इति मतुपो वत्वम् ॥

त्नीवा३स्सजूर्देवेन त्वष्ट्रा सोमं पिब
स्वाहा ॥ २८ ॥

हरिरसि हारियोजनो हर्योस्थाता

^२अग्रा३इ । पत्नीवा३ इति पत्नी—वा३ः । सजूरि-
ति स—जूः । देवेन । त्वष्ट्रा । सोमम् । पिब ।
स्वाहा ॥ २८ ॥

बृहस्पतिसुतस्य पञ्चदश ॥ २७ ॥

^१हरिः । असि । हारियोजन इति हारि-

^२अथ द्वितीया—हे अग्ने पत्नीवन् देवेन त्वष्ट्रा सजूः
समानप्रीतिः । नास्य पानेन्वयः । ‘ससजुषोः’ इति रुत्वम् ।
सोमं पिब । द्वौ प्रत्येकमुच्येते । स्वाहा स्वाहुतमिदं तवास्तु ।
‘देवा वा इतइतः पत्नीः’* इत्यादि ब्राह्मणम्, ‘स
सोमो नातिष्ठत स्त्रीभ्यो गृह्यमाणः’* इत्यादि च ॥

इति चतुर्थे सप्तविंशः.

^१हारियोजनं गृह्णाति—हरिरसीति ॥ सोम एवोच्यते । हरि-
रिन्द्रः स एव त्वमसीतीन्द्रात्मना सोमस्तूयते । यद्वा—हरिर्हर्ता
अभिमतानां श्रेयसामाहर्ता त्वमसि । हारियोजनः, हरिः अश्व-
विशेषः योजनो वाहनं यस्य स हारियोजनः इन्द्रः, तस्य स्वभूतः

वज्रस्य भर्ता पृथ्वेः प्रेता तस्य ते
देव सोमेष्टयजुषस्तुतस्तोमस्य श-
स्तोकथस्य हरिवन्तं ग्रहं गृह्णामि

योजनः । हर्योः । स्थाता । वज्रस्य । भर्ता ।
पृथ्वेः । प्रेता । तस्य । ते । देव । सोम । इष्टयजुष
इतीष्ट-यजुषः । स्तुतस्तोमस्येति स्तुत-स्तोम-
स्य । शस्तोकथस्येति शस्त-उकथस्य । हरिवन्त-

हारियोजनः, ऐन्द्रोसीत्यर्थः । हर्योः स्थाता, हर्योरश्वयोः स्थाता,
इन्द्ररूपत्वात्, हरिभ्यां भक्षितऋजीषरूपत्वाद्वा । वज्रस्य भर्ता
धारयिता इन्द्ररूपत्वादेव । पृथ्वेः प्रेता, पृथ्वेरन्नस्य यागसाधनद्वारेण
प्रेता प्रेरयिता प्रापयिता वा । प्रीड् तर्पणे । हे सोम देव तस्य
तादृशस्य ते तव इष्टयजुषः अध्वर्युभिर्यज्ञे इष्टानि विनियुक्तानि
सर्वाणि यजूंषि प्रायेण त्वत्संस्कारार्थानीति इष्टयजुष्वम् । स्तुतस्तो-
मस्य उद्गातृभिश्च स्तुतास्तोमाः स्तोत्राणि त्वदर्थमिति स्तुतस्तोमत्वम् ।
शस्तोकथस्य होतृभिश्शस्तान्युक्तानि शस्त्राणि त्वदर्थमिति शस्तो-
कथत्वम् । यद्वेन्द्ररूपत्वात्सर्वमुपपद्यते । तस्य तव विशेष*-
संस्कारसंस्कृतस्य हरिवन्तं हरिमन्तं ग्रहं गृह्णामि, आग्रयण-
स्थालीगतस्य सर्वस्य† गृह्यमाणत्वात् । तस्येत्यन्त्यात् [स्येत्यादेः ?]
कर्मणि षष्ठ्यन्तत्वात्तादृशं हरिवन्तं इन्द्रवन्तं ग्रहं गृह्णामीति ।
'छन्दसीरः' इति मतुपो वत्वम् ॥

अनु. २८.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

75

हरीस्थ हरीर्धानास्सहसोमा इ-
न्द्राय स्वाहा ॥ २९ ॥

मिति हरि—वृन्तम् । ग्रहम् । गृह्णामि । ^२हरीः ।
स्थ । हरीः । धानाः । ^३सहसोमा इति सह-
सोमाः । इन्द्राय । स्वाहा ॥ २९ ॥

हरिष्षड्विंशतिः ॥ २८ ॥

^२धानाभिश्श्रीणाति—हरीः स्थेति ॥ हरिभ्यां तद्वानिन्द्रो लक्ष्यते ।
ततस्तादृशेन्द्रात्म*तया धानास्तूयन्ते । तत इन्द्रप्रियतया इन्द्रा-
भेदेन स्तुतिः । यद्वा—अश्वात्मतया धानास्तूयन्ते । इन्द्रार्थं
हे धानाः हरीः स्थ । किञ्च—हरीरश्वयोर्धानास्थ हरिवत् इन्द्र-
स्येति† भावः । ‘ इन्द्रो वृत्रमहन् तस्य शीर्षकपालमुदौब्जत् ’‡
इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

^३जुहोति—सहसोमाः सोमेन सहिताः । ‘ वोपसर्जनस्य ’ इति
पाक्षिकत्वात्सभावाभावः । हे धाना ईदृश्यो यूयमिन्द्राय स्वाहा
स्वाहुतास्थ ॥

इति चतुर्थेष्टविंशोऽनुवाकः.

*ग—दृशेन्द्रायत्त.

†क—इन्द्रपीतस्येति.

‡सं. ६-५-९.

अग्र आयूँषि पवस् आ सुवोर्ज-
मिषं च नः । अरे बाधस्व दुच्छुना-
म् । उपयामगृहीतोस्यग्रये त्वा
तेजस्वते एष ते योनिरग्रये त्वा
तेजस्वते ॥ ३० ॥

^१अग्रे । आयूँषि । पवसे । एति । सुव ।
ऊर्जम् । इषम् । च । नः । अरे । बाधस्व ।
दुच्छुनाम् । ^२उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः ।
असि । अग्रये । त्वा । तेजस्वते । ^३एषः । ते ।
योनिः । अग्रये । त्वा । तेजस्वते ॥ ३० ॥

अग्र आयूँषि त्रयोविंशतिः ॥ २९ ॥

^१अथातिग्राह्याणामग्रेयं गृह्णाति—अग्र आयूँषीति गायत्र्या ॥
व्याख्याता चेयम् 'त्वमग्रे रुद्रः' * इत्यत्र । 'देवा वा
इन्द्रियं वीर्यं व्यभजन्त ततो यदत्यशिष्यत'† इत्यादि ब्राह्म-
णम्, 'अप्यग्निष्टोमे ग्रहीतव्याः'‡ इत्यादि च । हे अग्रे
आयूँषि पवस्व ऊर्जं रसं इषमन्नं च नः अस्मभ्यमासुव आनय
दुच्छुनां दौर्गत्यं चास्माकमारे दूरे बाधस्वेति ॥

^{२-३}ग्रहणसादनमन्त्रौ गतौ ॥

इति चतुर्थे एकोनत्रिंशोऽनुवाकः.

अनु. ३०.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

77

उत्तिष्ठन्नोजसा सह पीत्वा शिप्रे-
 अवेपयः । सोममिन्द्र चमू सुतम् ।
 उपयामगृहीतोसीन्द्राय त्वौजस्वत
 एष ते योनिरिन्द्राय त्वौजस्व-
 ते ॥ ३१ ॥

¹उत्तिष्ठन्नित्युत्-तिष्ठन् । ओजसा । सह ।
 पीत्वा । शिप्रे इति । अवेपयः । सोमम् । इन्द्र ।
 चमू इति । सुतम् । ²उपयामगृहीत इत्युपयाम-
 गृहीतः । असि । इन्द्राय । त्वा । ओजस्वते ।
³एषः । ते । योनिः । इन्द्राय । त्वा । ओज-
 स्वते ॥ ३१ ॥

उत्तिष्ठन्नेकविंशतिः ॥ ३० ॥

¹अथैन्द्रं गृह्णाति—उत्तिष्ठन्निति गायत्र्या ॥ हे इन्द्र सुतम-
 भिषुतं सोमं पीत्वा ओजसा बलेन महता सह उत्तिष्ठन् शिप्रे
 हनू । कीदृग्भूते ? चमू अदनकरणभूते अवेपयः वेपय आचूषणि-
 कान्तां तृप्तिं जनयन् हनुयुगळं चालय । चमु छमु अदने, औणा-
 दिक उप्रत्ययः ॥

²⁻³ग्रहणसादने व्याख्याते ॥

इति चतुर्थे त्रिंशोनुवाकः.

*तरणिर्विश्वदर्शतो ज्योतिष्कृदसि
सूर्य । विश्वमा भासि रोचनम् ।

‘तरणिः । विश्वदंक्रशत इति विश्व-दंक्र-
शतः । ज्योतिष्कृदिति ज्योतिः-कृत् । अस्ति ।
सूर्य । विश्वम् । एति । भासि । रोचनम् ।

‘अथ सौर्यं गृह्णाति—तरणिरिति गायत्र्या ॥ केचिदाहुरेकात्रि-
शोयमनुवाकोस्मिन्प्रदेशेध्येतव्य इति । अन्ये तु यथाम्नातेनैव सौर्यो-
तिग्राह्यो गृह्यते, नावश्यकमत्राव्ययनमित्याहुः ॥ तरणिः क्षिप्रगामी
पापानां तारयिता वा । तरतेरनिप्रत्ययः । विश्वदर्शतः विश्वं
दर्शयितव्यं यस्य सः विश्वदर्शतः । दृशेरौणादिकोतच्प्रत्ययः,
‘बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम्’ इति विश्वशब्दस्यान्तोदात्तत्वम् ।
यद्वा—विश्वस्य दर्शयिता विश्वदर्शतः । व्यत्ययेन पूर्वपदान्तोदात्त-
त्वम् । ज्योतिष्कृत् ज्योतिषः प्रकाशस्य कर्ता उत्पादयिता ।
यद्वा—ज्योतिषां ग्रहनक्षत्रादीनां कर्ता उद्गावयिता, त्वदधीनप्रका-
शत्वात्तेषाम् । यथाहुः—

‘सूर्याभिमुखानि दीप्यन्ते’ इति । हे सूर्य ईदृशस्त्वमसि सत्त्वं
विश्वं रोचनं प्रकाशकं ग्रहनक्षत्रादिकं सुषुम्नाख्येन रश्मिनानुप्रविश्य
आभासि दृश्यसे लोकेन, तानि वा प्रकाशयसि, तस्मादुच्यते
‘ज्योतिष्कृदसि’ इति ॥

²⁻³ग्रहणसादने गते । न त्वाम्नातमित्युक्तम् ॥

(इति चतुर्थे एकत्रिंशः.)

*आदावेवंचिद्धिता अनुवाकाष्षडप्यत्रानाम्नाता इति भट्टभास्करमिश्रैरुच्यते ।
तथाप्येतेषु प्रथमोनुवाकः प्रदर्शनार्थमेवात्र व्याख्यातः ॥

अनु. ३३.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

79

उपयामगृहीतोसि सूर्याय त्वा भ्रा-
जस्वत एष ते योनिस्सूर्याय त्वा
भ्राजस्वते ॥ ३२ ॥

*आ प्यायस्व मदिन्तम् सोम विश्वा-
भिरूतिभिः । भवा नस्सप्रथस्त-
मः ॥ ३३ ॥

*ईयुष्टे ये पूर्वतरामपश्यन्व्युच्छन्ती-

उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि ।
सूर्याय । त्वा । भ्राजस्वते । एषः । ते । योनिः ।
सूर्याय । त्वा । भ्राजस्वते ॥ ३२ ॥

तरणिर्विश्रुतिः (॥ ३१ ॥)

एति । प्यायस्व । मदिन्तम् । सोम ।
विश्वाभिः । उतिभिरित्यूति-भिः । भव । नः ।
सप्रथस्तम् इति सप्रथः-तम् ॥ ३३ ॥

आ प्यायस्व नव (॥ ३२ ॥)

ईयुः । ते । ये । पूर्वतरामिति पूर्व-तराम् ।
अपश्यन् । व्युच्छन्तीमिति वि-उच्छन्तीम् ।

*आदिवेवंचिह्निता अनुवाकाष्षडप्यत्रानाम्राता इति भट्टभास्करमिश्रैरुच्यते ।

मुषसं मर्त्यासः । अस्माभिरू नु
प्रतिचक्ष्याभूदो ते यन्ति ये अप-
रीषु पश्यान् ॥ ३४ ॥

*ज्योतिष्मतीं त्वा सादयामि ज्योति-
ष्कृतं त्वा सादयामि ज्योतिर्विदं त्वा
सादयामि भास्वतीं त्वा सादयामि
ज्वलन्तीं त्वा सादयामि मल्मला-

उषसम् । मर्त्यासः । अस्माभिः । उ । नु । प्रति-
चक्ष्येति प्रति-चक्ष्या । अभूत् । ओ इति । ते ।
यन्ति । ये । अपरीषु । पश्यान् ॥ ३४ ॥

ईयुरेकान्न विशतिः (॥ ३३ ॥)

ज्योतिष्मतीम् । त्वा । सादयामि । ज्योति-
ष्कृतमिति ज्योतिः-कृतम् । त्वा । सादयामि ।
ज्योतिर्विदमिति ज्योतिः-विदम् । त्वा । साद-
यामि । भास्वतीम् । त्वा । सादयामि । ज्वल-
न्तीम् । त्वा । सादयामि । मल्मलाभवन्तीमिति
मल्मला-भवन्तीम् । त्वा । सादयामि । दीप्य-

*आदावेवंचिह्निता अनुवाकाष्पडप्यत्रानाम्नाता इति भट्टभास्करमिश्रैरुच्यते ।

भवन्तीं त्वा सादयामि दीप्यमानां
 त्वा सादयामि रोचमानां त्वा साद-
 याम्यजस्रां त्वा सादयामि बृहज्ज्यो-
 तिषं त्वा सादयामि बोधयन्तीं त्वा
 सादयामि जाग्रतीं त्वा सादया-
 मि ॥ ३५ ॥

*प्रयासाय स्वाहायासाय स्वाहा
 वियासाय स्वाहा संयासाय स्वाहो-

मानाम् । त्वा । सादयामि । रोचमानाम् ।
 त्वा । सादयामि । अजस्राम् । त्वा । सादयामि ।
 बृहज्ज्योतिषमिति बृहत्-ज्योतिषम् । त्वा ।
 सादयामि । बोधयन्तीम् । त्वा । सादयामि ।
 जाग्रतीम् । त्वा । सादयामि ॥ ३५ ॥

ज्योतिष्मती ५ षट्त्रिंशत् (॥ ३४ ॥)

प्रयासायेति प्र-यासाय । स्वाहा । आयासा-
 येत्या-यासाय । स्वाहा । वियासायेति वि-या-

*आदावेवंचिहिता अनुवाकाष्पडप्यत्रानाम्नाता इति भट्टभास्करमिश्रैरुच्यते ।

द्यासाय स्वाहावयासाय स्वाहा
 शुचे स्वाहा शोकाय स्वाहा तप्य-
 त्वै स्वाहा तपते स्वाहा ब्रह्महत्यायै
 स्वाहा सर्वस्मै स्वाहा ॥ ३६ ॥

*चित्तं संन्तानेन भवं यक्ता रुद्रं त-
 निम्ना पशुपतिं स्थूलहृदयेनाग्निं*

साय । स्वाहा । संयासायेति सं-यासाय । स्वाहा ।
 उद्यासायेत्युत्-यासाय । स्वाहा । अवयासायेत्य-
 व-यासाय । स्वाहा । शुचे । स्वाहा । शोकाय ।
 स्वाहा । तप्यत्वै । स्वाहा । तपते । स्वाहा ।
 ब्रह्महत्याया इति ब्रह्म-हत्यायै । स्वाहा । सर्वस्मै ।
 स्वाहा ॥ ३६ ॥

प्रयासाय चतुर्विंशतिः (॥ ३५ ॥)

चित्तम् । संन्तानेनेति सं-तानेन । भवम् ।
 यक्ता । रुद्रम् । तनिम्ना । पशुपतिमिति पशु-
 पतिम् । स्थूलहृदयेनेति स्थूल-हृदयेन । अग्निम् ।
 हृदयेन । रुद्रम् । लोहितेन । शर्वम् । मत्स्ना-

*आदावेवंचिह्निता अनुवाकाष्पडप्यत्रानाम्नाता इति भट्टभास्करमिश्रैरुच्यते ।

हृदयेन रुद्रं लोहितेन शुर्वं मत्स्ना-
भ्यां महोदेवमन्तःपार्श्वेनौषिष्ठहनः
शिङ्गीनिकोश्याभ्याम् ॥ ३७ ॥

आ तिष्ठ वृत्रहन्त्रं युक्ता ते ब्रह्मणा
हरीं। अर्वाचीनं सु ते मनो ग्रावा

भ्याम् । महादेवमिति महा-देवम् । अन्तःपार्श्वे-
नेत्यन्तः-पार्श्वेन । ओषिष्ठहनमित्योषिष्ठ-हनम् ।
शिङ्गीनिकोश्याभ्यामिति शिङ्गी-निकोश्याभ्या-
म् ॥ ३७ ॥

चित्तमष्टादश (॥ ३६ ॥)

‘एति । तिष्ठ । वृत्रहन्निति वृत्र-हन् । रथम् ।
युक्ता । ते । ब्रह्मणा । हरी इति । अर्वाचीनम् ।
स्विति । ते । मनः । ग्रावा । कृणोतु । वसुना ।

‘षोडशिनं गृह्णाति—आतिष्ठेत्यनुष्टुभा ॥ हे वृत्रहन् रथमातिष्ठ ।
यस्मात्ते तव स्वभूतौ हरी अश्वौ ब्रह्मणा मन्त्रेण युक्ता युक्तौ ।
‘सुपां सुलुक्’ इत्याकारः । तस्माद्रथमातिष्ठेति । किञ्च—ते
तव मनः अर्वाचीनं अस्मद्यज्ञाभिमुखं ग्रावा अभिषवाश्मा सुक-
णोतु सुष्टु करोतु वसुना वचनीयेन श्रवणीयेनाभिषवशब्देन ॥

कृणोतु वृमुना । उपयामगृहीतो-
सीन्द्राय त्वा षोडशिन एष ते
योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिनै ॥३८॥

इन्द्रमिद्धरीं वहतोप्रतिधृष्टशवस-

^२उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि ।
इन्द्राय । त्वा । षोडशिनै । ^३एषः । ते । योनिः ।
इन्द्राय । त्वा । षोडशिनै ॥ ३८ ॥

आ तिष्ठ षड्विंशतिः (॥३७॥) ॥३९॥

^१इन्द्रम् । इत् । हरी इति । वहतः । अप्रतिधृष्ट-

^{२-३}ग्रहणसादने व्याख्याते । षोडशिनः षोडशेन स्तोत्रेण शस्त्रेण
च तद्भानिन्द्रषोडशी । ‘ प्रजापतिर्देवेभ्यो यज्ञान्व्यादिशत्स
रिरिचानोमन्यत स यज्ञानां षोडशधा ’* इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

इति चतुर्थे एकत्रिंशोनुवाकः.

^१तस्मिन्नेव माध्यंदिनसवने गृह्णाति—इन्द्रमित्यनुष्ठुभा ॥ ‘ सवने
सवनेभि गृह्णाति ’* इत्यादि ब्राह्मणम् । इन्द्रमित् इन्द्रमेव अप्रति-
धृष्टशवसं केनाप्यप्रधर्षितबलम् । हरी अश्वौ यज्ञमुपवहतः यज्ञस्य

अनु. (३८) ३२.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

85

मृषीणां च स्तुतीरुपं यज्ञं च मानुषा-
णाम् । उपयामगृहीतोसीन्द्राय त्वा
षोडशिनै एष ते योनिरिन्द्राय त्वा
षोडशिनै ॥ ३९ ॥

शवसमित्यप्रतिधृष्ट-शवसम् । ऋषीणाम् । च ।
स्तुतीः । उपेति । यज्ञम् । च । मानुषाणाम् ।
^२उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि ।
इन्द्राय । त्वा । षोडशिनै । ^३एषः । ते । योनिः ।
इन्द्राय । त्वा । षोडशिनै ॥ ३९ ॥

इन्द्रमित्त्वयोर्विशतिः (॥३८॥) ॥३२॥

समीपं प्रापयतः । ऋषीणां मनुष्याणां च स्तुतीः स्तोत्राणि
उपवहतः यत्र यत्र ते स्तुवन्ति तत्र सर्वत्र प्रापयतः । यद्वा—
इन्द्रं हरी अश्वौ यज्ञं प्रापयतः ऋषीणां च मनुष्याणां च स्तुतय
इन्द्रमेव यज्ञसमीपं प्रापयन्ति, यथासौ यज्ञसमीपमागच्छति तथा
ते अमुं स्तुवन्तीत्यर्थः । व्यत्ययेन प्रथमास्थाने द्वितीया ।
'मनोजातौ' इति मनुशब्दादञ् पुगागमश्च ॥

^{२-३}ग्रहणसादने गते ॥

इति चतुर्थे द्वात्रिंशोऽनुवाकः.

असावि सोम इन्द्र ते शविष्ठ धृ-
ष्णवा गहि । आ त्वा पृणक्विन्द्रि-
य रजस्सूर्यं न रश्मिभिः । उपया-
मगृहीतोसीन्द्राय त्वा षोडशिन एष
ते योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिनै ॥ ४० ॥

^१असावि । सोमः । इन्द्र । ते । शविष्ठ ।
धृष्णो । एति । गहि । एति । त्वा । पृणक्तु ।
इन्द्रियम् । रजः । सूर्यम् । न । रश्मिभिरिति
रश्मि-भिः । ^२उपयामगृहीत इत्युपयाम-गृहीतः ।
असि । इन्द्राय । त्वा । षोडशिनै । ^३एषः । ते ।
योनिः । इन्द्राय । त्वा । षोडशिनै ॥ ४० ॥

असावि सप्तविंशतिः (॥ ३९ ॥) ॥ ३३ ॥

^१तस्मिन्नेव तृतीयसवने गृह्णाति—असावीत्यनुष्ठुभा ॥ हे इन्द्र
शविष्ठ बलवत्तम । शवस्वच्छब्दादिष्ठनि 'विन्मतोर्लुक्' इति मतुपो
लुक्, 'टेः' इति टिलोपः । हे धृष्णो शत्रूणां धर्षयितः ।
'त्रसिगृधिवृषिक्षिपेः क्तुः' इति क्तुप्रत्ययः । आगहि आगच्छ
अस्मद्यज्ञम् । गमेशशपो लुक् । कस्मादेवमुच्यस इति चेत् ?
त्वदर्थमयं सोमोऽसावि अभिषुतस्तस्मादागच्छेति । किञ्च—इन्द्रियं
वीर्यं सोमपानेन च प्रभूततां गतं त्वामापृणक्तु आपूरयतु ।
सूर्यमिव रज उदकं यथा रश्मिभिर्द्वारिभूतैः सूर्यमापूरयति ॥

^{२-३}ग्रहणसादने समाने ॥

इति चतुर्थे त्रयस्त्रिंशोऽनुवाकः.

अनु. (४०) ३४.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

८७

सर्वस्य प्रतिशीवरी भूमिस्त्वोपस्थ
आधित । स्योनास्मै सुषदा भव
यच्छास्मै शर्म सप्रथाः । उपया-

^१सर्वस्य । प्रतिशीवरीति प्रति—शीवरी । भू-
मिः । त्वा । उपस्थ इत्युप—स्थे । एति । अधित ।
स्योना । अस्मै । सुषदेति सु—सदा । भव । यच्छ ।
अस्मै । शर्म । सप्रथा इति स—प्रथाः ।

^१अतः परं षोडशिग्रहणमन्त्राः पूर्वैस्सह विकल्प्यन्ते । तत्र
प्रथमा—सर्वस्येत्यनुष्टुप् ॥ सर्वस्य भूतजातस्य प्रतिशीवरी प्रत्येकं-
सुखेन शयनाधिकरणभूता । शैतेरौणादिके क्रच्युत्तरपदाद्युदा-
त्तत्वम् । यद्वा—शयानस्य सर्वभूतजातस्य प्रतिशयनं प्रतिमुखं
शयनं बालस्य जननीव करोतीति प्रतिशीवरी । ‘अन्येभ्योपि
दृश्यते’ इति कनिप्, ‘वनोरच’ इति ङीब्रेफौ । हे इन्द्र
ईदृशी भूमिस्त्वामुपस्थे आधित आदधातु स्थापयतु । हे भूमे
या त्वमसि अस्मै इन्द्राय यजमानाय वा स्योना सुखा सुषदा
सुखासनभूता च भव । किञ्च—अस्मै शर्म शरणं सुखं वा यच्छ
देहि । सप्रथाः सर्वत्र प्रथिता विस्तीर्णा । छान्दसस्सर्वस्य सभावः ।
प्रथया सहितेति वा । बहुव्रीहौ ‘परादिश्छन्दसि बहुलम्’ इत्युत्त-
रपदाद्युदात्तत्वम् ॥

मर्गृहीतोसीन्द्राय त्वा षोडशिनं एष
 ते योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिनै॥४१॥
 महा५ इन्द्रो वज्रबाहुष्षोडशी शर्म
 यच्छतु । स्वस्ति नो मघवां करोतु

^२उपयामर्गृहीत इत्युपयाम-गृहीतः । असि ।
 इन्द्राय । त्वा । षोडशिनै । ^३एषः । ते । योनिः ।
 इन्द्राय । त्वा । षोडशिनै ॥ ४१ ॥

^१महान् । इन्द्रः । वज्रबाहुरिति वज्र-बाहुः ।
 षोडशी । शर्म । यच्छतु । स्वस्ति । नः ।
 मघवेति मघ-वा । करोतु । हन्तु । पाप्मानम् ।

^{२-३}ग्रहणसादने उक्ते ॥

इति चतुर्थे चतुस्त्रिंशोनुवाकः.

^१महा५ इन्द्र इत्यादि । इयमप्यनुष्टुप् ॥ महत्त्वादिगुणविशिष्ट
 इन्द्रः अस्मभ्यं शर्म सुखं यच्छतु ददातु । स्वस्ति अविनाशं
 चास्माकं करोतु । हन्तु चास्माकं पाप्मानं पापम् ।
 योस्मान्द्वेष्टि तं च हन्तु । यद्वा—योस्मान्द्वेष्टि तं पाप्मानं
 हन्तु ॥

अनु. (४२) ३६.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

89

हन्तुं पाप्मानं योऽस्मान्द्वेष्टि । उप-
यामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा षोडशिनं
एष ते योनिरिन्द्राय त्वा षोड-
शिनं ॥ ४२ ॥

सजोषा इन्द्र सगणो मरुद्भिस्सोम-

यः । अस्मान् । द्वेष्टि । ^२उपयामगृहीत इत्युपया-
म-गृहीतः । अस्ति । इन्द्राय । त्वा । षोडशिनं ।
^३एषः । ते । योनिः । इन्द्राय । त्वा । षोड-
शिनं ॥ ४२ ॥

सर्वस्य महान्धषड्विंशतिष्वड्विं-
शतिः (॥४०॥४१॥) ॥३४॥३५॥

^१सजोषा इति स-जोषाः । इन्द्र । सगण

^{२-३}ग्रहणसादने स्पष्टे ॥

इति चतुर्थे पञ्चत्रिंशोऽनुवाकः.

^१सजोषा इत्यादि त्रिष्टुप् ॥ हे इन्द्र सगणः सर्वैर्गणैस्सहितः
मरुद्भिस्सजोषाः समानप्रीतिः । पूर्ववदुत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । हे इन्द्र
वृत्रहन् वृत्रहन्तः शूर महाबल विद्वान् स्वमधिकारं जानन्,

12

पिब वृत्रहञ्छूर विद्वान् । जहि शत्रून्-
 रप मृधो नुदस्वाथाभयं कृणुहि वि-
 श्वतो नः । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय
 त्वा षोडशिनं एष ते योनिरिन्द्राय
 त्वा षोडशिने ॥ ४३ ॥

इति स-गुणः । मरुद्भिरिति मरुत्-भिः । सोम-
 म् । पिब । वृत्रहञ्छूरिति वृत्र-हन् । शूर । विद्वान् ।
 जहि । शत्रून् । अपेति । मृधः । नुदस्व । अथ ।
 अभयम् । कृणुहि । विश्वतः । नः । उपयामगृहीत्
 इत्युपयाम-गृहीतः । असि । इन्द्राय । त्वा ।
 षोडशिने । एषः । ते । योनिः । इन्द्राय । त्वा ।
 षोडशिने ॥ ४३ ॥

सुजोर्भास्त्रिशत् (॥४२॥) ॥३६॥

सर्वविशेषज्ञानदक्षो वा । ईदृशस्त्वं सोमं पिब । पीत्वा चास्म-
 दीयान् शत्रून् जहि नाशय । मृधश्च सङ्ग्रामान् कर्तुंकामानप-
 नुदस्व । अथानन्तरमस्मभ्यं विश्वतस्सर्वतोऽप्यभयं कृणुहि कुरु ।
 'उतश्च प्रत्ययाच्छन्दो वा वचनम्' इति हिलोपाभावः ।
 शत्रून् इत्यस्य संहितायां 'दीर्घादटि समानपादे' इति रुत्वम्,
 पूर्ववदनुनासिकत्वम् ॥

²⁻³ ग्रहणसादने प्रसिद्धे ॥

इति चतुर्थे षड्विंशोऽनुवाकः.

अनु. (४३) ३७.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

91

उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः ।
दृशे विश्वाय सूर्यम् । चित्रं देवा-
नामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरु-

^१उदिति । उ । त्यम् । जातवेदसमिति जात-
वेदसम् । देवम् । वहन्ति । केतवः । दृशे ।
विश्वाय । सूर्यम् । ^२चित्रम् । देवानाम् । उदिति ।
अगात् । अनीकम् । चक्षुः । मित्रस्य । वरुणस्य ।

^१अथ दाक्षिणं काण्डं सौम्यमेव । तत्र सौरीभ्यामृग्भ्यां
गार्हपत्ये जुहोति—उदुत्यमिति प्रथमा गायत्री, द्वितीया
त्रिष्टुप् ॥ तत्र प्रथमा—‘उदायुषा’* इत्यत्र व्याख्याता ।
त्यं तं इमं देवं जातवेदसं जातप्रज्ञं जातानां वेदितारं केतवो
रश्मय उद्वहन्ति ऊर्ध्वं वहन्ति दृशे द्रष्टुं विश्वाय विश्वार्थं,
विश्वो लोको यथैनं पश्येदिति । ‘सुवर्गाय वा एतानि लोका-
य ह्यन्ते यद्दाक्षिणानि’† इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

^२अथ द्वितीया—चित्रं चायनीयं देवानामनीकं सङ्घातरूपम्-
ण्डलम् । यद्वा—देवानां रश्मीनां अनीकं मुखं समुदायस्थानं‡
वा । मित्रादीनां देवानामपि चक्षुस्स्थानं§, तेपि हि तेन प्रका-
शितं पश्यन्ति । यद्वा—मित्रत्वादिपदप्राप्तिहेतुत्वाच्चक्षुरित्युप-
चर्यते । उपलक्षणं चैतत्, सर्वदेवतापदलाभहेतुत्वात्; भवति
मण्डलोपासन§ मिति । ईदृशमण्डलमुदगात् उदेति । छान्द-

*सं. १-२-८७

†सं. ६-६-१.

‡क.—स्थानीयं.

§म.—मण्डलोपधान.

णस्याग्नेः । आ प्रा द्यावापृथिवी
अन्तरिक्षं सूर्य आत्मा जगत्स्त-
स्थुषश्च । अग्ने नय सुपथा राये
अस्मान् विश्वानि देव वयुनानि

अग्नेः । एति । अप्राः । द्यावापृथिवी इति द्यावा-
पृथिवी । अन्तरिक्षम् । सूर्यः । आत्मा । जगत् ।
तस्थुषः । च । ^३अग्ने । नय । सुपथेति सु-पथा ।
राये । अस्मान् । विश्वानि । देव । वयुनानि ।
विद्वान् । युयोधि । अस्मत् । जुहुराणम् । एनः ।

सो लुङ्, 'गातिस्था' इति सिचो लुक् । यदा ईदृशम्
ण्डलमुदेति तदा तन्मण्डलान्तर्गतो भगवान् सूर्यः जगतो जङ्ग-
मस्य तस्थुषः स्थावरस्य च विश्वस्यात्मा द्यावापृथिवी द्यावा-
पृथिव्यौ अन्तरिक्षं च रश्मिभिराप्राः आपूरयति । प्रा पूरणे
पुरुषव्यत्यजः, अदादित्वाच्छपो लुक् । द्यौश्च पृथिवी च द्यावा-
पृथिव्यौ । 'दिवो द्यावा' इति द्यावादंशः, 'वा छन्दसि'
इति पूर्वसवर्णदीर्घः, 'देवताद्वन्द्वे च' इति पूर्वोत्तरयोर्युग-
पत्प्रकृतिस्वरत्वम्, पृथिवीशब्दो दीपन्तोन्तोदात्तः । ईदृशो
भगवाननेन हेमिनास्माकमभिमतं साधयत्विति ॥

^३आग्नीध्रीये जुहोति—अग्ने नयेति त्रिष्टुभा ॥ व्याख्याता
चेयं 'उभावाम्'*इत्यत्र । हे अग्ने शोभनेन मार्गेण अस्मान्-

अनु. (४३) ३७.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

93

विद्वान् । युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो
 भूर्यिष्ठां ते नमउक्तिं विधेम । दिवं
 गच्छ सुवः पत रूपेण ॥ ४४ ॥
 वो रूपमभ्यैमि वयसा वयः ।

भूर्यिष्ठाम् । ते । नमउक्तिमिति नमः—उक्तिम् ।
 विधेम । ^४दिवम् । गच्छ । सुवः । पत । ^५रूपे-
 ण ॥ ४४ ॥ वः । रूपम् । अभि । एति ।

य धनार्थम् । हे देव विश्वानि वयुनानि ज्ञानोपायभूतानि
 विद्वान् । किञ्च—जुहुराणं कुटिलस्वभावं चैनः पापमस्मत्तो
 युयोधि पृथक्कुरु । वयं च ते भूर्यिष्ठां नमउक्तिं विधेमेति ॥

^४हिरण्यं हुत्वोद्भूति—दिवमित्येकपदया गायत्र्या ॥ हे हिर-
 ण्य दिवं गच्छ, दीप्तिं वा प्राप्नुहि । ततस्सुवरादित्यं पत
 गच्छ ॥

^५दक्षिणा अभ्येति—रूपेणेति प्रथमया चतुर्दशाक्षरया ॥ ‘अभ्यैः
 मि वयसा वयः’ इति द्वितीयः पादः । हे दक्षिणाः व-
 युष्माकं रूपं मदीयेन रूपेण अभ्यैमि आभिमुख्येन मर्यादया
 च ऐमि प्राप्नोमि । किञ्च—मदीयेन वयसा युष्मदीयं वय
 अभ्यैमीत्येव । गमनं वा वयः । मदीयेन गमनेन युष्मदीयं
 गमनमभ्यैमि, युष्माभिस्तुल्यरूपस्तुल्यगतिश्च भूयासमिति ॥

तुथो वो विश्ववेदा वि भजतु वर्षिष्ठे
अधि नाके । एतत्ते अग्ने राध ऐति

एमि । वयसा । वयः । ^६तुथः । वः । विश्ववेदा
इति विश्व-वेदाः । वीति । भजतु । वक्रषिष्ठे ।
अधीति । नाके । ^७एतत् । ते । अग्ने । राधः ।
एति । एति । सोमंच्युतमिति सोम-च्युतम् ।

^६दक्षिणा विभजति—तुथो व इति यजुषा ॥ तुथो नामग्निः,
विश्ववेदाः विश्वस्य विभागादेर्वेदिता । पूर्ववदसुन्, पूर्वपदप्रकृति
स्वरत्वं च । स एव वः युष्मान्विभजतु । वर्षिष्ठे वृद्धतमे नाके
सुखैकरूपे स्थाने यथा भवत्यर्थस्तथा वो विभजतु । यद्वा—
वर्षिष्ठे नाकात्मन्यत्र स्थाने स एवागत्य वो विभजत्विति ॥

^७सदोऽभ्येति—एतत्ते अग्ने इति मध्येज्योतिषा जगत्या ।
'तन्मित्रस्य पथा नय' इति द्वितीयः पादः ॥ धिष्णिथैरग्निभि-
रग्निमत् सदोऽग्निशब्देनोच्यते । मत्वर्थीयो लुप्यते । ते इति
कर्मणस्सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थ्यर्थे षष्ठी । हे अग्ने सदः एतद्वक्षि
णालक्षणं राधः धनं त्वामेति त्वत्समीपं प्राप्नोति ऋत्विग्भ्यो दातुम् ।
सोमच्युतं सोमेन च्यावितं सोमेन राज्ञा स्वयमानीतम् । 'तृतिया
कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा—सोमयागार्थं च्युतं
च्यवनं अङ्गत्वेनानुपवेशो यस्य, सोमयागद्रव्यमध्याद्वा दक्षिणार्थं
च्युतिर्यस्य तत्सोमच्युतम् । तद्वाधः मित्रस्यादित्यस्य पथा
मार्गेण नय येन मार्गेण पदार्थं मित्रो नयति तेन नय प्रकाशयेत्यर्थः ।

अनु. (४३) ३७.] .

भट्टभास्करभाष्योपेता

95

सोमच्युतं तन्मित्रस्य पथा नयर्तस्य
पथा प्रेतं चन्द्रदक्षिणा यज्ञस्य पथा
सुविता नयन्ती ब्राह्मणमद्य राध्या-

तत् । मित्रस्य । पथा । नय । ऋतस्य । पथा ।
प्रेति । इत् । चन्द्रदक्षिणा इति चन्द्र-दक्षिणाः ।
यज्ञस्य । पथा । सुविता । नयन्तीः । ब्राह्मणम् ।

कश्चिदाह—सोमयागेन ह्यस्य प्रच्युतं भूर्धनम्*, तदिदानीं दक्षिणार्थं
सदस्यान्न नेतव्यम्† । तदुच्यते—हे सदः सोमयागार्थं च्युतं च्यावनं
अङ्गत्वेनानुप्रवेशो यस्य तत् सोमच्युतं त्वमेव मित्रस्य पथा नयेति ।
उदात्तनिवृत्तिस्वरेण पथस्तृतीयाया उदात्तत्वम् । अधुना दक्षिणा
आह—ऋतस्य पथा प्रेत गच्छत । यज्ञस्याङ्गभावं प्रतिपद्यमानास्सदः
प्रति गच्छत । चन्द्रदक्षिणा, चन्द्रं हिरण्यं तद्दक्षिणं प्रधानं
श्रेष्ठं यासां तादृश्यो गच्छत, हिरण्यसहिता इत्यर्थः । किञ्च—
यज्ञस्य पथा ‘द्वाभ्यां गार्हपत्ये जुहोति’ ‡ इत्यादिप्रसिद्धेन मार्गेण
सुविता सुवितेन स्वितेन सुगमेन । ‘सुपां सुलुक्’ इति
तृतीयाया आकारः, ‘सूपमानात्कः’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम्,
तन्वादित्वात्सोरुवडादेशः, विकृतत्वादनवग्रहः । ईदृशेन मार्गेण
नयन्तीः नयन्त्यः नीयमानाः प्रवर्तमाना वा । ‘वा छन्दसि’
इति पूर्वसवर्णदीर्घः ॥

*आत्रेयमभ्यर्थयति§—ब्राह्मणमिति ॥ अद्य अस्मिन्नहनि

*तं.—प्रच्युतमभूधनम् .

†क.—सदस्यानेतव्यम् .

‡सं. ६-६-१.

§क. तं. म.—आत्रेयस्येति.

**समृषिमार्षेयं पितृमन्तं पैतृमृत्यं
सुधातुदक्षिणं वि सुवः पश्य व्यन्त-**

**अद्य । राध्यासम् । ऋषिम् । आऋषेयम् । पितृ-
मन्तमिति पितृ-मन्तम् । पैतृमृत्यमिति पैतृ-
मृत्यम् । सुधातुदक्षिणमिति सुधातु-दक्षिणम् ।
९वीति । सुवः । पश्य । वीति । अन्तरिक्षम् । १०यतस्व ।**

ब्राह्मणं राध्यासं साधयेयं लभयेत्यर्थः । ऋषिं द्रष्टारं
वेदार्थज्ञम् । आर्षेयम् ऋषेर्वेदार्थज्ञस्यापत्यम् । ‘ इतश्चानिजः ’ इति
ढक् । पितृमन्तं पित्रा सम्यगनुशिष्टम् । स हि पितृमानुच्यते
सदा यस्मै जागर्ति पिता । ‘ ह्रस्वनुङ्ग्यां मतुप् ’ इति मतुप्
उदात्तत्वम् । पैतृमृत्यं पितृमतः पितुरपत्यम् । ‘ वाङ्मतिपितृ-
मतां छन्दसि ण्यः ’ । सुधातुदक्षिणं शोभनो धातुस्सुधातुः,
धातूनामुत्तमं हिरण्यमुच्यते । तद्वक्षिणा यस्मै स सुधातुदक्षिणः ।
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तत्र च ‘ आद्युदात्तं द्व्यच्छन्दसि ’
इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

९यजमानमादित्यमीक्षयति—वि सुवरिति ॥ सुवः स्वर्गमादित्यं
वा विपश्य विशेषेण पश्य । अन्तरिक्षं च विपश्येत्येव ॥

१०यतः सदस्युपवेशयति—यतस्वेति ॥ यतस्व व्याप्रियस्व सद-
स्यैस्सह, इदमुपस्थितं कर्म कुर्वित्यर्थः । सदसि स्थिता ऋत्वि-
गादयस्सर्वेपि सदस्याः ॥

रिंक्षं यतस्व सदस्यैरस्मद्वात्रा
देवत्रा गच्छत मधुमतीः प्रदातारमा
विशतानवहायास्मान्देवयानेन प-

सदस्यैः । ¹¹अस्मद्वात्रा इत्यस्मत्-दात्राः । देवत्रेति
देव-त्रा । गच्छत । मधुमतीरिति मधु-मतीः ।
प्रदातारमिति प्र-दातारम् । एति । विशत ।
अनवहायेत्यनव-हाय । अस्मान् । देवयानेनेति
देव-यानेन । पथा । इत । सुकृतमिति सु-

¹¹यजमानो दक्षिणास्समनुदिशति—अस्मद्वात्रा इति ॥ वयं दातारो
यासां तादृश्यो यूयम् । छन्दसोचसमासान्तः । यद्वा—‘ ऋतश्छन्दसि ’
इति कपि प्रतिषिद्धे छन्दसोकारोपजनः । देवता देवान् गच्छत ।
‘ देवमनुष्य ’ इति द्वितीयान्तात्त्राप्रत्ययः । किञ्च—मधुमतीः मधुमत्यः
मधुरगुणाः स्पृहणीयाः । यद्वा—मधुर्वसन्तः, मधुमत्यः बहुवसन्ता
बहुवयस्का इत्यर्थः । पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । ईदृश्यो भूत्वा प्रदातारं
मां यजमानमाविशत फलरूपेण । ‘ वयमिह ’* इत्यादि ब्राह्म-
णम् । किञ्च—अनवहाय । क्तो ल्यप् । अपरित्यज्यास्मानस्माभिस्स-
हैव वर्तमानाः अस्मच्छरीरपातोत्तरकालमस्माभिस्सहैव देवयानेन
पथेत । देवा येन प्राप्यन्ते तादृशेन मार्गेणेत गच्छत । गत्वा
च सुकृतां लोके सीदत अस्माभिस्सह निषीदत । तत् स्थानं नः
अस्माकं संस्कृतं सम्यगुपभोगयोग्यतया कृतं निष्पन्नं विश्वकर्मणा

थेत सुकृतां लोके सीदत तन्नस्सङ्-

स्कृतम् ॥ ४५ ॥

धाता रातिस्सवितेदं जुषन्तां प्रजा-

पतिर्निधिपतिर्नो अग्निः । त्वष्टा

कृताम् । लोके । सीदत । तत् । नः । सङ्-

स्कृतम् ॥ ४५ ॥

रूपेण सदस्यैरष्टादश च (॥४३॥) ॥३७॥

‘धृता । रातिः । सविता । इदम् । जुषन्ताम् ।
प्रजापतिरिति प्रजा-पतिः । निधिपतिरिति

ईश्वरेण । ‘सम्पूर्येभ्यः’ इति सुट्, ‘सम्पुंकानाम्’ इति
सत्वम्, पूर्ववदनवग्रहः । यद्वा—तत्तत्र नः अस्माकं संस्कृतं
समवायः । ‘समवाये च’ इति सुट् ॥

इति चतुर्थे सप्तत्रिंशोऽनुवाकः.

‘समिष्टयजूषि जुहोति । षड्गमियाणि जुहोति, त्रीणि यजूषि ।
‘यद्वै यज्ञस्य क्रूरम्’* इत्यादि ब्राह्मणम् । तत्र प्रथमा—
धाता रातिरिति त्रिष्टुप् ॥ धाता स्रष्टा, रातिर्दाता सर्वश्रेय-
साम् । ‘मन्त्रे वृष’ इति क्तिन उदात्तत्वम् । सविता

अनु. (४४) ३८.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

99

विष्णुः प्रजया स॒ररा॒णो यज॑मा-
नाय॒ द्रवि॑णं दधातु । समि॑न्द्र॒णो
मन॑सा नेषि॒ गोभि॑स्स॒सूरि॑भिर्म-

निधि-पतिः । नः । अ॒ग्निः । त्वष्टा॑ । विष्णुः ।
प्रजयेति॑ प्र-जया । स॒ररा॒ण इति॑ सं-ररा॒णः ।
यज॑मानाय । द्रवि॑णम् । द॒धातु॑ । ^२समि॑ति ।
इन्द्र॑ । नः । मन॑सा । नेषि॒ । गोभिः॑ । समि॑ति ।

सर्वस्य प्रेरयिता अभ्यनुज्ञाता वा प्रजापतिः परमेष्ठी । स एव
विशेष्यते—निधिपतिः निधीयन्ते वेदाः पुरुषार्था वाऽस्मिन्निति
तेषां पाता रक्षिता निधिपतिः । ‘परादिश्छन्दसि बहुळम्’
इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम्, इतरत्र तु ‘पत्यावैश्वर्ये’ इति पूर्वप-
दप्रकृतिस्वरत्वम् । अग्निस्त्वष्टा विष्णुश्चैते धात्रादयस्सर्वे इदं
हविर्जुषन्तां सेवन्ताम् । एते च धात्रादयो यज्ञतनुविशेषा देवता
द्रष्टव्याः, यथा ‘धाता दीक्षायाम्’* इत्यादि । अधुना
एत एवैकैकश उच्यन्ते । एष धात्रादिर्देवः प्रजया संरराणः
सम्यग्रममाणः प्रजया उत्पत्त्या हेतुना यजमानाय द्रविणं वरिष्ठं
प्रजादिं दधातु । रातेस्ताच्छीलिके चानशि शपशङ्कुः, रमतेर्वाऽ
न्त्यलोपः ॥

^२अथ द्वितीया—समिन्द्रण इति त्रिष्टुप् ॥ हे इन्द्र नः
अस्मान् । छान्दसं सांहितिकं णत्वम् । मनसा प्राणेन† समी-
चीनेन गोमिश्र शब्दैस्स्तुतिलक्षणैश्च सन्नेषि सन्नय संयोजय ।

*सं. ४-४-९.

†ग—मनसा वाचा.

घवन्त्सङ्गं स्वस्त्या । सं ब्रह्मणा
 देवकृतं यदस्ति सं देवानां^१ सुमृत्या
 यज्ञियानाम् । सं वर्चसा पयसा

सूरिभिरिति सूरि-भिः । मघवन्निति मघ-वन्न ।
 समिति । स्वस्त्या । समिति । ब्रह्मणा । देवकृत-
 मिति देव-कृतम् । यत् । अस्ति । समिति ।
 देवानाम् । सुमृत्योति सु-मृत्या । यज्ञियानाम् ।
^३समिति । वर्चसा । पयसा । समिति । तनूभिः ।

मनस्विनो वाग्मिनश्च कुरु त्वां स्तोतुमित्यर्थः । नयतेर्लेटि शपो
 लुक् । किञ्च—सूरिभिर्विद्वद्भिः होतृप्रभृतिभिस्स्तोत्रकुशलैश्च अस्मा-
 न्सन्नेषि हे मघवन् महाधन स्वस्त्या अविनाशेन वा अस्मान्स-
 न्नेषि । किञ्च—ब्रह्मणा वेदेन, वेदार्थ* ज्ञानेन वा, तदर्थानुष्ठा-
 नेन वा अस्मान्सन्नेषि । किञ्च—यच्चान्यद्देवकृतं देवार्थं कृत-
 मस्ति कर्म अग्निहोत्रादिकं तेनापि सन्नेषि । ‘क्ते च’ इति पूर्व-
 पदप्रकृतिस्वरत्वम् । किञ्च—देवानां यज्ञियानां यज्ञार्हाणां यज्ञ-
 सम्पादितानामग्न्यादीनां सुमृत्या कल्याणमृत्या अनुग्रहबुद्ध्या चास्मान्
 संयोजय । ‘यज्ञां त्विग्भ्यां घखजौ’ इति घः, ‘मन्त्रे वृष’
 इति उदात्तः क्तिन्, ‘मन्त्रिन्व्याख्यान’ इत्यादिनोत्तरपदान्तोदात्त-
 त्वम्, ‘उदात्तयणः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥

^३अथ तृतीया—सं वर्चसेति त्रिष्टुप् ॥ वर्चसा बलेन पयसा

*ग, घ, तं.—वेदान्त.

सं तनूभिर्गन्महि मनसा स॒ शिवे-
न । त्वष्टा नो अत्र वरिवः कृणो-
तु ॥ ४६ ॥ अनु माष्टु तनुवो
यद्विलिष्टम् । यद्य त्वा प्रयति

अगन्महि । मनसा । समिति । शिवेन । त्वष्टा ।
नः । अत्र । वरिवः । कृणोतु ॥ ४६ ॥ अन्विति ।
माष्टु । तनुवः । यत् । विलिष्टमिति वि-लिष्टम् ।
^४यत् । अद्य । त्वा । प्रयतीति प्र-यति । यज्ञे ।

पालकेन, क्षीरादिना वा, वयं समगन्महि सङ्गता भूयास्म । छान्दसो
लुङ् । ‘मन्त्रे घस’ इति च्लेर्लुक्, ‘समो गमृच्छि’ इत्या-
त्मनेपदम् । लङि वा ‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् ।
तनूभिश्शरीरैश्च शोभनैस्समगन्महि । शिवेन च कल्याणेन च मनसा
समगन्महि । त्वष्टा च देवो नः अस्माकं अत्र अस्मिन्कर्मणि
अस्मिन्नेव वा जन्मनि वरिवः वरणीयं धनं कृणोतु करोतु ।
किञ्च—अनुमाष्टु शोधयतु च अस्माकं तनुवः शरीरात् यद्वि-
लिष्टं विलग्नं विगुणीकृतकर्मनिमित्तं पापं तत्सर्वं विशोधयतु ।
लिशेर्विशेर्वा [लिशेर्विपूर्वात्?] निष्ठायां ‘गतिरनन्तरः’ इति गतेः
प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

^४अथ चतुर्थी—यदद्येति त्रिष्टुप् ॥ अद्यास्मिन्नहनि प्रयति
वर्तमाने अविच्छेदेन वितायमानेस्मिन्यज्ञे । ‘शतुरनुमः’ इति
सप्तम्या उदात्तत्वम् । हे अग्रे यत् यदर्थं त्वां होतारं अवृ-

यज्ञे अस्मिन्नग्रे होतारमवृणीमही-
ह । ऋधगयादृधगुताशमिष्ठाः प्रजा-
नन् यज्ञमुप याहि विद्वान् । स्व-
गा वो देवास्सदनमकर्म य आजग्म

अस्मिन् । अग्रे । होतारम् । अवृणीमहि । इह ।
ऋधक् । अयाट् । ऋधक् । उत । अशमिष्ठाः ।
प्रजानन्निति प्र-जानन् । यज्ञम् । उपेति । याहि ।
विद्वान् । ^५स्वगेति स्व-गा । वः । देवाः । सदन-

णीमहि वृतवन्तो वयमिहास्मिन्प्रयोजने एतदनुरूपमेव त्वया
कृतमिति प्रदर्शयति—कथं ? ऋधक् समृद्धं वैगुण्यं यथा न
भवति तथा अयाट् अयाशीः । यजेर्लुङि सिचिवृद्धौ ‘ बहुलं
छन्दसि ’ इतीडभावः* । यत एवमतस्त्वमेव प्रजानन् आत्मीयमाधि-
कारं जानन् अनुसन्दधानः इत्थमित्थं कृतवानसि, तस्मात् भूयोपि
अस्मदीयं यज्ञं पुनःपुनरुपयाहि आगच्छ विद्वान् सर्वार्थसाध-
नोपायज्ञस्त्वम् ॥

^५अथ पञ्चमी—स्वगा व इति त्रिष्टुप् ॥ हे देवाः वः युष्माकं
सदनं स्थानं स्वगा अकर्म स्वगाकृतवन्तो वयम् । स्वगेति निपातः
यथास्वकरणं द्योतयति, यथायथमसङ्कीर्णस्थानं कृतवन्तो वयमि-

* ‘ ऋधगुताशमिष्ठाः ’ इत्यस्य व्याख्या कचिदपि भट्टभास्करीयकोशे न दृश्यते ।
[‘ उत अपि च त्वं ऋधक् समृद्धं अशमिष्ठाः अस्मद्विघ्नशान्तिमकार्षीः । शमेर्लु-
ङि सिचि इडावः ’ इति भाष्येण भवितव्यम् ।]

सर्वनेदं जुषाणाः । जक्षिवांसः
पपिवांसश्च विश्वेस्मे धत्त वसवो
वसूनि । यानावह उशतो देव

म् । अकर्म । ये । आजग्मेत्या-जग्म । सर्वना ।
इदम् । जुषाणाः । जक्षिवांसः । पपिवांसः ।
च । विश्वे । अस्मे इति । धत्त । वसवः । वसूनि ।
⁶यान् । एति । अवहः । उशतः । देव । देवान् ।

त्यर्थः । करोतेर्लुङि 'मन्त्रे घस' इति च्लेर्लुक्, 'छन्दस्यु-
भयथा' इति तिङ् आर्धधातुकत्वात् ङिच्चाभावः । देवा विशे-
ष्यन्ते—ये यूयमिदमिदानीं सवना सवनानि आजग्म आगताः
जुषाणाः प्रीयमाणास्सेवमाना वा, तेषां सदनमकर्मैति । 'सुपां
सुलुक्' इतीदमो विभक्तेर्लुक् । सवनशब्दात् 'शेश्छन्दसि' इति
शेर्लोपः । जुषतेस्ताच्छीलिके चानशि शपो लुक् । ते विश्वे
सर्वेपि यूयं जक्षिवांसः सवनीयपुरोडाशादि भक्षितवन्तः पपिवांसश्च
सोमं पीतवन्तः हे वसवः लोकानां वासयितारः अस्मे अस्मासु
धत्त स्थापयत वसूनि धनानि । 'लिङ्गन्यतरस्याम्' इत्यदेर्घस्त्रा-
देशः । अस्मच्छब्दात्परस्यास्सप्तम्याः 'सुपां सुलुक्' इति शे
आदेशः ॥

⁶अथ षष्ठी—यानावह इति त्रिष्टुप् ॥ हे अग्ने देव दीप्यमा-
न यान् देवान् उशतः हवींषि कामयमानान् । 'शतुरनुमः'
इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । आवहः आहूतवानसि तान् देवान्नेरय

देवान्तान् ॥ ४७ ॥ प्रेरय स्वे अ-
ग्रे सधस्थे । वहमाना भरमाणा
हवींषि वसुं धर्मं दिवमा तिष्ठतानु ।
यज्ञं यज्ञं गच्छ यज्ञपतिं गच्छ स्वां

तान् ॥ ४७ ॥ प्रेति । ईरय । स्वे । अग्रे ।
सधस्थ इति सध-स्थे । वहमानाः । भरमाणाः ।
हवींषि । वसुम् । धर्मम् । दिवम् । एति ।
तिष्ठत । अनु । यज्ञं । यज्ञम् । गच्छ । यज्ञप-

स्वे आत्मीये सधस्थे सहस्थाने, यत्र ते सह तिष्ठन्ति तत्र
प्रस्थापय । 'सुपि स्थः' इति तिष्ठते कः, 'सधमाधस्थयोः'
इति सहस्य सधादेशः । अधुना देवान्प्रत्याह—हे देवा यूय-
मपि हवींषि वहमानाः रथादिभिर्वाहनैः वाहयन्तः भरमाणा
हस्तादिभिर्धारयन्तः । यद्वा—भुक्तशेषाण्यपत्याद्यर्थं परिपालयन्तः
वसुं सर्वस्य लोकस्य वासयितारं धर्ममादित्यमातिष्ठत प्राप्नुत ।
अनु अनन्तरं च दिवं द्युलोकमातिष्ठत ॥

यज्ञं यज्ञमित्यादीनि त्रीणि यजूंषि ॥ हे यज्ञ यज्ञं पर-
मात्मानं विष्णुं गच्छ येन त्वं प्रतिष्ठितस्स्याः । अनन्तरं यज्ञ-
पतिं यज्ञपालयितारं यजमानं गच्छ फलप्रदानेन । अनन्तरं
च स्वामात्मीयां योनिं गच्छ, योनिः कारणं सर्वपरिस्पन्दहेतु-
वर्ताख्या परमेश्वरस्य क्रियाशक्तिः । यथा—'वाताद्वा अध्व-

भनु. (४४) ३८.]

महभास्करभाष्योपेता

105

योनिं गच्छ स्वाहैष ते यज्ञो यज्ञ-
पते सहसूक्तवाकस्सुवीरस्स्वाहा दे-
वा गातुविदो गातुं वित्वा गातु-

तिमिति यज्ञ-पतिम् । गच्छ । स्वाम् । योनिम् ।
गच्छ । स्वहा । ^१एषः । ते । यज्ञः । यज्ञपत-
इति यज्ञ-पते । सहसूक्तवाक् इति सहसूक्त-
वाक् । सुवीर इति सु-वीरः । स्वाहा । ^२देवाः ।
गातुविद् इति गातु-विद् । गातुम् । वित्वा ।

युर्यज्ञं प्रयुक्ते '* इति । तां गच्छ । स्वाहा स्वाहुतमिदमा-
ज्यमग्नयेस्त्विति ॥

^१अथ द्वितीयम्—हे यज्ञपते यजमान एष यज्ञस्सहसूक्त-
वाकः सूक्तवाकसहितः विविधस्तोत्रकः सुवीरः शोभनैर्वीरैः
पुत्रपौत्रादिभिर्युक्तः तद्धेतुतां प्रतिपाद्यमानः ते तव स्वाहुतमिदमा-
ज्यमग्नयेस्तु, इत्थमिदं तव भूयादिति ॥

^२अथ तृतीयम्—देवा गातुविद इति ॥ व्याख्यातं 'वाजस्य
मा प्रसवेन' इत्यत्र । देवा गातुविदः गतिज्ञाः गातुं मार्गं वित्वा
लब्ध्वा आगमनकाले यत्र स्थितास्ते यूयं गातुमित तमेव मार्गं
समाप्ते कर्मणि गमनाय भजत । किञ्च—हे मनसस्पते सर्वभूताना-
मन्तरात्मतया मनसोपि पते देव इममस्माकं यज्ञं देवेष्वग्न्यादि-

*ब्रा. ३-३-९.

†सं. १-१-१३^{१९}.

14

मित् मनसस्पत इमं नो देव देवेषु
यज्ञं स्वाहा वाचि स्वाहा वाते
धाः ॥ ४८ ॥

उरुं हि राजा वरुणश्चकार सूर्याय

गातुम् । इत् । मनसः । पते । इमम् । नः ।
देव । देवेषु । यज्ञम् । स्वाहा । वाचि । स्वाहा ।
वाते । धाः ॥ ४८ ॥

कृणोतु तानष्टाचत्वारिंशच्च (॥४९॥)॥३८॥

^१उरुम् । हि । राजा । वरुणः । चकार ।

षु धाः धेहि स्थापय । एवं हि सरस्वत्याह । तदनन्तरं
वाचि वाग्देवतायां शाब्दे ब्रह्मणि धाः स्थापय । ततः पश्चा-
दिमं यज्ञं वाते सर्वक्रियाधारे धाः स्थापय, यस्मादयं यज्ञः
प्रयुक्तः तत्रैव वाते स्थापय । 'वाताद्वा अध्वर्युर्यज्ञं प्रयुङ्क्ते'*
इत्यादि ब्राह्मणम्, 'वासिष्ठो ह सात्यहव्यः'† इत्यादि च ॥

इति चतुर्थे अष्टत्रिंशोऽनुवाकः.

^१अवभृथार्थमन्तरेण चात्वालौत्करावुपनिष्क्रामति—उरुं हि राजेति
त्रिष्टुभा ॥ वरुणो हि राजा सूर्यायान्वेतवै सूर्यमन्वेतुमनुक्रमेण

पन्थामन्वेतुवा उ । अपदे पादा प्र-

सूर्याय । पन्थाम् । अन्वेतुवा इत्यनु-एतवै ।
उ । अपदे । पादा । प्रतिधातव इति प्रति-धात-

गन्तुं उरुं विस्तीर्णं पन्थां पन्थानं मार्गं चकार करोति, साधुनि कर्मणि पुरुषं प्रवर्तयन् अभ्युदयेन योजयतीत्यर्थः । उ इत्यवधारणे, वरुण एव हि राजा इत्थं करोति । किञ्च— स एव अपदे अपदनीयस्थाने असाधुनि कर्मणि पादा पादान् प्रतिधातवे प्रतिधातुं अकः करोति पुरुषं प्रवर्तयतीत्यर्थः । कथमित्याह—उतापवक्ता अप्यवदिता यः परोक्षे परिवदति पिशुनो यश्च* हृदयाविधः प्रत्यक्षमेवाप्रियाणि वदन् हृदयादि विध्यति, वरुणेनैव हि प्रेरितस्तथातथा पुरुषो भवति, सोस्मान् साधुनि कर्मणि पदं कारयत्विति शेषः । अन्य आह—अपदे अनालम्बेन्तरिक्षे अन्वेतवै अनुक्रमेण गन्तुं सूर्यस्य पन्थां पन्थानमुरुं वरुणो राजा यस्माच्चकार, तस्मात्सोस्माकमपि पादान् प्रतिधातुं विस्तीर्णं पन्थानं अकः करोतु अवभृथार्थमपि; यो नामापवक्ता पुरुषो हृदयाविधश्च सोस्माकमवभृथार्थं मार्गं करोतु गमनप्रतिबन्धं मा कार्षीदित्यर्थः । चकारेत्यस्य ‘ हि च ’ इति निघातप्रतिषेधः । सूर्यशब्दात्कर्मणस्सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । पथ आत्वं व्यत्ययेन द्वितीयायामपि भवति । अनुपूर्वादेतेः ‘ तुमर्थे सेसेन् ’ इति तवैप्रत्ययः, ‘ तवै चान्तश्च युगपत् ’ इत्येतेस्तवैप्रत्ययान्तस्य युगपत्प्रकृतिस्वरत्वम् । ‘ सुपां सुलुक् ’ इति पादशब्दाद्वितीयाया आकारः । प्रतिपूर्वाद्वाधातेस्तेनैव सूत्रेण तवेन्प्रत्ययः । ‘ तादौ च ’ इति गतेः

*तं—अपिच.

तिधातवेकरुतापवक्ता हृदयाविध-
श्चित् । शतं ते राजन्भिषजस्सहस्र-
मुर्वी गम्भीरा सुमतिष्ठे अस्तु ।

वे । अकः । उत । अपवक्ते त्यप-वक्ता ।
हृदयाविध इति हृदय-विधः । चित् । ^२शतम् ।
ते । राजन् । भिषजः । सहस्रम् । उर्वी ।
गम्भीरा । सुमतिरिति सु-मतिः । ते । अस्तु ।
बाधस्व । द्वेषः । निर्ऋतिमिति निः-ऋतिम् ।

प्रकृतिस्वरत्वम् । करोतेश्छान्दसे लुङि 'मन्त्रे घस' इति वृद्धेक् ।
हृदयं विध्यतीति हृदयाविधः । क्विबन्तादकारोपजनश्छान्दसः,
'नहिवृतिवृषिव्यधिरुचिसहितनिषु क्रौ' इति पूर्वपदस्य दीर्घः । बहुव-
चनान्तमेव वा । चिदिति चार्थे उपमार्थे वा ॥

^२अपो दृष्ट्वा यजमानं वाचयति—शतं ते राजन्निति त्रिष्टुभम् ॥
हे राजन् वरुण अपामधिष्ठातः शतं बहवस्सहस्रं बहुतमाश्च ते
तव भिषजः पापस्य शमनहेतवस्सन्ति, तस्माच्चत्प्रसादात् अस्म
त्पापमपि ते शमयन्त्विति शेषः । किञ्च—उर्वी महती गम्भीरा दुरव-
गाहा च ते सुमतिः कल्याणी मतिरस्तु अस्मदनुग्रहपरैव सर्वदा
भूयात् । 'युष्मत्तत्तक्षुषु' इति संहितायां षत्वम् । किञ्च—बाध-
स्व विनाशय द्वेषः द्वेष्टान् । विजन्ताच्छम् । जातौ वा एकव-
चनम् । द्वेषांसि रक्षःप्रभृतीनीत्यर्थः । निर्ऋतिं च बाधस्व
पराचैः पराङ्मुखीभूताम् । उच्चैरादिवदव्ययं द्रष्टव्यम् । निरृतिमिति

बाधस्व द्वेषो निर्ऋतिं पराचैः कृतं
चिदेनः प्र मुमुग्ध्यस्मत् । अभि-
ष्ठितो वरुणस्य पाशोऽग्रेरनीकमप
आ विवेश । अपां नपात्प्रतिरक्षन्न-

पराचैः । कृतम् । चित् । एनः । प्रेति । मुमुग्धि ।
अस्मत् । ^३अभिष्ठित इत्यभि-स्थितः । वरुणस्य ।
पाशः । ^४अग्रेः । अनीकम् । अपः । एति ।
विवेश । अपाम् । नपात् । प्रतिरक्षन्निति प्रति-

प्रादिसमासेव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । गतिसमासे 'तादौ च'
इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । किञ्च—चेदर्थे चिच्छब्दः । कृतं चिदेनः
पापं अस्मत्तः प्रमुमुग्धि प्रकर्षेण मोचय । व्यत्ययेन शपश्छुः ॥

^३अधितिष्ठति—अभिष्ठित इति विराजैकपदया ॥ अभिष्ठितः अभि-
भूय क्रान्तोऽस्माभिर्वरुणस्य पाशः ॥

^४अप्सु बर्हिः प्रास्यति—अग्रेरनीकमिति त्रिपदया विराजा ॥
हे अपान्नपात् अपान्नप्तः चतुर्थः । 'सुबामन्त्रिते' इति पराङ्गव-
द्भावे षष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य षाष्टिकमामन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । अग्रे-
स्तवानीकं मुखं अपः अब्रूयं आविवेश । तस्मादसुर्यं असुरस्य
स्वं असुरैः क्रियमाणं यज्ञविधातं प्रतिरक्षन् प्रतिनिवारयन् तत्प्र-
तिनोदेनास्मान्नक्षन् दमेदमे यज्ञगृहेयज्ञगृहे यागेयाग इत्यर्थः ।
समिधं समित्स्थानीयं तव समिन्धनं इदं बर्हिः हे अग्रे यक्षि

सुर्यं दमेदमे ॥४९॥ समिधं यक्ष्यग्ने ।
 प्रति ते जिह्वा घृतमुच्चरण्येत्स-
 मुद्रे ते हृदयमप्स्वन्तः । सं त्वा

रक्षन् । असुर्यम् । दमेदम् इति दमे-दमे ॥४९॥
 समिधमिति सं-इधम् । यक्षि । अग्ने । ^५प्रतीति ।
 ते । जिह्वा । घृतम् । उदिति । चरण्येत् ।
^६समुद्रे । ते । हृदयम् । अप्स्वित्यप्-सु । अन्तः ।
^७समिति । त्वा । विशन्तु । ओषधीः । उत ।

स्वीकुरु तेन सङ्गतो भव । सङ्गतिकरणे यजिः, लेटि ' बहुलं
 च्छन्दसि ' इति शपो लुक् ॥

^५तत्सुवाहुत्याभिजुहोति—प्रति त इति त्रिष्टुभैकपदया ॥ हे अग्ने
 तव जिह्वा घृतं प्रतीत्य उच्चरण्येत् उत्क्षिप्य भक्षयतु । चरण
 गतौ कण्ड्वादिः ॥

^६अप्सु स्तुचं प्रतिष्ठापयति—समुद्र इति त्रिष्टुभैकपदया ॥
 हे अग्ने तव हृदयं जुहूलक्षणं समुद्रे समुन्दनशीलास्वप्सु अन्त-
 रपां मध्ये प्रतिष्ठापयामीति शेषः । ' ऊडिदम् ' इत्यङ्गचस्स-
 त्म्युदात्ता, ' उदात्तस्वरितयोः ' इति ततः परस्यानुदात्तस्य संहि-
 तायां स्वरितत्वम् ॥

^७तामद्भिः पूरयति—सन्त्वेति त्रिष्टुभैकपदया ॥ हे जुहु त्वामोषधीः
 ओषधयस्संविशन्तु समागच्छन्तु त्वदीयेन कर्मणां सिद्धा भवन्तु ।
 उत अपिच आपश्च साक्षादिदानीं त्वां संविशन्तु प्राप्नुवन्तु ।
 ओषधीरिति पूर्ववत्पूर्वसवर्णदीर्घः ॥

विशन्त्वोषधीरुतापो यज्ञस्य त्वा
यज्ञपते हविर्भिः । सूक्तवाके नमो-
वाके विधेमार्वभृथ निचङ्कुण निचे-

आर्पः । ^८यज्ञस्य । त्वा । यज्ञपत इति यज्ञ-
पते । हविर्भिरिति हविः-भिः । सूक्तवाक इति
सूक्त-वाके । नमोवाक इति नमः-वाके ।
विधेम । ^९अर्वभृथेत्यर्व-भृथ । निचङ्कुणोति नि-
चङ्कुण । निचेरुरिति नि-चेरुः । असि । निच-

^८ता अप्सु जुहोति—यज्ञस्येति द्विपदया त्रिष्टुभा ॥ हे यज्ञ-
पते यजमान यज्ञस्य सूक्तवाके सूक्तवाकप्रतिष्ठे फले नमोवाके
नमोवाकप्रतिष्ठे फले त्वां विधेम स्थापयामः । स्थापनकर्मात्र
विदधातिः । हविर्भिराभिरद्भिः अप्सु हूयमानाभिः विधेमिति ॥

^९अप्सु अवभृथद्रव्याण्यवकिरति—अवभृथेति । अतः पराणि
यजूंषि ॥ अवभ्रियन्ते उत्सृज्यन्ते कानि चिद्द्रव्याण्यस्मिन्नित्यव-
भृथः कर्मविशेषः । ‘अवे भृजः, इति कथनप्रत्ययः । हे
अवभृथ । कर्मण इदमामन्त्रणम्, तदभिमानिन्या देवताया वा
वरुणस्य । हे निचङ्कुण* नीचैः कणति शब्दं करोति अव-
कीर्णद्रव्यद्वारेणेति निचङ्कुणः । कुणतेर्यङ्कुगन्तात्पचाद्यचि छान्दसं
सम्प्रसारणम्, कुण शब्दोपकरणयोः, इत्यस्माद्वा, ‘न धातु-
लोप आर्धधातुके’ इति गुणाभावः । ‘घञर्थे कविधानम्’

*गै.-देवताया वा आमन्त्रणं । हे वरुण.

रुरसि निचङ्कुणाव देवैर्देवकृतमेनो-
याडव मर्त्यैर्मर्त्यकृतमुरोरा नो देव

ङ्कुणेति नि-चङ्कुण । अवेति । देवैः । देवकृतमिति
देव-कृतम् । एनः । अयाट् । अवेति । मर्त्यैः ।
मर्त्यकृतमिति मर्त्य-कृतम् । उरोः । एति ।

इति वाधिकरणे कः, निभृतशब्दकरद्रव्याधिकरणत्वात् । निचे-
रुरसि निभृतं चरसीति निभृतं वा चरत्यस्मिन्नित्यौणादिके
उप्रत्यये छान्दसमेत्वम् । अत्वरं* क्रियमाणोसीत्यर्थः, निगू-
ढचरद्रव्याभिप्रायं वा । किञ्च—हे निचङ्कुण । व्याख्यातम् ।
तिरोहितद्रव्याभिप्रायम्† । यद्वा—कण निमीलने, छान्दसमुत्वम् ।
कण गतौ वा । यन्नाम किञ्चिद्देवकृतं देवेषु कृतमस्माभिरेनः
पापं सम्यगनुष्ठानाभावनिमित्तम् । सप्तमीपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
तत्सर्वं देवैस्सह अवायाट् अवाक्षीः अवयज विनाशयेत्यर्थः ।
अवयजिर्विनाशे वर्तते । यच्च मर्त्यकृतं मर्त्येषु कृतं पापम् ।
पूर्ववत्स्वरः । तच्च मर्त्यैस्सहावयज । यजेश्छान्दसे लुङि सिचिवृद्धौ
'बहुळं छन्दसि' इति तदभावः । किञ्च—हे देव उरोर्विस्ती-
र्णात् रिषः हिंसितुः हिंसायां वा । रिषेः क्तिबन्तात् 'सावे-
काचः' इति पञ्चम्या उदात्तत्वम्, 'पातौ च बहुळम्' इति
तस्यास्संहितायां सत्वम् । ततो नः अस्मानापाहि परिपाहि ॥

भनु. (४५) ३९.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

113

रिषस्पाहि सुमित्रा न आप ओष-
धयः ॥५०॥ सन्तु दुर्मित्रास्तस्मै
भूयासुर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मो
देवीराप एष वो गर्भस्तं वस्सुप्री-

नः । देव । रिषः । पाहि । ¹⁰सुमित्रा इति
सु-मित्राः । नः । आपः । ओषधयः ॥५०॥ सन्तु ।
दुर्मित्रा इति दुः-मित्राः । तस्मै । भूयासुः ।
¹¹यः । अस्मान् । द्वेष्टि । यम् । च । वयम् ।
द्विष्मः । ¹²देवीः । आपः । एषः । वः । गर्भः ।
तम् । वः । सुप्रीतमिति सु-प्रीतम् । सुभृतमिति

¹⁰अञ्जलिनाऽप उपवहति—सुमित्रा इति ॥ आप ओषध-
यश्च नः अस्मभ्यं सुमित्रास्सन्तु शोभनं मित्रं* यासाम् । ‘न-
ञ्जुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

¹¹द्वेष्टारं द्वेष्ट्यं च प्रतिरुक्षति—योस्मान्द्वेष्टि यं च वयं
द्विष्मस्तस्मै आप ओषधयश्च दुर्मित्रा भूयासुः दुष्टं मित्रं मित्रवद्वर्त-
मानं यासाम् । छान्दसमन्तोदात्तत्वम् ॥

¹²ऋजीषमप्सु प्लावयति—देवीराप इति ॥ हे देवीः देव्यः
आपः । पूर्ववद्दीर्घः, ‘विभाषितं विशेषवचने बहुवचनम्’ इति
प्रथमस्याविद्यमानवत्त्वनिषेधाद्वितीयं निहन्यते । एष ऋजीषाख्यो
वो युष्माकं गर्भः युष्मत्प्रभवः । अतस्तं वः युष्मदर्थं सुप्रीतं
युष्माकं सर्वलोकस्य अतिशयेन प्रीतिकरं सुभृतं सुष्ठु गुप्तं च

*क. तं. म—मित्रं वा.

त॒ः सु॒भू॒तम॒कर्म॒ दे॒वेषु॑ न॒स्सु॒कृतो॑
 ब्रू॒तात्प्र॒तियु॒तो वरु॑णस्य॒ पाशः॑ प्र-
 त्य॒स्तो वरु॑णस्य॒ पाशः॑ ए॒धो॒स्येधि-
 षी॒महि॑ स॒मिदि॑सि॒ तेजो॑सि॒ तेजो॑

सु-भू॒तम् । अ॒कर्म॑ । दे॒वेषु॑ । नः । सु॒कृत॒ इति॑
 सु-कृतः । ब्रू॒तात् । ¹³प्र॒तियु॒त इति॑ प्र॒ति-यु॒तः ।
 वरु॑णस्य । पाशः । प्र॒त्यस्त॒ इति॑ प्र॒ति-अ॒स्तः ।
 वरु॑णस्य । पाशः । ¹⁴ए॒धः । अ॒सि । ए॒धि॒षी॒महि॑ ।
¹⁵स॒मिदि॑ति॒सं-इत् । अ॒सि । तेजः । अ॒सि । तेजः । म॒यि ।

अकर्म कृतवन्तो वयम् । 'मन्त्रे घस' इति च्छेर्लुक्, 'गति-
 रनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । अतोस्मानपि यूयं देवेषु
 सुकृतस्सुष्ठुकर्म कृतवन्तो ब्रूतात् ब्रूत । 'तस्य तात्' इति तादादेशः ॥

¹³अपामन्तं प्रतियौति—प्रतियुत इति ॥ प्रतियुतः प्रत्येकं
 पृथक्कृतः वरुणस्य पाशः । पृथक्कृत्य च प्रत्यस्तः प्रतिक्षिप्तः
 विनाशित इत्यर्थः । पूर्ववद्वतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

¹⁴प्रपथे समिधः कुर्वते—एधोसीति ॥ हे समित् एधोसि एधनी
 वर्धनी त्वमस्यग्रेः । अतस्तादृश्या त्वया वयमपि एधिषीमहि वृद्धिं
 प्राप्नुयामः । यद्वा—तादृश्या त्वया अग्निं वर्धयेम ॥

¹⁵आहवनीये समिधमभ्यादधाति—समिदिति ॥ समित्समिन्ध-
 नी सन्दीपनी त्वमग्रेरसि । तस्मात्तेजोसि तेजस्साधनमग्रेरसि ।
 तादृशी सा त्वम्मय्यपि तेजो धेहि स्थापय ॥

अनु. (४५) ३९.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

115

मयि धेह्यपो अन्वचारिषः रसेन
समसृक्ष्महि । पयस्वाः अग्रे आग-
मं तं मा सः सृज वचसा ॥५१॥

धेहि । ¹⁶अपः । अन्विति । अचारिषम् । रसेन ।
समिति । असृक्ष्महि । पयस्वान् । अग्रे । एति ।
अगमम् । तम् । मा । समिति । सृज ।
वचसा ॥ ५१ ॥

दमेदम् ओषधय आ पट् (॥४५॥) ॥३९॥

¹⁶आहवनीयमुपतिष्ठते—अप इत्यनुष्ठुभा ॥ हे अग्रे अपः
कर्म । व्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् । अप्शब्द एव वा कर्मणि वर्त-
ते । ‘उडिदम्’ इति शस उदात्तत्वम् । अपोवभृथाख्यं
कर्मान्वचारिषमानुपूर्व्येण कृतवानस्मि । अतो वयं सर्वेपि रसेन
फलेन समसृक्ष्महि सङ्गतास्मः । वचनव्यत्ययो वा, समसृक्ष्महि ।
सङ्गतोस्मि । ‘लिङ्गिचावात्मनेपदेषु’ इति सिचः कित्वम् ।
हे अग्रे पयस्वानन्नवान् हविर्भिस्तद्वान् त्वामागममागतोस्मि ।
‘आतोऽति नित्यम्’ इति संहितायां रुत्वम् । तस्मात्त्वां प्राप्तं
मा संसृज संयोजय वचसा बलेन* ॥

इति चतुर्थे एकोनचत्वारिंशोऽनुवाकः.

*क—वचसा दीप्या वा बलेन । म—वचसा दीप्या वह बन्धने ।

यस्त्वा हृदा कीरिणा मन्यमानो-
मर्त्यं मर्त्यो जोहवीमि । जातवेदो
यशो अस्मासु धेहि प्रजाभिरग्रे

^१यः । त्वा । हृदा । कीरिणा । मन्यमानः ।
अमर्त्यम् । मर्त्यः । जोहवीमि । जातवेद इति
जात-वेदः । यशः । अस्मासु । धेहि । प्रजा-
भिरिति प्र-जाभिः । अग्रे । अमृतत्व मित्यमृत-

एवमाध्वरिका मन्त्रा अवभृथान्तास्समाप्ताः । अतः परमन्त्यो-
नुवाको याज्या, वैश्वदेवं काण्डम् ॥

^१तत्र 'अग्रे पुत्रवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदिन्द्राय
पुत्रिणे पुरोडाशमेकादशकपालं प्रजाकामः' * इत्यस्याग्रेयस्य पुरोनु-
वाक्या—यस्त्वेति त्रिष्टुप् । इयादेशद्वयेन तृतीयपादः पूर्यः ॥
हे अग्रे जातवेदः जातानां वेदितः जातधन वा, योहं मर्त्यः
मरणधर्मा मनुष्यः त्वाममर्त्यममरणधर्माणं हृदा मनसा कीरिणा
कीर्तयता गुणकीर्तनशीलेन । कीर्तयतेर्ण्यन्तात् 'अच इः' इतीप्र-
त्यये धातोरन्त्यलोपश्रृङ्खन्दसः । ईदृशेन हृदयेन त्वां मन्यमानः
जानन् जोहवीमि भृशमाह्वयामि । ह्वयतेः 'अभ्यस्तस्य च'
इति सम्प्रसारणम् । यद्वा—त्वदर्थमिदं हविर्जुहोमि । उभयत्रापि
यङ्गुगन्ताच्छट्, 'अनुदात्ते च' इत्याद्युदात्तत्वम् । येषां सम्बन्धी
तवाद्वाताहं, तेष्वस्मासु पुत्रपौत्रेषु यशो धेहि स्थापय यशस्विन

अमृतत्वमश्याम् । यस्मै त्वं सु-
कृते जातवेद उ लोकमग्ने कृणव-
स्योनम् । अश्विनं स पुत्रिणं
वीरवन्तं गोमन्तं रयिं नशते स्व-

त्वम् । अश्याम् । ^२यस्मै । त्वम् । सुकृत इति
सु-कृते । जतवेद इति जात-वेदः । उ ।
लोकम् । अग्ने । कृणवः । स्योनम् । अश्विनम् ।
सः । पुत्रिणम् । वीरवन्तमिति वीर-वन्तम् ।
गोमन्तमिति गो-मन्तम् । रयिम् । नशते ।

स्सर्वानस्मान्कुरु । किञ्च—ताभिः प्रजाभिः पुत्रादिभिरविच्छिन्नाभि-
स्सहाहममृतत्वं दीर्घायुष्यमश्यां प्राप्नुयाम् । व्यत्ययेन परस्मैपदम् ॥

^२तत्रैव याज्या—यस्मा इति त्रिष्टुप् । वीरवन्तमिति तृतीयपा
दान्तः ॥ हे अग्ने जातवेदः यस्मै सुकृते शोभनानि कर्माणि
कृतवते । उ इत्यवधारणे । (यस्त्वा समिष्टयजूंषि 'उकाररूपः
प्लुत उदात्तः' इत्युदात्तः प्लुतः ।)* यस्मा एव यदर्थमेव स्योनं
सुखं लोकं स्थानं कृणवः कुर्याः । कृवि हिंसाकरणयोः, लेट्,
'धिन्विकृण्व्योर च' इत्युप्रत्ययः, 'लेटोडाटौ' इत्यङागमः । स
एव अश्वादिसहितं रयिं धनं स्वस्ति अविच्छेदेन नशते प्राप्नोति ।
नशतिर्गतिकर्मा । स एव त्वत्प्रसादाद्ब्रह्मश्चो भवति, अश्वपुत्रपौ-
त्रादिमांश्च भवति, अन्यैश्च विक्रान्तैः पुरुषैस्तद्वान् भवति,
गोमहिष्यादिसङ्घातस्वामी महाधनश्च भवतीति ॥

* () एतच्चिह्नान्तर्गतं वाक्यं सत्वषु कोशेषु दृश्यमानमपि प्रकृतासङ्गतमिव भाति ॥

स्ति । त्वे सु पुत्र शवसोवृत्रन्का-
मकातयः । न त्वामिन्द्राति रिच्यते ।

स्वस्ति । ^३त्वे इति । स्विति । पुत्र । शवसः ।
अवृत्रन् । कामकातय इति काम-कातयः ।
न । त्वाम् । इन्द्र । अतीति । रिच्यते ।

^३अथैन्द्रस्य पुरोनुवाक्या—त्वे इति गायत्री ॥ त्वे त्वयि ।
'सुपां सुलुक्' इति सप्तम्येकवचनस्य शेआदेशः । हे
शवसो बलस्य पुत्र । महाबलश्च बलाज्जात इत्युपचर्यते । 'परमपि-
च्छन्दासि' इति परमपि षष्ठ्यन्तं पूर्वमामन्त्रितं प्रत्यङ्गवद्वतीति
षष्ठ्यन्तामन्त्रितसमुदायस्याष्टमिकमामन्त्रितसर्वानुदात्तत्वम् । कामका
तयस्तुतयः कामा वाञ्छितानि कायन्ते *प्रार्थ्यन्ते याभिस्ताः
कामकातयः । दासीभारादित्वात्पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तास्त्वय्येव
स्ववृत्रन् शोभनं वर्तन्ते त्वय्येव महाबले क्रियमाणास्तुतयश्शोभन्ते,
न पुरुषान्तरवदनर्थकाभिधानतां प्रतिपद्यन्ते । वृतेश्छान्दसो लुङ्,
'द्युद्धचो लुङि' इति परस्मैपदम्, द्युतादित्वादङ्, 'बहुलं
छन्दसि' इति रुट् । यदुक्तं त्वय्येव स्तुतयश्शोभनवृत्तय इति
तदेव समर्थयते—हे इन्द्र तासां स्तुतीनां मध्ये एकापि त्वां
नातिरिच्यते त्वां विहाय न प्रवर्तते सर्वा अपि त्वाद्विषया एवा-
त्मानं लभन्ते ॥

*ग. घ—काम्यन्ते.

उ॒क्थउ॒क्थे सोम॒ इन्द्रं॑ ममाद नी॒थे-
नी॒थे म॒घवा॑नम् ॥५२॥ सु॒तासः॑ ।
यदी॑ꣳ स॒बाधः॑ पि॒तरं॑ न पु॒त्रास्स-
मा॒नद॑क्षा अव॑से हव॑न्ते । अग्रे॑

१उ॒क्थउ॒क्थ इत्यु॒क्थे-उ॒क्थे । सोमः॑ । इन्द्रम् ।
म॒माद॑ । नी॒थेनी॒थ इति॑ नी॒थे-नी॒थे । म॒घवा॑न-
मि॒ति म॒घ-वा॑नम् ॥ ५२ ॥ सु॒तासः॑ । यत् ।
ई॒म् । स॒बाध॑ इति॑ स-बाधः । पि॒तरम् । न । पु॒त्राः ।
स॒मा॒नद॑क्षा इति॑ स॒मा॒न-द॑क्षाः । अव॑से । हव॑न्ते ।

१तत्रैव याज्या—उक्थउक्थ इति त्रिष्टुप् ॥ उक्थउक्थे शस्त्रेशस्त्रे सोम इन्द्रं ममाद मादयति तर्पयति । मदेर्ण्यन्ताच्छा-न्दसो लिट्, ' बहुळमन्यत्रापि ' इति णिलुक् । ' अनुदात्तं च ' इति द्वितीयस्योक्थशब्दस्यानुदात्तत्वम् । किञ्च—नीथेनीथे स्तोत्रे-स्तोत्रे सुतासः अभिषुतास्सोमाः मघवानं महाधनं इन्द्रं मादयति । आज्ञसेरसुक् । किञ्च—यत् यदा खलु सबाधः बाधासहिताः शत्र्वादिभिर्बाधिता भवन्ति पुरुषाः । व्यत्ययेन समासान्तोदा-त्तत्वम् । तदा तेपि पितरन्न पितरमिव पुत्राः अवसे रक्षणाय इन्द्रमेव हवन्ते ह्वयन्ति । पूर्ववत्सम्प्रसारणम् । ईमित्यवधारणे । समानदक्षाः, दक्षः पिता, समानपितृका इत्यर्थः । इन्द्र एव सर्वेषां समानः पितेति ॥

रसेन तेजसा जातवेदो वि रोचसे ।
 रक्षोहामीवचातनः । अपो अन्व-
 चारिषः रसेन समसृक्षमहि । पय-
 स्वाः अग्र आगमं तं मा सः सृज

⁵अग्रे । रसेन । तेजसा । जातवेद इति जात-
 वेदः । वीति । रोचसे । रक्षोहेति रक्षः—हा ।
 अमीवचातन इत्यमीव—चातनः । ⁶अपः । अन्विति ।
 अचारिषम् । रसेन । समिति । असृक्षमहि ।

⁵ अग्रये रसवतेजक्षीरे चरुं निर्वपेद्यः कामयेत रसवान्
 स्याम् * इत्यस्य पुरोनुवाक्या—अग्रे रसेनेति गायत्री ॥ हे अग्रे
 जातवेदस्तेजसा रोचसे दीप्यसे । केन हेतुना ? रसेन रसयोगो
 मम यथा स्यादिति । यद्वा—रसेन मां योजयितुं तेजसा
 विरोचसे विशेषेण दीप्यस्व । यद्वा—तद्धेतुत्वात्ताच्छब्दम् ,
 यथा नड्वल्लोदकं पादरोग इति, अस्मद्रसहेतुना तेजसा विरोचसे
 इति । इदं चास्त्वित्याह—रक्षोहा रक्षसां हन्ता अमीवचातनः
 अमीवानामाभ्यन्तररोगाणां च नाशयितास्माकं भव । क्षीरादिरस-
 समृद्धिमस्माकं कुरु तद्भोगविघ्नेहेतूँश्च रक्षःप्रभृतीन् सर्वाँश्च रोगा-
 न्नाशयेत्यभिप्रायः ॥

⁶तत्रैव याज्या—अप इत्यनुष्टुप् ॥ व्याख्याता चेयं ' उरुं
 हि' इत्यत्र । अपः कर्माण्यनुक्रमेण करोमि । रसेन संसृष्टो
 भूयासम् । हे अग्रे पयस्वान् हविष्मान् त्वामागमं तम्मा वर्चसा
 बलेन संसृजेति ॥

अनु. (४६) ४०.]

मट्टभास्करभाष्योपेता

121

वर्चसा । वसुर्वसुपतिर् हिक्मस्यग्रे
 विभावंसुः । स्याम ते सुमतावपि ।
 त्वामग्रे वसुपतिं वसूनामभि प्र

पयस्वान् । अग्रे । एति । अगमम् । तम् ।
 मा । समितिं । सृज् । वर्चसा । ^७वसुः । वसुप-
 तिरिति वसु-पतिः । हिकम् । अस्मि । अग्रे ।
 विभावंसुरिति विभा-वसुः । स्याम । ते । सुमता-
 विति सु-मतौ । अपि । ^८त्वाम् । अग्रे ।

७४ अग्रे वसुमते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यः कामयेत वसुमान्
 स्याम* । इत्यस्य पुरोनुवाक्या—वसुर्वसुपतिरिति गायत्री ॥ हे
 अग्रे वसुर्वासयिता सर्वस्य लोकस्य वसुपतिः धनानां स्वामी चात
 एव वासयिता ईदृशस्त्वमसि । किञ्च—विभावसुस्तेजोधनश्च त्व-
 मसि दातासि धनानामित्यर्थः । हिकं यस्मादेवं तस्मात्ते तव
 सुमतौ कल्याण्यामनुग्रहबुद्धौ वयं स्याम भूयास्म । अपिशब्दा-
 द्रसुमन्तश्च स्याम । ‘मन्क्तिन्व्याख्यान’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ।
 यद्वा—क्तिचि कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । क्तिन्येव वा ‘तादौ-
 च निति’ इत्येतद्वाधित्वा कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । उत्तरपदे
 वा ‘मन्त्वे वृष’ इति क्तिन उदात्तत्वम् ॥

^८तत्रैव याज्या—त्वामग्र इति त्रिष्टुप् ॥ हे अग्रे अध्वरेषु
 राजन् चरुपुरोडाशादिभिर्दीप्यमान त्वां वसूनां सर्वेषां सम्बन्धिनं

*सं. २-२-४.

†ग—पतिरस्मि.

16

म॒न्दे ॥ ५३ ॥ अ॒ध्व॒रेषु॑ राज॒न् ।
 त्वया॑ वा॒जं वा॒ज॒यन्तो॑ जये॒माभि॑-
 ष्या॑म॒ पृ॒त्सु॒ती॒र्म॒र्त्याना॑म् । त्वाम॑ग्ने

वसु॑प॒तिमि॒ति वसु॑-प॒तिम् । वसू॑नाम् । अ॒भि ।
 प्रे॒ति । म॒न्दे ॥ ५३ ॥ अ॒ध्व॒रेषु॑ । रा॒ज॒न् । त्वया॑ ।
 वा॒जम् । वा॒ज॒यन्त॒ इति॑ वा॒ज-यन्तः॑ । ज॒ये॒म् ।
 अ॒भी॒ति । स्या॑म् । पृ॒त्सु॒तीः । म॒र्त्याना॑म् ।

नैकस्य द्वयोर्वा वसुपतिं वसूनां नित्यस्वामिनम् । इदं समास-
 व्यासाभ्यां प्रतिपाद्यते । ईदृशं त्वामभिप्रमन्दे आभिमुख्येन त-
 र्पयामि । मदि स्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिगतिषु । कश्चिदाह—वसूनां
 देवानां मध्ये वसुपतिमिति । किञ्च—वाजयन्तः वाजमन्नमात्मन
 इच्छन्तः । क्यचि 'न छन्दस्यपुत्रस्य' इतीत्वप्रतिषेधः ।
 यदा वयं वाजमिच्छामस्तदा त्वया वाजं जयेम त्वयैव प्राप्नुयाम ।
 किञ्च—मर्त्यानां मध्ये पृत्सुतीः पतनां कर्तुं या अस्माभिरिच्छ-
 न्ति ताश्शत्रुसेना अभिष्यामाभिभवेम । 'उपसर्गप्रादुर्भ्यामस्ति-
 र्यचपरः' इति षत्वम् । एदिति सङ्गमकर्म । तस्मात्सङ्गमयि-
 तुमिच्छन्तीति सन्, छन्दसोभ्यासलोपः, विकरणव्यत्ययेन शः,
 षण्व्यत्ययेन शतुरकारस्योकारः, 'शतुरनुमः' इति नद्या उदा-
 त्तत्वम् । यद्वा—पतनास्मूयन्ते उत्पाद्यन्ते याभिस्ताः पृत्सुतयः ।
 छन्दसं ह्रस्वत्वं, षड्भावश्च । बहुविकारत्वान्नावगृह्यते । 'मन्ति-
 न्व्याख्यान' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

अनु. (४६) ४०.]

भट्टभास्करभाष्योपेत

123

वाजसातमं विप्रां वर्धन्ति सुष्टुतम् ।
 स नो रास्व सुवीर्यम् । अयं नो
 अग्निर्वरिवः कृणोत्वयं मृधः पुर एतु

⁹त्वाम् । अग्ने । वाजसातममिति वाज-सातमम् ।
 विप्राः । वर्धन्ति । सुष्टुतमिति सु-स्तुतम् । सः । नः ।
 रास्व । सुवीर्यमिति सु-वीर्यम् । ¹⁰अयम् । नः ।
 अग्निः । वरिवः । कृणोतु । अयम् । मृधः ।

⁹अग्रये वाजसृते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्सङ्गमे संयत्ते*,
 इत्यस्य पुरोनुवाक्या—त्वामग्ने वाजसातममिति गायत्री ॥ हे अग्ने
 त्वां वाजसातमं वाजस्यान्नस्य सम्भक्तृतमम् । सनोति: ‘जनसनख-
 नक्रमगमो विट्,’ ‘विट्वनोरनुनासिकस्यात्’ इत्यात्वम् । सुष्टुतं
 सर्वैस्सुष्टु स्तुतम् । यद्वा—सुष्टु स्तुतो यथा भवसि तथा त्वां विप्रा
 मेधाविनो वर्धन्ति स्तुतिभिस्त्वां वर्धयन्तीत्यर्थः । ‘बहुलमन्यत्रापि’
 इति णिलुक् । यद्वा—‘छन्दस्युभयथा’ इति शप आर्धधातुकत्वा-
 णिलोपः । स्तौति: कर्मणि निष्ठायां ‘गतिरनन्तरः’ इति गतेः
 प्रकृतिस्वरत्वं, ‘उपसर्गात्सुनोति’ इत्यादिना षत्वम् । स त्वं नः
 अस्मभ्यं सुवीर्यं शोभावीर्यं धनं वाजलक्षणं रास्व देहि । व्यत्य-
 येनात्मनेपदम्, ‘वीरवीर्यौ च’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ॥

¹⁰तत्रैव याज्या—अयं न इति त्रिष्टुप् ॥ व्याख्याता चेयं
 ‘त्वं सोम’† इत्यत्र । अयमग्निरस्माकं वरिवो धनं कृणोतु ।

*सं. २-२-४.

†सं. १-३-४३.

प्रभिन्दन् । अयं शत्रूञ्जयतु जह-
षाणोयं वाजं जयतु वाजसातौ ।
अग्निनाग्निसमिध्यते कविर्गृहपति-

पुरः । एतु । प्रभिन्दन्निति प्र-भिन्दन् । अयम् ।
शत्रून् । जयतु । जहषाणः । अयम् ।
वाजम् । जयतु । वाजसाताविति वाज-सातौ ।
¹¹अग्निना । अग्निः । समिति । इध्यते । कविः ।
गृहपतिरिति गृह-पतिः । युवा । हव्यवाडिति

अयं मृषस्सङ्गमान् प्रभिन्दन् पुरस्तादेतु । अयं जहषाणस्सङ्ग-
मजेयन दृष्टान्तःकरणशत्रून् जयतु । अयं वाजमन्नं जयतु वाज-
सातौ वाजलाभहेतौ सङ्गमे इति ॥

¹¹⁴अग्नयेग्निते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यस्याग्रावग्निसमभ्युद्धरे-
युः*’ इत्यस्य पुरोनुवाक्या—अग्निनाग्निरिति गायत्री ॥ अग्निना-
भ्युद्धतेनायमग्निः पूर्वोद्धृतः समिध्यते सम्यगेव इध्म उद्वायते।
[सम्यगेव इध्यते] । कविर्मेधावी गृहपतिर्गृहस्य पतिस्स्वामी ।
युवा नित्यतरुणः, हविर्भिर्वा देवानामात्मनश्च मिश्रयिता । हव्यवाट्
हविषां वोढा । ‘वहश्च’ इति णिवः । जुह्वास्यः जुहूरास्य-
स्थानीया यस्य । सोयमेवं गुणोऽग्निरभ्युद्धरणदोषमुपशमयत्विति
शेषः ॥

र्युवां । हव्यवाडुह्यास्यः । त्वं ह्यग्ने
अग्निना विप्रो विप्रेण सन्धस्ता ।
सखा सख्यां समिध्यसे । उदग्ने

हव्य-वाट् । जुह्यास्य इति जुहु-आस्यः । ¹² त्वम् ।
हि । अग्ने । अग्निना । विप्रः । विप्रेण । सन् ।
स्ता । सखा । सख्या । समिध्यस् इति सं-
मिध्यसे । ¹³ उदिति । अग्ने । शुचयः । तव ।

¹² तत्रैव याज्या—त्वं ह्यग्ने इति गायत्री ॥ हे अग्ने त्वमाग्नि-
नाभ्युद्धतेन समिध्यसे सम्यगेवेध्यसे । कीदृशः कीदृशेनेत्याह—
विप्रो मेधावी विप्रेण मेधाविना समिध्यसे । अयमेकस्समिन्धन-
हेतुः । किञ्च—सन् प्राज्ञः स तादृशेनाग्निना समिध्यसे । ‘हि च’
इति निघातप्रतिषेधः, ‘तिङि चोदात्तवति’ इति गतेरनुदात्तत्वं,
‘उदात्तवता तिङा’ इति समासः, अदुपदेशाच्छसार्वधातुकानुदा-
त्तत्वे यक उदात्तत्वम् । ईदृशस्त्वमभ्युद्धरणदोषमुपशमयेति शेषः ॥

¹³ अग्नये ज्योतिष्मते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यस्याग्निरुद्धतो-
हुतेभिर्होत्र उद्वायेत्*’ इत्यस्य पुरोनुवाक्या—उदग्ने इति गायत्री ॥
व्याख्याता चयं ‘त्वमग्ने रुद्रः’† इत्यत्र । इह तु प्रतीकम-
स्या गृह्यते । हे अग्ने तव शुक्रास्तेजोविशेषाः शुचयश्शुद्धाः
भ्राजन्तः दीप्यमानाः उदीरते उद्गच्छन्ति । किञ्च—तवैव
स्वभूतानि ज्योतीष्यादित्यादीनि अर्चयोर्चाषि च । यद्वा—तव

शुचयस्तव वि ज्योतिषा ॥५४॥

¹⁴वीति । ज्योतिषा ॥ ५४ ॥

मधवानं मन्दे ह्यग्रे चतुर्दश च (॥४६॥) ॥४०॥

अर्चयोर्चयितारो यजमानाः ज्योतीषि ज्योतीरूपा भवन्ति स त्वमेवं महानुभावः उद्वापदोषमुपशमयेति ॥

¹⁴तत्रैव याज्या—वि ज्योतिषेति त्रिष्टुप् ॥ इयमपि 'कृणुष्व पाजः' * इत्यत्र व्याख्याता । इह तु प्रतीकं गृह्यते । अयमग्निर्वृहता ज्योतिषा विभाति विशेषेण भायात् अनेन हविषा । किञ्च—विश्वानि महित्वा माहात्म्यानि आविष्कृणुते आविष्कृर्वीत । किञ्च—अदेवीः अदेवनशीला आसुरीमायाः दुरेवाः दुष्प्रधर्षाः प्रसहते अभिभवेत् । किञ्च—शृङ्गे शृङ्गस्थानीये आत्मीये प्रधाने ज्वाले शत्रूणां वा हिंसके शिशीते तीक्ष्णीकुर्यात् । किमर्थम् ? रक्षसे विनिक्षे रक्षसो विनाशार्थं ज्वालाभ्यां निक्षणं चुम्बनं शोधनं वा विनाशोवेति स एव महानुभावोऽग्नि-रनुगमनदोषमुपशमय्यात्मनः परापतितं ज्योतिरवरुन्ध इति ॥

इति भट्टभास्करमिश्रविरचिते यजुर्वेदभाष्ये ज्ञानयज्ञाख्ये

प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके चत्वारिंशोऽनुवाकः

समाप्तः प्रपाठकः.

वाचः प्राणाय त्वा । उपयामगृहीतोस्यपानाय
 त्वा । आ वायो वायवे सजोषाभ्यां त्वा । अयमृ-
 तायुभ्यां त्वा । या वामश्विभ्यां माध्वीभ्यां त्वा ।
 प्रातर्युजावश्विभ्यां त्वा । अयं वेनशण्डाय त्वेष
 ते योनिर्वीरतां पाहि । तं मर्काय त्वेष ते योनिः
 प्रजाः पाहि । ये देवास्त्रिंशदाग्रयणोसि विश्वे-
 भ्यस्त्वा देवेभ्यः । उपयामगृहीतोसीन्द्राय त्वो-
 क्थायुवे । मूर्धानमग्रये त्वा वैश्वानुराय । मधुश्च
 ससर्पोसि । इन्द्राग्नी इन्द्राग्निभ्यां त्वा । ओमां-
 सो विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः । मरुत्वन्तं त्रीणीन्द्राय
 त्वा मरुत्वते । महान्द्वे महेन्द्राय त्वा । कदा
 चनादित्येभ्यस्त्वा । कदा चन स्तरीर्विवस्व आ-
 दित्य । इन्द्रश्च शुचिरपः । वामं त्रीन्देवाय त्वा
 सवित्रे । सुशर्मा विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः । बृहस्प-
 तिसुतस्य त्वष्ट्रा सोमं पिब स्वाहा । हरिरसि
 सहसोमा इन्द्राय स्वाहा । अग्र आयूष्यग्रये
 त्वा तेजस्वते । उत्तिष्ठन्निन्द्राय त्वौजस्वते । त-
 णिस्सूर्याय त्वा भ्राजस्वते । आ तिष्ठाद्याषडि-
 न्द्राय त्वा षोडशिनै । उदु त्यं चित्रम् । अग्ने
 दिवं गच्छ । उरुमायुष्टे यद्देवा मुमुग्धि । अग्ना-

विष्णू मुमुक्तम् । परा वै पङ्क्तः । देवा वै ये
 देवाः पङ्क्तौ । परा वै स वाचम् । देवासुराः का-
 र्यम् । भूमिर्व्येतृष्यन् । प्रजापतिर्व्यक्षुध्यन् ।
 भूमिरादित्या वै । अग्निहोत्रमादित्यो वै । भूमि-
 लैकस्सलैकस्सुलेकः । विष्णोरुदुत्तमम् । अन्नपते
 पुनस्त्वादित्याः । यस्त्वा सुष्टुतम् । त्वमग्ने सुष्टुतिम् ।
 यस्त्वा वि रौचसे । त्वमग्ने वि चर्षणे ॥

आ ददे वाचस्पतय उपयामगृहीतोस्या वायो
 अयं वां या वां प्रातर्युजावयं तं ये देवास्त्रिंश-
 दुपयामगृहीतोसि मूर्धानं मधुश्चेन्द्राग्नी ओमांसो
 मरुत्वन्तमिन्द्रं मरुत्वो मरुत्वान्महान्महान्नृवत्कदा
 वाममदब्धेभिर्हिरण्यपाणिः सुशर्मा बृहस्पतिसु-
 तस्य हरिरस्यग्रं उत्तिष्ठन्तराणिरा प्यायस्वेयुष्टे ये
 ज्योतिष्मतीं प्रयासाय चित्तमा तिष्ठेन्द्रमसावि-
 सर्वस्य महान्त्सजोषा उदु त्यं धातोरुहि यस्त्वा
 षट्त्वारिंशत् ॥ ४६ ॥

आ ददे ये देवा महानुत्तिष्ठन्त्सर्वस्य सन्तु
 दुर्मित्राश्चतुःपञ्चाशत् ॥ ५४ ॥

आ ददे वि ज्योतिषा ॥

हरिः ओं तत्सत् ॥

अथ पञ्चमः प्रपाठकः.

अथ अतः परं पुनराधेयब्राह्मणं समन्तकं चत्वारोऽनुवाकाः । तत्र केवलग्रेयतामस्य प्रतिपादयिष्यन्तदर्थमर्थवादान् प्रस्तौति— देवासुरा इत्यादि ॥ ‘कृत्तिकास्वप्तिमा दधीत’* इत्याद्याधानकाण्डं भविष्यति; तदेतस्मादनुवाकादधस्तान्निवेशयितव्यमिति वक्ष्यते । कर्म-क्रमानुरोधादित्यमिदं ज्ञातव्यम्; यथाम्रातमेव त्वध्येतव्यमिति । तत्र ‘कर्मबोदना ब्राह्मणानि’† । ब्राह्मणं नाम कर्मणस्तन्मन्त्राणां च व्याख्यानग्रन्थः । ‘ब्राह्मणशेषोर्धवादः’‡ । ‘निन्दा प्रशंसा परकृतिः पुराकल्पश्च’§ इति । ब्राह्मणं च द्विधा कर्मब्राह्मणं कल्पब्राह्मणं चेति । तत्र कर्मब्राह्मणं यत्केवलानि कर्माणि विधत्ते मन्त्रान्विनियुक्ते, न प्रशंसति न निन्दति च, यथा—

• ‘अनुमत्यै पुरोडाशम्’¶ इत्यादि सांहितिकम् । अतोऽन्यानि कल्पब्राह्मणानि, यथेदमेव ‘देवासुरास्संयत्ता आसन् ते देवा विजयमुपयन्तः’ इत्यादि । आहुश्च—

क्वचिद्विधिः प्रशंसा च केषु चिद्विधिरेव च§ ।

केषु चिद्विधिरेव स्यादेवं निन्दानिषेधयोः ॥ इति ॥

तत्र परकृतयः मनुष्यकृतयः, यथा—‘विश्वरूपो वै त्वाष्ट्रः’|| इत्यादयः । पुराकल्पाः प्रजापत्यादिकृतयः, यथा—‘प्रजापतिः प्रजा अमृजत’** इत्यादयः । सर्वाण्येतानि कल्पब्राह्मणानि । अथ ब्राह्मणानुब्राह्मणानि यथा—‘अनुमत्यै पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपति । ये प्रत्यञ्चशम्यायाः’†† इत्यादीनि ॥

*ब्रा. १-१-२.^१

†सं. १-८-१.^१

¶सं. २-५-१.^१

‡आप. परि. १-३५, ३६, ३७.

§तं—कोशे द्वितीयपादो नास्ति.

**सं. २-१-२.^१

††ब्रा. १-६-१.^१

पञ्चमः प्रपाठकः.

दे॒वा॒सुरा॑स्सं॒यत्ता॑ आ॒स॒न्ते दे॒वा
वि॒ज॒य॒मु॒प॒य॒न्तो॒ग्नौ वा॒मं व॒सु सं न्य॑-
द॒ध॒ते॒द॒मु॒ नो भ॑विष्यति॒ यदि॑ नो
जे॒ष्य॒न्तीति॑ तद॒ग्नि॒र्न्य॒काम॑यत् तेना-

^१दे॒वा॒सुरा॑ इति॑ दे॒व-अ॒सुराः । सं॒य॒त्ता इति॑
सं-य॒त्ताः । आ॒स॒न् । ते । दे॒वाः । वि॒ज॒य॒मिति॑ वि-
ज॒य॒म् । उ॒प॒य॒न्त॒ इत्यु॑प-यन्तः । अ॒ग्नौ । वा॒मम् ।
व॒सु । स॒म् । नी॒ति । अ॒द॒ध॒त् । इ॒द॒म् । उ॒ । नः ।
भ॒वि॒ष्य॒ति । यदि॑ । नः । जे॒ष्य॒न्ति । इति॑ । तत् ।

^१दे॒वा॒श्चा॒सुरा॑श्च सं॒य॒त्ताः सङ्ग॑मा॒र्थमु॒द्युक्ताः आ॒स॒न् अ॒भवन् ।
यती॑ प्र॒यत्ने, 'श्वी॒दि॒तो नि॒ष्ठाया॑म्' इती॒ष्टप्रति॑षेधः, स॒म्य॒ग्य॒त्ता
इति॑ कर्त॒रि नि॒ष्ठा, तेन॑ प्रा॒दि॒स॒मा॒से अ॒व्य॒यपूर्व॑प॒दप्र॒कृति॑स्वरत्वम् ।
क्व॒चित् ते दे॒वा वि॒ज॒य॒मु॒प॒य॒न्तः अ॒सुरा॑न्विज॒य॒मा॒नाः तेभ्यः॑ प॒रा-
ज॒य॒मा॒नेभ्यो॑सु॒रेभ्यो॑ यद्वा॒मं व॒सु व॒ननी॑यं व॒रि॒ष्ठं व॒सु ध॒नं स॒मा-
सा॒दि॒त॒वन्तः तत् सर्व॑म॒ग्नौ न्य॑दधत् स॒म्यक् स॒म्भूय॑ नि॒भृतं
नि॒हि॒त॒वन्तः । कथं॑ म॒न्य॒मा॒ना इत्या॑ह—इ॒द॒मु॒ न इति॑ । इ॒दं
ता॒व॒द॒स्माक॑मे॒व भ॑विष्यति यद्यपि पु॒नर॑स्मान॒सुरा॑ जे॒ष्य॒न्तीति॑
म॒न्य॒मा॒ना अ॒य॒म॒स्माक॑म॒ग्निर॒स्माक॑मास्त॒ इति॑ तत्र सं॒न्य॒द॒ध॒तेति॑ ।
तद्दे॒वैरा॑त्म॒नि नि॒हितं॑ व॒स्व॒ग्नि॒र्न्य॒काम॑यत् आ॒त्म॒सा॒त्कर्तु॑मैच्छत् ।
तत॑स्स का॒म॒य॒मा॒नस्ते॒न व॒सुना॑ स॒हा॒पा॒क्राम॑त् दे॒व॒स॒का॒शात्प॒लाय॑त् ।
अथ॑ दे॒वा अ॒सुरा॑न्विजित्य तद्वा॒मं व॒स्व॒व॒रु॒त्स॒मा॒नाः आ॒त्म॒सा-

पाक्रामत्तेद्देवा विजित्यावुरुत्समा- ना अन्वायन्तदस्य सहसादित्सन्त

अग्निः । नीति । अक्रामयत् । तेन । अपेति ।
अक्रामत् । तत् । देवाः । विजित्येति वि-जित्य ।
अवुरुत्समाना इत्यव-रुत्समानाः । अन्विति ।
आयन् । तत् । अस्य । सहसा । एति । अदित्सन्त ।

त्कर्तुमिच्छन्तः अग्निमन्वायन् अन्वगच्छन् । अनुगम्य च तद्वसु
अस्याग्नेस्सकाशात् सहसा बलेन विनैवानुज्ञया आदित्सन्त
आदातुमैच्छन् । ततःप्रभृत्याग्निं रुद्रमाचक्षते रोदनेन निमित्तेन ।
'रोदेर्णिबुक्' इति ण्यन्ताद्विधीयमानो रक्प्रत्ययो बाहुलका-
त्केवलादपि भवति । तस्य रुदतो यदश्रु नेत्रजलमशीयत
न्यपतत् रजतं रूढ्यं हिरण्यमभवत्, हितरमणीयं वा । यद्वा—
रूढ्यस्वर्णयोर्हिरण्यमिति वर्तते (भवति) । तदिदानीं रजतेन
विशेष्यते—हिरण्यशब्दाभिधानं तु प्रशंसार्थम् । तस्माद्रजतमद-
क्षिण्यं अदक्षिणार्हं अश्रुजम् । हीति हेतौ । हिरण्यमप्यदक्षि-
णार्हमिति प्रतिपादनार्थं पुनरपि हिरण्यग्रहणम् । 'कडङ्करदक्षि-
णाङ्ग च' इति यत्प्रत्ययः, 'ययतोश्चातदर्धे' इत्युत्तरपदान्तो-
दात्तत्वम् । तस्मात्, बर्हिषि यज्ञे यो रजतं ददाति अस्य
गृहे पुरा संवत्सरात् संवत्सरसमाप्तेः रुदन्ति रोदननिमित्तान्युत्प-
त्स्यन्ते । 'यावत्पुरानिपातयोर्लट्' । यद्वा—'सप्तमीपञ्चम्यौ
कारकमध्ये' इति पञ्चमी । तस्मात् बर्हिषि रजतं न दद्यादिति ।
इदं प्रासङ्गिकमुक्तम् ॥

सोरोदीद्यदरोदीत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वं य-
 दश्वशीयत् तत् ॥ १ ॥ रज्जुतः
 हिरण्यमभवत्तस्माद्रज्जुतः हिरण्य-
 मदक्षिण्यमश्रुजः हि यो बर्हिषि
 ददाति पुरास्य संवत्सराद्गृहे रुदन्ति
 तस्माद्बर्हिषि न देयः सोऽग्निर्ब्रवी-

^२सः । अरोदीत् । यत् । अरोदीत् । तत् । रुद्रस्य ।
 रुद्रत्वमिति रुद्र-त्वम् । यत् । अश्वु । अशीयत् ।
 तत् ॥ १ ॥ रज्जुतम् । हिरण्यम् । अभवत् ।
 तस्मात् । रज्जुतम् । हिरण्यम् । अदक्षिण्यम् ।
 अश्रुजमित्यश्रु-जम् । हि । यः । बर्हिषि ।
 ददाति । पुरा । अस्य । संवत्सरादिति सं-वत्स-
 रात् । गृहे । रुदन्ति । तस्मात् । बर्हिषि । न ।
 देयम् । सः । अग्निः । अब्रवीत् । भागी ।

^२अथ सः कृतरोदनोग्निः तद्वस्वप्रयच्छन्नेवाब्रवीत् । भागी
 भागवान् असानि भवानि मह्यं भागो युष्माभिर्देयः, अथ तथा-
 कृते इदं मायि निहितं वसु वः युष्माकमेव भविष्यति अहं
 दास्यामीति । तद्भुश्रुवांसो देवा अब्रुवन् पुनराधेयं ते तवैव
 केवलमस्ति नान्यः कश्चिदत्र भागीति । पुनः आधानानन्तरमग्नि-

द्राग्यसान्यथ व इदमिति पुनराधेयं
 ते केवलमित्यब्रुवन्नृध्वत्खलु स
 इत्यब्रवीद्यो मद्देवत्यमग्निमादधाता
 इति तं पूषाधत्त तेन ॥ २ ॥ पूषा-
 ध्नोत्तस्मात्पौष्णाः पशवं उच्यन्ते तं

असानि । अथ । वः । इदम् । इति । पुनराधेय-
 मिति पुनः—आधेयम् । ते । केवलम् । इति ।
 अब्रुवन् । ऋध्वत् । खलु । सः । इति । अब्रवी-
 त् । यः । मद्देवत्यमिति मत्—देवत्यम् । अग्निम् ।
 आदधाता इत्या—दधातै । इति । तम् । पूषा ।
 एति । अधत्त । तेन ॥ २ ॥ पूषा । आध्नोत् ।
 तस्मात् । पौष्णाः । पशवं । उच्यन्ते । तम् ।
 त्वष्टा । एति । अधत्त । तेन । त्वष्टा । आध्नोत् ।

राधीयते तस्मिन्निति पुनराधेयं कर्म अग्रचाधेयस्यैव उत्तरा
 ततिः ऋद्धिकामिभिः कर्तव्या । अधिकरणे कृत्यः । अथाग्नि-
 रब्रवीत् ऋध्वत् ऋध्वयात् खलु सः । कः? इत्थं यो म-
 द्देवत्यं मदेकदेवत्यमग्निमादधातै आदधीतेति द्वितीयमग्रचाधेयततिं
 करोतीत्यर्थः । एवमाधातुरभ्युदयमाशास्ते[सै] इति । ऋध्नोतेर्लेटि
 'लेटोडाटौ' इत्यडागमः । 'देवतान्तात्तादर्थ्ये यत्' । दधाते-

त्वष्टार्धत्त तेन त्वष्टार्धोत्तस्मात्त्वाष्ट्राः
 पशव उच्यन्ते तं मनुरार्धत्त तेन
 मनुरार्धोत्तस्मान्मानव्यः प्रजा उ-
 च्यन्ते तं धातार्धत्त तेन धातार्धोत्सं-
 वत्सरो वै धाता तस्मात्संवत्सरं
 प्रजाः पशवोनु प्र जायन्ते

तस्मात् । त्वाष्ट्राः । पशवः । उच्यन्ते । तम् । मनुः ।
 एति । अर्धत्त । तेन । मनुः । आर्धोत् । तस्मात् ।
 मानव्यः । प्रजा इति प्र-जाः । उच्यन्ते ।
 तम् । धाता । एति । अर्धत्त । तेन । धाता ।
 आर्धोत् । संवत्सर इति सं-वत्सरः । वै । धाता ।
 तस्मात् । संवत्सरमिति सं-वत्सरम् । प्रजा
 इति प्र-जाः । पशवः । अनु । प्रेति । जायन्ते ।

लैटि 'वैतोन्यत्र' इत्येकारः । तच्च तथा देवैः प्रति-
 श्रुतमिति गम्यते । तस्मात् पुनराधेयं कर्तव्यमिति विधि-
 श्रानुमीयते । अनन्तरं च ऋद्धिकामाः पूषादयः तादृशेन पुन-
 राधेयेन ऋद्धिं प्राप्ता इति दर्शयति—पूषेत्यादि । गतम् । पूष्णः
 स्वभूताः पौष्णाः पशवः । संवत्सरमिति । प्रजाः पशवश्च
 संवत्सरमनु प्रजायन्ते । लक्षणादिना अनोः कर्मप्रवचनीयत्वम् ॥

य एवं पुनराधेयस्यर्धिं वेद॥३॥ ऋध्नो-
त्येव योस्यैवं बन्धुतां वेद बन्धुमा-
नभवति भागधेयं वा अग्निराहित
इच्छमानः प्रजां पशून् यजमान-
स्योप' दोद्रावोद्वास्य पुनरा दधीत

^३यः । एवम् । पुनराधेयस्येति पुनः—आधेयस्य ।
ऋद्धिम् । वेदं ॥ ३ ॥ ऋध्नोति । एव । यः ।
अस्य । एवम् । बन्धुताम् । वेदं । बन्धुमानिति
बन्धु—मान् । भवति । ^४भागधेयमिति भाग-
धेयम् । वै । अग्निः । आहित इत्या—हितः । इच्छ-
मानः । प्रजामिति प्र—जाम् । पशून् । यजमा-
नस्य । उपेति । दोद्राव । उद्वास्येत्युत्—वास्यं ।
पुनः । एति । दधीत । भागधेयेनेति भाग—

^३य एवमित्यादि ॥ गतम् । बन्धुतां बन्धुसमूहं पूषादीनाम् ।
'ग्रामजनबन्धुसहायेभ्यस्तत्' ॥

^४भागधेयं वा इत्यादि ॥ गतम् । आत्मन एवासाधारणं
भागमिच्छन् प्रजां पशूँश्च यजमानस्योपदोद्राव भृशमुपद्रुतान् करोति
स्म । द्रवतेर्यङ्गुगन्ताच्छान्दसो लिट् । तस्मादुद्वास्याग्निं पुनरादधीत ।
भागधेयेनाभीप्सितेन एनमग्निं समर्थयति सुप्रीतं करोति । अथो

भागुधेयेनैवैन५ समर्धयत्यथो शा-
न्तिरेवास्यैषा पुनर्वस्वोरा दधीतै-
तद्वै पुनराधेयस्य नक्षत्रं यत्पुनर्वसू
स्वायामेवैनं देवतायामाधार्य ब्रह्म-
वर्चसी भवति दुर्भैरा दधात्यया-

धेयेन । एव । एनम् । समिति । अर्धयति ।
अथो इति । शान्तिः । एव । अस्य । एषा ।
५पुनर्वस्वोरिति पुनः—वस्वोः । एति । दधीत ।
एतत् । वै । पुनराधेयस्येति पुनः—आधेयस्य ।
नक्षत्रम् । यत् । पुनर्वसू इति पुनः—वसू ।
स्वायाम् । एव । एनम् । देवतायाम् । आधायेत्या-
धार्य । ब्रह्मवर्चसीति ब्रह्म—वर्चसी । भवति । ६दुर्भैः ।
एति । दधाति । अयातयामत्वायेत्ययातयाम—

अपि च शान्तिरेवैषास्य येनोपद्रवकारी न भवति उद्घासन्येष्ट्ये-
ष्ट्वाग्नीन् परोप्य पुनरग्न्यगारं यज्ञपात्राणि च संस्कृत्यान्यानि वा
कृत्वा पुनरादधीताग्नीनग्न्याधेयकल्पेनेति ॥

५पुनर्वस्वोरिति ॥ पुनरावर्तते वामं वस्वतयोरिति पुनर्वसू देव-
तायाम् । ब्रह्मवर्चसी ब्राह्मणस्येयमेव ऋद्धिरिति ॥

६दुर्भैरिति ॥ न प्रणयनीयेनेध्मेन । अयातयामत्वाय अपुनरु-

अनु. १.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

137

तयामत्वाय दूर्भैरा दधात्यद्व्य एवैन-
मोषधीभ्योवरुध्या धत्ते पञ्चकपालः
पुरोडाशो भवति पञ्च वा ऋतव
ऋतुभ्य एवैनमवरुध्या धत्ते ॥ ४ ॥

त्वाय । दूर्भैः । एति । दधाति । अद्व्य इत्यत्-
भ्यः । एव । एनम् । ओषधीभ्य इत्योषधि-भ्यः ।
अवरुध्येत्यव-रुध्य । एति । धत्ते । 'पञ्चकपाल
इति पञ्च-कपालः । पुरोडाशः । भवति । पञ्च । वै ।
ऋतवः । ऋतुभ्य इत्यृतु-भ्यः । एव । एनम् ।
अवरुध्येत्यव-रुध्य । एति । धत्ते ॥ ४ ॥

अशीयत् तत्तेन वेद दूर्भैः पञ्चविं-
शतिश्च ॥ १ ॥

क्तवाय । किञ्च—दूर्भैराधानमद्रुचश्चोषधीभ्यश्चाग्नेरेवावरुद्धयै भवति ॥

'पञ्चकपाल इत्यष्टाकपालस्य स्थाने ॥ पञ्चसु कपालेषु संस्कृत
इति तद्धितार्थे द्विगुः, 'द्विगोः' इति लुक्, 'इगन्तकाल'
इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पञ्च वा इति ॥ हेमन्तशिशिर-
योरेकत्वाभिप्रायमिदम्, 'हेमन्तशिशिरावृतूनाम्'* इति सहनि-
र्देशात् ॥

इति पञ्चमे प्रथमोनुवाकः.

*सं. १-६-२.

परा वा एष यज्ञं पशून् वपति
 योऽग्निमुद्वासयते पञ्चकपालः पुरो-
 डाशो भवति पाङ्क्तो यज्ञः पाङ्क्तः
 पशवो यज्ञमेव पशून्व रुन्धे वीरहा
 वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते न

¹परेति । वै । एषः । यज्ञम् । पशून् । वपति ।
 यः । अग्निम् । उद्वासयत इत्युत्-वासयते ।
 पञ्चकपाल इति पञ्च-कपालः । पुरोडाशः ।
 भवति । पाङ्क्तः । यज्ञः । पाङ्क्तः । पशवः ।
 यज्ञम् । एव । पशून् । अवेति । रुन्धे । ²वीरहेति
 वीर-हा । वै । एषः । देवानाम् । यः । अग्निम् ।
 उद्वासयत इत्युत्-वासयते । न । वै । एतस्य । ब्रा-

¹परा वा इत्यादि ॥ परावापो विनाशः । पञ्चकपाल
 इति पुनर्विधानं प्रयोजनान्तरार्थम् । पाङ्क्तो यज्ञ इति, धानादिप-
 ञ्चकाधीनसिद्धित्वात् । उत्सादित्वादणपवादोऽञ् उक्तः । पाङ्क्त
 इति पशुसाधनत्वात्पाङ्क्तः । यज्ञं पशून्श्च अवरुन्धे प्राप्नोति ॥

²वीरहेत्यादि याज्यानुवाक्या विशेषविधिः ॥ देवानां मध्ये वीर-
 स्याग्निर्हेन्ता, का कथान्येषां देवानामिति ? तस्मात् सर्वेऽप्यस्माद्विभ्य-
 तीति । ऋतायवः ऋतं सत्यं यज्ञं वा आत्मन इच्छन्तः । क्यचि

वा एतस्य ब्राह्मणा ऋतायवः पुरा-
न्नमक्षन्पङ्क्तौ याज्यानुवाक्या भव-
न्ति पाङ्क्तौ यज्ञः पाङ्क्तः पुरुषो देवा-
नेव वीरं निरवदायग्निं पुनरा ॥५॥

ह्यणाः । ऋतायव इत्यृत-यवः । पुरा । अन्नम् ।
अक्षन् । पङ्क्तः । याज्यानुवाक्या इति याज्या-
अनुवाक्याः । भवन्ति । पाङ्क्तः । यज्ञः । पाङ्क्तः ।
पुरुषः । देवान् । एव । वीरम् । निरवदायेति
निः-अवदाय । अग्निम् । पुनः । एति ॥ ५ ॥

‘न छन्दस्यपुत्रस्य’ इतीत्वाभावः । ‘क्याच्छन्दसि’ इत्यु-
प्रत्ययः । ऋतायुत्वादेतस्योद्भासिताग्नेरन्नं नाक्षन् नादन्, अभोज्या-
न्नत्वादेतस्य । अत्तेर्लुङि ‘लुङ्नोर्घस्लृ’ इति घस्लृदेशः, ‘मन्त्रे
घस’ इत्यादिना च्लेर्लृक्, ‘घसिभसोः’ इत्युपधालोपः, ‘शासि-
वसिघसीनां च’ इति षत्वम् । पङ्क्त्य इति । ‘अग्ने तमद्या-
ध्वं न स्तोमैः’* इति चतस्रोऽक्षरपङ्क्तयः । तत्र द्वे अग्न्याधेयस्य
याज्यानुवाक्ये द्वे स्विष्टकृतः । याज्यानुवाक्ये च याज्यानुवाक्ये
चेति कृतैकशेषयोर्द्वन्द्वः । छन्दसमुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पाङ्क्तः
पुरुष इति । ‘पाङ्क्तं वा इदं सर्वम्’† इति । देवानिति ।
देवान् तेषां च वीरं निरवदाय उद्भासनलक्षणभयस्थानान्निष्कृष्य
अग्निं पुनराधत्ते ॥

धत्ते शताक्षरा भवन्ति शतायुः
 पुरुषश्शतेन्द्रिय आयुष्येवेन्द्रिये प्रति
 तिष्ठति यद्वा अग्निराहितो नर्ध्यते
 ज्यायो भागधेयं निकामयमानो
 यदाग्नेयः सर्वं भवति सैवास्यधि-

धत्ते । ^३शताक्षरा इति शत-अक्षराः । भवन्ति ।
 शतायुरिति शत-आयुः । पुरुषः । शतेन्द्रिय
 इति शत-इन्द्रियः । आयुषि । एव । इन्द्रिये ।
 प्रतीति । तिष्ठति । ^४यत् । वै । अग्निः । आहित
 इत्या-हितः । न । ऋध्यते । ज्यायः । भागधेय-
 मिति भाग-धेयम् । निकामयमान इति नि-कामय-
 मानः । यत् । आग्नेयम् । सर्वम् । भवति । सा ।

^३शताक्षरा इति ॥ उक्ता अक्षरपङ्क्त्यश्रतस्व इति । तत्रैकैका
 पञ्चविंशत्यक्षरा । सर्वास्सम्भूय शताक्षरा इति । शतायुश्शतवर्षः
 शतेन्द्रियश्शतवीर्यः आयुषीन्द्रिये च प्रतिष्ठितो भवति ॥

^४यद्वा इत्यादि ॥ येन नर्ध्यते ऋद्धिहेतुर्न भवति तज्जन्मायः
 प्रशस्यतरं अग्न्याधेयभागात् केवलाग्नेयत्वात् पुनराधेयभागं तन्नि-
 कामयमानः तन्निभृतं आत्मनस्सम्पादयितुमिच्छन् ऋद्धिहेतुतामग्निर्न
 प्रतिपद्यत इति । आहितशब्दे 'गतिरनन्तरः' इति स्वरः ।
 ततः केवलाग्नेयकरणेन ऋद्धिहेतुरयमिति । तस्मात् सर्वमाग्नेयं
 कर्तव्यमिति विधिः ॥

स्सं वा एतस्य गृहे वाक्सृज्यते
 योऽग्निमुद्वासयते स वाचः५ सः
 सृष्टां यजमान ईश्वरोनु पराभवि-
 तोर्विभक्तयो भवन्ति वाचो विधृत्यै

एव । अस्य । ऋद्धिः । ^५समिति । वै । एतस्य ।
 गृहे । वाक् । सृज्यते । यः । अग्निम् । उद्वासयत
 इत्युत्-वासयते । सः । वाचम् । सः सृष्टामिति
 सं-सृष्टाम् । यजमानः । ईश्वरः । अन्विति ।
 पराभवितोरिति परा-भवितोः । विभक्तय इति
 वि-भक्तयः । भवन्ति । वाचः । विधृत्या इति
 वि-धृत्यै । यजमानस्य । अपराभावायेत्यपरा-

^५अथ विभक्तिविधानार्थमाह—सं वा इति ॥ अस्य वाग्वृहे संसृ-
 ज्यते गृहवासिनां वाग्योगे न वैलक्षण्यं भजते । ततश्चाबहुमत-
 वाक्त्वात् पराभवितोः पराभवितुमीश्वरस्स्यात् । ततश्चास्य गृहान्
 भावयितुमेव वरमिति । वक्ष्यति च—‘आयतनादेव नैति’* इति ।
 मूकत्वं वा वाक्संसर्गः । ‘ईश्वरे तोमुन्कसुनौ’ । लक्षणेनोः
 कर्मप्रवचनीयत्वम् । तस्मात् विभक्तयो भवन्तीति विधिः । विभ-
 ज्यते व्यावर्त्यतेस्य वाग्विरिति विभक्तयः ‘अग्राग्रे अग्रावग्रे अग्रिनाग्रे
 अग्रिमग्रे’ इति चतस्रः । एताश्च चतुर्षु प्रयाजेषु देयाः नोत्तमे ।

यजमानस्यापराभावाय ॥६॥ विभ-
क्तिं करोति ब्रह्मैव तदकरुपांशु
यजति यथा वामं वसुं विविदानो

भावाय ॥ ६ ॥ ^६विभक्तिमिति वि-भक्तिम् ।
करोति । ब्रह्म । एव । तत् । अकः । ^७उपांश्वि-
त्युप-अंशु । यजति । यथा । वामम् । वसुं ।
विविदानः । गूहति । तादृक् । एव । तत् ।

‘तादौ च’ इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । विधृत्यै विलक्षणावस्था-
नाय प्रयाजानामग्रचाधेयाद्वैलक्षण्यापादने वाचस्संसर्गदोषः परिहृ-
यत इति ॥

^६विभक्तिमिति ॥ विभक्तिं वैलक्षण्यविभक्तिप्रदानमस्येति[मस्य]
कर्मणो यत्करोति तेन हेतुना पुनराधेयं ब्रह्म परिवृढं अग्रचाधेयात्
अकः करोति । छान्दसो लुङ्, ‘मन्त्रे घस’ इति च्लेर्लुक् ।
मन्त्र इति वेदमात्रस्य ग्रहणम् । यद्वा—लङि व्यत्ययेन शपो लुक् ॥

^७उपांश्विति ॥ सर्वो याग उपांशुः कर्तव्यः ओत्तमादनूयाजात् ।
‘उपाद्वचजनिम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । यथेति । यथा
वामं वननीयं वरिष्ठं धनं मुषितं विविदानः लभमानः लब्धुं यत-
मानः तत् गूहति संवृणोति तादृक्तदुपांशुकरणम् । छान्दसस्य
लिटः कानजादेशः ॥

गूहति तादृगेव तदग्निं प्रति स्विष्ट-
कृतं निराह यथा वामं वसुं विवि-
दानः प्रकाशं जिगमिषति तादृगेव
तद्विभक्तिमुक्त्वा प्रयाजेन वषट्करो-
त्यायतनादेव नैति यजमानो वै पु-

⁸अग्निम् । प्रतीति । स्विष्टकृतमिति स्विष्ट-कृतम् ।
निरिति । आह । यथा । वामम् । वसुं । विवि-
दानः । प्रकाशमिति प्र-काशम् । जिगमिषति ।
तादृक् । एव । तत् । विभक्तिमिति वि-भक्तिम् ।
उक्त्वा । प्रयाजेनेति प्र-याजेन । वषट् । करोति ।
आयतनादित्या-यतनात् । एव । न । एति ।
⁹यजमानः । वै । पुरोडाशः । पशवः । एते

⁸अग्निं प्रतीति ॥ स्विष्टकृतमग्निं प्रति निराह निर्गतं ब्रूयात् उच्चै-
रिति यावत् । लक्षणादिना प्रतेः कर्मप्रवचनीयत्वम् । यथेति ।
यथा वामं वसुं विविदानः अन्विष्य लब्धवान् तत्प्रकाशं विवृतं
जिगमिषति ख्यापयितुमिच्छति । अहो इदं दृष्टं पश्यतेति तादृक्
तदुच्चैर्वचनम् । परोक्षे लिटः कानजादेशः । विभक्तिमिति । ये यजा-
मह इत्यस्यानन्तरं विभक्तिमुक्त्वा ततः प्रयाजमन्त्रेण वषट्करोति
हविर्ददाति । अनेन कर्मणा स्वस्मादायतनान्नैति न गच्छति ।
अनुष्ठेयवचनः स्व आयतने निवसति ॥

⁹यजमानो वा इत्यादि ॥ प्राधान्यात्ताद्वर्म्येण ताच्छब्दम् ।

रोडाशः पशव एते आहुती यदभि-
तः पुरोडाशमेते आहुती ॥ ७ ॥
जुहोति यजमानमेवोभयतः पशु-
भिः परिगृह्णाति कृतयजुस्सम्भृत-
सम्भार इत्याहुर्न सम्भृत्यास्सम्भारा

इति । आहुती इत्या-हुती । यत् । अभितः ।
पुरोडाशम् । एते इति । आहुती इत्या-हुती
॥ ७ ॥ जुहोति । यजमानम् । एव । उभयतः ।
पशुभिरिति पशु-भिः । परीति । गृह्णाति । ¹⁰कृत-
यजुरिति कृत-यजुः । सम्भृतसम्भार इति
सम्भृत-सम्भारः । इति । आहुः । न । सम्भृत्या
इति सं-भृत्याः । सम्भारा इति सं-भाराः । न ।

पशव इति । तद्धेतुत्वात्ताच्छब्दम् । स्वयं पशव एव पुनरूर्जा
निवर्तस्व सह रय्या निवर्तस्वेत्येते आहुती । यदभित इति । अभितः
पुरस्तादुपरिष्ठाच्च पुरोडाशहोमस्य । 'अभितःपरितः' इति द्वि-
तीया । गतमन्यत् ॥

¹⁰कृतयजुरिति ॥ कृतस्तम्बयजुरग्न्याधेयेन सम्भृताश्च सम्भाराः ।
तस्मादत्र न सम्भृत्याः न सम्भरणीयास्सम्भाराः न यजुः कर्तव्य-
मित्याहुरेके आचार्याः । 'भृजोसंज्ञायाम्' इति क्यप् ॥

न यजुः कर्तव्यमित्यथो खलु स-
म्भृत्या एव सम्भाराः कर्तव्यं यजु-
र्यज्ञस्य समृद्धयै पुनर्निष्कृतो रथो
दक्षिणा पुनरुत्स्यूतं वासः पुनरुत्सृ-

यजुः । कर्तव्यम् । इति । ¹¹अथो इति । खलु ।
सम्भृत्या इति सं-भृत्याः । एव । सम्भारा इति
सं-भाराः । कर्तव्यम् । यजुः । यज्ञस्य ।
समृद्ध्या इति सं-ऋद्धयै । ¹²पुनर्निष्कृत इति
पुनः-निष्कृतः । रथः । दक्षिणा । पुनरुत्स्यूतमिति
पुनः-उत्स्यूतम् । वासः । पुनरुत्सृष्ट इति
पुनः उत्सृष्टः । अनङ्गान् । पुनराधेयस्येति
पुनः-आधेयस्य । समृद्ध्या इति सं-ऋद्धयै ।

¹¹एतद्दूषयति—अथो खलु वयं ब्रूमः सम्भृत्या एवेति ॥ गतम् ।

¹²पुनर्निष्कृत इत्यादि ॥ पुनर्निष्कृतः पुनस्संस्कृतः । पुनरु-
त्स्यूतं पुनस्संस्कृतमेव संहितच्छिद्रम् । विवेर्निष्ठायां 'च्छोश्शूडनु-
नासिके च' इत्यूट् । पुनरुत्सृष्टः अवशीर्णगवः । एते पात्रे
सम्मितादयो द्रष्टव्याः, उपपदसमासो वा । कटुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
'पुनश्चनसौ छन्दसि' इति गतित्वात् गतिसमासो वा । प्रवृद्धादेराकृ-
तिगणत्वादुत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥

ष्टौनद्धान्पुनराधेयस्य समृद्धयै सप्त
 ते अग्ने समिधस्सप्त जिह्वा इत्यग्नि-
 होत्रं जुहोति यत्रयत्रैवास्य न्यक्तं
 ततः ॥ ८ ॥ एवैनमव रुन्धे वीरहा
 वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते
 तस्य वरुण एवर्णयादाग्निवारुणमे-
 कादशकपालमनु निर्वपेद्यं चैव ह-

¹³सप्त । ते । अग्ने । समिध इति सं-इधः ।
 सप्त । जिह्वाः । इति । अग्निहोत्रमित्यग्नि-होत्रम् ।
 जुहोति । यत्रयत्रेति यत्र-यत्र । एव । अस्य ।
 न्यक्तमिति नि-अक्तम् । ततः ॥ ८ ॥ एव ।
 एनम् । अवेति । रुन्धे । ¹⁴वीरहेति वीर-हा ।
 वै । एषः । देवानाम् । यः । अग्निम् । उद्वासयत
 इत्युत्-वासयते । तस्य । वरुणः । एव ।
 ऋणयादित्यृण-यात् । आग्निवारुणमित्याग्नि-

¹³सप्त ते अग्ने इति ॥ न्यक्तिः [न्यक्तं न्यक्तिः] नियता
 अक्तिरनुगतिः ॥

¹⁴वीरहेत्यादि ॥ पुनर्वचनं हविरन्तरविधानार्थम् । वरुण एव देवानां
 मध्ये ऋणयात् ऋणेन यातयिता ऋणिनमिव तममुञ्च्य पीडयति ।

न्ति यश्चास्यर्णयात्तौ भागधेयेनं प्री-
णाति नार्तिमार्छति यजमानः ॥ १ ॥
भूमिर्भूम्ना द्यौर्वरिणान्तरिक्षं महि-

वारुणम् । एकादशकपालमित्येकादश-कपालम् ।
अनु । निरिति । वपेत् । यम् । च । एव । हन्ति ।
यः । च । अस्य । ऋणयादित्यृण-यात् । तौ ।
भागधेयेनेति भाग-धेयेन । प्रीणाति । न ।
आर्तिम् । एति । ऋच्छति । यजमानः ॥ १ ॥

आपराभावाय पुरोडाशमेते आहु-
ती ततृष्पट्त्रिंशच्च ॥ २ ॥

¹भूमिः । भूम्ना । द्यौः । वरिणा । अन्तरिक्षम् ।

ण्यन्तात्किप् । ऋणामिच्छतीति क्यचि वा पूर्ववदीत्वाभावः, शतरि
छान्दसो नुमभावः पररूपाभावश्च ॥

पञ्चमे द्वितीयोनुवाकः.

¹अथ पुनराधेयमन्त्राः । तत्र गार्हपत्य आधीयमाने सर्पराज्ञी-
स्तिस्त्रोनुवर्तयति—भूमिर्भूम्नेति ॥ प्रथमोपरिष्ठाद्बृहती, अन्त्यस्य
पादस्य द्वादशाक्षरत्वात् । हे देवि अदिते अखाण्डिते भूमे ।

त्वा । उपस्थे ते देव्यदितेऽग्निमन्नाद-
मन्नाद्याया दधे । आयं गौः पृश्नि-
रक्रमीदसन्नन्मातरं पुनः । पितरं च

महित्वेति महि—त्वा । उपस्थ इत्युप—स्थे ।
ते । देवि । अदिते । अग्निम् । अन्नादमित्यन्न-
अदम् । अन्नाद्यायेत्यन्न—अद्याय । एति । दधे ।
^२एति । अयम् । गौः । पृश्निः । अक्रमीत् ।

आहवनीयो भूमित्वेन स्तूयते । भूम्ना बहुत्वेन विपुलत्वेन त्वं
भूमिरेवासि । द्यौरसि त्वं वरिणा उरुत्वेन । तादृम्यात्ताच्छ-
ब्दम् । अ[मः]कारलोपश्छान्दसः । अन्तरिक्षमसि महित्वा
माहात्म्येन । व्यञ्जनविपर्ययः । सर्वत्रोदात्तनिवृत्तिस्वरेण तृती-
याया उदात्तत्वम् । महित्वशब्दात्तृतीयाया आकारो वा । अत्र
तवोपस्थे उत्सङ्गे गार्हपत्यात्मनि अग्निमन्नादमन्नस्य हविषोत्तारं
अन्नाद्याय अन्नादनसामर्थ्यात्मिकायै ऋद्धयै आदधे स्थापयामि ।
पचाद्यचि अन्नादः । इतरत्र छान्दसो भावे यत् । 'लघावन्ते'
इति मध्योदात्त उपस्थशब्दः । मरुदृषादित्वाद्वा ॥

^२द्वितीया—आयमिति गायत्री ॥ इदानीमादित्यात्मना स्तूयते—
अयमग्निः गौरादित्यात्मा गच्छतीति गौः गमनशीलः पृश्निः शुक्ल-
वर्णः आदित्यानमे[आदित्यनामै]व वा । आक्रमीत् अयमेवादित्यात्मना
विश्वमाक्रामतीति । प्रकर्षेणाविच्छेदेन गच्छन् सुवः शोभना रतिः ।
छान्दसौ लुङ्ङुडौ । आक्रम्य च मातरं भूमिमसन् भूमौ मातरि

प्रयन्थसुवः । त्रिंशद्धाम वि रां-
जति वाक्पतङ्गाय शिश्रिये । प्रत्य-

असनत् । मातरम् । पुनः । पितरम् । च ।
प्रयन्निति प्र-यन् । सुवः । त्रिंशत् । धाम ।
वीति । राजति । वाक् । पतङ्गाय । शिश्रिये ।
प्रतीति । अस्य । वह । द्युभिरिति द्यु-भिः ।

शान्तोभूत् । पितरं दिवं प्रयन् प्रकर्षेण गच्छन् सर्वतो ज्वलन्
धूमज्वालाभ्यामभ्रं लिहन् सुवः पितृस्थानीये दिवि स्वरतिरभूत् ॥

तृतीया—त्रिंशदिति गायत्री ॥ त्रिंशद्धामानि स्थानानि विरा-
जति प्रकाशवद्भवति । उभयत्रापि वचनव्यत्ययः । त्रिंशन्मुहूर्ता उच्यन्ते।
[पञ्चदशाहः] पञ्चदश रात्रेः । तेषु वाक् शिश्रिये सिषेवे आश्रिता
पतङ्गाय पतङ्गः आदित्यः । यथा ‘ऋग्भिः पूर्वाह्णे दिवि देव ईर्यते’*
इति या स्तुतिलक्षणा वाक् तेषु सर्वेष्वपि मुहूर्तेषु पतङ्गं श्रिता ।
कर्मणि चतुर्थी । तस्मात्तादृशः महानुभावः आदित्यात्मा त्वं प्रत्यस्य
प्रतिकूलं यत्प्रकृतं तवोद्भासनं तदस्य विसृज बुद्धौ मा कृथाः ।
‘ससाधनां क्रियामुपसर्ग आह’ इति प्रतिशब्देन प्रतिकूलमुच्यते ।
ततः प्रसन्नो भूत्वा वह हवींष्यस्माकं द्युभिः दिनेदिने । अधिक-
रणानां साधकतमत्वविवक्षया तृतीया; यथा ‘स्थाल्या पचति’ इति ।
‘उडिदम्’ इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तत्वस्य ‘दिवो झल्’ इति
प्रतिषेधः । अस्मिन्व्याख्याने तिङः परत्वाद्ब्रह्मेत्यस्य निघातो दुर्लभस्स्यात् ।

स्य वह् द्युभिः । अस्य प्राणादपा-
नत्यन्तश्चरति रोचना । व्यख्यन्म-
हिषस्सुवः । यत्त्वा ॥ १० ॥ क्रुद्धः

‘अस्य । प्राणादिति’ प्र-अनात् । अपानतीत्यप-
अनती । अन्तः । चरति । रोचना । वीति ।

अथ ब्रूमः—एवं महातेजाः पतङ्गः अस्य प्रतिवह प्रतिरूपतया
वर्तस्व द्युभिः तेजोभिः । अन्वादेशत्वादस्येति सर्वानुदात्तः ॥

‘आहवनीये तिस्रोनुवर्तयति । तत्र प्रथमा—अस्येति गायत्री ॥
अपानतीति प्रथमपादान्तः । अस्याग्नेः रोचना दीप्तिः रोचनशीला ।
‘अनुदात्तेश्च’ इति युच् । अन्तश्शरीरेषु चरति । किं कुर्वती
प्राणात् प्राणनव्यापारात् अनन्तरमपानती अपाननव्यापारं कुर्वती ।
जीवानां ऊर्ध्वगमनं प्राणनं अधोगमनमपाननम् । जीवश्श्वास-
वायुः । किञ्च—महिषः महति शरीरे सीदति । ‘सदिरप्रतेः’
इति षत्वम् । अन्त्यविकारश्छान्दसः । यद्वा—महतेष्टिषचि लिङ्ग-
व्यत्ययः । महनीया सुवः शोभना रोचना व्यख्यत् विचष्टे
प्रकाशते जीवानामन्तः । छान्दसो लुङ् । ‘अस्यतिवक्ति’ इत्या-
दिनाऽङ् । ‘उदात्तस्वरितयोः’ इति संहितायामडागमः स्वर्धते ।
अन्य आहुः—अस्याग्नेः सुवः आदित्यात्मिका रोचना दीप्तिः प्राणा-
दुदयात् अपानती अस्तं गच्छन्ती अन्तः द्यावापृथिव्योर्मध्ये चरति ।
महत्यन्तरिक्षे सीदति । व्यख्यत् प्रकाशयति च द्यावापृथिव्यौ ।
एवं महानुभावं त्वामादधामीति ॥

परोवपं मन्युना यदवर्त्या । सुकल्प-
मग्रे तत्तव पुनस्त्वोदीपयामसि ।
यत्तं मन्युपरोक्षस्य पृथिवीमनु दध्व-
से । आदित्या विश्वे तद्देवा वसवश्च

अख्यत् । महिषः । सुवः । ^५यत् । त्वा ॥ १० ॥
क्रुद्धः । परोवपेति परा-उवपं । मन्युना । यत् ।
अवर्त्या । सुकल्पमिति सु-कल्पम् । अग्रे । तत् ।
तव । पुनः । त्वा । उदिति । दीपयामसि । ^६यत् ।
ते । मन्युपरोक्षस्येति मन्यु-परोक्षस्य । पृथिवीम् ।

^५द्वितीया—यच्चेत्यनुष्टुप् । तवेति तृतीयपादान्तः ॥ यत् येन
कारणेन क्रुद्धचभावेन क्रुद्धोहं त्वामपि परोवप परोक्षवान् उद्घा-
सितवानस्मि । ‘णलुत्तमो वा’ इति णिच्चाभावः । ‘यद्वृत्तान्नित्यम्’
इति निघाताभावे ‘तिङि चोदात्तवति’ इति गतेरनुदात्तत्वम्, समा-
सश्च । लिति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । मन्युना शोकेन परीतोह-
मवर्त्या दारिद्रेण पाप्मना वा यत्त्वां परोवप विनाशितवान् हे
अग्रे तदपि तव प्रसादात्सुकल्पं शोभनकृतिकमेव भवति ।
‘आद्युदात्तं द्व्यच्छन्दसि’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । ‘युष्मद-
स्मदोर्डीसि’ इति तवशब्द आद्युदात्तः । अतस्त्वां पूर्ववदेवोदी-
पयामसि उद्वपामः । ‘इदन्तो मसि’ ॥

^६अथ तृतीया—यत्त इत्यनुष्टुप् ॥ ते तव मन्युपरोक्षस्य मन्युना
हेतुना मयोद्घासितस्य । ‘तृतीया कर्मणि’ इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।

स॒माभ॑रन् । म॒नो ज्योति॑र्जुष॒तामा-
ज्यं॑ वि॒च्छिन्नं॑ य॒ज्ञं॑ स॒मिमं॑ द॒धातु॑ ।
बृह॑स्पतिस्तनुतामिमं नो विश्वे देवा

अ॒न्विति॑ । द॒ध्वसे॑ । आ॒दित्याः॑ । वि॒श्वे । तत् ।
दे॒वाः । वस॑वः । च॒ । स॒माभ॑र॒न्निति॑ सं-आभ॑रन् ।
मनः॑ । ज्योतिः॑ । जुष॒ताम् । आ॒ज्यम् । वि॒च्छि-
न्नमि॑ति वि॒च्छिन्नम् । य॒ज्ञम् । स॒मिति॑ ।
इ॒मम् । द॒धातु॑ । बृह॑स्पतिः । त॒नुता॑म् । इ॒मम् ।

यत्तेजः पृथिवीमनुदध्वसे ध्वस्तं पृथिवीमनुप्रविश्य वा नष्टं ब-
भूव तदादित्या विश्वे देवा वसवश्च समाभरन् समाभरन्तु ।
'ह्यग्रहोः' इति भत्वम् ॥

अग्निहोत्रमन्त्रावुपस्थानार्थै—तत्र प्रथमा मन इति विराट् ॥
हे अग्ने तव ज्योतिः कीदृशं मननीयम् । यद्वा—मनश्शेषमुद्भासितेन
पीडितं यन्मननीयमेवासीत् नान्यत्वे[त्र?]विद्यते तदिदमाज्यं
जुषतां सेवतां अनेन कर्मणा पूर्ववत्समृद्धमस्तु । यद्वा—मनस्स-
दा मननीयं मनोहरं अग्न्याख्यं ज्योतिः उद्भासनापराधं चेतस्यकृत्वा
जुषतामाज्यमिति । ततो विच्छिन्नमुद्भासने तव यज्ञमिमं सन्दधा-
तु । बृहस्पतिश्च नः अस्माकमिमं यज्ञं तनुतां विश्वे देवाश्च
इहास्मिन्कर्मणि मादयन्तां मोद(य)न्ताम् । मद तृप्तियोगे चुरादिः ।
बृहस्पतिशब्दश्च पारस्करादिः, वनस्पत्यादिश्च । तेन सुडागमः,
पूर्वोत्तरपदयोर्युगपत्प्रकृतिस्वरत्वं च ॥

इह मादयन्ताम् । सप्त ते अग्रे स-
मिधस्सप्त जिह्वास्सप्त ॥ ११ ॥ ऋ-
षयस्सप्त धामं प्रियाणि । सप्त हो-
त्रास्सप्तधा त्वां यजन्ति सप्त योनी-
रा पृणस्वा घृतेन । पुनरूर्जा नि

नः । विश्वे । देवाः । इह । मादयन्ताम् । ^१सप्त ।
ते । अग्रे । समिध इति सं-इधः । सप्त ।
जिह्वाः । सप्त ॥ ११ ॥ ऋषयः । सप्त ।
धामं । प्रियाणि । सप्त । होत्राः । सप्त-
धेति सप्त-धा । त्वा । यजन्ति । सप्त ।
योनीः । एति । पृणस्व । घृतेन । ^२पुनः ।

^१द्वितीया—सप्त त इति लिष्टम् ॥ हे अग्रे तव प्रियाणि सप्त धा-
मानि स्थानानि भूरादयो लोकाः । ‘सुपां सुलुक्’ इति धाम्नो जसो लुक् ।
तेषु सप्तसु धामसु तव सप्त समिधः सम्यगिह्वास्तनवः । सप्त जिह्वा
ज्वाला याभिस्सप्तसु रसनास्वदनाय स्वादयसि सप्त ऋषयः दर्शयिष्यः
प्रकाशशक्तयः । यद्वा—सप्तर्षयो मन्त्राः सप्त धिष्यविषयाः । सप्त
होत्राः होत्रादयो वषट्काररः । ते त्वामेकं सप्तधा यजन्ति ।
स त्वं तथेष्टः सप्त योनीः स्थानानि भूरादीनि सप्त कारणानि
घृतेनाज्येन उदकेन वा फलभूतेन आपणस्व आप्रीणय । षण्
प्रीणने ॥

^२अभितः पुरोडाशमाहुतीर्जुहोति पुरस्तादुपरिष्ठाच्च—पुनरूर्जेति

वर्तस्व पुनरग्र इषायुषा । पुनर्नः
पाहि विश्वतः । सह रय्या नि
वर्तस्वाग्ने पिन्वस्व धारया । विश्व-

ऊर्जा । नीति । वर्तस्व । पुनः । अग्ने । इषा ।
आयुषा । पुनः । नः । पाहि । विश्वतः । ¹⁰सह ।
रय्या । नीति । वर्तस्व । अग्ने । पिन्वस्व ।
धारया । विश्वप्स्विनयेति विश्व-प्स्विनया । विश्वतः ।

द्वाम्यां गायत्रीभ्याम् ॥ हे अग्ने ऊर्जा रसेन क्षीरादिना अस्म-
म्यं देयेन सह निवर्तस्व पुनरुद्वासितोहमिति सजातमन्युर्वा
मय्युपेक्षां मा कार्षीः । इषा अन्नेन आयुषा च सह पुनर्निवर्तस्वे-
त्येव । उद्वासननिमित्ताच्च पापाद्विश्वतोऽस्मान्पुनः पाहि रक्ष ॥

¹⁰द्वितीया—हे अग्ने रय्या धनेन सह निवर्तस्व । ‘उदा-
त्तयणः’ इति तृतीयाया उदात्तत्वम् । धारयानयाहुत्या एतदा-
हुतिहेतुकया वा वर्षधारया विश्वतस्परि विश्वस्य रक्षणीयस्य तृण-
धान्यलतापादपादेर्मूर्ध्नि पिन्वस्य सिञ्च । पिवि सेचने ; इदि-
च्वान्नुम् । ‘पञ्चम्याः परावध्यर्थे’ इति संहितायां सत्वम् ।
धारा विशेष्यते—विश्वप्स्व्या । प्सा भक्षणे । विश्वेन प्सानीया
भक्षणीया विश्वं वा प्साति भक्षयति व्याप्नोतीति विश्वप्सम् ।
‘श्वन्नुक्षन्’ इत्यादौ कनिन्प्रत्ययान्तो निपात्यते निपातनसा-
मर्थ्यादभीष्टस्वरसिद्धिः । ‘ऋन्नेभ्यः’ इति ङीप् ॥

प्सिनया विश्वतस्परि । लेकस्सले-
कस्सुलेकस्ते न आदित्या आज्यं
जुषाणा वियन्तु केतस्सकेतस्सु-
केतस्ते न आदित्या आज्यं जुषाणा
वियन्तु विवस्वान् अदितिर्देवजूति-

परि । ¹¹लेकः । सलेक इति स-लेकः । सुलेक
इति सु-लेकः । ते । नः । आदित्याः । आज्यम् ।
जुषाणाः । वियन्तु । ¹²केतः । सकेत इति स-
केतः । सुकेत इति सु-केतः । ते । नः । आदित्याः ।
आज्यम् । जुषाणाः । वियन्तु । ¹³विवस्वान् ।
अदितिः । देवजूतिरिति देव-जूतिः । ते । नः ।

¹¹⁻¹³तृतीयमादधानस्य स्तुवाहुतिमन्त्राः—लेक इत्यादयः ॥ द्विपदा
विच्छन्दसः, यजूंषि वा । एते लेकादयो नवादित्याः नः अस्माक-
मिदं आज्यं जुषाणाः प्रीणानाः वियन्तु पिबन्तु । लेकतिर्दर्शन-
कर्मा । सर्वैर्दृश्यते इति लेकः ; द्रष्टव्यो वा । दर्शनेन प्रकाशात्म-
केन सह वर्तते इति सलेकः । शोभनदर्शनस्सुलेकः । ‘ आद्यु-
दात्तं द्व्यच्छन्दसि ’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । कित ज्ञाने, सर्वै-
र्ज्ञायते इति केतः सर्वैरुपासनीयः । सकेतसुकेतौ गतौ । विव-
स्वान् दीप्तिमान् धनवान्वा । अदितिः अखण्डनीयः केनापि ।
देवजूतिः देवानामपि गतिः, देवैर्वा गन्तव्यः । दासीभारादित्वात्पूर्व-

स्ते न आदित्या आज्यं जुषाणा
वियन्तु ॥ १२ ॥

भूमिर्भूम्ना द्यौर्वरिणेत्याहाशिषैवैन-
मा धत्ते सर्पा वै जीर्यन्तोमन्यन्तु

आदित्याः । आज्यम् । जुषाणाः । वियन्तु ॥ १२ ॥

त्वा जिह्वास्सप्त सुकेतस्तेनस्त्रयो-
दश च ॥ ३ ॥

^१भूमिः । भूम्ना । द्यौः । वरिणा । इति ।
आह । आशिषेत्यां-शिषां । एव । एनम् । एति ।
धत्ते । ^२सर्पाः । वै । जीर्यन्तः । अमन्यन्तु । सः ।

पदप्रकृतिस्वरत्वम् । इदं तृतीयाधेयमग्न्याधेयमुपश्रयतीत्येके । पुन-
राधेयमित्यन्ये ॥

पञ्चमे तृतीयोनुवाकः.

^१अथ सर्पराश्यादीनां मन्त्राणां ब्राह्मणम्—भूमिरित्यादि ॥ आ-
शिषा अन्नाद्यं प्राप्तुमिच्छया ॥

^२सर्पा वा इत्यादि ॥ धिक् जरा प्राप्यतेऽस्माभिरिति सवि-
षादां मतिमकुर्वत सर्पाः । अथ तेषु कसर्णीरो नाम कश्चित्कद्रू-
पुत्रः स एतं भूमिर्भूमेत्यादिकं सर्पराश्याख्यं मन्त्रमपश्यत् ।

स एतं कस॒र्णीरिः का॒द्रवे॒यो मन्त्र॑म-
पश्य॒त्ततो॒ वै ते जी॒र्णास्त॒नूरपा॑घ्नत
सर्प॒राज्ञिया॑ ऋ॒ग्भिर्गार्ह॑पत्य॒मा द-
धाति पुन॑र्न॒वमे॒वैन॑म॒जरं॑ कृ॒त्वा ध॒त्ते-

एत॒म् । क॒स॒र्णीरिः । का॒द्रवे॒यः । मन्त्र॑म् ।
अ॒पश्य॑त् । ततः । वै । ते । जी॒र्णाः । त॒नूः ।
अपे॑ति । अ॒घ्नत॒ । स॒र्प॒राज्ञिया॑ इति सर्प—राज्ञियाः ।
ऋ॒ग्भिरि॑त्यृक्—भिः । गार्ह॑पत्य॒मिति॑ गार्ह—प॒त्यम् ।
एति॑ । द॒धाति॑ । पुन॑र्न॒वमि॑ति पुनः—न॒वम् । ए॒व ।
ए॒नम् । अ॒जर॑म् । कृ॒त्वा । एति॑ । ध॒त्ते । अथो

‘स्त्रीभ्यो ढक्’ इति ढक् । ततस्सर्पा एतेनाग्निमादधतेति साम-
थ्याद्भ्रम्यते । ततश्च जीर्णास्तनूरपहत्याभिनवा अलभन्तेत्यर्थः ।
सर्पराज्ञिया इत्यादि । गतम् । पृथिवी सर्पराज्ञी । यथोक्तम्—‘इयं
वै सर्पतो राज्ञी’* इति । तस्या ऋग्भिः भूमिर्भूमेत्यादिभिः । ‘अपोढृत्य
धर्मशिर एतस्य सर्पराज्ञी रोप्य गार्हपत्यमेव सर्वाभिराददीत’ इत्या-
चार्याः । राजनशीला राज्ञी । ‘कनिन्युवृष’ इति कनिन्प्रत्य-
यः, ‘ऋन्नेभ्यः’ इति ङीप् । सर्पाणि राज्ञी स्वामिनी सर्प-
राज्ञी । ‘समासस्य’ इत्यन्तोदात्तत्वम् । ‘उदात्तयणः’ इत्ये-
तद्वाधित्वा व्यत्ययेन ‘उदात्तस्वरितयोर्यणः’ इति विभक्तिस्स्वर्थेते ।

थो॑ पू॒तमे॒व पृ॒थि॒वीम॒न्नाद्यं॑ नोपा॒न-
म॒त्सै॒तम् ॥ १३ ॥ मन्त्रं॑मप॒श्यत्त॒तो
वै ता॒मन्नाद्य॑मु॒पा॒नम॒द्यत्स॑र्प॒राज्ञि॒या
ऋ॒ग्भिर्गा॑रू॒हप॒त्यमा॑दधा॒त्यन्ना॑द्यस्या-
व॑रु॒द्ध्या अथो॑ अ॒स्यामे॒वैनं॑ प्र॒तिष्ठि॑-
त॒मा ध॑त्ते॒ यत्त्वा॑ क्रु॒द्धः प॑रोवपे॒त्या-

इति॑ । पू॒तम् । ए॒व । पृ॒थि॒वीम् । अ॒न्नाद्य॑मित्य॒न्न-
अद्य॑म् । न । उपेति॑ । अ॒न॒म॒त् । सा । ए॒तम् ।
॥ १३ ॥ मन्त्रं॑म् । अ॒प॒श्यत् । ततः॑ । वै । ता॒म् ।
अ॒न्नाद्य॑मित्य॒न्न-अद्य॑म् । उपेति॑ । अ॒न॒म॒त् ।
यत् । स॒र्प॒राज्ञि॒या इति॑ सर्प-राज्ञि॒याः । ऋ॒ग्भि-
रित्यृ॒क्-भिः । गा॒रू॒हप॒त्यमि॑ति गा॒रू॒ह-प॒त्यम् ।
आ॒दधा॑तीत्या-दधा॑ति । अ॒न्नाद्य॑स्येत्य॒न्न-अद्य॑स्य ।
अ॒व॒रु॒द्ध्या इत्य॑व-रु॒द्ध्यै । अथो॑ इति॑ । अ॒स्याम् ।
ए॒व । ए॒न॒म् । प्र॒तिष्ठि॑तमि॒ति प्र॒ति-स्थि॑तम् ।
एति॑ । ध॑त्ते । यत् । त्वा । क्रु॒द्धः । प॑रोवपेति॑ प-
रा-उ॒वर्ष॑ । इति॑ । आ॒ह । अपेति॑ । हु॒ते । ए॒व ।

पुनर्नवमित्यादि । गतम् । अथो अपिच पूतमेवाधत्ते । येनायमृद्धि-

हापहुत एवास्मै तत्पुनस्त्वोद्दीपया-
मसीत्याह समिन्ध एवैनं यत्ते
मन्युपरोप्तस्येत्याह देवताभिरेव
॥ १४ ॥ एन५सम्मरति वि वा

अस्मै । तत् । पुनः । त्वा । उदिति । दीपयामसि ।
इति । आह । समिति । इन्धे । एव । एनम् ।
यत् । ते । मन्युपरोप्तस्येति मन्यु-परोप्तस्य ।
इति । आह । देवताभिः । एव ॥ १४ ॥ एनम् ।
समिति । भरति । ^३वीति । वै । एतस्य । यज्ञः ।

हेतुर्भवति*.....त्यादि हेतुश्च न भवति । प्रथिवीमित्यादि । ग-
तम् । 'अन्नाद्यायादधे'† इति मन्त्रपदम् । अथो अपिच अस्यां प्रथिव्यां
प्रतिष्ठितमाधत्ते । ' उपस्थे ते देवि †' इति मन्त्रपदम् । यच्चेति ।
आत्मीयमुद्भासनात्मकं दुष्कृतमस्मा अग्नयेपहुते अपनय[पलप]ति
'सुकल्पमग्रे तत्'‡ इति प्रच्छादयति । तदुष्कृतमपि त्वत्प्रसादात्
सुकृतमेव भवतीति । पुनस्त्वेत्यादि । गतम् ॥

^३वि वा एतस्येत्यादि ॥ 'मनो ज्योतिः' § इत्येषा बृहस्पतिवती
ऋक् । 'छन्दसीरः' इतिमतुषो वत्वम् । बृहस्पतिशब्दस्याद्युदा-

*म, घ कोशयोः 'हेतुर्भवति' इत्यत ऊर्ध्वं कतिपयाक्षरलेखपर्याप्तं स्थलमलेखं
विधाय ततः 'त्यादि हेतुश्च' इत्यादि लिखितम्. [“.....हेतुर्भवति 'ज्यान्यां
पुत्रमर्त्यायां स्वेष्वाह्यमानेषु यदावाङ्मेन विधुरतां नीयात्. (आप. श्रौ.
५-२६-३,) इत्यादिहेतुश्च न भवति” इति पाठं सम्भावयामः.]

†सं. १-५-३^१.

‡सं. १-५-३^६.

§सं. १-५-३^७.

एतस्य यज्ञश्छिद्यते योऽग्निमुद्वास-
यते बृहस्पतिवत्यर्चोप तिष्ठते ब्रह्म
वै देवानां बृहस्पतिर्ब्रह्मणैव यज्ञः
सन्धाति विच्छिन्नं यज्ञः समिमं
दधात्वित्याह सन्तत्यै विश्वे देवा
इह मादयन्तामित्याह सन्तत्यैव

छिद्यते । यः । अग्निम् । उद्वासयत इत्युत्-
वासयते । बृहस्पतिवत्येति बृहस्पति-वत्या ।
ऋचा । उपेति । तिष्ठते । ब्रह्म । वै । देवानाम् ।
बृहस्पतिः । ब्रह्मणा । एव । यज्ञम् । समिति ।
दधाति । विच्छिन्नमिति वि-च्छिन्नम् । यज्ञम् ।
समिति । इमम् । दधातु । इति । आह ।
सन्तत्या इति सं-तत्यै । विश्वे । देवाः । इह ।
मादयन्ताम् । इति । आह । सन्तत्येति सं-

तत्वम् । विश्वे देवा इति । विच्छिन्नयज्ञं सन्तत्यैव सन्धाय सन्तत-
मिहेति देवेभ्योनुदिशति ज्ञापयति । सप्त त इति । समिदादयस्सप्त-
सप्त प्रत्येकं सप्तसङ्ख्याः सप्तधा सर्वा अपि सप्तधा भिन्नाः
अग्नेः प्रियास्तनुवः तनुवत् मूर्तिरिव प्रधानभूताः अग्नेस्तास्सर्वाः
अवरुन्धे स्वाभिमतसाधनतया लभते । पुनरूर्जेति । , पुनरूर्जा नि

यज्ञं देवेभ्योनु दिशति सप्त ते अग्रे
 समिधस्सप्त जिह्वाः ॥१५॥ इत्याह
 सप्तसप्त वै सप्तधाग्रेः प्रियास्तनुव-
 स्ता एवाव रुन्धे पुनरूर्जा सह
 रय्येत्यभितः पुरोडाशमाहुती जुहो-
 ति यजमानमेवोर्जा च रय्या चोभ-

तर्त्य । एव । यज्ञम् । देवेभ्यः । अन्विति ।
 दिशति । सप्त । ते । अग्रे । समिध इति सं-
 इधः । सप्त । जिह्वाः ॥ १५ ॥ इति । आह ।
 सप्तसप्तेति सप्त-सप्त । वै । सप्तधेति सप्त-धा ।
 अग्रेः । प्रियाः । तनुवः । ताः । एव । अवेति ।
 रुन्धे । पुनः । ऊर्जा । सह । रय्या । इति ।
 अभितः । पुरोडाशम् । आहुती इत्या-हुती ।
 जुहोति । यजमानम् । एव । ऊर्जा । च । रय्या ।

वर्तस्व '* 'सह रय्या नि वर्तस्व '* इति मन्त्राभ्यामभितः पुरो-
 डाशमाहुती जुहोति । पुरस्तादुपरिष्ठाच्च । 'अभितःपरितः' इति
 द्वितीया । यजमानमेवेत्यादि । 'सावेकाचः' इत्येकत्रोदात्तत्वम् ।
 'उदात्तयणः' इतीतरत्र ॥

यतः परि गृह्णात्यादित्या वा अस्मा-
 ल्लोकादमुं लोकमायन्तेमुष्मिन्लोके
 व्यतृष्यन्त इमं लोकं पुनर-
 भ्यवेत्याग्निमाधायैतान् होमान् जुह-
 वुस्त आर्ध्ववन्ते सुवर्गं लोकमायन्
 यः पराचीनं पुनराधेयादग्निमादधीत

च । उभयतः । परीति । गृह्णाति । 'आदित्याः ।
 वै । अस्मात् । लोकात् । अमुम् । लोकम् ।
 आयन् । ते । अमुष्मिन् । लोके । वीति ।
 अतृष्यन् । ते । इमम् । लोकम् । पुनः । अभ्यवे-
 त्येत्यग्नि-अवेत्य । अग्निम् । आधायेत्या-धाय ।
 एतान् । होमान् । अजुह्वुः । ते । आर्ध्ववन् । ते ।
 सुवर्गमिति सुवः-गम् । लोकम् । आयन् । यः ।
 पराचीनम् । पुनराधेयादिति पुनः-आधेयात् ।

⁴आदित्या इत्यादि ॥ भूलोकाद्भ्युल्लोकं गताः ऋद्धचर्थं कृतपुन-
 राधानाः आदित्याः । तत्र च ते व्यतृष्यन् भूयोपि ऋद्धच-
 भावेन विविधं तृष्यन्तोभवन् । तृषा पिपासायां दैवादिकः । ततस्ते
 पुनरपि इममेव लोकमभ्यवेत्य अभ्यावृत्य तृतीयमग्निमाधाय
 एतान् 'लेकः'* इत्यादीन् होमान् जुह्वुः ऋद्धाः स्वर्गं गताः ।
 य इत्यादि । पराचीनं पुनराधेयात् पुनराधेयानन्तरं तृतीयमित्यर्थः ।

स एतान् होमाञ्जुहुयाद्यामेवादित्या
ऋद्धिमार्धुवन्तामेवध्नोति ॥ १६ ॥
उपप्रयन्तो अध्वरं मन्त्रं वोचेमा-

अग्निम् । आदधीतेत्या—दधीति । सः । एतान् ।
होमान् । जुहुयात् । याम् । एव । आदित्याः ।
ऋद्धिम् । आर्धुवन् । ताम् । एव । ऋध्नो-
ति ॥ १६ ॥

सैतं देवताभिरेव जिह्वा एतान्पञ्च-
विंशतिश्च ॥ ४ ॥

^१उपप्रयन्त इत्युप-प्रयन्तः । अध्वरम् ।
मन्त्रम् । वोचेम । अग्रये । आरे । अस्मे इति ।

यामित्यादि । अयमृध्नोतिः ऋद्धौ च वर्तते, यथा ऋधुवन्तीति ।
ऋद्धिकर्मिकायां च प्राप्तौ ऋद्धिमार्धुवन्निति । तत्र पोषं पुष्णा-
तीतिवत्प्राप्तिमात्रप्रवृत्तिर्द्वितीयो द्रष्टव्यः ॥

पञ्चमे चतुर्थः ॥

॥ अग्न्युपस्थानकाण्डं अग्न्यार्षम् ॥

^१आहवनीयमुपतिष्ठते—उपप्रयन्त इति षड्भिः । ‘षड्भिरुत्तरा-
भिरुपतिष्ठते’* इत्यादि ब्राह्मणम् । प्रथमा गायत्री ॥ उपप्र-

ग्रये । अरे अस्मे च शृण्वते । अस्य
प्रत्नामनु द्युतं शुक्रं दुदुहे अहयः ।

च । शृण्वते । अस्य । प्रत्नाम् । अन्विति । द्युतम् ।
शुक्रम् । दुदुहे । अहयः । पयः । सहस्रसामिति

यन्तः उपेत्य प्रकर्षेण गच्छन्तः अध्वरं यज्ञं अविच्छेदेन
गच्छन्तः कुर्वन्तो वयं मन्त्रं वोचेमत्याशास्यते, उपस्थानमन्त्रस्य
वक्तारो भूयास्मेति । वचेराशिषि लिङ् ‘लिङ्गाशिष्यङ्’ ‘वच
उम्’ । अग्रये अग्रचर्यम् । कीदृशायाग्रये? आरे दूरे च
अस्मे अस्माकं शृण्वते श्रुत्वा वचनार्थं कुर्वते सर्वदा तं मन्त्रं
वोचेम उच्यास्मेत्यविच्छेदेन आशास्यते ॥

द्वितीया—अस्य प्रत्नामिति गायत्री ॥ अस्याग्नेः प्रत्नां
पुरातनीं अनुद्युतम् । अनुद्युदिति दीप्तिनाम् । सम्पदादिलक्षणः क्तिप् ।
गोस्थानीयां दुदुहे दुहन्ति । छान्दसे लिटि ‘इरयो रे’ इति रे
आदेशः । अहयः अद्वियः अलज्जमाना ऋत्विजः । जिह्वेः
कर्तारि क्तिप् । व्यत्ययेन द्वस्त्वम् । औणादिको वा डिप्रत्ययः ।
अद्वोतेर्वा क्रिन्प्रत्ययः । ज्ञातार उच्यन्ते । किं दुदुहे? शुक्रं
सारं निर्मलं वा पयः उदकम् । दीप्तिर्विशेष्यते—सहस्रसां
बहुनो धनस्य सनित्रीं सम्भक्तीं ऋषिं अर्षणिं दृष्टिम् । सनेतेः
‘जनसनखनं’ इति विट्, ‘विद्वनोः’ इत्यात्वम् । तस्माद्वयमप्य-
नेनोपस्थानेन तां दुहन्ति इति ॥

पयस्सहस्रसामृषिम् । अग्निर्मूर्धा
 दिवः ककुत्पतिः पृथिव्या अयम् ।
 अपा२रेता२सि जिन्वति । अयमिह

सहस्र—साम् । ऋषिम् । ^३अग्निः । मूर्धा । दिवः ।
 ककुत् । पतिः । पृथिव्याः । अयम् । अपाम् ।
 रेता२सि । जिन्वति । ^४अयम् । इह । प्रथमः ।

^३तृतीया—अग्निरिति गायत्री ॥ अयमग्निर्मूर्धा प्रधानभूतः दिवः
 द्युलोकस्य ककुत् उच्छ्रितः आत्मेत्यर्थः अर्यमात्मना दिवो मूर्धत्वे-
 न वर्तत इति । अयमेव पृथिव्याः पतिः पाता ; अग्निर्हि पृथिव्यात्म-
 ना वर्तते । सोयमपां रेतांसि कार्यभूतानि स्थावरजङ्गमाख्यानि माध्य-
 मिकाग्निरूपेण जिन्वति वृष्ट्या तर्पयति । ‘उडिदम्’ इति षष्ठ्या
 उदात्तत्वम् । ‘उदात्तयणः’ इति पृथिव्याः ॥

^४चतुर्थी—अयमिहेति जगती ॥ अयमग्निः प्रथमः प्रधानभूतः
 धायि धार्यतेस्माभिः धातृभिः धारणाय यतमानैः होता आह्वाता
 देवानां यजिष्ठः यष्टतमः । मनुष्यहोतृनपेक्ष्य प्रकर्षः । यष्टश-
 द्वात् ‘तुश्छन्दसि’ इतीष्टनि ‘तुरिष्ठेमे यस्सु’ इति टिलोपः ।
 अध्वरेषु यज्ञेषु ईड्यः स्तुत्यः । ‘ईड्वन्द’ इत्याद्युदात्तत्वम् ।
 अयमित्युक्तम् ; कीदृशोयमित्याह—यं चित्रं चायनीयं विभुवं
 व्याप्तिमन्तम् । तन्वादित्वादुवङ् । भृगवः विरुरुचुः विविधं रोच-
 यामासुः । ण्यन्ताछिटि ‘बहुलमन्यत्रापि’ इति णिलुक् । कीदृशाः
 अप्रवानः अप्र इति कर्मनाम तद्धन्तः । ‘छन्दसीवनिपौ’ इति

प्रथमो धायि धातृभिर्होता यजिष्ठो
अध्वरेष्वीड्यः । यमप्रवानो भृगवो
विरुरुचुर्वनेषु चित्रं विभुवं विशे-
विशे । उभा वामिन्द्राग्नी आहुव-

धायि । धातृभिरिति धातृ-भिः । होता । यजिष्ठः ।
अध्वरेषु । ईड्यः । यम् । अप्रवानः । भृगवः ।
विरुरुचुरिति वि-रुरुचुः । वनेषु । चित्रम् ।
विभुवमिति वि-भुवम् । विशेविश इति विशे-
विशे । ^५उभा । वाम् । इन्द्राग्नी इतीन्द्र-अग्नी ।

मत्वर्थीयो वनिप् । यद्वा—अप्रवानो भृगुविशेषः । यथाहुः—‘भार्ग-
वच्यावनाप्रवानौर्वजामदग्रच’ इति । व्यत्ययेनैकवचनम् । विरुरुचुः
वनेषु आश्रमेषु । किमर्थं ? विशेविशे मनुष्यायमनुष्याय सर्वो मनुष्यो-
भ्युदयेन युज्येतेति । यद्वा—विभक्तिव्यत्ययः ; विशिविशि व्याप्त-
वन्तमिति । ‘सावेकाचः’ इति विश इति चतुर्थ्या उदात्तत्वम् ।
अयमेवं महानुभावो अस्मान्मृडयत्विति शेषः ॥

^५उभा वामिति पञ्चमी—प्रथमे प्रश्ने *पठिता व्याख्याता च ॥
हे इन्द्राग्नी उभौ युवां, द्वितीयाद्विवचनम् । आहुवे आह्वयामि ।
किमर्थं ? आहुवध्वे आभिमुख्येन होतुं उपस्थानेनाराधयितुमित्यर्थः ।
इह जुहोतिस्तुतिकर्मा । किञ्च—राघसः रायो धनं हविर्लक्षणं

ध्यै ॥ १७ ॥ उ॒भा रा॒धस॒स॒ह
मा॒द॒य॒ध्यै । उ॒भा दा॒तारो॑वि॒षाम्
र॒यी॒णामु॒भा वा॒जस्य॑ सा॒तये॑ हुवे
वाम् । अ॒यं ते॒ योनि॑र् ऋ॒त्वियो॒
यतो॑ जा॒तो अरो॑चथाः । तं जा॒नन्न॑म्

आ॒हु॒व॒ध्यै ॥ १७ ॥ उ॒भा । रा॒धसः॑ । स॒ह ।
मा॒द॒य॒ध्यै । उ॒भा । दा॒तारो॑ । इ॒षाम् । र॒यी॒णाम् ।
उ॒भा । वा॒जस्य॑ । सा॒तये॑ । हु॒वे । वा॒म् । अ॒यम् ।
ते॒ । योनिः॑ । ऋ॒त्वियः॑ । यतः॑ । जा॒तः । अरो॑-
चथाः । तम् । जा॒नन् । अ॒ग्रे । एति॑ । रो॒ह ।

स्तुतिर्वा । तृतीयार्थे षष्ठी । हेतौ वा पञ्चमी । उभौ युवां सहैव
नैकैकशः राधसः मादयध्यै मादयितुं सहैव तर्पयितुमाह्वयामि ।
अनयोरेवाह्वाने हेतुमाह—उभेति । युवामेव ह्युभौ इषामन्नानां
रयीणां धनानां क्षेत्रपुत्रपश्वादीनां दातारौ । तस्माद्वाजस्यान्नस्य
सातये लाभाय प्राप्त्यै तादृशावुभौ वां युवां हुवे आह्वयामि
स्तौमि ॥

अथ षष्ठी—अयं त इत्यनुष्टुप् ॥ हे अग्रे अयं ते तव योनिः
कारणं गार्हपत्य उच्यते नात्रारणिः । ऋत्वियः ऋतुः प्राप्तो-
स्येति 'छन्दसि घस्' इति घस् । ऋतावृताविज्यत इत्यर्थः ।
यतस्त्वं जातोऽरोचथाः दीप्यसे । छन्दसो लङ् । तं योनिं जानन् त्वं
ममायं योनिरित्यवगच्छन् आरोह । आश्रय मा कदाचिदपि मुचः ।

आ रोहाथा नो वर्धया रयिम् ।
 अग्र आयूँषि पवस् आ सुवोर्ज-
 मिषं च नः । आरे बाधस्व दुच्छुनाम् ।
 अग्रे पवस्व स्वपा अस्मे वर्चस्सु-
 वीर्यम् । दधत्पोषँ रयिम् ॥ १८ ॥

अथ । नः । वर्धय । रयिम् । 'अग्रे । आयूँषि ।
 पवसे । एति । सुव । ऊर्जम् । इषम् । च । नः ।
 आरे । बाधस्व । दुच्छुनाम् । 'अग्रे । पवस्व ।
 स्वपा इति सु-अपाः । अस्मे इति । वर्चः ।

अथ नोस्माकं रयिं धनं वर्धय । सांहितिकं दीर्घत्वं छान्दसम् ।
 'निपातस्य च' इत्यथशब्दस्य ॥

^७अथ सप्तम्याद्याष्वडपि गायत्र्यः व्याख्याताश्च 'त्वमग्रे रुद्रः' *
 इत्यत्र । सप्तमी—हे अग्रे आयूँषि जीवनानि अन्नानि वा जीवि-
 तकाल इति अस्मदीयान्यायूँषि जीवच्छरीरवृत्तिसाधनानि पवसे पवस्व ।
 शोधय निर्दोषाणि देहि यथा वर्धन्ते यथा च न क्षीयन्ते य[त]था
 ऊर्जं रसं क्षीरादिकं रसं इषमन्नं च नः अस्मभ्यं आसुव अनुजानीहि
 आभिमुख्येनोत्पादय । आरे दूरेण बाधस्व अपगमय दुच्छुनां
 अलक्ष्मीम् ॥

^८अष्टमी—हे अग्रे स्वपाः शोभनकर्मा त्वम् । अस्मे अस्मभ्यं

मयि । अग्रे पावक रोचिषा
मन्द्रया देव जिह्वया । आ
देवान् वक्षि यक्षि च । स नः
पावकं दीदिवोग्रे देवाः इहा वह ।

सुवीर्यमिति सु-वीर्यम् । दधत् । पोषम् ।
रयिम् ॥ १८ ॥ मयि । ^९अग्रे । पावक । रोचिषा ।
मन्द्रया । देव । जिह्वया । एति । देवान् । वक्षि ।
यक्षि । च । ^{१०}सः । नः । पावक । दीदिवः ।
अग्रे । देवान् । इह । एति । वह । उपेति ।

सुवीर्यं शोभनवीर्ययुक्तं पुत्रादिकं वर्चो बलमन्नं वा पवस्व शोधय ।
मयि पोषं पुष्टिं अभित[भिमत्]वृद्धिं रयिं धनं च दधत् स्थाप-
यन् ॥

^९नवमी—हे अग्रे पावक शोधक रोचिषा रोचमानया
मन्द्रया मदयित्र्या हर्षणशीलया जिह्वया हे देव क्रीडादियुक्त
देवानिहावह च यज च ॥

^{१०}दशमी—हे अग्रे पावक दीदिवः अस्मदर्थं दीप्यमान त्वं
इहास्मिन् कर्मणि देवानावह । नः अस्माकं च हविः उपयज्ञं
यज्ञस्य समीपं प्रापय । यद्वा—नः अस्माकमिमं यज्ञं च
हविश्चाग्निहोत्रलक्षणं उपवह देवेभ्यः स त्वमुपहर देवान्प्रापये-
त्यर्थः ॥

उप यज्ञं हविश्च नः । अग्निश्शु-
चिव्रततमश्शुचिर्विप्रश्शुचिः कविः ।
शुचीं रोचत आहुतः । उदग्ने शुच-
यस्तव शुक्रा भ्राजन्त ईरते । तव
ज्योतींश्चर्चयः । आयुर्दा अग्ने-
यज्ञम् । हविः । च । नः । ¹¹अग्निः । शुचिव्रततम-
इति शुचिव्रत-तमः । शुचिः । विप्रः । शुचिः ।
कविः । शुचिः । रोचते । आहुत इत्या-हुतः ।
¹²उदिति । अग्ने । शुचयः । तव । शुक्राः ।
भ्राजन्तः । ईरते । तव । ज्योतींश्च । अर्चयः ।
¹³आयुर्दा इत्यायुः-दाः । अग्ने । अस्ति । आयुः ।

¹¹एकादशी—अयमग्निश्शुचिव्रततमः स्वयमेव तावत् शुद्धस-
त्कर्मतमः विप्रत्वान्मेधावित्वाच्च शुचिः । कवित्वात्क्रान्तदर्शनत्वाच्च
शुचिः ; वशीकृतवाङ्मयत्वाद्वा । एवं सर्वात्मना आहुतः शा-
स्त्रोक्तवर्त्मनाऽस्माभिराहुतः प्रतीतहविलक्षणोयं रोचते तेजिष्ठो भवति ॥

¹²द्वादशी—हे अग्ने तव शुचयः तेजांसि शुक्राः निर्मलाः
भ्राजन्तः दीप्यमानाः उदीरते उद्गच्छन्ति तवैव स्वभूतानि सर्वा-
ण्यादित्यादीनि ज्योतींषि । अर्चयः अर्चयितारः यागादिभिराराध-
यितारः ज्योतींषि भवन्ति ज्योतीरूपास्सम्पद्यन्ते । एवम्महानु-
भावस्त्वमस्मदभिमतं क्षिप्रं प्रयच्छेति भावः ॥

¹³तत्राहवनीयमेवोपतिष्ठते—आयुर्दा इति ॥ हे अग्ने त्वमा-

स्यायुर्मै ॥ १९ ॥ देहि वचोदा अग्रेसि
वचो मे देहि तनूपा अग्रेसि तनुवं
मे पाह्यग्रे यन्मे तनुवा ऊनं तन्म
आ पृण चित्रावसो स्वस्ति ते पार-

मे ॥ १९ ॥ देहि । वचोदा इति वर्चः—दाः ।
अग्रे । असि । वर्चः । मे । देहि । तनूपा इति
तनू—पाः । अग्रे । असि । तनुवम् । मे । पाहि ।
अग्रे । यत् । मे । तनुवाः । ऊनम् । तत् । मे ।
एति । पृण । ¹⁴चित्रावसो इति चित्र—वसो ।

युर्दाः आयुषोन्नस्य जीवितस्य वा दातासि तस्मादायुर्मै देहि ।
एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । वर्चो बलं दीप्तिर्वा । तनूनां शरीराणां
पाता तनूपाः । सर्वत्र 'आतो मनिन्' इति विच् । हे अग्रे
ऊनं विकलीभूतं छिन्नं भिन्नं वा यन्मे तनुवाः तन्वा ऊनं तन्मे
त्वां भजमानस्य आपृण आपूरय । यद्वा—यन्मे तन्वाः तनु-
स्थानीयानां प्रजानां पशूनां ऊनं तदापूरय । पृण प्रीणने
अत्रापूरणे वर्तते । 'तन्वादीनां छन्दसि बहुलम्' इत्युवङ्गदेशः ॥

¹⁴रात्रिमुपतिष्ठते—चित्रावसो इति ॥ चित्राः नानारूपाः चा-
यनीया वा । वसवो वसून्यावसनानि वस्तारो वा यस्यां सा चित्रा-
वसुः रात्रिः । सांहितिकं दीर्घत्वम् । त्वयि वसन्ति सर्वेपि
सुखेन अतोहमपि ते तव पारं समाप्तिं व्युष्टिं स्वस्ति अवि-
नाशेन सुखेन अशीय प्राप्नुयां त्वत्प्रसादेन । अश्वोतेर्लिङि
शपो लुक् ॥

मंशियेन्धानास्त्वा शतम् हिमां
 द्युमन्तस्समिधीमहि वयस्वन्तो
 वयस्कृतं यशस्वन्तो यशस्कृतम्

स्वस्ति । ते । पारम् । अशिय । ¹⁵ इन्धानाः ।
 त्वा । शतम् । हिमां । द्युमन्त इति द्यु-मन्तः ।
 समिति । इधीमहि । वयस्वन्तः । वयस्कृतमिति
 वयः-कृतम् । यशस्वन्तः । यशस्कृतमिति यशः-

¹⁵ आहवनीये समिधमादधाति—इन्धाना इति सप्तपदया शक्य-
 या ॥ हे अग्रे इन्धानाः ज्वलन्तः । ‘विभाषा वेण्विन्धानयोः’
 इत्याद्युदात्तत्वम् । शतं हिमाः संवत्सरान् हेमन्तान्वा । हिमा
 इति ऋतोस्त्रिलङ्गत्वं वर्षा इति [इति वत् ?] । वर्षशतेन
 शतं हेमन्ता भवन्तीति वर्षमेवाशंसितम् । शिशिरे शीतेन हेमन्ते
 प्रजानां पीडनात् तेन लक्ष्यते संवत्सरः । यदा हिमशब्देन हेम-
 न्तऋतुर्लक्ष्यते स च मत्वर्थियाच्चप्रत्ययान्तः स स्त्रियां वर्तते । द्युमन्तः
 दीप्तिमन्तः । ‘ह्रस्वनुङ्ग्याम्’ इति मनुष उदात्तत्वम् । समि-
 धीमहि सम्यक् दीपयामः त्वामिन्धाना वयमपि द्युमन्तस्समिधीमहि ।
 पूर्ववच्छपो लुक् । ततश्च त्वत्प्रसादाद्वयस्वन्तोन्नवन्तो वयमायुष्मन्तो वा;
 वयोनामायुषोऽंशः । वयस्कृतं वयस्कृतारं सम्पूर्णवयसो दातारं त्वाम् ।
 ‘अतः कृकमि’ इति सत्वम् । यशस्वन्तः सत्कीर्तिमन्तो वयं त्वत्स-
 माराधनेन त्वां यशस्कृतम् । गतम् । सुवीरासः कल्याणपुत्रा-
 दिका वयम् । ‘आज्जसेरसुक’ । ‘वीरवीर्यौ च’ इत्युत्तरपदाद्युदात्त-
 त्वम् । अदाभ्यं अनुपहंसितं बाधितुमशक्यं त्वां सपत्नदम्भनं

सुवीरांसो अदाभ्यम् । अग्रे सपत्न-
दम्भनं वर्षिष्ठे अधि नाके । सं
त्वमग्रे सूर्यस्य वर्चसागथास्समृषी-
णाः स्तुतेन सं प्रियेण धाम्ना ।

कृतम् । सुवीरांस इति सु-वीरांसः । अदाभ्यम् ।
अग्रे । सपत्नदम्भनमिति सपत्न-दम्भनम् । वर्ष-
षिष्ठे । अधीति । नाके । ¹⁶समिति । त्वम् । अग्रे ।
सूर्यस्य । वर्चसा । अगथाः । समिति । ऋषीणाम् ।
स्तुतेन । समिति । प्रियेण । धाम्ना । त्वम् ।
अग्रे । सूर्यवर्चा इति सूर्य-वर्चाः । असि । समिति ।

सपत्नानां अनिष्टानां विनाशयितारं स्वयं केन चिदप्यदाभ्यम् ।
दभिः प्रकृत्यन्तरमस्तीत्याहुः । अतो ण्यत् । वर्षिष्ठे वृद्धतमे
नाके सुखैकरूपे अस्मिन् स्थाने स्वर्गसदृशे अधि उपरि त्वामिन्धानां
वयमीदृशा भूयास्मेति । प्रियस्थिरादिना वृद्धशब्दस्य वर्षादेशः ॥

¹⁶पुनरुपतिष्ठते—सं त्वमग्र इति । इयं जगती वृद्धपदा ॥ हे
अग्रे त्वं सूर्यस्य वर्चसा दीप्त्या समगथाः सङ्गच्छसे । छान्द-
सो लुङ्, 'समो गमृच्छि' इत्यात्मनेपदम्, 'मन्त्रे घस' इति च्लेर्लुक्,
'वागमः' इति सिचः कित्त्वम् । ऋषीणां मन्त्रद्रष्टृणां मन्त्राणां
वा स्तुतेन स्तुत्या च समगथाः इत्येव । प्रियेण च धाम्ना स्थानेनाह-
वनीयेन समगथाः सम्पृक्तोसि । यस्मादेवं तस्मात् हे अग्रे त्वं
सूर्यवर्चाः सूर्येण तुल्यतेजा असि । यद्वा—सूर्यस्य वर्चस्त्वमासि ।

त्वमग्ने सूर्यवर्चा असि सं मामायुषा
वर्चसा प्रजया सृज ॥ २० ॥
सं पश्यामि प्रजा अहमिडप्रजसो

माम् । आयुषा । वर्चसा । प्रजयेति प्र-जया ।
सृज ॥ २० ॥

आहुवध्यै पोष५ रयिं मे वर्चसा
सप्त दश च ॥ ५ ॥

^१समिति । पश्यामि । प्रजा इति प्र-जाः ।

स त्वं मां त्वाम्प्रपन्नमायुषा शतायुष्टेन वर्चसा प्रजया च सत्पुत्रपौ-
त्रादिपरम्परया संसृज सङ्गमय ॥

इति पञ्चमे अग्रचुपस्थानन्नाम पञ्चमोनुवाकः ॥

^१गृहांश्च पशूंश्चोपतिष्ठते—सं पश्यामीति । तत्र प्रथमा गाय-
त्री । शेषाणि यजूंषि 'मयि वो रायश्श्रयन्ताम्' इत्यन्तानि ॥ सं
पश्यामि सम्यक् वः पश्यामि अहं प्रजाः गृहनिवासिनः
पशून्; 'यावन्त एव ग्राम्याः पशवस्तानेवाव रुन्वे'* इति च ब्राह्म-
णम् । प्रजाशब्देन पशव उच्यन्ते । इडप्रजसः इडा गौः
मनोः पुत्री वा । तस्याः प्रजा इडप्रजसः । सा वा यासां तथा
ते सं पश्यामीति । यथोक्तम्—'इडा वै मानवी †' 'साब्रवीदिडा
मनुम् †' इत्यादि । 'ड्यापोस्संज्ञाछन्दसोः' इति ह्रस्वत्वम्, 'नित्य-
मसिचप्रजामेधयोः' इत्यत्र 'नित्यग्रहणमन्यत्रापि यथा स्यात्' इत्यु-

मानवीः । सर्वा भवन्तु नो गृहे ।
 अम्भस्स्थाम्भो वो भक्षीय महस्स्थ
 महो वो भक्षीय सहस्स्थ सहो वो

अहम् । इडप्रजस इतीड-प्रजसः । मानवीः ।
 सर्वाः । भवन्तु । नः । गृहे । ^२अम्भः । स्थ । अम्भः ।
 वः । भक्षीय । महः । स्थ । महः । वः । भक्षीय ।
 सहः । स्थ । सहः । वः । भक्षीय । ऊर्जः । स्थ ।

क्त्वादसिच् समासान्तः, दासीभारादित्वात्पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
 यद्वा—इडायाः प्रजायन्त इति 'गतिकारकयोरिति पूर्वपद-
 प्रकृतिस्वरत्वं च' इत्यसुन्प्रत्ययान्ताद्धातोः अन्तलोपश्छान्दसः ।
 डिद्वा प्रत्ययः कर्तव्यः । मानवीर्मनोरपत्यभूताः । जातिविशेषस्या-
 विवक्षितत्वात् 'मनोजातौ' इति न प्रवर्तते । सर्वास्ताः सर्वा
 अपि गवादयः प्रजाः नः अस्माकं गृहे एतस्मिन् स्थाने भवन्तु
 पशुपुत्रमित्रकलत्रादिसर्वसम्पदः सदा प्रभूतास्सन्तु । 'अस्मदो
 द्वयोश्च' इति द्वितीये वाक्ये एकस्मिन्बहुवचनम् । यद्वा—पुत्रपौ-
 त्रादिसहितानामस्माकमिति वेदितव्यम् ॥

^२अम्भस्स्थेत्यादि ॥ अम्भः अदनीयमुच्यते । 'अदेर्नुम्भश्च'
 इत्यसुन् । अन्नमुच्यते । वाजसनेयिनां तु—'अन्धस्थ'* इति
 वा [इत्येव] पाठः । हे पशवः अन्धः स्थ भवथ । तद्धेतु-
 त्वात्ताच्छब्दम् । अन्नस्य हेतवस्थ । तस्माद्वा युष्माकमम्भः
 क्षीराज्यादिरूपमदनीयं भक्षीय भजेयम् । भजेराशिषि लिङ् ।

भक्षीयोर्जस्स्थोर्जं वो भक्षीय रेवती
रमध्वमस्मिन्लोकेस्मिन्गोष्ठेस्मिन्क्ष-
येस्मिन् योनविहैव स्तेतो मापं

ऊर्जम् । वः । भक्षीय । रेवतीः । रमध्वम् ।
अस्मिन् । लोके । अस्मिन् । गोष्ठ इति गो-स्थे ।
अस्मिन् । क्षये । अस्मिन् । योनौ । इह । एव ।
स्त । इतः । मा । अपेति । गात । बह्वीः । मे ।

महः पूजा ब्रह्म वा महः तद्धेतवः स्थ यागादिद्वारेण । वः
युष्माकं अदनीयं क्षीरादि भक्षीय । सहो बलं तद्धेतवः स्थ युष्मा-
कं बलकरं घृतादि भक्षीय । ऊर्जः रसः क्षीरादि तद्धेतवः स्थ
युष्माकमूर्जं बलकररसं भक्षीय । मह्यादिभ्योऽमुन् । ऊर्जयतेः
क्विप् सम्पदादिलक्षणः । हे रेवतीः रेवत्यः क्षीरादिना धनेन
तद्वत्यः । 'रयेर्मतौ बहुलम्' इति सम्प्रसारणम्, 'वाच्छन्दसि'
इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । रमध्वं प्रीयमाणा वर्तध्वम् । 'पशवो वै
रेवतीः पशून्नेवात्मन्त्रमयते'* इति ब्राह्मणम् । अस्मिन्लोके
प्रथिव्याम् । 'ऊडिदम्' इति विभक्तिरुदात्ता । अस्मिन् गोष्ठे गवां
स्थाने ब्रजे । गावस्तिष्ठन्त्यस्मिन्निति 'सुपि स्थः' इति कः, 'अम्बाम्ब'
इति मूर्धन्यः । अस्मिन् क्षये अस्मदीये । 'क्षयो निवासे' इत्या-
द्युदात्तत्वम् । अस्मिन् योनौ रमध्वामिति सर्वत्र । इहैवास्मदीये
लोकादौ स्तं भूयास्त । इतोस्मत्सकाशान्मापगात अपरक्ता मापगात
न निर्गच्छत । अपि तु बह्वीः बह्व्यः पुत्रपौत्रादिमत्यो मम भूयास्त ॥

भनु. ६.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

177

गात बृह्मीर्मे भूयास्त ॥ २१ ॥ स-
 ५ हितार्सि विश्वरूपीरा मोर्जा विशा
 गौपत्येना रायस्पोषेण सहस्रपोषं
 वः पुष्यासं मयि वो रायश्श्रयन्ताम् ।

भूयास्त ॥ २१ ॥ ^३स-५ हितेति सं-हिता । असि ।
 विश्वरूपीरिति विश्व-रूपीः । एति । मा । ऊर्जा ।
 विश । एति । गौपत्येन । एति । रायः । पोषेण ।
 सहस्रपोषमिति सहस्र-पोषम् । वः । पुष्यासम् ।

^३अग्निहोत्रीवत्समभिमुखति—संहितेति ॥ संहिता संयुक्ता मात्रा
 असि भव । मात्रा वियुक्ता मा भूः । विश्वरूपीः नानारूपवती
 मत्वर्थीय ईकारः । सा त्वं मामूर्जा क्षीरादिना रसेन आविश ।
 क्षीराद्देर्दातृत्वेन मत्सम्बन्धिनी भव । ‘सावेकाचः’ इत्यूर्जो विभक्तिरुदात्ता ।
 गौपत्येन च मामाविशेत्येव । गवां पतिः स्वामी तद्भावो गौपत्यम् ।
 पत्यन्तलक्षणो यत् । यथाहं गोपतिर्भवानि तथा मयि वर्तस्व ।
 रायो धनस्य पोषेण पुष्ट्या च मामाविश मदीयानि धनानि पोषयन्ती
 स्वजन इव मम भव । ‘ऊडिदम्’ इति रायो विभक्तिरुदात्ता ।
 ‘षष्ठ्याः पतिपुत्र’ इति सत्वम् । किं बहुना, वः युष्माकं सह-
 स्रपोषं बहुप्रकारमहं पुष्यासं पौष्कल्येनोद्भावयिषीय ब्रह्मीनां युष्मा-
 कं सम्बन्धी भूयासम् । गोपोषं पुष्णातीतिवत् सामान्यवचनोन्यत-
 रो द्रष्टव्यः । वः युष्माकं रायो धनानि क्षीरादीनि मयि श्रयन्तां अवि-
 स्छेदेन सन्ततं वर्धन्ताम् ॥

उप त्वाग्ने दिवेदिवे दोषावस्तर्धिया
वयम् । नमो भरन्त एमसि । रा-

मयि । वः । रायः । श्रयन्ताम् । ^४उपेति । त्वा ।
अग्ने । दिवेदिव इति दिवे-दिवे । दोषावस्तरिति
दोषा-वस्तः । धिया । वयम् । नमः । भरन्तः ।
एति । इमसि । ^५राजन्तम् । अध्वराणाम् ।

‘गार्हपत्यमुपतिष्ठते—उप त्वाग्ने इति तिसृभिर्गायत्रीभिः । अग्ने
त्वं न इति चतसृभिर्द्विपदाभिर्विराड्गायत्रीभिश्च । ‘जागतगायत्राभ्यां
विराड्गायत्री’* इति । ‘गायत्रीभिरुप तिष्ठते’† इत्यादि ब्राह्म-
णम् । उप त्वेति प्रथमा ॥ हे अग्ने वयं दिवेदिवे यत् दिनेदिने
धिया प्रज्ञया कर्मणा वा त्वामुपेमसि उपेम उपगच्छामः ‘इद-
न्तो मसि’ । किं कुर्वन्त इत्याह—दोषावस्तः रात्रावह्नि च सायं
प्रातश्च नमो भरन्तः नमस्कारमाभरन्तः आहरन्तः नमस्कुर्वन्तः
त्वामुपेम इति । त्वं चास्माकमुपकुर्विति शेषः । ‘ह्यग्रहोर्भः’ ।
भरतिर्वा भौवादिकः भृञ् भरणे इति । ‘सुपां सुलुक्’ इति
दिवसवाचिनो दिव्शब्दात्परस्य सप्तम्येकवचनस्य शे आदेशः ।
प्रगृह्यत्वं तु स्यात् । व्यत्ययेन वा चतुर्थी । ‘ऊडिदम्’ इति
विभक्तेरुदात्तत्वम् । ‘अनुदात्तं च’ इति द्वितीयं निहन्यते ।
दोषावस्तरिति कार्तिकौजपादिषु द्रष्टव्यः । ‘सावेकाचः’ इति
धियो विभक्तिरुदात्ता ॥

^५राजन्तमिति द्वितीया—राजन्तं दीप्यमानं अध्वराणां यज्ञानां

*‘तृतीयं द्विपाज्जागतगायत्राभ्याम्’ पि. (३-१६) इत्येव दृश्यते । †सं. १-५-८१०.

जन्तमध्वराणां गोपामृतस्य दीदिविम् ।
वर्धमानं स्वे दमे । स नः
पितेव सूनवेऽग्रे सूपायनो भव । सच-

गोपामिति गो-पाम् । ऋतस्य । दीदिविम् ।
वर्धमानम् । स्वे । दमे । सः । नः । पिता ।
इव । सूनवे । अग्रे । सूपायन इति सु-उपायनः ।

गोपां गोप्ताम् । गोपायतेः क्तिप् अतोलोपवलिलोपाप्तलोपाश्च ।
ऋतस्य यज्ञस्य सत्यस्य च गोप्ताम् । यद्वा—अध्वराणां राज-
न्तं गोपां रक्षितारं स्वयं सर्वदा दीदिविं दीप्यमानम् । अथवा—
अध्वराणां यज्ञानां राजानम् । ऋतस्य ऋतेन यज्ञेन सत्येन वा
दीदिविं प्रकाशयितारं गोपां गवां पाताम् । अस्मिन्पक्षे अवग्रह
उपपद्यते । ‘दीर्घश्चाभ्यासस्य’ इति किन्प्रत्ययः । वर्धमानं
समिद्धिर्हविर्भिश्च स्वे दमे नः गृहे अग्निहोत्रवेश्मनि । तं त्वामुपे-
मसीति ॥

स न इति ॥ हे अग्रे स त्वं नः अस्मभ्यं पितेव सूनवे तात
इव पुत्राय सूपायनः सूपचरणः सुखेनोपचरणीयः परिचरणीयो
वा भव । ‘छन्दसि गत्यर्थेभ्यः’ इति युच् । शोभनोपायनो वा ।
किञ्च—नः अस्मान् स्वस्तये अविनाशाय सचस्व सङ्गच्छस्व मा
कदाचिदपि मुचः । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति संहितायां दीर्घत्वम् ।
स्वस्त्य इति विभक्त्यन्तप्रतिरूपोव्ययः* ॥

*क-पो निपातः.

स्वा नस्स्वस्तये । अग्रे ॥ २२ ॥
 त्वं नो अन्तमः । उत त्राता शिवो
 भव वरूथ्यः । तं त्वां शोचिष्ठ दीदि-
 वः । सुम्नाय नूनमीमहे सखिभ्यः॥

भ॒व । स॒च॒स्व । नः । स्व॒स्तये । 'अ॒ग्रे ॥ २२ ॥
 त्वम् । नः । अन्त॑मः । उ॒त । त्रा॒ता । शि॒वः ।
 भ॒व । व॒रूथ्यः । 'तम् । त्वा । शो॒चिष्ठ । दी॒दिवः॥
 सु॒म्नाय । नूनम् । ई॒महे । सखि॑भ्य इति सखि—

१अग्रे त्वं न इति ॥ हे अग्रे त्वं नः अस्माकमन्तमः अन्तिक-
 तमः सन्निरुद्धतमः । 'तमे तादेश्च' इति तादिलोपः । उत
 अपिच त्राता रक्षकः भयेष्विति गम्यते । शिवः सुखकरः सर्वदा
 भव अस्माकं वरूथ्यः गृहे भवः नित्यसन्निहितः । दिगादित्वाद्यत् ।
 वरूथाय गृहाय वा हितः वरूथ्यः । उगवादिर्द्रष्टव्यः ॥

२तं त्वेति ॥ शोचिष्ठ दीपयितृतम 'तुश्छन्दसि' इतीष्टम् ।
 'तुरिष्ठेमेयस्सु' इति टिलोपः । यद्वा—शोचस्वितम । 'विन्म-
 तोर्लुक्' । हे दीदिवः दीप्यमान जिगीषन्वा । दिवेलिटः
 कसुरादेशः, 'तुजादीनाम्' इत्यभ्यासस्य दीर्घत्वम् । तं त्वां
 तादृशमन्तिकतमत्वादिगुणविशिष्टं त्वां सुम्नाय धनाय सुखाय
 वा ईमहे याचामहे । नूनमिति पादपूरणे निश्चये वा । यद्वा—
 नूनं नूतनं अभूतपूर्वं तं त्वां सखिभ्यः समानख्यनिभ्यः सुहृदयसुहृ-
 द्भ्यः । 'क्रियाग्रहणं कर्तव्यम्' इति कर्मणस्सम्प्रदानत्वात्सुम्नायेति
 चतुर्थी ॥

वसु॒र॒ग्निर्वसु॑श्रवाः । अ॒च्छा नक्षि॑ द्यु-
मत्त॑मो र॒यि दाः । ऊ॒र्जा वः
प॒श्याम्यूर्जा॑ मां प॒श्यत॑ रा॒यस्पो-
षे॑ण वः प॒श्यामि॑ रा॒यस्पोषे॑ण मा

भ्यः । ^९वसुः । अ॒ग्निः । वसु॑श्रवा इति वसु-
श्रवाः । अ॒च्छे । न॒क्षि । द्यु॒मत्त॑म इति द्यु॒मत्त-
तमः । र॒यिम् । दाः । ^{१०}ऊ॒र्जा । वः । प॒श्या-
मि । ऊ॒र्जा । मा । प॒श्यत॑ । रा॒यः । पो॒षेण॑ ।

^९वसुरिति ॥ वसुः वसुमान् । मत्वर्थीयो लुप्यते । अग्निः
अङ्गनादिगुणयुक्तः वसुश्रवाः वासयतीति वसुः तादृशं श्रवणं
यस्य तादृशः । वसुभिर्वा श्रूयत इति वसुश्रवाः । ‘गतिकारकयो-
रपि इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वञ्च ’ इत्यसुन् । स त्वमस्मानच्छ आभिमु-
ख्येन नक्षि प्राप्नुहि । ‘निपातस्य च ’ इति संहितायां दीर्घत्वम् ।
नशतिर्गतिकर्मा, ‘बहुळं छन्दसि ’ इति शपोलुक् । अस्मान्
प्राप्य चास्मभ्यं द्युमत्तमः दीप्तिमत्तमः त्वं रयिं धनं दाः देहि ।
दधातेर्लिटि पूर्ववच्छपोलुक् । ‘ह्रस्वनुङ्ग्याम्मत्तुप् ’ इति द्योर्मत्तुप
उदात्तत्वम् ॥

^{१०}पुनश्च गृहांश्च पशूंश्चोपतिष्ठते—ऊर्जा व इति । एतानि यजूंषि ॥
ऊर्जा क्षीरादिना रसेन समग्रास्तदा वः पश्यामि । यूयमपि ऊर्जा
रसेन स्नेहेन बलेन वा सहितं मां पश्यत । किञ्च—रायो धनस्य
पुत्रपश्वादिलक्षणस्य घासादिलक्षणस्य वा पोषेण वृद्ध्या वः पश्या-

पश्यतेडास्थ मधुकृतस्स्योना मा
विशतेरा मदः । सहस्रपोषं वः पु-
ष्यासम् ॥ २३ ॥ मयि वो राय-
श्श्रयन्ताम् । तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो

वः । पश्यामि । रायः । पोषेण । मा । पश्यत ।
¹¹इडाः । स्थ । मधुकृत इति मधु-कृतः । स्योनाः ।
मा । एति । विशत । इराः । मदः । सहस्रपोष-
मिति सहस्र-पोषम् । वः । पुष्यासम् ॥ २३ ॥
मयि । वः । रायः । श्रयन्ताम् । ¹²तत् । सवितुः ।

मि । यूयमपि रायो धनस्य पशुहिरण्यलक्षणस्य पोषेण मां पश्य-
त । पूर्ववत्सत्वस्वरौ ॥

¹¹इडास्थेत्यादि अनुष्टुप् ॥ इडाः अन्नं स्थ तद्धेतुत्वात्ताच्छब्दम् ।
मधुकृतः मधुसदृशस्य कृतः कर्त्र्यः उत्पादयित्र्यः । उक्तञ्च—
'एतद्वै देवानां मधु यदुतम्' इति 'एतद्वै मधु दैव्यं यदाज्यम्,
इति च । ता यूयं स्योनाः सुखभूताः मामाविशत । इराः
क्षीराद्यन्नाद्यात्मिकाः मदः मदयित्र्यः देवानां मनुष्याणां च हर्षयित्र्यः ।
मदेर्ण्यन्तात्किप् । 'बहुलं संज्ञाछन्दसोः' इति णिलुक् ॥ सहस्र-
पोषमिति* व्याख्यातम् ॥

¹²आहवनीयमुपतिष्ठते—तत्सवितुरति गायत्र्या ॥ तत्तस्य 'सु-

देवस्य धीमहि । धियो यो नः प्रचो-
 दयात् । सोमान्^{१३} स्वरणं कृणुहि
 वरेण्यम् । भर्गः । देवस्य । धीमहि । धियः । यः ।
 नः । प्रचोदयादिति प्र-चोदयात् । सोमानम् ।

पां सुलुक्' इति षष्ठ्या लुक् । तस्य सवितुः देवस्य दाना[देवना]दि-
 गुणयुक्तस्य स्वभूतं तत्प्रसादलभ्यं वा अत एव वरेण्यं वरणीयं
 सर्वैः प्रार्थनीयं भर्गः तेजः अन्नं धनं वा वयं धीमहि धारयेम
 तस्यैव प्रसादात्तस्याधारभूता भवेम । धीङ् आधारे दैवादिकः ।
 'छन्दसि लुङ्लुङिटः' इति लङि 'बहुलं छन्दस्यमाङ्' इत्य-
 ङभावः । दधातेर्वा लिङ् । सर्वत्र 'बहुलं छन्दसि' इति शपो-
 लुक् । कस्येत्याह—यो देवस्सवितास्माकं धियः कर्माणि प्रचोद-
 यात् प्रचोदयेत् प्रवर्तयेत् । यद्वा—धियः धर्मादिगोचराः बुद्धीः
 प्रचोदयात् प्रेरयेत् । लेख्याडागमः । तस्य सवितुरिति । यद्वा—
 सवितुर्देवस्य तदन्नादि धीमहि । किमित्याह—य इति । लिङ्-
 व्यत्ययः । यदस्माकं धियः प्रचोदयात् प्रेरयति । यद्वा—
 यो देवस्सविता विश्वस्य प्रसवितास्माकं धर्मादिगोचराः धियः प्रेरयति
 तस्य स्वभूतं वरेण्यं सर्वैर्भजनीयं भर्गः पापानां तापनं तेजो
 मण्डलात्मकं धीमहि मनसा धारयामः । ध्यायतेरेव वा छान्दसं
 सम्प्रसारणम् । एवं बोधप्रकाशाभ्यां समस्तस्य प्रपञ्चस्य उप-
 कुर्वाणं श्रेयोर्थिभिर्भजनीयं सूर्यात्मना स्थितं पारमेश्वरं तेज उपा-
 स्यत्वेन उपदिश्यते ॥

¹³ पुनरप्याहवनीयमुपतिष्ठते—सोमानमिति गायत्र्या ॥ सोमानं

ब्रह्मणस्पते । कक्षीवन्तं य औशि-
जम् । कदा चन स्तरीरसि नेन्द्रं

स्वरणम् । कृणुहि । ब्रह्मणः । पते । कक्षीवन्त-
मिति कक्षी-वन्तम् । यः । औशिजम् । ¹⁴कदा ।
चन । स्तरीः । असि । न । इन्द्र । सश्चसि । दा-

सोतारं सोमानामभिषोतारं मां कृणुहि । ‘अन्येभ्योपि दृश्यते’
इति मनिन् । उज्जुदित्वादन्तोदात्तत्वम् । औणादिको वा मनिन्प्र-
त्ययः । अन्य आहुः—सोमानामिति वक्तव्ये छान्दसं ह्रस्वत्वम् । सो-
मानां सप्तविधानां सम्बन्धिनं मां कुर्विति । तत्राप्यन्तोदात्तत्वं मृ-
ग्यम्, सोमशब्दस्याद्युदात्तत्वात् स्वरणं शब्दितं सोमत्वेन प्रका-
शितम् । स्वर शब्दोपतापयोः कर्मणि ल्युट् । ईदृशं च मां कुरु ।
हे ब्रह्मणः परिवृढस्यान्नस्य वा पते स्वामिन् । ‘षष्ठ्याः पतिपु-
त्र’ इति सत्वम् । ‘सुवामन्त्रिते’ इति पराङ्गवद्भावात् षष्ठ्या-
मन्त्रितसमुदायो निहन्यते । कक्षीवन्तं तादृम्यात्ताच्छब्दम् ।
कक्षीवान्नाम ऋषिः तमिव य औशिजम् । स्वार्थिकोण् वचनव्यत्ययः ।
यद्वा—कक्षीवन्तं हस्त्यादिकक्ष्यावन्तं ईश्वरं मा कुरु । ‘आस-
न्दीवदष्टीवत्’ इत्यादिना निपात्यते । य औशिज ईश्वर औशि-
जो भवति तस्मा कुरु । उशिक् कान्तः सर्वलोकप्रियः स औशिजः ।
स्वार्थिकोण् ॥

¹⁴रात्रिमुपतिष्ठते—कदा चनेति पथ्याबृहत्या ॥ ‘तृतीयश्चे-
द्भादशाक्षरः पथ्या’* इति । व्याख्याता चेयमादित्यग्रहे† इन्द्रा-

*‘पथ्या पूर्वश्चेत्तृतीयः’ (पि-३-२७) इत्येव पिङ्गलसूत्रं दृश्यते. † सं. १-४-२२¹

सश्वसि दाशुषे । उपोपेन्नु मघवन्भूय
इन्नु ते दानं देवस्य पृच्यते । परि
त्वाग्ने पुरं वयं विप्रं सहस्य धीम-
हि । धृषद्वर्णं दिवेदिवे भेत्तारं भङ्गु-

शुषे । उपोपेत्युप-उप । इत् । नु । मघवन्निति
मघ-वन् । भूयः । इत् । नु । ते । दानम् । देव-
स्य । पृच्यते । ¹⁵ परीति । त्वा । अग्ने । पुरम् ।
वयम् । विप्रम् । सहस्य । धीमहि । धृषद्वर्णमिति
धृषत्-वर्णम् । दिवेदिव इति दिवे-दिवे । भेत्ता-

त्मना रात्रिस्तूयते । कदाचिदपि स्तरीशछादयिता अभिभविता
न भवसि । अपि तु दाशुषे हवींषि दत्तवते यजमानाय सश्वसि
समागच्छसि, न कदाचिदपि तत्सकाशं मुञ्चसि उपकर्तुम् ।
तथाहि—हे मघवन् तव देवस्य देवनशीलस्य दानं भूयोभूयोपि
उपपृच्यत एव, अविच्छेदेन निर्वर्त्यत एव । यद्वा—भूयोभू-
योपि उपपृच्यतां उत्पाद्यतामिति ॥

¹⁵गार्हपत्यमुपतिष्ठते—परि त्वेत्यनुष्टुभा ॥ हे अग्ने सहस्य
सहो बलं तत्र भवः । ‘दिगादिभ्यो यत्’ । पुरं अभिमतानां
पूरयितारं विप्रं मेधाविनं धृषद्वर्णं वर्णमात्रेणैव शत्रूणां अभिभ-
वितारं भेत्तारम् । कस्य ? भङ्गुरावतः परभञ्जनशीलैर्व्यापारैः
तद्धतो रक्षःप्रभृतेः । छान्दसं संहितायां दीर्घत्वम् । ईदृशं त्वां
दिनेदिने परिधीमहि सर्वतो धारयेम । दधातेर्लिङि शपो लुक् ॥

रावतः । अग्रे गृहपते सुगृहपतिरहं
 त्वया गृहपतिना भूयासः सुगृहप-
 तिर्मया त्वं गृहपतिना भूयाश्शतः
 हिमास्तामाशिषमा शासे तन्तवे

रम् । भङ्गुरावत इति भङ्गुर-वतः । ¹⁶अग्रे । गृहपत
 इति गृह-पते । सुगृहपतिरिति सु-गृहपतिः ।
 अहम् । त्वया । गृहपतिनेति गृह-पतिना । भूया-
 सम् । सुगृहपतिरिति सु-गृहपतिः । मया । त्वम् ।
 गृहपतिनेति गृह-पतिना । भूयाः । शतम् ।
 हिमाः । ताम् । आशिषमित्यां-शिषम् । एति ।

¹⁶गार्हपत्यमेवोपतिष्ठते—अग्रे गृहपत इति यजुर्भिः ॥ हे अग्रे
 गृहपते गृहकर्मणां पालयितः त्वया गृहपतिना स[गृ]हकर्मणां
 पालनं कुर्वता सुगृहपतिः शोभनेन तद्वा भूयासम् । त्वमपि
 गृहपतिना मया सुगृहपतिर्भूयाः । कियन्तं कालमित्याह—शतं
 हिमाः शतं वर्षाणि हि मर्त्यानाम् । ‘शतं त्वा हेमन्तानिन्धिषीय’*
 इति ब्राह्मणम् । तावन्तं कालमिदमित्थं भवतु । किञ्च—तामा-
 शिषं, अनागताभिप्रेतार्थप्रार्थनमाशीः, तामाशासे प्रार्थये ।
 यद्वा—आशासनीया आयुरादिसर्वसम्पदाशीः, तामाशासे ।
 ‘आशासः क्रौ’ इतीत्वम् । कीदृशी ? ज्योतिष्मती दीप्ति-
 मती ब्रह्मवर्चसप्रधानाम् । कस्मै ? तन्तवे अजातापत्यविषयमिदं ;

ज्योतिष्मतीं तामाशिषमा शासेमु-
ष्मै ज्योतिष्मतीम् ॥ २४ ॥

अयज्ञो वा एष योसामोपप्रयन्तो
अध्वरमित्याह स्तोममेवास्मै युन-

शासे । तन्तवे । ज्योतिष्मतीम् । ताम् । आशि-
षमित्यां-शिषम् । एति । शासे । अमुष्मै ।
ज्योतिष्मतीम् ॥ २४ ॥

भूयास्तु स्वस्तयेग्रे पुष्यासं धृषद्वर्णमेकान्न
त्रिंशच्च ॥ ६ ॥

अयज्ञः । वै । एषः । यः । असामा । उपप्रयन्तु
इत्युप-प्रयन्तः । अध्वरम् । इति । आह । स्तो-

अमुष्मा इति वक्ष्यमाणस्य सन्निहितापत्यविषयत्वात् । अमुष्मा
इति सन्निहितानामपत्यानां साधारणो निर्देशः । तस्मै सहस्र-
किरणाय भास्कराय गोविन्दाय च तां ज्योतिष्मतीमाशिषमाशासे ।

‘पुत्रस्य नाम गृह्णाति’* इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

इति पञ्चमे षष्ठोऽनुवाकः.

अग्न्युपस्थानमन्त्राणां ब्राह्मणमग्न्यार्षेयम्—अयज्ञ इत्यादि ॥
‘उपप्रयन्त’† इत्यादि द्वादशर्चं स्तोमस्थानीयमस्य यज्ञस्य करोतीति ।
‘मन्त्रं वोचेम’† इत्येतच्च स्तोमाभिप्रायमित्यभिप्रायः ॥

क्त्युपेत्याह प्रजा वै पशव उपेमं
 लोकं प्रजामेव पशूनिमं लोकमुपैत्य-
 स्य प्रत्नामनु द्युतमित्याह सुवर्गो
 वै लोकः प्रत्नस्सुवर्गमेव लोकः

मम् । एव । अस्मै । युनक्ति । उपेति । इति ।
 आह । प्रजेति प्र-जा । वै । पशवः । उपेति ।
 इमम् । लोकम् । प्रजामिति प्र-जाम् । एव ।
 पशून् । इमम् । लोकम् । उपेति । एति ।
^३अस्य । प्रत्नाम् । अन्विति । द्युतम् । इति ।
 आह । सुवर्ग इति सुवः-गः । वै । लोकः । प्रत्नः ।
 सुवर्गमिति सुवः-गम् । एव । लोकम् । समारो-

^२उपेत्याहेत्यादि ॥ प्रजाश्च पशवश्चेमं लोकमुपेत्य वर्तन्ते । तस्मादे-
 तल्लोकात्मकाध्वरोपायनकथनं प्रजानां पशूनामस्य च लोकस्योपनय-
 नाय भवतीति ॥

^३अस्य प्रत्नामिति ॥ प्रत्नतया स्वर्गस्थानीयं दीप्तिदोहनं स्वर्ग-
 समारोहणाय भवतीति ॥

^४अग्निरिति ॥ अग्नेर्मूर्धत्वाभिधानं यजमानस्य प्राधान्यार्थमिति ।
 अथो अपि च देवल्लोकादागत्य मनुष्यलोके प्रतिष्ठितो
 भवति ॥

समारोहत्यग्निर्मूर्धा दिवः ककुदित्या-
ह मूर्धानम् ॥२५॥ एवैनं समा-
नानां करोत्यथो देवल्लोकादेव मनु-
ष्यलोके प्रति तिष्ठत्ययमिह प्रथ-
मो धायि धातृभिरित्याह मुख्यमे-
वैनं करोत्युभा वामिन्द्राग्नी आहु-
वध्या इत्याहौजो बलमेवाव रुन्धे-

हतीति सं-आरोहति । अग्निः । मूर्धा । दिवः ।
ककुत् । इति । आह । मूर्धानम् ॥ २५ ॥ एव ।
एनम् । समानानाम् । करोति । अथो इति । देव-
लोकादिति देव-लोकात् । एव । मनुष्यलोक
इति मनुष्य-लोके । प्रतीति । तिष्ठति । ^५अयम् ।
इह । प्रथमः । धायि । धातृभिरिति धातृ-भिः ।
इति । आह । मुख्यम् । एव । एनम् । करोति ।
^६उभा । वाम् । इन्द्राग्नी इतीन्द्र-अग्नी । आहुवध्या ।
इति । आह । ओजः । बलम् । एव । अवेति ।

^५पार्थिवस्याग्नेः पश्चादभिधानात् मुखमिति प्रथमतववचनादग्नेः
मुख*मिव मुख*म् ॥

^६ओजोबलात्मकत्वादिन्द्राग्नेयोः ॥

*क-मुख्य.

यं ते योनिर् ऋत्विय इत्याह पशवो
 वै रयिः पशूनेवाव रुन्धे षड्विंशति
 तिष्ठते षड्वै ॥ २६ ॥ ऋतव ऋतुष्वेव
 प्रति तिष्ठति षड्विंशतिरभिः तिष्ठ-
 ते द्वादश सं पद्यन्ते द्वादश मासा-
 स्संवत्सरस्संवत्सर एव प्रति तिष्ठ-

रुन्धे । अयम् । ते । योनिः । ऋत्वियः । इति ।
 आह । ^१पशवः । वै । रयिः । पशून् । एव ।
 अवेति । रुन्धे । ^२षड्विंशति षट्-भिः । उपेति ।
 तिष्ठते । षट् । वै ॥ २६ ॥ ऋतवः । ऋतुषु ।
 एव । प्रतीति । तिष्ठति । षड्विंशति षट्-भिः ।
 उत्तराभिरित्युत्तराभिः । उपेति । तिष्ठते । द्वा-
 दश । समिति । पद्यन्ते । द्वादश । मासाः । सं-
 वत्सर इति सं-वत्सरः । संवत्सर इति सं-

^१पशवो वै रयिरिति ॥ 'वर्धया रयिम्' इति दर्शनात्* ॥

^२षड्विंशति ॥ आहवनीयमेव सर्वत्र । विशिष्टसङ्ख्यानव्यो
 विशिष्टफलावाप्तिहेतुरिति भावः । षड्विंशतिरभिः । ननु द्वाद-
 शभिरुपतिष्ठत इत्येव वाच्यं स्यात् । मैवम् , षट्विंशतिबन्धनफलावाप्तये
 षड्विंशतिरुपस्थीयते । द्वादशेति तन्निबन्धनफलावाप्तिश्च भवति ॥

ति यथा वै पुरुषोऽश्वो गौर्जीर्यत्येव-
मग्निराहितो जीर्यति संवत्सरस्य
परस्तादाग्निपावमानीभिरुप तिष्ठते
पुनर्नवमेवैनमजरं करोत्यथो पुनः-

वत्सरे । एव । प्रतीति । तिष्ठति । ^९यथा । वै ।
पुरुषः । अश्वः । गौः । जीर्यति । एवम् । अग्निः ।
आहित इत्या-हितः । जीर्यति । संवत्सरस्येति
सं-वत्सरस्य । परस्तात् । अग्निपावमानीभिरि-
त्याग्नि-पावमानीभिः । उपेति । तिष्ठते । ^{१०}पुनर्न-
वमिति पुनः-नवम् । एव । एनम् । अजरम् ।

यथेत्यादि ॥ यथा पुरुषादयः आसादिताहारा जीर्यन्ते ।
एवमग्निराहितो जीर्यति । संवत्सरस्येत्यादि । 'अग्न आयूंषि पवसे '*
इत्येताभिः षड्विः संवत्सरेसंवत्सरे उपतिष्ठते । 'देवताद्वन्द्वे च '
इत्युभयपदवृद्धिः, उदात्तनिवृत्तिस्वरेण ङीप उदात्तत्वम् ॥

^{१०}पुनर्नवमित्यादि ॥ आयुरादिलाभात् । अथो अपिच पुनः-
त्येवाग्निं जरया नाभिभूयते, पवमानस्यायं महिमेति । उपतिष्ठते
योग एवास्येष उपतिष्ठत इति । यत् एषोऽग्निः योगसंश्लेषसम्प-
द्यते । यत्रायुरादीनि स्वयमेव सम्पद्यन्त इति उपतिष्ठत इति

त्येवोप तिष्ठते योग एवास्यैष उप
 तिष्ठते ॥ २७ ॥ दम एवास्यैष उप
 तिष्ठते याञ्जैवास्यैषोप तिष्ठते यथा
 पापीयाञ्छेयस आहत्य नमस्यति

करोति । अथो इति । पुनाति । एव । उपेति ।
 तिष्ठते । योगः । एव । अस्य । एषः । उपेति ।
 तिष्ठते ॥ २७ ॥ दमः । एव । अस्य । एषः ।
 उपेति । तिष्ठते । याञ्जा । एव । अस्य । एषा ।
 उपेति । तिष्ठते । यथा । पापीयान् । श्रेयसे ।
 आहत्येत्या-हत्य । नमस्यति । तादृक् । एव ।

यत् इदमग्रेरुपस्थानं इदं दम एवास्यैष क्रियते । दमो निबन्ध-
 [द्ध]स्तुतिकरपदैर्विधेयीकरणम् । यथास्मै अभीष्टमकृत्वा स्थातुमपि
 न शक्नोति तथैनं दमयति 'अग्निश्शुचिर्व्रततमश्शुचिर्विप्रश्शुचिः
 कविः' * इत्यादि । उपतिष्ठत इति । उपस्थानव्याजेन स्वाभि-
 मतानग्निं याचते 'आयूंषि पवस्व, ऊर्जमिषं चासुव, दुम्भुनां
 दूरे बाधस्व' इति । उपतिष्ठत इति । परस्पराश्रयः प्रकर्षः ।
 यथा स्वल्पैश्वर्यो जनः प्रभूतैश्वर्याय फलादिकमुपहृत्य नमस्यति
 तादृगिदमुपस्थानम् ; आराध्यैश्वर्यव्यापनार्थत्वात् । ततस्सुप्रसन्नः
 स्वामी फलेनाभिमेतेन पुरुषं आराधयितारं योजयतीति । 'न-
 मोवरिवश्चित्रडः क्यच्' ॥

तादृगेव तदायुर्दा अग्नेस्यायुर्मे दे-
 हीत्याहायुर्दा ह्येष वर्चोदा अग्नेसि
 वर्चो मे देहीत्याह वर्चोदा ह्येष
 तनूपा अग्नेसि तनुवं मे प्राहीत्याह
 ॥ २८ ॥ तनूपा ह्येषोग्ने यन्मे तनुवां
 ऊनं तन्म आ पृणेत्याह यन्मे प्र-
 जायै पशूनामूनं तन्म आ पूरयेति

तत् । ¹¹आयुर्दा इत्यायुः-दाः । अग्ने । असि ।
 आयुः । मे । देहि । इति । आह । आयुर्दा इत्या-
 युः-दाः । हि । एषः । वर्चोदा इति वर्चः-दाः ।
 अग्ने । असि । वर्चः । मे । देहि । इति । आह ।
 वर्चोदा इति वर्चः-दाः । हि । एषः । तनूपा इति
 तनू-पाः । अग्ने । असि । तनुवंम् । मे । प्राहि ।
 इति । आह ॥ २८ ॥ तनूपा इति तनू-पाः ।
 हि । एषः । अग्ने । यत् । मे । तनुवाः । ऊनम् ।
 तत् । मे । एति । पृण । इति । आह । ¹²यत् ।
 मे । प्रजाया इति प्र-जायै । पशूनाम् । ऊनम् ।

¹¹आयुर्दा इत्यादि ॥ गतम्* ॥

¹²यन्मे प्रजाया इत्यादि ॥ तनुवत्प्रधानत्वात् प्रजाश्च पशव-

वावैतदाह चित्रावसो स्वस्ति ते
 पारमशीयेत्याह रात्रिर्वै चित्रावसु-
 रव्युष्ट्यै वा एतस्यै पुरा ब्राह्मणा
 अभैषुर्व्युष्टिमेवाव रुन्धे इन्धानास्त्वा
 शतम् ॥ २९ ॥ हिमा इत्याह

तत् । मे । एति । पूरय । इति । वाव । एतत् ।
 आह । चित्रावसो इति चित्र-वसो । स्वस्ति ।
 ते । पारम् । अशीय । इति । आह । ¹³ रात्रिः ।
 वै । चित्रावसुरिति चित्र-वसुः । अव्युष्ट्या इत्य-
 वि-उष्ट्यै । वै । एतस्यै । पुरा । ब्राह्मणाः ।
 अभैषुः । व्युष्टिमिति वि-उष्टिम् । एव । अवेति ।
 रुन्धे । इन्धानाः । त्वा । शतम् ॥ २९ ॥ हिमाः ।

श्च तनुशब्देनोच्यन्त इति दर्शयति । आ पूरयेति । घणति-
 रापूरणकर्मेत्याचष्टे ॥

¹³रात्रिर्वा इति ॥ चित्रा नानारूपा वसवो वस्तारो यस्या-
 मिति चित्रा अप्येकरूपा वसन्त्यस्यां इत्य[इति वा]र्थः । अव्यु-
 ष्ट्यै वा इत्यादि । रात्रेरवसानं व्युष्टिः एतस्या रात्रिरव्युष्ट्यै अ-
 भैषुः । यद्वा—अव्युष्ट्यै व्याप्तिरहिताया रात्रेरभैषुः अव्युष्ट्या-
 शङ्क्या अभैषुरिति यावत् । छान्दसोन्तोदात्तत्वाभावः । तस्मात्
 स्वस्ति ते पारमशीयेति प्रार्थनया व्युष्टिमवरुन्धे । ‘तादौ

शतायुः पुरुषश्शतेन्द्रिय आयुष्ये-
वेन्द्रिये प्रति तिष्ठत्येषा वै सूमीं
कर्णकावत्येतया ह स्म वै देवा
असुराणां शततर्हान् स्तृहन्ति

इति । आह । ¹⁴शतायुरिति शत-आयुः । पुरुषः ।
शतेन्द्रिय इति शत-इन्द्रियः । आयुषि । एव ।
इन्द्रिये । प्रतीति । तिष्ठति । एषा । वै । सूमीं ।
कर्णकावतीति कर्णक-वती । एतया । ह । स्म ।
वै । देवाः । असुराणाम् । शततर्हानिति शत-
तर्हान् । तृहन्ति । यत् । एतया । समिधमिति

च' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम्, 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इत्यु-
कारः स्वर्यते ॥

¹⁴शतायुरिति ॥ शतवर्षशतवीर्यः पुरुषः । हिमशब्देन संवत्स-
राभिधानं व्याख्यातम्* । आयुषि इन्द्रिये च प्रतिष्ठितो भवति
अनया समिधमाधाय । एषा वा इत्यादि । ज्वलन्ती लोह-
मयी स्थूणा सूमीं । गौरादित्वान्नीष । कर्णकावती अन्तस्सु-
षिरवती अन्तर्बहिश्च ज्वलन्तीत्यर्थः । सांहितिकं दीर्घत्वम् । तत्स-
दृशा ऋगित्यर्थः । एतयेत्यादि । असुराणां मध्ये शततर्हान्
अनेकप्रहारेण शतस्य हन्तृन् तृहन्ति घ्नन्ति स्म एतयर्चा । तृह
हिंसायाम्, रौधादिकः, 'लट् स्मे' इति लट् । तस्मादेतय-

यदेतया समिधमादधाति वज्रमेवैत-
च्छतृग्नीं यजमानो भ्रातृव्याय प्रह-
रति स्तृत्या अछम्बङ्कारं सं त्वमग्ने
सूर्यस्य वर्चसागथा इत्याहैतत्त्वम-
सीदमहं भूयासमिति वावैतदाह

सं-इधम् । आदधातीत्या-दधाति । वज्रम् । एव ।
एतत् । शतृग्नीमिति शत-ग्नीम् । यजमानः ।
भ्रातृव्याय । प्रेति । हरति । स्तृत्यै । अछम्बङ्कार-
मित्यछम्बट्-कारम् । समिति । त्वम् । अग्ने ।
सूर्यस्य । वर्चसा । अगथाः । इति । आह । ¹⁵ एतत् ।
त्वम् । असि । इदम् । अहम् । भूयासम् । इति ।
वाव । एतत् । आह । ¹⁶ त्वम् । अग्ने । सूर्यवर्चा

र्चा समिधमादधानो वज्रं शतघ्नचाख्यं इन्द्रायुधसदृशीं शतघ्नीं
पूर्वोक्तां सूर्मिमेव भ्रातृव्याय प्रहिणोति । तच्च स्तृत्यै विना-
शाय भ्रातृव्याणां भवति । अछम्बङ्कारं अनर्तित्वाय चात्मनः ॥

¹⁵ एतदित्यादि ॥ एतादृशस्त्वमसि एतादृशोहं भूयासमिति एत-
न्मन्त्रप्रतिपाद्यमित्यर्थः । इदं चास्त्विति लोपविषयत्वात् 'चादि-
लोपे विभाषा' इत्यसीत्याख्यातं न निहन्यते ॥

¹⁶ त्वमग्न इत्यादि ॥ यथा त्वं सूर्यतुल्यतेजाः एवं मामपि

त्वमग्ने सूर्यवर्चा असीत्याह्वाशिष-
मेवैतामा शास्ते ॥ ३० ॥

सं पश्यामि प्रजा अहमित्याह या-
वन्त एव ग्राम्याः पशवस्तानेवाव

इति सूर्य-वर्चाः । अस्ति । इति । आह । आशि-
षमित्या-शिषम् । एव । एताम् । एति ।
शास्ते ॥ ३० ॥

मूर्धान्* षड्वा एष उप तिष्ठते पाहीत्याह
शतमह* षोडश च ॥ ७ ॥

समिति । पश्यामि । प्रजा इति प्र-जाः ।
अहम् । इति । आह । यावन्तः । एव । ग्राम्याः ।

तादृशेन तेजसा आयुषा प्रजया च संसृजेत्येवमाशिषमनेनाशास्ते ॥

इति पञ्चमे सप्तमोनुवाकः.

¹अथ ग्रहपञ्चादुपस्थानमन्त्राणां ब्राह्मणम्—सं पश्यामीत्यादि ॥
ग्रहाणां पशूनां चोपस्थानमन्त्रः । ग्राम्याः पशवो गोश्वाजावि-
पुरुषगर्दभोष्ट्रास्तप्त ॥

रुन्धेम्भस्स्थाम्भो वो भक्षीयेत्याहा-
 म्भो ह्येता महस्स्थ महो वो भक्षी-
 येत्याह महो ह्येतास्सहस्स्थ सहो
 वो भक्षीयेत्याह सहो ह्येता ऊर्ज-
 स्स्थोर्जो वो भक्षीयेति ॥ ३१ ॥
 आहोर्जो ह्येता रेवतीरमध्वमित्याह

पशवः । तान् । एव । अवेति । रुन्धे । अम्भः ।
 स्थ । अम्भः । वः । भक्षीय । इति । आह । ^२अ-
 म्भः । हि । एताः । महः । स्थ । महः । वः ।
 भक्षीय । इति । आह । ^३महः । हि । एताः ।
 सहः । स्थ । सहः । वः । भक्षीय । इति । आह ।
 सहः । हि । एताः । ऊर्जः । स्थ । ऊर्जम् । वः ।
 भक्षीय । इति ॥ ३१ ॥ आह । ^४ऊर्जः । हि । एताः ।
 रेवतीः । रमध्वम् । इति । आह । ^५पशवः । वै ।

^२अम्भो हेता इति ॥ अदनीयं क्षीराद्यन्नमम्भः । 'अदेर्नुम्भश्च'
 इत्यसुन् । तत्साधनत्वात्ताच्छब्दं गवाम् । एवं सर्वत्र द्रष्टव्यम् ॥

^३महः पूजा ब्रह्म वा, यागादिद्वारेण तत्साधनत्वात् ॥

^४सहो बलं, घृतादीनां बलहेतुत्वात् ॥

^५ऊर्जः क्षीरादिरसः ॥

^६पशवो वै रेवतीः रेवत्यः, क्षीरादिसाधनेन तद्वत्त्वात् । 'रयेर्म-

प॒शवो वै रे॒वतीः प॒शूने॒वात्म॑न्नमयत
इ॒हैव स्ते॒तो मा॑प गा॒तेत्या॑ह ध्रु॒वा
ए॒वैना॑ अन॒पगाः कुरु॑त इष्ट॒कचि॑द्वा
अ॒न्यो॒ग्निः प॒शुचि॑दन्यस्स॒ऽहि॒तासि॑

रे॒वतीः । प॒शून् । ए॒व । आ॒त्मन् । र॒म॒य॒ते । इ॒ह ।
ए॒व । स्तु॒ । इ॒तः । मा॒ । अ॒पे॒ति॑ । गा॒त् । इ॒ति॑ ।
आ॒ह । ^७ध्रु॒वाः । ए॒व । ए॒नाः । अन॑पगा इत्यन॒-
प-गाः । कुरु॑ते । ^८इष्ट॒कचि॑दिती॒ष्टक-चि॑त् । वै ।
अ॒न्यः । अ॒ग्निः । प॒शुचि॑दिति॒ पशु-चि॑त् । अ॒न्यः ।
स॒ऽहि॒तेति॑ सं-हि॒ता । अ॒सि॒ । वि॒श्वरू॒पीरि॑ति
विश्व-रू॒पीः । इति॑ । व॒त्सम् । अ॒भीति॑ । मृ॒शति॑ ।

तौ बह्वल्म्' इति सम्प्रसारणम्, 'वाच्छन्दसि' इति पूर्वसवर्ण-
दीर्घत्वम् । रेवतीशब्दः पशूनां संज्ञात्वेनाजहत्स्वलङ्ग एव पशुषु
वर्तते ॥

^७ध्रुवा नित्याः अनपगाः अनपाक्ताः ॥

^८इष्टकचिदित्यादि ॥ इष्टकाभिश्चीयत एकोऽग्निः । 'इष्टके-
षीकामालानाम्' इति ह्रस्वत्वम्* । पशुभिरेकोऽग्निश्चीयते । तत्र

*'इष्टकेषीकामालानां चिततूलमारिषु' इति सूत्रे अदन्तचितशब्दस्यैव पाठात्
कथमत्र तेन ह्रस्वत्वमिति चिन्त्यमिदम्,

विश्वरूपीरिति वत्समभि मृशत्युपै-
 वै न धत्ते पशुचितमेनं कुरुते प्र
 ॥ ३२ ॥ वा एषोऽस्माल्लोकाच्च्य-
 वते य आहवनीयमुपतिष्ठते गार्हप-
 त्यमुपं तिष्ठतेऽस्मिन्नेव लोके प्रति
 तिष्ठत्यथो गार्हपत्यायैव नि हुते

उपेति । एव । एनम् । धत्ते । पशुचितमिति पशु-
 चितम् । एनम् । कुरुते । १ प्रेति ॥ ३२ ॥ वै । एषः ।
 अस्मात् । लोकात् । च्यवते । यः । आहवनीय-
 मित्या-हवनीयम् । उपतिष्ठत इत्युप-तिष्ठते ।
 गार्हपत्यमिति गार्ह-पत्यम् । उपेति । तिष्ठते ।
 अस्मिन् । एव । लोके । प्रतीति । तिष्ठति । अथो
 इति । गार्हपत्यायेति गार्ह-पत्याय । एव । नीति ।

‘संहिता’* इति मन्त्रेणाग्निहोत्रीवत्सस्याभिमर्शनेन उपधानस्थानीयेन
 एवं वत्समुपधत्ते । पशुचितमेनमग्निं कुर्वाणो भवति ॥

१ वा एष इत्यादि ॥ ‘सुवर्गो लोक आहवनीयः’† इत्य-
 न्यत्र दर्शनात् । गार्हपत्यमिति । ‘गृहपतिना संयुक्ते ऋः’ ।
 अथो अपि च उपस्थानेन गार्हपत्याय निहुते प्रद्वीभवति ।
 यद्वा—आहवनीयं छादयति । त्वमेवोपस्थेय इति ॥

गायत्रीभिरुप तिष्ठते तेजो वै गाय-
त्री तेज एवात्मन्धत्तेथो यदेतं तृच-
मन्वाह सन्तत्यै गार्हपत्यं वा
अनु द्विपादो वीराः प्र जायन्ते य
एवं विद्वान्द्विपदाभिर्गार्हपत्यमुप-

ह्रुते । ¹⁰ गायत्रीभिः । उपेति । तिष्ठते । तेजः । वै ।
गायत्री । तेजः । एव । आत्मन् । धत्ते । अथो
इति । यत् । एतम् । तृचम् । अन्वाहेत्यनु-आह ।
सन्तत्या इति सं-तत्यै । ¹¹ गार्हपत्यमिति गार्ह-
पत्यम् । वै । अन्विति । द्विपाद इति द्वि-पादः ।
वीराः । प्रेति । जायन्ते । यः । एवम् । विद्वान् ।

¹⁰ गायत्रीभिरिति ॥ 'उप त्वाग्ने दिवेदिवे '* इत्येताभिस्तिसृभिः ।
तेजो वा इति । पूर्ववत्ताच्छब्दम् । अथो अपि च एतस्य तृच-
स्यानुवचनं सन्तत्यै भवति । 'पितेव सूनवे '* इति च
मन्त्रपदम् । 'तादौ च' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । तिस्र
ऋचस्समाहृताः । 'ऋक्पूरुषूः' इति समासान्तः, 'ऋचि त्रे-
रुत्तरपदादिलोपश्च' इति सम्प्रसारणम् ॥

¹¹ गार्हपत्यं वा इत्यादि ॥ लक्षणेऽनोः कर्मप्रवचनीयत्वम् ।
द्विपाद इति । 'सङ्ख्या सुपूर्वस्य' इति लोपस्समासान्तः ।
द्विपदाभिरिति । 'अग्ने त्वं नः'† इति तिसृभिर्द्विपदाभिर्विराड्गायत्री-

तिष्ठते ॥ ३३ ॥ आस्य वीरो जायते
ऊर्जा वः पश्याम्यूर्जा मा पश्यते-
त्याहाशिषमेवैतामा शास्ते तत्स-
वितुर्वरेण्यमित्याह प्रसूत्यै सोमान-

द्विपदाभिरिति द्वि-पदाभिः । गार्हपत्यमिति गार्ह-
पत्यम् । उपतिष्ठत इत्युप-तिष्ठते ॥ ३३ ॥ एति ।
अस्य । वीरः । जायते । ¹² ऊर्जा । वः । पश्यामि ।
ऊर्जा । मा । पश्यत । इति । आह । आशिष-
मित्या-शिषम् । एव । एताम् । एति । शास्ते ।
¹³ तत् । सवितुः । वरेण्यम् । इति । आह । प्रसू-
त्या इति प्र-सूत्यै । ¹⁴ सोमानम् । स्वरणम् ।

भिरिति । पूर्ववत्समासान्तः, 'टावृचि' इति टापि, 'पादः
पत्' इति पद्मावः, 'द्वित्रिभ्यां पादन्' इत्युभयत्राप्युत्तरप-
दान्तोदात्तत्वम् ॥

¹² ऊर्जा व इत्यादि ॥ अयमपि ग्रहपशूपस्थानमन्त्रः ।
पुण्यासं श्रयन्तामित्येतामाशिषमाशास्ते ॥

¹³ तत्सवितुरिति आहवनीयोपस्थानम् ॥ प्रसूत्यै अनुज्ञानाय
भवति । पूर्ववद्भतिस्वरः ॥

¹⁴ सोमानमित्याहवनीयोपस्थानमेव ॥ सोमपीथमेव सोमपानमेव

ॐ स्वरंणमित्याह सोमपीथमेवाव
रुन्धे कृणुहि ब्रह्मणस्पत इत्याह
ब्रह्मवर्चसमेवाव रुन्धे कदा चन
स्तरीरसीत्याह न स्तरीः रात्रिं व-
सति ॥ ३४ ॥ य एवं विद्वानग्निमु-
पतिष्ठते परि त्वाग्ने पुरं वयमि-

इति । आह । सोमपीथमिति सोम-पीथम् । एव ।
अवेति । रुन्धे । कृणुहि । ब्रह्मणः । पते । इति ।
आह । ¹⁵ब्रह्मवर्चसमिति ब्रह्म-वर्चसम् । एव ।
अवेति । रुन्धे । ¹⁶कदा । चन । स्तरीः । असि ।
इति । आह । न । स्तरीम् । रात्रिम् । वसति
॥ ३४ ॥ यः । एवम् । विद्वान् । अग्निम् । उपति-
ष्ठत इत्युप-तिष्ठते । ¹⁷परीति । त्वा । अग्ने ।

अनेनावरुन्धे । पिबतेरौणादिकस्थकप्रत्ययः ॥

¹⁵ब्रह्मवर्चसमिति ॥ ‘ब्रह्महस्तिभ्यां वर्चसः’ इत्यच् ॥

¹⁶कदा चेनेति रात्र्युपस्थानम् ॥ य एवमस्य मन्त्रस्यार्थं विद्वान-
ग्रचात्मिकां रात्रिमुपतिष्ठते स स्तरीं छादयित्रीं विनाशयित्रीं रात्रिं
न वसति, अपि तु सुखयित्रीमेवाधिवसति सुखहेतुरेव भवतीति
यावत् । ‘अवितृस्तृतन्त्रिभ्य ईः’ इतीप्रत्ययः ॥

¹⁷परि त्वेति गार्हपत्योपस्थानम् ॥ इममेव मन्त्रं परिध्यात्मकं

त्याह परिधिमेवैतं परि दधात्यस्क-
 न्दायाग्ने गृहपत इत्याह यथायजु-
 रेवैतच्छ्रुतं हिमा इत्याह शतं त्वा
 हेमन्तानिन्धिषीयेति वावैतदाह
 पुत्रस्य नामं गृह्णात्यन्नादमेवैनं क-

पुरम् । वयम् । इति । आह । परिधिमिति परि-
 धिम् । एव । एतम् । परीति । दधाति । अस्क-
 न्दाय । ¹⁸अग्ने । गृहपत इति गृह-पते । इति ।
 आह । यथायजुरिति यथा-यजुः । एव । एतत् ।
 शतम् । हिमाः । इति । आह । ¹⁹शतम् । त्वा । हेम-
 न्तान् । इन्धिषीय । इति । वाव । एतत् । आह ।
²⁰पुत्रस्य । नामं । गृह्णाति । अन्नादमित्यन्न-अदम् ।
 एव । एनम् । करोति । ताम् । आशिषमित्या-

परितस्सर्वतो दधाति । तच्चास्कन्दायाग्नेर्भवति ॥

¹⁸अग्ने गृहपत इति गार्हपत्योपस्थानमेव ॥ अत्र सुगृहपतित्वा-
 दिफलं यथा यजुर्वदति तथा भवत्येव ॥

¹⁹शतं त्वेति ॥ हिमशब्देन संवत्सराभिधानमुक्तम्* । इन्धिषी-
 येति । इदमेव सुगृहपतित्वमिति ॥

²⁰पुत्रस्येति ॥ अमुष्मा इत्यत्र यथा नारायणाय केशवायेति ।

रोति तामाशिषमा शासे तन्तवे
 ज्योतिष्मतीमिति ब्रूयाद्यस्य पु-
 त्रोऽजातस्स्यात्तेजस्व्येवास्य ब्रह्मव-
 र्चसी पुत्रो जायते तामाशिषमा
 शासेमुष्मै ज्योतिष्मतीमिति ब्रूया-
 द्यस्य पुत्रो जातस्स्यात्तेज एवास्मि-
 न्ब्रह्मवर्चसं दधाति ॥ ३५ ॥

शिषम् । एति । शासे । तन्तवे । ज्योतिष्मतीम् ।
 इति । ब्रूयात् । ²¹यस्य । पुत्रः । अजातः । स्यात् ।
 तेजस्वी । एव । अस्य । ब्रह्मवर्चसीति ब्रह्म-
 वर्चसी । पुत्रः । जायते । ताम् । आशिषमित्या-
 शिषम् । एति । शासे । अमुष्मै । ज्योतिष्मतीम् ।
 इति । ब्रूयात् । यस्य । पुत्रः । जातः । स्यात् ।
 तेजः । एव । अस्मिन् । ब्रह्मवर्चसमिति ब्रह्म-
 वर्चसम् । दधाति ॥ ३५ ॥

ऊर्जं वो भक्षीयेति प्र गार्हपत्यमुपतिष्ठते
 वसति ज्योतिष्मतीमेकान्न त्रिंशच्च ॥८॥

अन्नादमिति । इदमेव ज्योतिष्मत्वम् ॥

²¹यस्य पुत्र इति ॥ यस्याजातः पुत्रः तस्य तन्तव इति
 ब्रूयात् असन्निहितत्वात् । अमुष्मा इति जातं निर्देष्टुं शक्यत

अग्निहोत्रं जुहोति यदेव किं च य-
जमानस्य स्वं तस्यैव तद्वेतस्सिञ्चति

¹अग्निहोत्रमित्यग्नि-होत्रम् । जुहोति । यत् ।
एव । किम् । च । यजमानस्य । स्वम् । तस्य ।

इति तन्तव इत्युच्यते । अमुष्मा इति जातपुत्रस्य, अदशशब्दस्य
सन्निहितविषयत्वात् ॥

इति पञ्चमे अष्टमोनुवाकः.

¹अथाग्निहोत्रब्राह्मणमग्रचार्षेयम् । तत्र ‘अग्निहोत्रं जुहोति’
इति विधिः । अस्त्ययमाग्निहोत्रशब्दः कर्मणो नाम—हूयते-
स्मिन्निति होत्रम् । ‘हुयामाश्रुवासि’ इत्यादिना छक्प्रत्ययः, षष्ठी-
समासान्तोदात्तत्वम् । यथा—‘असंस्थितो वा एष यज्ञः ।
यदग्निहोत्रम्*’ इति । अग्नेर्हविषो नाम—हूयते इति होत्रमिति,
यथा ‘अहरहर्यजमानस्स्वयमाग्निहोत्रं जुहुयात्’[†] इति । ब्राह्मणं
च भवति ‘तुभ्यमेवेदं हूयाते’[‡] इत्यादि । अस्ति गोर्नाम—
यथा ‘अग्नेर्हुतादजनीति । तदग्निहोत्रस्य’[§] इत्यादि । अग्ने-
र्होमः अग्निहोत्रं, तदर्थं गौरभेदेनोच्यते, ‘गौर्वा अग्निहोत्रम्’[§]
इति, ‘अग्निहोत्री वत्सम्’ इत्यादि । गौरादिलक्षणो ङीष् द्रष्टव्यः ।
तत्र हविर्वाचिन इह ग्रहणम् । अयमर्थः—विशिष्टकालमन्त्रप्र-

*ब्रा. २-१-४.

[†]आप. श्रौ. ६-१५-१४.

[‡]ब्रा. २-१-२.

[§]ब्रा. २-१-६.

प्रजनने प्रजननं ५ हि वा अग्निरथौ-
षधीरन्तंगता दहति तास्ततो भूय-

एव । तत् । रेतः । सिञ्चति । प्रजननं इति प्र-
जनने । प्रजननमिति प्र-जननम् । हि । वै ।
अग्निः । अर्थ । ओषधीः । अन्तंगता इत्यन्त-

योज्यमग्निहेत्राख्यं हविर्जुहुयादिति । यदेव किञ्च यत्किञ्चिदपि
पयो वा दधि वा यवागूं वा जुहोति द्रव्यं तत्तस्यैव यज-
मानस्य स्वमविनष्टमेव तिष्ठति, तं च न मुञ्चति । ननु दग्ध-
मविनष्टं तिष्ठतीत्यसमीचीनम् । तत्राह—रेत इत्यादि । सट्शप्र-
धानो निर्देशः । यथा प्रजनने योनौ रेतस्सिक्तमविनष्टं तिष्ठति
तत्सट्शमिदमिति जानीयादित्यर्थः । प्रजायन्ते प्रजा अस्मिन्निति
प्रजननम् । ‘करणाधिकरणयोश्च’ इत्यधिकरणे ल्युट् । अथाग्नेः
प्रजननत्वं समर्थयते—प्रजननं हीति । ताद्वर्म्यात्ताच्छब्दम् ।
प्रजननसट्शोयमग्निरिति । नन्वग्निरात्म सर्वं दहति, तत्कीदृश-
मस्य प्रजननसामर्थ्यमिति पर्यनुयोगावसरे प्रजननसामर्थ्यं दर्शयि-
तुमाह—अथौषधीरन्तंगता दहतीति । अथेति प्रस्तावे । अन्तं
समीपं गता अन्तंगताः । ‘द्वितीयाश्रित’ इति समासः, द्विती-
यापूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अयमग्निरेव समीपे निपतिता ओषधी-
र्दहति, ता यदृच्छानिपतिताः अमन्त्रहुता अपि ततः पूर्वं दग्ध*
स्वरूपेभ्यो भूयसीः भूयस्यः बहुतराः प्रजायन्ते । यदैवमिदं
पश्यामः, तदा किं पुनर्मन्त्रहुता इति । ‘वा छन्दसि’ इति

सीः प्र जायन्ते यत्सायं जुहोति
 रेतं एव तस्मिंश्चति प्रैव प्रातस्तनेन
 जनयति तद्रेतस्सिक्तं न त्वष्ट्राविकृतं
 प्र जायते यावच्छो वै रेतसस्सिक्तस्य
 ॥ ३६ ॥ त्वष्टा रूपाणि विकरोति

गताः । दहति । ताः । ततः । भूयसीः । प्रेति ।
 जायन्ते । ^२यत् । सायम् । जुहोति । रेतः । एव ।
 तत् । सिञ्चति । प्रेति । एव । प्रातस्तनेनेति प्रातः—
 तनेन । जनयति । ^३तत् । रेतः । सिक्तम् । न ।
 त्वष्टा । अविकृतमित्यवि-कृतम् । प्रेति । जायते ।
 यावच्छ इति यावत्-शः । वै । रेतसः । सिक्त-

पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । तस्मादुपपन्नमग्नेः प्रजननत्वम् । अतस्तत्र हु[हुतं]
 तस्यैव स्वं भूयिष्ठं च प्रथते इति । उक्तञ्च—‘यावदेका देव-
 ता’* इत्यादि । तस्मादग्निहोत्रं जुहोतीति† ॥

^२अथ सायम्प्रातश्च होमं विधातुमाह—यत्सायमित्यादि ॥ गतम् ॥

^३अग्नेरुपस्थानं विधातुमाह—तद्रेत इत्यादि ॥ तदुक्तम्—‘रेत-
 स्सिञ्चति प्रजनेन’ ‡ इति । तद्रेतस्सिक्तमपि यदि त्वष्टा न
 विक्रियते नैव प्रजायते, त्वष्टा वै रूपाणि विकरोतीति । तद्विकुर्व-

तावच्छो वै तत्प्र जायत एष वै
 दैव्यस्त्वष्टा यो यजते बह्वीभिरुप
 तिष्ठते रेतस एव सिक्तस्य बहुशो
 रूपाणि वि करोति स प्रैव जायते
 श्वश्वो भूयान्भवति य एवं वि-
 द्वानग्निमुपतिष्ठतेहर्देवानामासीद्रा-
 त्रिसुराणां तेसुरा यद्देवानां वित्तं

स्य ॥३६॥ त्वष्टा । रूपाणि । विकरोतीति वि-
 करोति । तावच्छ इति तावत्-शः । वै । तत् ।
 प्रेति । जायते । एषः । वै । दैव्यः । त्वष्टा । यः ।
 यजते । बह्वीभिः । उपेति । तिष्ठते । रेतसः । एव ।
 सिक्तस्य । बहुश इति बहु-शः । रूपाणि । वीति ।
 करोति । सः । प्रेति । एव । जायते । श्वश्व इति
 श्वः-श्वः । भूयान् । भवति । यः । एवम् । वि-
 द्वान् । अग्निम् । उपतिष्ठत इत्युप-तिष्ठते । अहः ।
 देवानाम् । आसीत् । रात्रिः । असुराणाम् । ते ।
 असुराः । यत् । देवानाम् । वित्तम् । वेद्यम् ।

स्त्वष्टा यावन्ति रूपाणि विकरोति तावद्रूपं तत्प्रजायते । 'सङ्ख्येय-
 कवचनाच्च' इति शस् । एष वा इत्यादि । देवेषु भवो

वेद्यमासीत्तेन सह ॥ ३७ ॥ रात्रिं
 प्राविशन्ते देवा हीना अमन्यन्त
 तेष्यन्नाग्नेयी रात्रिराग्नेयाः पशवं
 इममेवाग्निं स्तवाम स नस्तुतः
 पशून् पुनर्दास्यतीति तेऽग्निमस्तुव-
 न्त्स एभ्यस्तुतो रात्रिया अध्वह-

आसीत् । तेन । सह ॥ ३७ ॥ रात्रिम् । प्रेति ।
 अविशन् । ते । देवाः । हीनाः । अमन्यन्त । ते ।
 अपश्यन् । आग्नेयी । रात्रिः । आग्नेयाः । पशवः ।
 इमम् । एव । अग्निम् । स्तवाम । सः । नः ।
 स्तुतः । पशून् । पुनः । दास्यति । इति । ते ।
 अग्निम् । अस्तुवन् । सः । एभ्यः । स्तुतः । रा-
 त्रियाः । अधीति । अहः । अभीति । पशून् ।

दैव्यः सामन्त इत्यर्थः । 'देवाद्यजौ' । बद्धीभिरुपतिष्ठत इति
 विधिः । उत्तराहुत्यनन्तरं 'उपप्रयन्तः' * इत्येतत्प्रभृतिभिः ऋग्भिः बद्धीभि-
 रुपतिष्ठते । 'नित्यं छन्दसि' इति ङीप् । 'उपान्मन्त्रकरणे'
 इत्यात्मनेपदम् । रेतस एवेत्यादि । बहुशः बहूनि । 'बह्व-
 ल्पार्थात्' इति शम् । भूयानिति । अद्यतनापेक्षया† श्वस्तनः

राभि पशून्निरार्जते देवाः पशून्
 वित्त्वा कामा अकुर्वत् य एवं विद्वान-
 ग्रिमुपतिष्ठते पशुमान्भवति॥३८॥
 आदित्यो वा अस्माद्धोकादमुं लो-
 कमैत्सोमुं लोकं गत्वा पुनरिमं
 लोकमभ्यध्यायत्स इमं लोकमाग-

निरिति । आर्जत् । ते । देवाः । पशून् । वित्त्वा ।
 कामान् । अकुर्वत् । यः । एवम् । विद्वान् । अ-
 ग्रिम् । उपतिष्ठत् इत्युप-तिष्ठते । पशुमानिति
 पशु-मान् । भवति ॥ ३८ ॥ आदित्यः । वै ।
 अस्मात् । लोकात् । अमुम् । लोकम् । ऐत् ।
 सः । अमुम् । लोकम् । गत्वा । पुनः । इमम् ।

प्रकृष्यते । पुनरपुत्रपस्थानगुणान्विधातुमाह—अहरित्यादि । वित्तं
 लब्धं वेद्यं लब्धुं योग्यं धनं पशुलक्षणं यदासीत्तत्सर्वमादाय तेन
 सह रात्रिं प्राविशन्, तत्र देवा अपहृतपशवो हीनास्मः इत्य-
 मन्यन्त । तेष्यन्नित्यादि । अधिरनर्थकः । अहराभि अहर्लक्षी-
 कृत्य रात्र्याः पशून्निरार्जत् निरगमयत् । ऋजु गत्यादिषु, भौवा-
 दिकः । ‘अभिरभागे’ इत्यभेर्लक्षणे कर्मप्रवचनीयत्वम् । ते देवा
 इत्यादि । गतम् । आदित्यो वा इत्यादि । अस्मान्मनुष्यलोकादमुं
 लोकमैत् अगच्छत् । गतमन्यत् । *अभि वा इत्यादि । अभ्यारो

त्यं मृत्योरविभेन्मृत्युसंयुत इव ह्ययं
 लोकस्सोमन्यतेममेवाग्निं स्तवा-
 नि स मां स्तुतस्सुवर्गं लोकं गम-
 यिष्यतीति सोऽग्निमस्तौत्स एनं
 स्तुतस्सुवर्गं लोकमगमयद्यः॥३९॥
 एवं विद्वानग्निमुपतिष्ठते सुवर्गमेव

लोकम् । अभीति । अध्यायत् । सः । इमम् ।
 लोकम् । आगत्येत्या-गत्य । मृत्योः । अविभेत् ।
 मृत्युसंयुत इति मृत्यु-संयुतः । इव । हि । अयम् ।
 लोकः । सः । अमन्यत् । इमम् । एव । अग्निम् ।
 स्तवानि । सः । मा । स्तुतः । सुवर्गमिति सुवः-
 गम् । लोकम् । गमयिष्यति । इति । सः । अ-
 ग्निम् । अस्तौत् । सः । एनम् । स्तुतः । सुवर्ग-
 मिति सुवः-गम् । लोकम् । अगमयत् । यः
 ॥३९॥ एवम् । विद्वान् । अग्निम् । उपतिष्ठत्

हणमभिमुखेन रोहणमुच्छ्रिताधिष्ठानम् । यथा खलु श्रेयान् श्रेयसाभि-
 मुखमारूढो भवितुं कामयते एवमयमुपस्थाता करोति । तथापि
 नक्तमुपतिष्ठते प्रयोजनान्तरार्थमिति भावः । नैव प्रातरुपस्थानं कर्त-
 व्यं, तादृशस्य प्रयोजनस्याभावात् । किम्पुनस्तत्प्रयोजनमित्याह—

लोकमेति सर्वमायुरेत्यभि वा ए-
षोऽग्नी आ रोहति य एनावुपति-
ष्ठते यथा खलु वै श्रेयान्भ्यारूढः
कामयते तथा करोति नक्तमुप ति-
ष्ठते न प्रातस्स हि नक्तं व्रतानि
सृज्यन्ते सह श्रेयाश्च पापीयाश्च

इत्युप-तिष्ठते । सुवर्गमिति सुवः-गम् । एव ।
लोकम् । एति । सर्वम् । आयुः । एति । अभी-
ति । वै । एषः । अग्नी इति । एति । रोहति ।
यः । एनौ । उपतिष्ठत इत्युप-तिष्ठते । यथा ।
खलु । वै । श्रेयान् । अभ्यारूढ इत्यभि-आरूढः ।
कामयते • तथा । करोति । नक्तम् । उपेति । ति-
ष्ठते । न । प्रातः । समिति । हि । नक्तम् । व्रता-
नि । सृज्यन्ते । सह । श्रेयान् । च । पापीयान् ।

सं हीत्यादि । हिशब्दे यस्मादित्यर्थे वर्तते । यस्मान्नक्तं व्रतानि
कर्माणि शुभाशुभलक्षणानि संसृज्यन्ते अविभक्तानि भवन्ति, श्रेयसां
पापीयसां च विशेषप्रतिपत्तिर्नास्ति, तस्मादेतद्दोषपरिहारार्थमुपस्था-
तव्यं; उपस्थानेन तमस्स्वरूपां रात्रिं ज्योतिषा सन्तरति । अथ
पूर्वपक्षावतारं संशयपूर्वं प्रस्तौति । उपस्थेय इति । 'विचार्यमा-
णानाम्' इत्युभयत्रोदात्तप्लुतः । उपस्थेया इत्यत्र पूर्वं परत्वात्

श्वासाते ज्योतिर्वा अग्निस्तमो रा-
त्रिर्यत् ॥ ४० ॥ नक्तमुपतिष्ठते
ज्योतिषैव तमस्तस्युपस्थेयोऽग्नीः-
नोपस्थेयाः इत्याहुर्मनुष्यायेनै
योहरहराहत्याथैनं याचति स इन्नै
तमुपाच्छत्यथ को देवानहरहर्याचि-

च । आसाते इति । ज्योतिः । वै । अग्निः ।
तमः । रात्रिः । यत् ॥ ४० ॥ नक्तम् । उपतिष्ठत
इत्युप-तिष्ठते । ज्योतिषा । एव । तमः । त्रति ।
उपस्थेय इत्युप-स्थेयः । अग्नीः ३ । न । उपस्थेयाः ३
इत्युप-स्थेयाः ३ । इति । आहुः । मनुष्याय ।
इत् । नु । वै । यः । अहरहरित्यहः-अहः । आह-
त्येत्या-हृत्य । अथ । एनम् । याचति । सः । इत् ।
नु । वै । तम् । उपेति । ऋच्छति । अथ । कः ।
देवान् । अहरहरित्यहः-अहः । याचिष्यति । इति ।

पुतोदात्तत्वं, ततस्तस्यासिद्धत्वात्कदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम्, 'यतोऽना-
वः' इत्याद्युदात्तत्वम्, तेन द्वयोरुदात्तयोश्श्रवणं भवति ।
मनुष्यायेत्यादि । इदित्यवधारणे, नु इति वितर्के, वै इति
प्रसिद्धौ । मनुष्यायाहरहः फलादिकमाहृत्यैवाथैनं यो याचति
सोपि तमुपाच्छति उपरुध्य पीडयत्येव । एवं खल्वेतत् ।

प्यतीति तस्मान्नोपस्थेयोथो खल्वा-
 हुराशिषे वै कं यजमानो यजत
 इत्येषा खलु वै ॥४१॥ आहिताग्ने-
 राशीर्यदग्निमुपतिष्ठते तस्मादुपस्थे-
 यः प्रजापतिः पशूनंसृजत ते सृष्टा
 अहोरात्रे प्राविशन्ताञ्छन्दोभिरन्व-

तस्मात् । न । उपस्थेय इत्युप-स्थेयः । अथो
 इति । खलु । आहुः । आशिष इत्यां-शिषे । वै ।
 कम् । यजमानः । यजते । इति । एषा । खलु ।
 वै ॥ ४१ ॥ आहिताग्नेरित्याहित-अग्नेः । आ-
 शीरित्यां-शीः । यत् । अग्निम् । उपतिष्ठत
 इत्युप-तिष्ठते । तस्मात् । उपस्थेय इत्युप-स्थेयः ।
 प्रजापतिरिति प्रजा-पतिः । पशून् । असृजत ।
 ते । सृष्टाः । अहोरात्रे इत्यहः-रात्रे । प्रेति ।
 अविशन् । तान् । छन्दोभिरिति छन्दः-भिः ।

‘उपसर्गादिति धातौ’ इति वृद्धिः । ‘तुनुपूर्व*उदात्तयोर्वकारः’[†]
 इति वचनात् । यदा मनुष्यविषयेष्वेवं भवति अथेदानीं को दे-
 वान् महानुभावान् अहरहर्याचिष्यति, तस्मात्कदाचिदप्यग्निर्नो-
 पस्थेय इति । अथ समाधत्ते—अथो खल्वाहुरिति । एवं प्राप्ते

विन्दुद्यच्छन्दोभिरुपतिष्ठते स्वमेव
तदन्विच्छति न तत्र जाम्यस्ती-
त्याहुर्योहरहरुपतिष्ठत इति यो वा
अग्निं प्रत्यङ्मुपतिष्ठते प्रत्येनमोषति
यः पराङ् विष्वङ् प्रजया पशुभिरिति

अन्विति । अविन्दुत् । यत् । छन्दोभिरिति
छन्दः-भिः । उपतिष्ठत इत्युप-तिष्ठते । स्वम् ।
एव । तत् । अन्विति । इच्छति । न । तत्र ।
जामि । अस्ति । इति । आहुः । यः । अहरहरि-
त्यहः-अहः । उपतिष्ठत इत्युप-तिष्ठते । इति ।
यः । वै । अग्निम् । प्रत्यङ् । उपतिष्ठत इत्युप-
तिष्ठते । प्रतीति । एनम् । ओषति । यः । परा-
ङ् । विष्वङ् । प्रजयेति प्र-जया । पशुभिरिति

आहुर्वेदार्थविदः—कः प्रजापतिः, अत्र सर्वदेवात्मत्वसामान्ये-
नाग्निरुच्यते ; पादपूरणो वा । अग्रच्युपस्थानमेव यजमानस्याशीः,
नातः परमाशंसनीयमस्ति ; तस्मादग्निरुपस्थेयः, कस्सामान्यान्या-
चेत इति । तस्मात्सायम्प्रातश्चोपस्थेय इति । प्रजापतिः पशूनि-
त्यादि । पश्ववगमनमेव यजमानोन्विच्छति । जामि आलस्यम् ।
गतमन्यत् । यो वा इत्यादि । प्रत्यङ्मातिमुख्येन ओषति

कवातिर्यङ्गिषोपं तिष्ठेत् नैनं प्रत्यो-
षन्ति न विष्वङ्प्रजया पशुभिरे-
ति ॥ ४२ ॥

पशु-भिः । एति । कवातिर्यङ्गिति कवा-तिर्यङ् ।
इव । उपेति । तिष्ठेत् । न । एनम् । प्रत्योषतीति
प्रति-ओषति । न । विष्वङ् । प्रजयेति प्र-जया ।
पशुभिरिति पशु-भिः । एति ॥ ४२ ॥

सिक्तस्य सह भवति यो यत्खलु
वै पशुभिस्त्रयोदश च ॥ ९ ॥

दहति । यः पराङ्मुख उपतिष्ठते इत्येव । विष्वङ् नानागम-
नः प्रजया पशुभिश्च विष्वङ्गिति विगच्छति नष्टो भवति ।
तस्मात्कवातिर्यङ् ईषत्तिरश्चीन इव भूत्वा उपतिष्ठेतीति । छान्दसः
कुशब्दस्य कवादेशः ॥

इति पञ्चमे नवमोनुवाकः.

मम नाम प्रथमं जातवेदः पिता
माता च दधतुर्यदग्रे । तत्त्वं बिभृहि

‘मम । नाम । प्रथमम् । जातवेद् इति जात-
वेदः । पिता । माता । च । दधतुः । यत् । अग्रे ।
तत् । त्वम् । बिभृहि । पुनः । एति । मत् । ऐतो-

¹अग्निभ्यः प्रवत्स्यन्नाहवनीयमुपतिष्ठते—मम नामेति त्रिष्टुभा ॥
हे अग्रे जातवेदः जातानां वेदितः, यद्वा—जातधनादिक । मम
यत्प्रथममाद्यं गुह्यं ; ‘तस्माद्विनामा ब्राह्मणोर्धुकः’* इति द्विना-
मत्वाद्विशेष्यते । किम्पुनस्तदित्याह—पिता माता चाग्रे जन्म-
काले यद्दधतुः नाम मम चक्रतुः । सत्यपि यद्दृत्ते व्यत्ययेन
निहन्यते । यद्वा—मम प्रथमं नाम माता च पिता च दधतुः
तस्मादेवं नाम विशिष्टम् । ततः किम्पुनस्तदित्याह—यदग्रे यज्जन्मकाले
एव ममाभूत् । प्रथमस्य नाम्नो द्वौ गुणौ, मातापितृकर्तृकत्वं अग्रे
कृतत्वं च । ततो विशिष्टं मदीयं नाम त्वं बिभृहि । कुत
इत्यत आह—मत् मम । ‘सुपां सुलुक्’ इति षष्ठ्या लुक् ।
कुतः ? आ पुनरेतोः आपुनरागमनात् । ‘भावलक्षणे स्थेण्’
इति तोसुन्प्रत्ययः, कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वं बाधित्वा ‘तादौ च’
इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा—आभिमुख्ये आङ्गीकर्तव्यः ।
कर्तरि तोसुन् । मदिति पञ्चम्येव । आ गन्तोः मत्, यावदहमा-
गन्तास्मि तावदित्यर्थः । तव च नामाहं बिभराणि । तावन्तं कालं
नामभरणं चावश्यकार्यप्रतिलम्भार्थम् । एतदुक्तं भवति—मयि प्रोषित
उपसन्निहितस्त्वमहं भूत्वा मया कर्तव्यं सर्वं कुरु, यथात्र न किञ्चि-

पुनरा मदैतोस्तवाहं नाम विभरा-
प्यग्रे । मम नाम तव च जातवे-
दो वाससी इव विवसानौ ये चरा-

रित्या—एतोः । तव । अहम् । नाम । विभराणि ।
अग्रे । मम । नाम । तव । च । जातवेद इति
जात—वेदः । वाससी इति । इव । विवसानाविति
वि—वसानौ । ये इति । चरावः । आयुषे । त्वम् ।

त्परिहास्यते । अहमप्यन्यत्र त्वं भूत्वा त्वया कर्तव्यं करिष्यामि,
यथा बहिर्न किञ्चित्परिहास्यते । एवमाभ्यां परस्परस्योपकुर्वद्वाचां
वर्तितव्यमिति ॥

^२आगत्य प्रवासात्पुनस्तमुपतिष्ठते—मम नाम तव चेति ।
अयञ्च जगतीप्रकारो विवृद्धपादः । ‘आयुषे त्वं जीवसे वयम्’
इति तृतीयः पादः ॥ हे जातवेदः मम च तव च सम्बन्धिनी
ये नामनी विवसानौ विपरिवृत्य वसानौ मम नाम त्वं तव च
नामाहमिति, अतोऽन्योन्यस्य विपरिवृत्ते इव धारयन्तौ चरावः
त्वं चाहं च वर्तावहे । ते नामनी पुनरिदानीं यथायथं यथा-
स्वं विपरिदधावहै पुनर्विवर्तावहै । तव नाम त्वमेव परिधत्स्व मम
च नामाहमेव परिदधे । ‘यथास्वे यथायथम्’ इति निपात्यते ।
किमर्थमित्याह—आयुषे अन्नाय हविलक्षणाया त्वमात्मीयं नाम गृ-
हाण । जीवसे दीर्घायुर्जीवितुम् वयमप्यात्मीयं नाम गृह्णीमः ।
‘अस्मदो द्वयोश्च’ इत्येकस्मिन् बहुवचनम् । वचनव्यत्ययो वा ।

वः । आयुषे त्वं जीवसे वयं यथा-
 यथं वि परि दधावहै पुनस्ते । न-
 मोऽग्नयेऽप्रतिविद्धाय नमोनाधृष्टाय
 नमस्सम्राजे । अषाढः ॥ ४३ ॥
 अग्निर्वृहदया विश्वजित्सहन्त्यश्चे-

जीवसे । वयम् । यथायथमिति यथा-यथम् ।
 वि । परीति । दधावहै । पुनः । ते इति । ^३नमः ।
 अग्नये । अप्रतिविद्धायेत्यप्रति-विद्धाय । नमः ।
 अनाधृष्टायेत्यना-धृष्टाय । नमः । सम्राज इति
 सं-राजे । अषाढः ॥ ४३ ॥ अग्निः । बृहदया
 इति बृहत्-वयाः । विश्वजिदिति विश्व-जित् ।

‘तुमर्थे सेसेन्’ इत्यसेप्रत्ययः, आद्युदात्तत्वप्रसङ्गादसुन्नन्तो नेप्यते ॥

^३गार्हपत्यमुपतिष्ठते—नमोग्नय इति त्रिष्टुभा ॥ नमोग्नये पूजेयं क्रियते ।
 अप्रतिविद्धाय केन चिदप्यताडिताय । नमोनाधृष्टाय केन चिदप्यपरि-
 भूताय । नमस्सम्राजे सर्वदा सङ्गतदीप्तये । ‘मो राजि समः कौ’ इति
 मकारः । इदानीं स एवाग्निस्तूयते—अयं खल्वग्निः अषाढः केन चिदपि
 सोढुमशक्यः । ‘साद्वै साद्वै’ इति निपात्यते, ‘सहेस्सादस्सः’
 इति षत्वम् । बृहदयाः अपरिमितान्नः, विश्वजित्सर्वस्य जेता,
 सहन्त्यः अभिभवनशीलश्शत्रूणाम् । सहैरौणादिके झचि स्वार्थि-
 को यत्, अद्वचचोपि व्यत्ययेन ‘यतोऽनावः’ इत्याद्युदात्तत्वम् ।

ष्ठो गन्धर्वः । त्वत्पितारो अग्रे देवा-
स्त्वामाहुतयस्त्वद्विवाचनाः । सं मा-

सहन्त्यः । श्रेष्ठः । गन्धर्वः । ^४त्वत्पितार इति
त्वत्-पितारः । अग्रे । देवाः । त्वामाहुतय इति
त्वां-आहुतयः । त्वद्विवाचना इति त्वत्-विवाच-
नाः । समितिं । माम् । आयुषा । समितिं ।

श्रेष्ठः प्रशस्यतमः, गन्धर्वः गवां स्तुतिशब्दानां धारयिता स्वी-
कर्ता । स्वीकृत्य वा तदर्थस्य कर्ता । षष्ठोदरादिः । योमि-
रित्थम्भूतस्तस्मै नमः इति ॥

^४अन्वाहार्यपचनमुपतिष्ठते—त्वत्पितार इति ॥ अयं कश्चिद्वाय
त्रीप्रकारः । ‘सम्मामायुषा’ इति तृतीयः । हे अग्रे त्वत्पि-
तारस्त्वत्पितृकाः त्वं पिता पाता वा येषां तादृशा देवताः ।
छान्दसं दीर्घत्वम्, ‘ऋतश्छन्दसि’ इति कबभावः । त्वामा-
हुतयः त्वां प्रति गन्तारः, त्वय्याहुतयो येषान्ते त्वामाहुतयः ।
छान्दसो द्वितीयाया अलुक् । त्वय्याहुतयः देवाहुतय इत्यर्थः ।
त्वद्विवाचनाः त्वं विवाचनाः विवाचयिता विशेषेण ख्यापयिता
येषां ते तादृशाः, त्वन्मुखत्वाद्देवानाम् । वच्चेर्ण्यन्तान्नद्यादिलक्षणो
ल्युः । स तादृशस्त्वमायुषान्नेन जीवितेन वा सुहिते सुष्ठु नि-
हिते सुहितार्थं मां सन्धाः सन्धेहि संयोजय । गौपत्येन गवां
स्वामित्वेन च मां सन्धेहि । पत्यन्तलक्षणो यत् । दधातेर्लेटि
शपो लुक् । छान्दसे वा लिङि ‘गातिस्था’ इति सिचो

मायुषा सं गौपत्येन सुहिते मा धाः ।
 अयमग्निश्श्रेष्ठतमोयं भगवत्तमोयं
 सहस्रसातमः । अस्मा अस्तु सुवी-
 र्यम् । मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यं वि-

गौपत्येन । सुहित इति सु-हिते । मा । धाः ।
^५अयम् । अग्निः । श्रेष्ठतम् इति श्रेष्ठ-तम् ।
 अयम् । भगवत्तम् इति भगवत्-तम् । अयम् ।
 सहस्रसातम् इति सहस्र-सातमः । अस्मै ।
 अस्तु । सुवीर्यमिति सु-वीर्यम् । ^६मनः । ज्योतिः ।

लुक् । यद्वा—सुहिते सम्यक् स्थापय । सुहित इति प्रादिसमासे
 अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥

^५आहवनीयमुपतिष्ठते—अयमित्यनुष्ठुभा ॥ अयमग्निराहवनीय-
 श्रेष्ठतमः अतिशयेन प्रशस्यतमः प्रशस्तानामपि प्रशस्ततमः ।
 प्रकर्षवतामप्यतिशयविवक्षया द्वितीय आतिशायनिको भवत्येव,
 यथा 'श्रेष्ठतमाय कर्मणे' इति* । अयं भगवत्तमः अतिशयेन
 धनवान् । तथाऽयं सहस्रसातमः सहस्रस्य बहूनो धनस्य ये
 सनितारस्सम्भक्तारो दातारो वा तानतिशेते । 'जनसन' इति
 विट्, 'विट्वनोरनुनासिकस्स्यात्' इत्यात्वम् । ईदृशोयमग्निरस्मै
 यजमानाय मह्यं सुवीर्यमस्तु शोभनवीर्यं धनमस्तु । ईदृशधन-
 हेतुर्ममास्त्विति यावत् । 'वीरवीर्यौ च' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ।
 एवं सहस्रपदोपात्तं धनं सुवीर्यशब्देन विशेष्यते ॥

^६विच्छिन्ननिमित्तो होमः—मनो ज्योतिरिति । त्रिष्टुबियं,

च्छिन्नं यज्ञं* समिमं दधातु । या
इष्टा उषसो निमृचंश्च तास्सं दधा-
मि हविषा घृतेन । पर्यस्वतीरोष-

जुषताम् । आज्यम् । विच्छिन्नमिति वि-च्छिन्नम् ।
यज्ञम् । समिति । इमम् । दधातु । याः । इष्टाः ।
उषसः । निमृच इति नि-मृचः । च । ताः ।
सामिति । दधामि । हविषा । घृतेन । पर्यस्वतीः ।

विराट्वा ॥ पूर्वार्धर्चो व्याख्यातः* । सर्वस्य मनो द्योतमानोयम-
ग्निरिदमाज्यं जुषतां, जुषमाणश्चेमं विच्छिन्नं यज्ञं सन्दधात्विति ।
या इष्टाः 'तास्सन्दधामि' इति वचनात् मयि प्रोषिते प्रमत्ते वा
या उषसः अन्यैर्यजमानैरिष्टाः, मयानिष्टा इत्यर्थसिद्धम् । यद्वा—
इष्टा यागार्हा मयानिष्टास्संघातुं या इष्टाः । इच्छतेर्निष्ठा ।
इषेर्वा गतिकर्मणः, इष्टाः गताः विना यागेनातिवाहिताः ।
उषसः अहरारम्भाः† प्रातश्च सायं चेति यावत् । मृचु मृचु
स्तेयकरणे, सम्पदादिलक्षणः क्तिप् । तास्सन्दधामि अनेन
घृतेनैव हविषा चरुणा सङ्गताः करोमि अनेन हविषा यागव-
तीः करोमि । अथापरम्—या इष्टाः पूर्वं मया यागवत्यः
कृताः या उषसः उदया दिवसा इत्यर्थः । याश्च निमृचः
लुप्तयागा उषसस्ता उभयीरुषसः अनेन हविषा सन्दधामि संयो-
जयामि, यागवतीरेव सर्वाः करोमि, इष्टानिष्टविभागरहिताः करो-
मीत्यर्थः ॥

*अतः परमिष्टियाजमानकाण्डं प्राजापत्यम् । तत्राप आचा-

धयः ॥ ४४ ॥ पयस्वद्वीरुधां पयः ।

अपां पयसो यत्पयस्तेन मामिन्द्र

सꣳ सृज । अग्रे व्रतपते व्रतं चरि-

ओषधयः ॥ ४४ ॥ पयस्वत् । वीरुधाम् । पयः ।

अपाम् । पयसः । यत् । पयः । तेन । माम् ।

इन्द्र । समिति । सृज् । ४ अग्रे । व्रतपत इति व्रत-

मति—पयस्वतीरित्यनुष्टुभा ॥ पयस्वतीः पयस्वत्यः क्षीरवत्य-
स्सारवत्यो वा । पानरसेन तद्वत्य ओषधय ओषध्यः फलपा-
कान्ताः । ‘वा छन्दसि’ पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । वीरुधां तु पयः
पयस्वत् ओषधीनां पयोपि पयस्वत् सारवत् पेयत्वगुणवत् ।
विविधं रोहन्तीति वीरुधः लतादयः । पृषोदरादिः । अपां
वा सम्बन्धि यत्पयः ईदृशं पयसोपि पयः, यत्किञ्चित्पय ओष-
धीनां वीरुधां वा तस्यापि पयस्ततोपि सारवत् । तेन मां
संसृज योजय हे इन्द्र । एतदुक्तं भवति—ओषधयो न केवलं
पयस्वत्यः वीरुधान्तु पयोपि पयस्वत्, अपान्तु ततोपि पयस्व-
त्य इति ॥

४ व्रतमुपैति—अग्रे व्रतपत इति यजुषा ॥ हे अग्रे व्रतानां
ब्रह्मचर्यादीनां पते पालयितः । ‘नामन्त्रिते समानाधिकरणे
सामान्यवचनम्’ इति पूर्वस्याविद्यमानवत्त्वनिषेधाद्वितीयं निहन्यते ।
व्रतं यथोक्तं चरिष्यामि तद्व्रतमहं शकेयं चरितुं समर्थो भूया-

अनु. १०.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

225

प्यामि तच्छेकेयं तन्मे राध्यताम् ।
 अग्निं होतारमिह तं हुवे देवान्
 यज्ञियानिह यान् हवामहे । आ
 यन्तु देवास्सुमनस्यमाना वियन्तु
 पते । व्रतम् । चरिष्यामि । तत् । शकेयम् ।
 तत् । मे । राध्यताम् । अग्निम् । होतारम् ।
 इह । तम् । हुवे । देवान् । यज्ञियान् । इह ।
 यान् । हवामहे । एति । यन्तु । देवाः । सुमन-
 स्यमाना इति सु-मनस्यमानाः । वियन्तु ।

सम् । लिङ्चाशिष्यङ् । तद्धृतं त्वत्प्रसादाच्चरितं मे मम राध्य-
 तां सिद्धयतु । राध हिंसासिद्धयोः, दैवादिकः ॥

हविर्निरूप्यमाणमभिमन्त्रयते—अग्निं होतारमिति । अत्र वृत्ति-
 द्वययोगात्संशये सङ्ख्यया त्रिष्टुबित्येके । ‘आद्यात्सन्देहे । देवता-
 दिभ्यश्च’* इति जगतीत्यन्ये ॥ इहास्मिन् कर्मणि होतारं देवा-
 नामाह्वतारमग्निं हुवे आह्वयामि । शपो लुक् । देवान्यज्ञियान्यज्ञा-
 हान् हवामहे आह्वयामः, ये आह्वतव्यास्तानप्याह्वयामि ।
 ‘बहुलं छन्दसि’ इति ह्यतेस्सम्प्रसारणम् । ‘यज्ञर्त्विभ्याम्’
 इति यज्ञशब्दाद्धः । यद्वा—यान्हवामहे ये होतव्याः तानाह्व-
 यामि । जुहोतेर्व्यत्ययेन शप्, आत्मनेपदं च । ते च
 हुतास्सुमनस्यमानाः सुमनसस्सन्त आह्वानापराधं सोढ्वा तुष्यन्तु,

*पि. — ३-६१, ६२. सूत्रे पश्य

देवा हविषो मे अस्य । कस्त्वा
युनक्ति स त्वा युनक्तु यानि घर्मे
कपालान्युपचिन्वन्ति ॥ ४५ ॥ वेध-
सः । पूष्णस्तान्यपि व्रत इन्द्रवायू

देवाः । हविषः । मे । अस्य । ¹⁰कः । त्वा ।
युनक्ति । सः । त्वा । युनक्तु । ¹¹यानि । घर्मे ।
कपालानि । उपचिन्वन्तीत्युप-चिन्वन्ति ॥ ४५ ॥
वेधसः । पूष्णः । तानि । अपीति । व्रते । इन्द्र-

आयन्त्वागच्छन्तु । भृशादित्वलक्षणः क्यङ् । आगत्य च देवा
हविषोस्य वियन्तु भक्षयन्तु । वी गत्यादिषु, 'क्रियाग्रहणं
कर्तव्यम्' इति सम्प्रदानत्वात् 'चतुर्थ्यर्थे बहुलं छन्दसि'
इति षष्ठी ॥

¹⁰यज्ञं यज्ञयोगेन युनक्ति—कस्त्वेति यजुषा ॥ कः प्रजा-
पतिरेव हि त्वां युनक्ति योक्तुमर्हति, तस्मात्स त्वां युनक्तु हे
यज्ञ युक्तात्मानं त्वां करोतु ॥

¹¹कपालानि विमुञ्चति—यानि घर्म इत्यनुष्ठुभा ॥ इयं चाध्व-
र्यवे व्याख्याता 'धृष्टिरासि'* इत्यत्र । यानि कपालानि घर्मे
अग्नौ वेधसोऽध्वर्यवः उपचिन्वन्ति उपदधति तानि पूष्णः पुष्टि-

वि मुञ्चताम् । अभिन्नो घर्मो जी-
रदानुर्यत् आत्तस्तदगन्पुनः । इध्मो

वायू इतीन्द्र-वायू । वीतिं । मुञ्चताम् । ¹²अभि-
न्नः । घर्मः । जीरदानुरिति जीर-दानुः । यतः ।
आत्तः । तत् । अगन् । पुनः । ¹³इध्मः । वेदिः ।

कारणस्याग्रेर्ब्रूते कर्मणि अपीते समाप्ते । इदानीमिन्द्रवायू
विमुञ्चताम् ; न ह्यन्यस्तानि विमोक्तुं शक्नोतीति ॥

¹²भिन्नं कपालमुत्कर उदस्यति—अभिन्न इति । पङ्क्तिरियं
चतुष्पदा ॥ अभिन्नोऽविगुणोस्तु घर्मो यज्ञः, सत्यपि कपालभेदे
तन्निमित्तं यज्ञस्य वैगुण्यं मा भूदित्यर्थः । अथ वा—घर्मार्थं
कपालं घर्मः स भिन्नोऽप्यभिन्नोस्तु अविनष्ट एवास्तु । अत एव
जीरदानुः यागः कपालं वा भवतु वैगुण्याभावात् ; जीरमुदकं
तस्य दाता वर्षादिद्वारेण । यद्वा—जीरं जीवितं प्रजानां तस्य
दाता । जीविरौणादिको रक्प्रत्ययः, ददातेर्नुः, दासीभारादित्वा-
त्पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जीविरदानुक् जीरदानुः इति निर्वचनं
पदकारा न सहन्ते । किञ्च—अयं घर्मो यज्ञात्मा कपालात्मा
वा यतः पृथिव्या आत्तः गृहीतः तदेव पुनरगन् गच्छतु पृथिव्यां
गृहीतं पृथिवीमेव गच्छतु । गमेश्छान्दसे लिङि 'मन्त्रे घस'
इत्यादिना च्लेर्लुक् । 'मो नो धातोः' ॥

¹³आहवनीये सम्मीननीं जुहोति—इध्मो वेदिरित्युत्तरेणार्धर्चेन,
त्रयस्त्रिंशदिति त्रिष्टुभा च ॥ इध्मो वेदिः परिधयश्च । चशब्दा-

वेदिः परिधयश्च सर्वे यज्ञस्यायुरनु
सं चरन्ति । त्रयस्त्रिंशत्तन्तवो ये
वितन्तिरे य इमं यज्ञं स्वधया
ददन्ते तेषां छिन्नं प्रत्येतदधामि

परिधय इति परि-धयः । च । सर्वे । यज्ञस्य ।
आयुः । अनु । समिति । चरन्ति । त्रयस्त्रिंश-
दिति त्रयः-त्रिंशत् । तन्तवः । ये । वितन्तिरे
इति वि-तन्तिरे । ये । इमम् । यज्ञम् । स्वधये-
ति स्व-धया । ददन्ते । तेषाम् । छिन्नम् । प्रती-

दन्येष्वेवंजातीयास्सर्वे यज्ञस्यायुस्स्थानीयमिममनुसञ्चरन्ति अनुक्रमेण
प्रत्यासन्ना भूत्वा चरन्ति इमं सेवमाना वर्तन्ते । ये च त्रय-
स्त्रिंशत्तन्तवः तन्तुस्थानीयाः पटमिव सूत्राणीमं यज्ञं वितन्तिरे
विस्तारयन्ति । के पुनस्ते ? ये 'प्रजापतिर्मनसान्धोच्छतः' *
इति आकूतिप्रभृतियज्ञस्य तनितारः प्रजापत्यादयः ते वेदितव्याः ।
आकूत्यादयो वा यज्ञावयवाः । त्रयश्च त्रिंशच्च । 'त्रेस्त्रयः'
इति सूत्रेण त्रेस्त्रयसोदशः, 'सङ्ख्या' इति पूर्वपदप्रकृतिस्व-
रत्वम् । विपूर्वात्तनोतेश्छान्दसे लिटि 'तनिपत्योश्छन्दसि' इत्यु-
पधालोपः । अथ ये च इमं यज्ञं स्वधयान्नेन हविरात्मना ददन्ते
उत्पादयन्ति, उत्पाद्य वा देवेभ्यो दधति । ददतिर्भौवादिकः ।
तेषां सर्वेषां यच्छिन्नं भेदननिमित्तेन प्राप्तं वैगुण्यं एतत्प्रतिदधामि
अनयाहुत्या प्रतिविहितं करोमि । यद्वा—समर्थे प्रतिशब्दः;

अनु. ११.]

महभास्करभाष्योपंता

229

स्वाहा घ॒र्मो दे॒वाः अ॒प्येतु॥ ४६ ॥

वै॒श्वान॒रो न॑ ऊ॒त्याऽऽप्र॑ या॒तु परा॒-

ति॑ । ए॒तत् । द॒धामि॑ । स्वाहा । ¹⁴घ॒र्मः । दे॒वान् ।
अपी॑ति । ए॒तु ॥ ४६ ॥

अषा॑ढ ओष॑धय उपचि॒न्वन्ति॑ पञ्च
चत्वारि॑श॒श्च ॥ १० ॥

¹वै॒श्वान॒रः । नः॑ । ऊ॒त्या । आ । प्रे॒ति । या॒तु ।

यच्छिन्नमेतत्सन्दधामि सन्ततमविच्छिन्नमनयाहुत्या करोमि, स्वाहुतं
चेदमस्तु ॥

¹⁴अन्यं कपालं तेषु विसृजति—घर्म इति ॥ घर्मो यज्ञः
कपालं वा देवानप्येतु अनुप्रविशतु अन्वितगुणो भवतु ॥

इति पञ्चमे दशमोनुवाकः.

¹अथ प्राजापत्यकाण्डमध्ये याज्याकाण्डं वैश्वदेवम् । तत्र
'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेद्धारुणं चरुं दधिक्राव्णे चरुम-
भिः शस्यमानः'* इति त्रिहविष्को यो वैश्वानरो द्वादशकपालः तस्य
पुरोनुवाक्या—वैश्वानरो न इति गायत्री ॥ प्रायेण पञ्चमषष्ठयो-

*सं. २-२-५.

वतः । अ॒ग्नि॒रु॒क्थेन॒ वाह॑सा । ऋ॒ता-
वा॑नं वै॒श्वान॒रमृ॒तस्य॒ ज्योति॑ष॒स्पति॑-

प॒राव॑त॒ इति॑ प॒रा-व॑तः । अ॒ग्निः । उ॒क्थेन॑ । वाह॑-
सा । ^२ऋ॒तावा॑न॒मित्यृ॒त-वा॑न॒म् । वै॒श्वान॒रम् । ऋ॒त-
स्य॑ । ज्योति॑षः । प॒तिम् । अ॒ज॒स्रम् । घ॒र्मम् ।

सर्ववैश्वानराणामियमेव पुरोनुवाक्या वेदितव्या । वैश्वानरः
विश्वेषां नराणां स्वामित्वेन सम्बन्धी अग्निः । 'नरे संज्ञायाम्'
इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वम् । ऊत्या मार्गेण करेण अस्मद्रक्ष-
णेन वा हेतुना आत्मनो वा तर्पणेन प्रयोजनेन । 'उति-
यूति' इति क्तिन उदात्तत्वं निपात्यते, 'उदात्तयणः' इति
विभक्तेरुदात्तत्वं, 'ज्वरत्वर' इत्यादिना ऊट् । स नोस्मानाप्र-
यातु आभिमुख्येनान्येभ्यश्च प्रकर्षेणास्मान् प्राप्नोतु परावतः दूरा-
दप्यायातु । 'उपसर्गाच्छन्दसि' इति वतिः । उक्थेन स्तोत्रेण
वाहसा वहनसमर्थेन अभीष्टार्थवाहनसमर्थेनेत्यर्थः । यद्वा—प्राप-
णसमर्थेन मार्गेण । 'वहिहाधाञ्चश्छन्दसि' इत्यसुनु, 'णित्'
इति हि तत्रानुवर्तते । आगत्य चास्मानभिः शस्तेर्मुञ्चन्पापं वर्णमपह-
न्तिवति शेषः ॥

^{२४} 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेद्विद्विषाणयोरन्नं जग्ध्वा'* इत्यस्य
याज्या—ऋतावानमिति गायत्री ॥ ऋतावानं सत्यवन्तं यज्ञवन्तं
वा वैश्वानरम् । 'छन्दसीवनिपौ' इति वनिप्, 'अन्येषामपि
दृश्यते' इति दीर्घत्वम् । ऋतस्य सत्यस्य सूर्यादेः ज्योतिषः पतिं

म् । अजस्रं घर्ममीमहे । वैश्वान-
रस्यं दंसनाभ्यो बृहदरिणादेक-
स्वपस्यया कविः । उभा पितरां

ईमहे । ^३वैश्वानरस्यं । दंसनाभ्यः । बृहत् । अरि-
णात् । एकः । स्वपस्ययेति सु-अपस्यया । कविः ।
उभा । पितरां । महयन् । अजायत् । अग्निः ।

पातारमीमहे याचामहे । किं ? अजस्रमविच्छिन्नं घर्मं यज्ञं, तेन
अविच्छिन्नास्स्यामेति । तेन नास्मिन्मृजाते विद्विषाणौ इति ॥

^३ वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्पुत्रे जाते * इत्यस्य पुरोनुवाक्या—
वैश्वानरस्य दंसनाभ्य इति जगती ॥ बृहदिति प्रथमपादान्तः ।
तेन अरिणादिति पादादित्वान्न निहन्यते । वैश्वानरस्य दंसनाभ्यः
कर्मभ्यः बृहन्महत् एकः कविर्मेधावी किमरिणादधिगच्छति ?
किमिति सामर्थ्याल्लभ्यते, इतो न्यन्महदस्तीति कविर्मेधावी
कश्चिदवबुध्यते किं ? न कश्चिदित्यर्थः । यो मेधावी न भवति
स कामं मिथ्यावबुध्यतां, मेधावी नैव बोद्धुमर्हतीति । री गतिरे-
षणयोः क्रैयादिकः, छान्दसो लुङ्, 'प्वादीनां ह्रस्वः' इति
ह्रस्वत्वम् । कीदृशं महत्त्वमित्याह—स्वपस्यया शोभनकर्मतया
महदाभ्योन्यन्नास्त्येवेत्यर्थः । वैश्वानरस्य कर्मसदृशमन्यच्छोभनत्वेन
महत्कर्म कश्चिदपि मेधावी जनो न जानातीत्युक्तं भवति । अप
इति कर्मनाम, शोभनकर्म स्वपः, तस्य भावस्वपस्यम् । छान्दसो
यत्, 'सुपां सुलुक्' इति तृतीयाया यादेशः । तर्हि तेषामस्य
कर्मणां मध्ये शोभनमेकं कर्मोदाह्रियतामित्याह—अयं खल्वग्निः

महयन्नजायताग्निर्द्यावापृथिवी भू-
रिरेतसा । पृष्टो दिवि पृष्टो अग्निः
पृथिव्यां पृष्टो विश्वा ओषधीरा
विवेश । वैश्वानरस्सहसा पृष्टो

द्यावापृथिवी इति द्यावा-पृथिवी । भूरिरेतसेति
भूरि-रेतसा । 'पृष्टः । दिवि । पृष्टः । अग्निः ।
पृथिव्याम् । पृष्टः । विश्वाः । ओषधीः । एति ।
विवेश । वैश्वानरः । सहसा । पृष्टः । अग्निः ।

उभा उभौ पितरा पितरौ, मातापितृस्थानीयौ वा । उभय-
त्रापि 'सुपां सुलुक्' इत्याकारः । द्यावापृथिवी द्यावापृथिव्यौ ।
द्विवचनस्य पूर्वसवर्ण ईकारः, 'दिवो द्यावा' इति द्यावादेशः,
'देवताद्वन्द्वे च' इति पूर्वोत्तरपदयोर्युगपत् प्रकृतिस्वरत्वम् । भूरि-
रेतसा भूरिरेतसौ स्थावरजङ्गमात्मकबहुविकारे महयन् पूज-
यन् प्रकाशयन् अजायत जायते । छान्दसो लङ् । यथा खलु
कश्चित्सुजातः पुत्रः मातापितरौ भूरिरेतसौ युवानौ निजजन्म-
नालङ्कुर्वन् जायते एवमसौ जायते । इत्थं जन्मकाल एवास्य कुर्वा-
णस्य किन्नाम कर्म महच्छोभनं न भवतीति भावः । तस्मादी-
दृशोयमग्निरस्माकं जातं तमिमं पुत्रं पूतत्वतेजस्वित्वादिगुणं करोतु ॥

४ 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदमावास्यां वा पौर्णमासीं वाति-
पाद्य' * इत्यस्य याज्या—पृष्टो दिवीति त्रिष्टुप् ॥ अयं वैश्वा-

अग्निस्स नो दिवा सः ॥ ४७ ॥

रिषः पातु नक्तम् । जातो यदग्ने
भुवना व्यख्यः पशुं न गोपा इर्यः
परिज्मा । वैश्वानर ब्रह्मणे विन्द

सः । नः । दिवा । सः ॥ ४७ ॥ रिषः । पातु ।
नक्तम् । ^५जातः । यत् । अग्ने । भुवना । व्यख्य
इति वि-अख्यः । पशुम् । न । गोपा इति गो-
पाः । इर्यः । परिज्मेति परि-ज्मा । वैश्वानर ।
ब्रह्मणे । विन्द । गातुम् । यूयम् । पात । स्वस्ति-

नरोग्निः दिव्यादित्यात्मना पृष्टः स्पृष्टः । छान्दसो व्यञ्जनलोपः ।
यद्वा—पृष्ठो निषिक्तः निहितः दिव्यादित्यात्मना । पृष सेचने ।
पृथिव्यां च पार्थिवेषु । ‘उदात्तयणः’ इति विभक्तेरुदात्तत्वमुक्तम् ।
पृष्ट एव भूत्वा विश्वा ओषधीराविवेश, पक्तिस्थितिहेतुत्वेन सर्वं
व्याप्य स्थितः । स एवम्भूतो वैश्वानरोग्निस्सहसा बलेन पृष्टस्स-
म्बद्धो नोस्मान् रिषः रेष्टुर्हिसितुः दिवा पातु रक्षतु । नोस्मा-
न्नक्तं च पातु अतिपत्तिदोषात्पात्विति ॥

^५जातेष्ट्या याज्या—जातो यदग्ने इति त्रिष्टुप् ॥ हे अग्ने
वैश्वानर जातो जातमात्र एव भुवना भुवनानि भूतजातानि सर्वान्
लोकान् व्यख्यः विशेषेण पश्यसि पशुं न पशुमिव गोपाः गवः
पालयिता । चक्षेः छान्दसे लुङि ‘अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योङ्’
इत्यङ् । इर्यः इराऽन्नं हविरात्मकं तत्र साधुस्तदर्हो वा । परिज्मा

गा॒तुं यू॒यं पा॒त स्व॒स्तिभि॒स्सदा॑ नः ।
 त्वम॑ग्रे शो॒चिषा॑ शोशु॒चान् आ
 रोद॑सी अ॒पृणा॑ जा॒र्यमा॑नः । त्वं दे॒-
 वा॒ अ॒भि॒श॒स्तेर॑मु॒ञ्चो वै॒श्वान॑र जा-

भि॒रिति॑ स्व॒स्ति-भिः॑ । सदा॑ । नः॑ । त्वम् ।
 अ॒ग्रे । शो॒चिषा॑ । शोशु॒चानः॑ । ए॒ति । रोद॑सी
 इ॒ति । अ॒पृणाः॑ । जा॒र्यमा॑नः । त्वम् । दे॒वान् ।
 अ॒भि॒श॒स्तेरि॒त्यभि-श॒स्तेः॑ । अ॒मुञ्चः॑ । वै॒श्वान॑र ।

सर्वतो गन्ता । निपातोयं मनिन्प्रत्ययान्तः । यद्यस्मादेवं तस्मात्
 ब्रह्मणे हविरात्मनेन्नाय यागात्मने वा परिवृढाय कर्मणे गातुं
 मार्गं विन्द लभस्व हविः प्राप्तुं मार्गानामुहि, पुनःपुनर्जातेष्टिं
 प्रवर्तयेति भावः । किञ्च—युष्माकमेवार्थे सदा नोस्मान्यूयं
 पत रक्षत स्वस्तिभिरविनाशैः, अविनाशान्प्रापय्यास्मान् पातेति ।
 पूजार्थमेकस्मिन् बहुवचनम् ॥

त्रिहविष्याद्यस्य वैश्वानरस्य याज्या—त्वमग्र इति त्रिष्टुप् ॥
 हे अग्रे वैश्वानर जातवेदः जातानां वेदितः त्वं शोचिषा दीप्त्या
 शोशुचानः भृशं दीप्यमानः अत एव रोदसी द्यावापृथिव्यौ जाय-
 मान एवाष्टणा आपूरयसि, शोचिषा आपालयसि वा । पृन्पालन-
 पूरणयोः, छन्दसे लङि प्वादित्वाद्भ्रस्वः । शुचैर्यङुगन्ताद्वचत्य-
 येनात्मनेपदम्, 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् । किञ्च—
 त्वमेव देवानृत्विजः अभिशस्तेः पापादमुञ्चः मुञ्चसि महित्वा मह-

तवेदो महित्वा । अस्माकमग्रे म-
घवत्सु धारयानामि क्षत्रमजरम्
सुवीर्यम् । वयं जयेम शतिनम्
सहस्रिणं वैश्वानर ॥ ४८ ॥ वाज-

जातवेद इति जात-वेदः । महित्वेति महि-त्वा ।
'अस्माकम् । अग्रे । मघवत्स्विति मघवत्-सु ।
धारय । अनामि । क्षत्रम् । अजरम् । सुवीर्यमिति
सु-वीर्यम् । वयम् । जयेम । शतिनम् । सहस्रि-
णम् । वैश्वानर ॥ ४८ ॥ वाजम् । अग्रे । तव ।

च्चेन माहात्म्येन । तृतीयाया आकारादेशः । यद्वा—महिम्नः
मकारनकारयोः तकारवकारौ वादेशौ भवतः, उदात्तनिवृत्तिस्वरेण
तृतीयाया उदात्तत्वम् । शंस स्तुतौ अभिपूर्वोऽवघवदने वर्तते,
क्तिनि 'तादौ च' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम्, स च 'उप-
सर्गाश्चाभिवर्जम्' इत्यन्तोदात्तः । स त्वमभिशास्तेर्मुञ्चेति ॥

“वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदायतनं गत्वा”* इत्यस्य
याज्या—अस्माकमिति जगती ॥ हे अग्रे वैश्वानर अस्माकं पुत्रा-
दीन् प्रथमं तावद्धनवतः कुरु, ततो मघवत्सु धनवत्सु कृतेषु
धारय स्थापय क्षत्रं बलं अनामि अनमनशीलम् । ब्रह्मादि-
लक्षणो णिनिः । अजरमविनाशं सुवीर्यमनभिभवनीयपुत्रादिपुरुष-
कर्मकम् । ‘नञो जरमरमित्रमृताः’ ‘वीरवीर्यौ च’ इत्येतयो-

मग्ने तवोतिभिः । वैश्वानरस्य
सुमतौ स्याम राजा हिकं भुवना-
नामभिः । इतो जातो विश्वमि-

ऊतिभिरित्यूति-भिः । ^८वैश्वानरस्य । सुमता-
विति सु-मतौ । स्याम । राजा । हिकम् । भुव-
नानाम् । अभिःश्रीरित्यभि-श्रीः । इतः । जातः ।
विश्वम् । इदम् । वीति । चष्टे । वैश्वानरः । यतते ।

रुत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । किञ्च—वयं जयेम शतिनं शतपोषवन्तं
सहस्रिणं सहस्रपोषवन्तं च वाजमन्नं तवोतिभिः रक्षणैः रक्षाविशेषैः
तृप्तिविशेषैर्वा । किन्तु उदात्तत्वमुक्तम् । हे अग्ने अञ्जनादिगुण ॥

^८ वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्सन्निभेष्यन् * इत्यस्य
याज्या—वैश्वानरस्य सुमताविति त्रिष्टुप् ॥ वैश्वानरस्य सुमतौ
कल्याणानुग्रहबुद्धौ स्याम भवेम । ‘मन्क्तिन्व्याख्यान’ इत्यु-
त्तरपदान्तोदात्तत्वम् । यद्वा—शोभनमननके मनसि स्याम ।
‘नञ्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । वैश्वानरो विशेष्यते—
हिकमिति । हेरर्थे पादपूरणार्थे वा । राजा यस्सर्वभुवनानां भूत-
जातानामभिःश्रीराभिमुख्येनाश्रयणीयः, अभिमतश्रीर्वा । इतो
हेतोर्जातमात्र एवायं विश्वं भुवनमिदं विचष्टे विशेषेण पश्यति ।
सूर्येण च यतते सूर्येण सङ्गतो वर्तते । ‘उद्यन्तं वावादित्य-
मग्निरनु समारोहति’† इति दिवादित्येन सङ्गच्छते । य इत्थं
महात्मा तस्य सुमतौ स्याम यथास्मभ्यं दानकामाः प्रजास्स्युरिति ॥

दं वि चंष्टे वैश्वान॒रो य॑त॒ते सूर्ये॑ण ।
 अ॒व॒ ते हे॒डो वरु॑ण॒ नमो॑भि॒रव॑
 य॒ज्ञेभि॑रीमहे ह॒विभिः॑ । क्षय॑न्न॒स्म-
 भ्य॑म॒सुर॑ प्रचे॒तो राज॑न्नेना॒सि
 शि॒श्रथः॑ कृ॒तानि॑ । उ॒दुत्त॑मं वरु॒ण॒

सूर्ये॑ण । ^९अवेति॑ । ते । हेडः । वरु॑ण॒ । नमो॑भि-
 रिति॑ नमः—भिः । अवेति॑ । य॒ज्ञेभिः॑ । ई॒महे॑ ।
 ह॒विभि॑रिति॑ ह॒विः—भिः । क्षय॑न्न । अ॒स्मभ्य॑मित्य-
 स्म—भ्य॑म् । अ॒सुर॑ । प्र॒चेत॑ इति॑ प्र—चे॒तः । राज॑न् ।
 ए॒ना॒सि । शि॒श्रथः॑ । कृ॒तानि॑ । ^{१०}उ॒दिति॑ । उ॒त्त-

^९अथ त्रिहविषि मध्यमस्य वारुणस्य पुरोनुवाक्या—अवते हेड इति त्रिष्टुप् ॥ हे वरुण ते तव हेडः क्रोधमभिशास्त्यादि- हेतुं नमोभिर्नमस्कारैरवेमहे अपनयामः । ई गतौ, शपो लुक् । यज्ञैश्च पूजामन्त्रैश्च हविभिः पुरोडाशादिभिश्चावेमहे अपनयामः । ततस्त्वमस्मभ्यमस्मदर्थमेव हे क्षयन्निवसन् अस्मदुपकारायैव यतमान । क्षियतेर्व्यत्ययेन शप्, क्षयतिरेव वा निवासकर्मा, षाष्टिकमामन्त्रि- ताद्युदात्तत्वम् । अस्मदीयानि कृतान्येनांसि पापानि शिश्रथः श्रथय हे असुर रक्षसां निरसितः प्रचेतः प्रकृष्टमते राजन् सदा दीप्यमान ॥

^{१०}तत्रैव याज्या—उदुत्तममिति त्रिष्टुप् ॥ हे वरुण उत्तमं पाशमस्मत्सकाशादुच्छ्रथाय ऊर्ध्वमुच्छ्रथय । अधममवश्रथय अध-

पाशं॒स्मदवा॑ध॒मं वि॑ म॒ध्यम॑* श्र-
थाय । अथा॑ व॒यमा॑दित्य ॥ ४९ ॥
व्र॒ते तवा॑नागसो अ॒दितये॑ स्याम ।
दु॒धिका॑वृ॒ण्णो॑ अकारिषं जि॒ष्णोर॑-

ममित्यु॒त्-त॒मम् । व॒रु॒ण । पाशं॑म् । अ॒स्मत् ।
अवे॑ति । अ॒ध॒मम् । वी॑ति । म॒ध्य॒मम् । श्र॒थाय॑ ।
अथ॑ । व॒यम् । अ॒दि॒त्य ॥ ४९ ॥ व्र॒ते । तव॑ ।
अना॑गसः । अ॒दि॒तये॑ । स्या॒म । ¹¹दु॒धिका॑वृ॒ण्ण

स्तादवकृष्य नाशय । मध्यमं विश्रथय विष्वक्कृत्य न्नाशय ।
श्रथ दौर्बल्ये चुरादिरदन्तः, वर्णव्यत्ययेनोपान्त्यस्य दीर्घत्वम् ।
अत्र केचित्—उद्धूतादिभूतमध्यस्थशक्तितया धर्मपाशानां त्रैविध्य-
माहुः । उत्तमाधममध्यमदेहप्रभवतया त्वन्ये । ऊर्ध्वाधोमध्यमगति-
हेतुत्वेनापरे । अथानन्तरं वयमनागसः विमुक्तसर्वपापाः तव व्रते
कर्मणि स्याम योग्या भवेम । अदितये अखण्डितत्वाय अदीन-
त्वाय वा स्यामेति । हे आदित्य अदितेः पुत्र । यद्वा—
इत्थमनागसस्तन्तो वयमादितये अनभिःशस्तये स्याम । किमर्थं? तव
व्रते कर्मणि कर्मार्थं योग्यतार्थमिति । अनागस इति बहुव्रीहौ
व्यत्ययेन 'नञ्सुभ्याम्' इति न प्रवर्तते, लुप्तमत्वर्थीयो वा
अनागस्विन इति ॥

¹¹अथ तत्रैव त्रिहविषः उत्तमस्य 'दधिकावृण्णे चरुम्'* इत्यस्य

अनु. ११.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

239

श्वस्य वाजिनः । सुरभि नो मुखा
करत्प्रण आयूँषि तारिषत् । आ

इति दधि-क्रावृणः । अकारिषम् । जिष्णोः ।
अश्वस्य । वाजिनः । सुरभि । नः । मुखा ।
करत् । प्रेति । नः । आयूँषि । तारिषत् ।¹² एति ।

पुरोनुवाक्या—दधिक्रावृण इत्यनुष्टुप् ॥ दधीनि धारणसमर्थानि
हवींषि काष्ठानि वा । दधाते: 'आदृगमहन' इति किन् प्रत्ययः ।
तानि क्रामति गच्छतीति दधिक्रावा अग्निः । 'अन्येभ्योपि दृश्यते'
इति क्रमेर्वनिप्, 'विद्वनोरनुनासिकस्स्यात्' इत्याच्चं, कृदुत्तरप-
दप्रकृतिस्वरत्वम् । जिष्णोर्जयशीलस्याश्वस्य व्यापकस्याश्वरूपस्य
वा, 'अश्वो रूपं कृत्वा'* इति दर्शनात् । वाजिनोन्नवतो
वेगवतो वा । ईदृशस्याग्रेरहमकार्षं करोमि, कर्मकरस्स्यामिति यावत् ।
करोतेश्छान्दसो लुङ्, छान्दस इकारोपजनः । स च नोस्माकं
मुखा मुखानि सुरभि सुरभीणि अस्मत्सुकृतसमृद्ध्या समासादित-
सौरभ्याणि करत्करोतु । करोतेर्लेटि व्यत्ययेन शप् । शपो वा
लुकि लेटोडागमः । छान्दसे वा लिङि 'कृमृदुरुहिभ्यः' इत्यङ् ।
'ऋदृशोङि गुणः,' 'अमाङ्चोगेपि' इत्यङ्भावः । द्वितीयाब-
हुवचनस्य 'सुपां सुलुक्' इति लुगाकारौ । नोस्माकमायूंषि च
प्रतारिषत् प्रवर्धयतु । तारयतेर्लेटि अडागमः ; 'सिब्वहुळं लेटि'
इति सिप् । 'उपसर्गाद्बहुळम्' इति नसो-णत्वम् ॥

¹²तत्रैव याज्या—आ दधिक्रा इति त्रिष्टुप् ॥ दधीनि क्राम-

*भा. ३-८-१२

दधि॒क्राश॑श॒वसा॒ पञ्च॑ कृ॒ष्टीस्सूर्य॑
इव॒ ज्योति॑षा॒पस्त॑तान । स॒हस्र॑सा-
श॒तसा॒ वाज्य॑र्वा पृ॒णक्तु॑ म॒ध्वा

दधि॒क्रा इति॑ दधि—क्राः । श॒वसा॑ । पञ्च॑ । कृ॒ष्टीः ।
सूर्यः॑ । इव॒ । ज्योति॑षा । अ॒पः । त॒तान॑ । स॒हस्र॑सा
इति॑ सहस्र—साः । श॒तसा॑ इति॑ शत—साः ।
वा॒जी । अ॒र्वा । पृ॒णक्तु॑ । म॒ध्वा । स॒मिति॑ ।

तीति 'जनसनखन' इति विट्, पूर्ववदात्वम् । ईदृशोग्रिः पञ्च
कृष्टीर्मनुष्यान् चतुरो वर्णान् निषादपञ्चमान् शवसा आततान
अन्नवत्त्वेन बलवत्त्वेन वा सुखवतीः करोति । छान्दसो लिट् ।
किञ्च—सूर्य इव ज्योतिषा दीप्त्या अपः कर्माणि प्रजानामात-
तान व्यक्तीचकार । अप एव वा ज्योतिषा दीप्त्या ततान ।
'ऊडिदम्' इत्यङ्ग्यो विभक्तिरुदात्ता । किञ्च—सहस्रसाशत-
साश्च बहुतरस्य बहुतमस्य प्रधानस्य संविभक्ता दाता वा भक्तेभ्य-
स्सहस्रं शतं वा सनोति ददातीति । तेनैव विट्, तेनैव चात्वम् ।
वाजी वेगवान् अन्नवान्वा । अर्वा अरणशीलः । अर्तेः 'अन्ये-
भ्योपि दृश्यते' इति वनिप् । एवं महाभागोग्निः इमा इमा-
न्यस्मदीयानि वचांसि मध्वा मधुसदृशेन शवसा रसेन सम्पृणक्तु
संसृजतु । ततो मधुराणि शवसा सुखानि स्वयमेव श्रोष्यतीति
भावः । अस्माकं श्रोतव्यानि वचनानि श्रुत्वा वचनार्थान् करोतु ।
अयञ्चाभिशांसनादस्मान्मुञ्चत्वित्याशास्महे ॥

समिमा वचाऽसि । अग्निर्मूर्धा भुवः ।

मरुतो यद्ध वो दिवस्सुम्ना-

इमा । वचाऽसि । ¹³अग्निः । मूर्धा । ¹⁴भुवः ।

¹⁵मरुतः । यत् । ह । वः । दिवः । सुम्नायन्त

¹³ अग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्वैश्वानरं द्वादशकपालमग्निमुद्रासायि-
प्यन्* इति द्विहविष्कस्याग्नेयस्य याज्यानुवाक्ये—अग्निर्मूर्धा दिवः
ककुत्, भुवो यज्ञस्येति गायत्रीत्रिष्टुभौ ॥ एतयोराद्या ‘उपप्रयन्तः’†
इत्यत्र व्याख्याता । अन्या त्वग्निकाण्डे व्याख्यास्यते, यत्राम्ना-
यते ‘अग्निर्मूर्धा’‡ इत्यत्रानुवाके । इह तु प्रतीके अनयोर्गृह्येते ।
अयमग्निर्देवो दिवो मूर्धा प्रधानभूतः, पृथिव्याश्च ककुत् प्रधानः
पतिः, अपां रेतांसि कार्यभूतानि भुवनानि जिन्वति प्रीणयतीति प्रथमा ॥

¹⁴भुवो यज्ञस्य रजस उदकस्य च नेता प्रापयिता भवसि
तदानीम् । कदा ? यत्र शिवाभिः नियुद्धिरश्वैस्सचसे सम्बध्यसे ।
मरुतामश्वा नियुतस्तद्वन्तो वायव इह गृह्यन्ते । तदानीं यज्ञं च
प्रवर्तयसि उदकं चावपातयसि । दिवि च मूर्धानं प्रधानभूतं
यज्ञं च दधिषे स्थापयसि सुवर्षां स्वर्गिणां सम्भक्तारम् । स त्वं
हे अग्ने तव जिह्वां हविषो वोढीं चकृषे कुरुष्वेति द्वितीया ॥

¹⁵ वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेन्मारुतं सप्तकपालं ग्रामकामः*
इति द्विहविषो मारुतस्य पुरोनुवाक्या—मरुतो यद्ध वो दिव इति
गायत्री ॥ हे मरुतः यद्धो युष्मान् सुम्नायन्तस्सुखमिच्छन्तः । ‘देव-

यन्तो हवामहे । आ तू नः

॥ ५० ॥ उप गन्तन । या वृश-

र्म शशमानाय सन्ति त्रिधातूनि

दाशुषे यच्छताधि । अस्मभ्यं तानि

इति सुम्न-यन्तः । हवामहे । एति ।

तु । नः ॥ ५० ॥ उपेति । गन्तुन । ¹⁶या ।

वः । शर्म । शशमानाय । सन्ति । त्रिधातू-

नीति त्रि-धातूनि । दाशुषे । यच्छत । अधि ।

अस्मभ्यमित्यस्म-भ्यम् । तानि । मरुतः । वीति ।

सुम्नयोः' इत्यात्वम् । दिवो द्युलोकात् हवामहे आह्वयामः । पूर्वव-
त्सम्प्रसारणम् । हूयमाना नोस्मानुपगन्तन आत्मनो विशेषवच्चं ख्याप-
यन्तु । तुशद्वो विनिवर्तकः, तिष्ठन्त्वन्ये अस्मांस्तूपागच्छतेति । 'अन्ये-
भ्योपि दृश्यते' इति सांहितिको दीर्घः, गमेर्लेटि शपो लुक्, 'तप्त-
नप्तनधनाश्च' इति तनादेशः । ह इति पादपूरणे निश्चये वा ॥

¹⁶तत्रैव याज्या—या व इति त्रिष्टुप् ॥ हे मरुतः वः युष्माकं
या यानि शर्म शर्माणि सुखानि गृहाणि वा । पूर्वत्र 'शेश्छन्दसि'
इति शैर्लोपः । उत्तरत्र 'सुपां सुलुक्' इति लुक् । त्रिधातूनि
प्रथिव्यादित्रिस्थानस्थितानि शशमानाय युष्मान् भजमानाय तदर्थं
तस्मै दातुं सम्पादितानि यानि सन्ति । शश प्रुतगतौ, ताच्छीलिक-
श्चानश् । यानि च दाशुषे हविर्दत्तवते ददते वा यजमानायाधि-
यच्छत अधिकं प्रयच्छत । यच्छतेश्छान्दसे लङि अङभावः । 'दाश्वान्

मरुतो वि यन्त रयि नो धत्त वृष-
णस्सुवीरम् । अदितिर्न उरुष्यत्व-
दितिश्शर्म यच्छतु । अदितिः पात्व-
हंसः । महीमूषु मातरं सुव्रताना-

यन्त । रयिम् । नः । धत्त । वृषणः । सुवीरमिति
सु-वीरम् । ¹⁷अदितिः । नः । उरुष्यतु । अदितिः ।
शर्म । यच्छतु । अदितिः । पातु । अहंसः ।
¹⁸महीम् । उ । स्विति । मातरम् । सुव्रतानामिति

साध्वान्' इति दाध्वान्निपात्यते । हे मरुतः तानि शर्माणि अस्म-
भ्यं वियन्त विशेषेण यच्छत विविधा वा दत्त । यच्छतेर्लेटि शपो
लुक् । किञ्च—रयि धनं च नोस्मभ्यं धत्त दत्त सुवीरं शोभनापत्या-
दिकम् । 'वीरवीर्यौ च' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । हे वृषणः का-
मानां वर्षितारः । 'कनिन्युवृषि' इति निपात्यते, 'वा षपूर्वस्य निगमे'
इति दीर्घाभावः ॥

¹⁷आदित्यं चरुं निर्वपेत्सङ्ग्राममुपप्रयास्यन्* इत्यत्र पुरो-
नुवाक्या—अदितिर्न इति गायत्री ॥ अदितिरस्मानुरुष्यतु शर्म सुखं
चादितिर्नो यच्छतु ददातु । अहंसः बुद्धचबुद्धिकृतात्पापाच्चास्मान-
दितिः पातु निवारयतु ॥

¹⁸तत्रैव याज्या—महीमूष्विति त्रिष्टुप् ॥ महीं महतीं महनीयां
वा मातरं मातृस्थानीयां वा सुव्रतानां शोभनकर्मणां पुरुषाणाम् ।

मृतस्य पत्नीमवसे हुवेम । तुविक्ष-
त्रामजरन्तीमुरूचीः सुशर्माणम-
दितिः सुप्रणीतिम् । सुत्रामाणं
पृथिवीं द्यामनेहसः सुशर्माणमदि-

सु-व्रतानाम् । ऋतस्य । पत्नीम् । अवसे । हुवेम ।
तुविक्षत्रामिति तुवि-क्षत्राम् । अजरन्तीम् । उरू-
चीम् । सुशर्माणमिति सु-शर्माणम् । अदितिम् ।
सुप्रणीतिमिति सु-प्रणीतिम् । ¹⁹सुत्रामाणमिति
सु-त्रामाणम् । पृथिवीम् । द्याम् । अनेहसम् ।

‘नञ्सुभ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ऋतस्य सत्यस्य यज्ञस्य
वा पत्नीं पालयित्रीं तुविक्षत्रां बहुलां बहुधनां वा । त्रिचक्रादित्वादुत्त-
रपदान्तोदात्तत्वम् । अजरन्तीमविनाशां उरूचीमुरु महतोञ्चतीं,
बहुप्रकारगतिं वा । ‘चौ’ इति पूर्वपदस्य दीर्घत्वं, उदात्तनिवृत्ति-
स्वरेण ङीप् उदात्तत्वम् । सुशर्माणं सुसुखाम् । ‘सोर्मनसी’ इत्युत्त-
रपदाद्युदात्तत्वम् । अदितिमखण्डनीयां सुप्रणीतिं सुखेन शर्मणां
प्रणेत्रीम् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तत्र च ‘तादौ च’ इति
गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । ईदृशीं महीं देवीमवसे रक्षणाय तस्यास्तर्प-
णाय वा हुवेम सुष्ठु आह्वयामः । व्यत्ययेन शः । पूर्ववत्सम्प्रसारणम्,
‘सुञः’ इति सोऽसंहितायां षत्वम् । उ इति पादपूरणे । ‘अन्ये-
षामपि दृश्यते’ इति तस्य संहितायां दीर्घत्वम् ॥

¹⁹पुनरपि तत्रैव याज्याविकल्पः—सुत्रामाणमिति त्रिष्टुप् ॥

तिः सुप्रणीतिम् । दैवीं नावः
स्वरित्रामनागसमस्रवन्तीमा रुहे-
मा स्वस्तये । इमाः सु नावमा-
रुहः शतारित्राः शतस्फ्याम् ।

सुशर्माणमिति सु-शर्माणम् । अदितिम् । सुप्र-
णीतिमिति सु-प्रणीतिम् । दैवीम् । नावम् । स्व-
रित्रामिति सु-अरित्राम् । अनागसम् । अस्रव-
न्तीम् । एति । रुहेम् । स्वस्तये । ²⁰ इमाम् । स्विति ।
नावम् । एति । अरुहम् । शतारित्रामिति शत-

सुत्रामाणं सुष्ठु त्रात्रीं रक्षित्रीम् । 'आतो मनिन्' इति मनिन् ।
पृथिवीं विस्तीर्णाम् । प्रथेष्पिवन्, सम्प्रसारणम् । द्यां द्युमतीमनेहस-
मपापाम् । पूर्ववदन्तोदात्तत्वम् । सुशर्माणमित्यादि गतम् । दैवीं
देवानामियम् । 'देवाद्यजऔ' इत्यञ् । नावं नौसदृशीं स्वरित्रां
शोभनारित्राम् । पूर्ववदन्तोदात्तत्वम् । अरित्रं नाम नौस्तम्भनदण्डः ।
अनागसमागो दोषः । पूर्ववत्प्रकृतिस्वरत्वम् । अस्त्रवन्तीमच्छिद्रां
स्वस्तयेऽविनाशायारुहेमारुह्याम् । 'लिङ्चाशिष्यङ्' 'अन्येषामपि
दृश्यते' इति संहितायां दीर्घत्वम् ॥

²⁰ पुनरपि तत्रैव गायत्रीत्वात्पुरोनुवाक्याविकल्पः—इमामिति ॥
इमां पृथिवीं नावं नौस्थानीयां शतारित्रां शतस्फ्यां बहुतरणदण्डां
अच्छिद्रामरन्ध्राम् । अच्छिद्रामिति तत्पुरुषः । अव्ययपूर्वपदप्रकृ-
तिस्वरत्वम् । पारयिष्णुं पारप्रापणसमर्थाम् । पार तीर कर्मसमाप्तौ,

अच्छिद्रां पारयिष्णुम् ॥ ५१ ॥

अरित्राम् । शतस्फ्यामिति शत-स्फ्याम् ।

अच्छिद्राम् । पारयिष्णुम् ॥ ५१ ॥

दिवा स सहस्रिणं वैश्वानरादित्य तू नोनेहसः
सुशर्माणमेकान्न विशतिश्च ॥ ११ ॥

देवासुराः परा भूमिर्भूमिरुपप्रयन्तस्सं पश्या-
म्ययज्ञस्सं पश्याम्यग्निहोत्रं मम नाम
वैश्वानर एकादश ॥ ११ ॥

देवासुराः क्रुद्धस्सं पश्यामि सं पश्या-
मि नक्तमुप गन्तनैकपञ्चाशत् ॥ ५१ ॥

देवासुराः पारयिष्णुम् ॥

हरिः ओम् तत्सत् ॥

‘णेश्छन्दसि’ इतीष्णुच् । ईदृशीं पृथिवीं देवीं स्वारुहं सुष्ठु आरो-
हामि । छान्दसे लुङि ‘कृमृदरुहिभ्यः’ इत्यङ् ॥

इति भट्टभास्करमिश्रविरचिते यजुर्वेदभाष्ये ज्ञानयज्ञाख्ये
प्रथमकाण्डे पञ्चमप्रपाठके एकादशोनुवाकः.

समाप्तश्च प्रपाठकः.

भनु. १.]

महभास्करभाष्योपेता

247

षष्ठः प्रपाठकः.

हरिः ओम् ॥ सं त्वां सिञ्चामि
यजुषा प्रजामायुर्धनं च । बृहस्पति-
प्रसूतो यजमान इह मा रिषत् ।

¹समिति । त्वा । सिञ्चामि । यजुषा । प्रजा-
मिति प्र-जाम् । आयुः । धनम् । च । बृहस्पति-
प्रसूत इति बृहस्पति-प्रसूतः । यजमानः । इह । मा ।

अथ षष्ठः प्रपाठकः.

¹अथ प्राजापत्यमेव काण्डं याजमानम् । तत्राज्यसान्नाययोस्क-
न्नस्य स्वधां सम्भरति—सं त्वेत्यनुष्टुभा ॥ संसिञ्चामि सह सि-
ञ्चामि हे स्कन्न त्वां प्रजामायुर्धनञ्च प्रजादिभिस्सह त्वामेकत्र
सिञ्चामि यजुषानेन मन्त्रेण । यजनसाधनं यजुः । अपेतस्कन्नत्वदोषं
प्रजादिसाधनं त्वामनेन सेचनेन करोमीत्यर्थः । बृहस्पतिप्रसूतः स्वयमेव
बृहस्पतिना प्रसूतोनुज्ञातोहं करोमि, न पुनर्यथारुचि* । तस्माद्यजमान
इहास्मिन् स्कन्नापराधे मा रिषत् मा बाधि । रिष्यतेश्छान्दसोऽ
पुषादिर्वा कर्तव्यः† । बृहतां पतिः बृहस्पतिः । ‘तद्वृहतोः
करपत्योः’ इति सुक् । तेन प्रसूत इति । ‘तृतीया कर्मणि’
इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तत्र च ‘उभे वनस्पत्यादिषु युग-

*म—यथाकुपितः

†अत्र “इह केचित् रिष हिंसायां चेति पठन्ति. ‘न रिष्यति न व्यथते’
इत्यादयश्च प्रयोगा दृश्यन्ते । आत्रेयमैत्रेयादयस्तु न पठुः” इति दिवाद्यन्तर्गत-
रुषधातुप्रकरणगता धातुवृत्तिरनुसन्धेया ॥

आज्यमसि सत्यमसि सत्यस्याध्य-
क्षमसि हविरसि वैश्वानरं वैश्वदे-
रिषत्^{२-४} आज्यम् । असि । सत्यम् । असि । सत्यस्य ।
अध्यक्षमित्यधि—अक्षम् । असि । हविः । असि ।
वैश्वानरम् । वैश्वदेवमिति वैश्व—देवम् । उत्पूतशुष्म-

पत्' इति पूर्वोत्तरयोर्युगपत्प्रकृतिस्वरत्वम् । बृहच्छब्दः प्रायेण
समासे आद्युदात्तः, अन्यत्रान्तोदात्तः ॥

^{२-४}आज्यमवेक्षते—आज्यमसीते यजुभिः ॥ अजेरजेर्वा [आडूर्वा-
दजेरजेर्वा क्यप्] अग्नेः प्रापणमसि प्रियतममिति यावत् । सत्यमसि
सत्यस्य फलमसि । सद्विद्यमानं फलमसि [लं वा] तदर्हति ।
'छन्दसि च' इति यः । अमोघमुच्यते । ब्रह्म वा सत्यम् ।
तदेवासि, विश्वमूलत्वात् । सत्यस्याध्यक्षमसि सत्यं त्वयाध्यक्ष्यते ।
सत्यं ब्रह्म अध्यक्षस्वामी । सत्यस्य वा प्रत्यक्षरूपं त्वमसि ।
अक्षेष्वाधि अध्यक्षं, अक्षाणीन्द्रियाणि । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ।
हविरसि हविषां प्रधानमसि । सर्वप्रियतमत्वेन प्राधान्यं दर्श-
यितुमाह—वैश्वानरं विश्वेषां नराणां सम्बन्धीष्टसाधनत्वेन । वैश्व-
देवं विश्वेषां देवानां सम्बन्धि भोज्यत्वेन होम्यत्वेन च । उत्पू-
तशुष्मं उत्पवनेनोद्दीपितबलं उद्धूतबलं वा । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्र-
कृतिस्वरत्वम्, तत्रापि 'गतिरन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ।
सत्यौजाः सत्यबलं, न केवलं त्वमेव सत्यं अपि तु त्वद्वलमपि सत्य-
मिति भावः । छान्दसो लिङ्गव्यत्ययः । ईदृशं हविस्त्वमसीति
हविषः* प्राधान्यं गम्यते ॥

*क. म—हविर्भिः.

वमुत्पूतशुष्मः सत्यौजास्सहोसि
सहमानमसि सहस्वारातीस्सह-
स्वारातीयतस्सहस्व पृतनास्सहस्व

मित्युत्पूत-शुष्मम् । सत्यौजा इति सत्य-ओजाः ।
⁵⁻⁶सहः । असि । सहमानम् । असि । सहस्व । अरातीः ।
सहस्व । अरातीयतः । सहस्व । पृतनाः । सहस्व ।
पृतन्यतः । सहस्रवीर्यमिति सहस्र-वीर्यम् । असि ।

⁵⁻⁶सहोसीत्यादिके त्रिपदे गायत्र्यौ । सहस्वारातीयत इति तृतीयः
पादः । सहस्रवीर्यमसीत्यपरस्याः तृतीयः पादः । तत्र पूर्वा निरवसाना,
अपरा सावसाना एतन्यत इति ॥ सहोसि अभिभवनमसि शत्रूणाम् ।
सहमानमसि सदा शत्रूनभिभूय वर्तमानमसि । अदुपदेशाच्छसर्वधातु-
कानुदात्तत्वे धातुस्वरः । तादृक्तुं सहस्वारातीः अस्मदमित्रानभिभव
ये धनानां दातारो न भवन्ति । रातेः कर्तरि क्तिन्, नञ्समासेऽ
व्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अरातीयतश्च सहस्व येस्माकमराति-
मात्मानमिच्छन्ति अस्मान्वारातिभूतानात्मन इच्छन्ति तानपि सर्वान्-
नभिभव बलात्कृत्य नाशय । प्रथमे पक्षे 'छन्दसि परेच्छाथामपि'
इति क्यच्, सर्वत्र 'शतुरनुमः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । आ-
ख्यातस्य पादादित्वान्निघाताभावः, समानवाक्ये पदात्परत्वाभा-
वाद्वा । रातिः दाता । सहस्व एतनाः अस्मद्विरोधिनः सर्वान्
सङ्गामानभिभव । एतन्यतस्सङ्गामं कर्तुमिच्छतश्च सर्वानभिभव ।
क्यचि 'कव्यध्वरएतनस्य' इति लोपः, पूर्ववद्विभक्त्युदात्तत्वम् ।
युयुत्सवस्सेनाः एतनाः । किं बहुना—सहस्रवीर्यं बहुप्रकारश-
क्तिकमासि, अतस्संस्कर्तुमर्हसीति ॥

पृतन्यतः । सहस्रवीर्यमसि तन्मा
जिन्वाज्यस्याज्यमसि सत्यस्य स-
त्यमसि सत्यायुः ॥ १ ॥ असि
सत्यशुष्ममसि सत्येन त्वाभि धार-

7-13 तत् । मा । जिन्व । आज्यस्य । आज्यम् । असि ।
सत्यस्य । सत्यम् । असि । सत्यायुरिति सत्य-
आयुः ॥ १ ॥ असि । सत्यशुष्ममिति सत्य-शुष्मम् ।
असि । सत्येन । त्वा । अभीति । धारयामि । तस्य ।

7-13 अतः पराणि यजूंषि—तत्तादृक्स्वभावस्त्वं मां जिन्व
प्रीणय । हे आज्य आज्यस्याप्याज्यमसि, यल्लौकिकमाज्यं
तस्मादपि त्वमिष्टसाधनमाज्यं वैदिकमसि, त्वमिव यजमानस्य; *
त्वत्तो हि सर्वमाज्यमुत्पाद्यते वर्षादिद्वारेण । सत्यादपि सत्यमसि,
कदाचिदपि फलव्यभिचाराभावात् ; यद्वा—सत्यान्तरस्यापि सत्या-
पयितृत्वाद्यागद्वारेण ; त्वत्तोधिको नास्तीति भावः । सत्यायुरसि
सत्यभूतमस्मिन्नायुरिति सत्यायुः । सत्यस्य वा आयुस्त्वमसि, त्वया
सत्यं जीवतीति । दासीभारादिर्द्रष्टव्यः । सत्यशुष्मं सत्यस्य
शुष्मं बलमसि । तत्त्वां सत्येन चक्षुषाभिधारयामि उपरि सि-
ञ्चामि, ईषद्दृष्ट्यावेक्षे इति । 'चक्षुर्वै सत्यम्'† इति ब्रा-
ह्मणम् । 'ब्रह्मवादिनो वदन्ति । यदाज्येनान्यानि हवींष्यभिधार-

*त्वं यथा यागसाधनद्वारेण यजमानस्येष्टसाधनं, तथा लौकिकाज्यादपि त्वमेव
वैदिकमाज्यं लोकानामिष्टसाधनं, वर्षादिद्वारेण सर्वलौकिकाज्योत्पादकत्वा-
दिति भावः.

† ब्रा. ३-३-५.

यामि तस्य ते भक्षीय पञ्चानां त्वा
वातानां यन्त्राय धर्त्राय गृह्णामि प-
ञ्चानां त्वर्तूनां यन्त्राय धर्त्राय गृह्णामि
पञ्चानां त्वा दिशां यन्त्राय धर्त्राय

ते । भक्षीय । ¹⁴⁻¹⁷ पञ्चानाम् । त्वा । वातानाम् ।
यन्त्राय । धर्त्राय । गृह्णामि । पञ्चानाम् । त्वा ।
ऋतूनाम् । यन्त्राय । धर्त्राय । गृह्णामि । पञ्चानाम् ।
त्वा । दिशाम् । यन्त्राय । धर्त्राय । गृह्णामि ।

यति '* इत्यादि च । तस्य ते तथा ईक्षितस्य ते तव
भक्षीय अहं भजे, त्वया वियुक्तो मा भूवम् । पूर्ववत्कर्मण-
स्सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थ्यर्थे षष्ठी ॥

¹⁴⁻¹⁷ अथाज्यग्रहानुमन्त्रणमन्त्राः यजूंषि तत्र चतुर्भिः जौहव-
मनुमन्त्रयते—पञ्चानां त्वेति ॥ पञ्चानां प्राच्यादूर्ध्वपर्यन्तपञ्चदि-
क्प्रभवाणां पुरोवातादीनां वातानां यन्त्राय यमनाय स्वस्वाधारे-
ष्वविचलनस्थापनाय धर्त्राय जगद्धारणाय जगद्धारणकुशलाय वा
त्वां गृह्णामि हे आज्य । एवं सर्वत्र । पञ्चानामित्यत्र 'नाम-
न्यतरस्याम्' इति नाम उदात्तत्वम् । पञ्चानामृतूनाम् ; हेमन्त-
शिशिरयोः शीतत्वसामान्यादेकत्वं विवक्षित्वोच्यते । ब्राह्मणं च
भवति 'पञ्च वा ऋतव आर्तवाः पञ्च'† इति । पूर्ववदुभय-
त्रांपि नाम उदात्तत्वम् । पञ्चानां त्वा दिशां प्राच्यादीनामू-

गृह्णामि पञ्चानां त्वा पञ्चजनानां
 यन्त्राय धर्त्राय गृह्णामि चरोस्त्वा
 पञ्चबिलस्य यन्त्राय धर्त्राय गृह्णामि
 ब्रह्मणस्त्वा तेजसे यन्त्राय धर्त्राय
 गृह्णामि क्षत्रस्य त्वौजसे यन्त्राय

पञ्चानाम् । त्वा । पञ्चजनानामिति पञ्च-जनानाम् ।
 यन्त्राय । धर्त्राय । गृह्णामि । ¹⁸⁻²⁵ चरोः । त्वा ।
 पञ्चबिलस्येति पञ्च-बिलस्य । यन्त्राय । धर्त्राय ।
 गृह्णामि । ब्रह्मणः । त्वा । तेजसे । यन्त्राय ।
 धर्त्राय । गृह्णामि । क्षत्रस्य । त्वा । ओजसे ।

ध्वान्तानाम् । ‘सावेकाचः’ इति दिग्भ्यो विभक्तेरुदात्तत्वम् ।
 पञ्चानां पञ्चजनानां, देवमनुष्यासुररक्षोगन्धर्वाणां पञ्चजना इत्या-
 ख्या । ‘दिक्सङ्ख्ये संज्ञायाम्’ इति समासः । सप्तर्षिवत्प्र-
 त्येकं संज्ञात्वात्पञ्चानामिति विशेष्यते ॥

¹⁸⁻²⁵ उत्तरैरष्टाभिरीपभृतमनुमन्त्रयते—चरोः पञ्चबिलस्य आका-
 शस्य, सर्वेषां चरणाधारत्वाच्चरुः, दिशोस्य बिलानि पञ्च ।
 ब्रह्मणः ब्रह्मणां, जातावेकवचनम् । तेजसे तेजसः । ‘षष्ठ्यर्थे
 चतुर्थी वक्तव्या’ इति चतुर्थी । ब्राह्मणानां तेजसो यन्त्राय
 यत्नै धर्त्राय धृत्यै गृह्णामि । क्षत्रस्य क्षत्रियाणामोजसे ओजसो
 बलस्य । विशे विशां वैश्यानां पुष्ट्या इति शेषः, नृणां वा ।
 यन्त्रायेत्यादि गतम् । सुवीर्याय सुष्ठुवीर्यत्वाय । ‘वीरवीर्यौ

॥ २ ॥ धृत्राय गृह्णामि विशे त्वा
 यन्त्राय धृत्राय गृह्णामि सुवीर्याय
 त्वा गृह्णामि सुप्रजास्त्वाय त्वा गृह्णा-
 मि रायस्पोषाय त्वा गृह्णामि ब्रह्मव-
 र्चसाय त्वा गृह्णामि भूरस्माकं
 हविर्देवानामाशिषो यजमानस्य

यन्त्राय ॥ २ ॥ धृत्राय । गृह्णामि । विशे । त्वा ।
 यन्त्राय । धृत्राय । गृह्णामि । सुवीर्यायेति सु-वीर्याय ।
 त्वा । गृह्णामि । सुप्रजास्त्वायेति सुप्रजाः—त्वाय ।
 त्वा । गृह्णामि । रायः । पोषाय । त्वा । गृह्णामि ।
 ब्रह्मवर्चसायेति ब्रह्म-वर्चसाय । त्वा । गृह्णामि ।
 २६—२७ भूः । अस्माकम् । हविः । देवानाम् । आशि-

च' इति बहुव्रीहिस्वरः प्रवर्तते, 'तत्पुरुषो वा 'परादि-
 श्छन्दसि बहुलम्' इति । सुप्रजास्त्वाय यजमानस्य सर्वस्यैव
 वा शोभनापत्यत्वाय । 'नित्यमसिचप्रजामेधयोः' इत्यसिचसमा-
 सान्तः, 'ऊडिदम्' इति षष्ठ्या उदात्तत्वम्, 'षष्ठ्याः पतिपुत्र'
 इति सत्वम् । रायो धनस्य पोषाय—पुष्ट्यै । ब्रह्मवर्चसाय
 ब्रह्मबलाय । 'ब्रह्महस्तिभ्यां वर्चसः' इत्यचसमासान्तः ॥

२६—२७ शेषेण ध्रौवमनुमन्त्रयते—भूरस्माकमिति ॥ अस्माकमेव
 सम्बन्धी भव, मास्मान् हासीः, अस्माकमेव श्रेयसे भव ।

254

तैत्तिरीयसंहिता

[का. १. प्र. ६.]

देवानां त्वा देवताभ्यो गृह्णामि का-
माय त्वा गृह्णामि ॥ ३ ॥

ध्रुवोसि ध्रुवोह* सज्जातेषु भूयासुं

ष इत्यां—शिषः । यजमानस्य । देवानाम् । त्वा ।
देवताभ्यः । गृह्णामि । कामाय । त्वा । गृह्णा-
मि ॥ ३ ॥

सत्यायुरोजसे यन्त्राय त्रयस्त्रि*शच्च ॥ १ ॥

¹⁻³ ध्रुवः । असि । ध्रुवः । अहम् । सज्जातेष्विति

भवतेल्लैटि शपो लुक्, 'इतश्च लोपः' 'भूसुवोस्तिङि' इति
गुणाभावः । हविर्देवानां देवानां हविः भोज्यं भव पर्यामुहि ।
ब्राह्मणं च 'यावेदेका देवता कामयते'* इत्यादि । आशिषो
यजमानस्य या यजमानस्याशिषः प्रार्थनाः तास्सर्वा भव सर्वासां
सम्पादनसमर्थं भव । देवानां त्वा देवानामेव स्वभूतं त्वा देव-
ताभ्यो गृह्णामि । कामाय त्वा गृह्णामि हविर्भागिन्यो देवता
यथा यथा कामयन्ते तत्तदनु रूपं गृह्णामि ॥

इति षष्ठे प्रथमोनुवाकः.

¹⁻³परिधीन् परिधीयमानाननुमन्त्रयते—ध्रुवोसीति यजुर्भिः ॥
तत्र मध्यमं—ध्रुवोसि स्थिरोसि मध्यमत्वाद्वा परिधित्वे विभावा-
च्च (?) । अहमपि सज्जातेषु ध्रुवो भूयासम् । समानजन्मानस्सजा-

*ब्रा. ३-२-६.

धीरश्वेत्ता वसुविदुग्रोस्युग्रोहः सं-
जातेषु भूयासमुग्रश्वेत्ता वसुविदिभि-
भूरस्यभिभूरहः संजातेषु भूयास-

स-जातेषु । भूयासम् । धीरः । चेत्ता । वसुविदिति
वसु-वित् । उग्रः । असि । उग्रः । अहम् ।
सजातेष्विति स-जातेषु । भूयासम् । उग्रः ।
चेत्ता । वसुविदिति वसु-वित् । अभिभूरित्यभि-
भूः । असि । अभिभूरित्यभि-भूः । अहम् ।
सजातेष्विति स-जातेषु । भूयासम् । अभिभूरि-
त्यभि-भूः । चेत्ता । वसुविदिति वसु-वित् ।

ताः । 'समानस्य छन्दसि' इति सभावः, 'वा जाते' इत्यु-
त्तरपदान्तोदात्तत्वम् । धीरश्वेत्ता वसुविच्च भूयासमित्येव । धीरो
धृष्टः सर्वसमर्थः । चेत्ता चेतिता ज्ञाता । छन्दस इडभावः ।
रथादिर्वा द्रष्टव्यः । वसुवित् धनानां लब्धा । दक्षिणम्—उग्रः उद्ग-
र्णोसि, उपरिष्ठात्स्थितत्वात्, रुद्राणां सम्बन्धित्वाद्वा । अधृष्य इति
केचित् । अहमपि सजातेषूग्रो भूयासं, यथा ते ममाप्रतिवादिनो
विधेया भवन्ति । उग्रश्वेत्ता वसुविदूयासम्, य उग्रश्वेत्ता वसु-
विच्च भवति स उग्रो भूयासम्, न केवलमुग्र एव । उत्तरम्—
अभिभूरसि उत्तरकालभावित्वान्नान्येन परिहास्यो भव, अभिभूरेवा-
सि नातः परं किञ्चित्परिधीयत इति । अहमपि सजातेष्वभिभ-
विता भूयासं शत्रूणां तेषामेव वा । किञ्च—योभिभूश्वेत्ता वसु-
विच्च भवति स एव भूयासं न केवलमभिभवितृत्वमात्रेण ॥

मभिभूश्चेत्ता वसुविद्युनज्मि त्वा
 ब्रह्मणा दैव्येन हव्याय्वास्मै वोढवे
 जातवेदः । इन्धानास्वा सुप्रजस-
 सुवीरा ज्योर्जीवेम बलिहृतो वयं

⁴ युनज्मि । त्वा । ब्रह्मणा । दैव्येन । हव्याय् ।
 अस्मै । वोढवे । जातवेद इति जात-वेदः ।
⁵ इन्धानाः । त्वा । सुप्रजस इति सु-प्रजसः ।
 सुवीरा इति सु-वीराः । ज्योक् । जीवेम । बलि-

‘अग्नि योगेन युनक्ति—युनज्मीति द्विपदया त्रिष्टुभा ॥ हे जातवेदः जातानां वेदितः ब्रह्मणा मन्त्रेण दैव्येन देवयोग्येन । ‘देवाद्यज्रौ’ । त्वां युनज्मि अस्मिन् कर्मणि युक्तं करोमि । प्रयोजनमाह—अस्मै हव्याय वोढवे, इदं हविर्वोढुम् । पूर्ववत्कर्मणस्सम्प्रदानत्वम्, ‘तुमर्थे सेसेन्’ इति तवेन्प्रत्ययः, ‘अन्तश्च तवै युगपत्’ इत्याद्यन्तयोर्युगपदुदात्तत्वम्, अस्याप्युपलक्षणत्वात् । ‘ऊडिदम्’ इतीदमश्चतुर्थ्या उदात्तत्वम् ॥

‘समिधोरभ्याधीयमानयोजपति—इन्धानास्त्वेति । इयमपि पूर्ववद्विपदा त्रिष्टुप् ॥ हे अग्ने त्वामिन्धानाः ज्वलयन्तः परिचरन्तो वयम् । ‘विभाषा वेण्विन्धानयोः’ इत्याद्युदात्तत्वम् । सुप्रजसशोभनापत्याः । पूर्ववदसिच् । सुवीराः शोभनसर्ववीरपुरुषाः । ज्योक् चिरं जीवेम त्वत्प्रसादात् । यस्माद्वयं ते तव बलिहृतोऽविच्छिन्नं बलिमुपहरामः, तस्माज्जीवेम चिरम् । यद्वा—बलिहृतस्तव भविष्याम इत्येवमर्थं चिरं जीवेम । बलिर्हविर्दानम् ॥

अनु. २.]

भट्टमास्करमाध्योपेता

257

ते । यन्मे अग्रे अस्य यज्ञस्य-
 रिष्यात् ॥ ४ ॥ यद्वा स्कन्दादाज्य-
 स्योत विष्णो । तेन हन्मि सपत्नं
 दुर्मरायुमैनं दधामि निर्ऋत्या
 हत इति बलि-हतः । वयम् । ते । यत् । मे ।
 अग्रे । अस्य । यज्ञस्य । रिष्यात् ॥ ४ ॥ यत् ।
 वा । स्कन्दात् । आज्यस्य । उत । विष्णो इति ।
 तेन । हन्मि । सपत्नम् । दुर्मरायुमिति दुः-मरा-
 युम् । एति । एनम् । दधामि । निर्ऋत्या इति

हवींष्यासन्नान्यभिमन्त्रयते—यन्मे अग्र इति त्रिष्टुभा ॥ हे
 अग्रे अस्य मम यज्ञस्य यद्वहिरादिकं रिष्यान्नश्येत् रक्षःप्रभृति-
 भिर्विनाशितं स्यात् । लेख्याडागमः । ‘प्रकृत्यान्तःपादम्’ इति
 मे इत्यस्य प्रकृतिभावः । किञ्च—आज्यस्योत आज्यस्यापिच
 सम्बन्धि जौहवादिकं तदेकदेशभूतं यद्विष्यात् यद्वा स्कन्दात्* ।
 पूर्ववदाडागमः । हे विष्णो व्यापक तेन हन्मि मारयामि सपत्नं
 शत्रुम् । अथ यो मारयितुं न शक्यते एनं दुर्मरायुं मारयितु-
 मशक्यं निर्ऋत्याः पापदेवतायाः उपस्थे उत्सङ्गे आदधामि
 स्थापयामि । दुर्मरमात्मन इच्छतीति क्यजन्तात् ‘क्याच्छन्दसि’
 इत्युप्रत्ययः । निर्गता ऋतेः निर्ऋतिः निर्दया । ‘ऋतिस्सौत्रो
 धातुः घृणायां वर्तते’† इत्युक्तेः । निर्ऋतिरिति प्रादिसमासेऽव्य-
 यपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्, गतिसमासे ‘तादौ च’ इति ॥

*म—स्कन्दात् रिष्येद्वा.

†काशि. ३-१-२९.

उपस्थे । भूर्भुवस्सुवरुच्छुष्मो अग्रे
यजमानायैधि निशुष्मो अभिदा-
सते । अग्रे देवेद्ध मन्विद्ध मन्द्रजि-

निः—ऋत्याः । उपस्थ इत्युप—स्थे । ^७भूः । ^८भुवः ।
^९सुवः । ^{१०}उच्छुष्म इत्युत्—शुष्मः । अग्रे । यज-
मानाय । एधि । निशुष्म इति नि—शुष्मः । अभि-
दासत इत्यभि—दासते । अग्रे । देवेद्धेति देव-
इद्ध । मन्विद्धेति मनु—इद्ध । मन्द्रजिद्धेति मन्द्र—

^{७-९}हवींष्यासादयति—भूर्भुवस्सुवरिति व्याहृतिभिः ॥ ‘ब्रह्मेता
व्याहृतयः’* इति ब्राह्मणम् । एतानि रूपाणि लोकत्रयात्मकानि,
लोकत्रयस्थितिहेतुत्वात् ; लोकत्रयात्मकव्याहृतित्रयरूपेण हवींषि
स्तूयन्ते ॥

^{१०}इधमभ्याधीयमानमनुमन्त्रयते—उच्छुष्म इति पिपीलिकामध्यया
त्रिपदया यजुरन्तयानुष्टुभा । तत्र द्वादशाक्षरौ प्रथमतृतीयौ
पादौ, मध्यमोष्टाक्षरः, अमर्त्यस्य त इत्यादि यजुः ॥ हे अग्रे
यजमानाय उच्छुष्म उद्धूतबल एधि भव, यजमानकार्येष्ववि-
ष्कृतबलो भव । अभिदासते उपक्षयते शत्रवे निशुष्मः न्यग्भू-
तबलो भव । दसु उपक्षये, व्यत्ययेन शप्, धातोरकारस्य
छान्दसो दीर्घः । यद्वा—दाम् दाने अभिपूर्व उपक्षयकर्मा
द्रष्टव्यः । हे अग्रे अङ्गनादिगुण देवेद्ध देवैरिद्ध दीप्त
मन्विद्ध मनुष्यैरिद्ध । उभयत्रापि ‘तृतीया कर्मणि’ इति

ह्वामर्त्यस्य ते होतमूर्धन्ना जिघर्षि
 रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्याय
 मनोसि प्राजापत्यं मनसा मा

जिह्व । अमर्त्यस्य । ते । होतः । मूर्धन् । एति ।
 जिघर्षि । रायः । पोषाय । सुप्रजास्त्वायेति
 सुप्रजाः—त्वाय । सुवीर्यायेति सु—वीर्याय ।¹¹मनः ।

पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । मन्द्रजिह्वा मदनी मदयित्री तर्पणी जिह्वा
 यस्य । मदि स्तुतिमोदमदस्वप्नकान्तिगतिषु, 'मन्दिवाशि'* इत्या-
 दिना रक्प्रत्ययः, 'आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्' इत्यविद्यमानव-
 त्त्वाच्चतुर्णामप्यामन्त्रितानामाद्युदात्तत्वमेव । होतः देवानामाह्वतः ।
 अमर्त्यस्यामर्त्यात्मनस्ते तव मूर्धन् मूर्ध्नि । 'सुपां सुलुक्' इति
 डेलुक् । आजिघर्षि आभिमुख्येन क्षारयामि आदधामि । घृ क्ष-
 रणदीप्तयोः जौहोत्यादिकः, 'बहुलं छन्दसि' इत्यभ्यासस्येत्वम् ।
 रायो धनस्य पोषाय पुष्ट्यै । पूर्ववत्षष्ठ्यास्सत्वस्वरौ । सुप्रजा-
 स्त्वाय शोभनापत्यत्वाय । पूर्ववदसिच् । सुवीर्याय शोभनवीर्यत्वाय ॥

¹¹स्त्रौवमाधारमभिमन्त्रयते—मनोसीति यजुषा ॥ मनोसि मनसा
 निर्वर्तितत्वाच्चमन एवासि । प्राजापत्यं प्रजापतिदेवत्वम् ।
 यद्वा—प्रजापतेरिदं प्राजापत्यं, अतस्तदेवासि; तेन निर्वर्तितत्वा-
 त्तत्त्वम् । तेन मनसा भूतेन च । जातावेकवचनम् । तेन
 प्रजापतिना सृष्टैर्देहारम्भकैर्भूतजातैश्च सह मामाविश मया सह

*'मन्दिवाशि' (उ. १-३९) इत्यादि सूत्रं उरज्विधायकतया वृत्त्यादौ
 व्याख्यातम्. 'स्फायितञ्चि' इत्यादिना इति तु युक्तम्.

भूतेना विश वागस्यैन्द्री सपत्नक्ष-
यणी ॥ ५ ॥ वाचा मेन्द्रियेणा
विश वसन्तमृतूनां प्रीणामि स

असि । प्राजापत्यमिति प्राजा-पत्यम् । मनसा ।
मा । भूतेन । एति । विश । ¹²वाक् । असि ।
ऐन्द्री । सपत्नक्षयणीति सपत्न-क्षयणी ॥ ५ ॥
वाचा । मा । इन्द्रियेण । एति । विश । ¹³वसन्त-

सुखं निर्वर्तय । 'देवा वै सामिधेनीः' * इत्यादि षष्ठद्विती-
यकाण्डीयं ब्राह्मणम् ॥

¹²स्वुच्यं—वागसीति यजुषा ॥ वागसि वाचा निर्वृत्तत्वात्
वागेवासि त्वम् । ऐन्द्रिन्द्रदेवत्या । यद्वा—इन्द्रस्येयमैन्द्री वाक्,
सैवासि । सपत्नक्षयणी शत्रूणां क्षयकरी । तत्त्वया वाचेन्द्रि-
येण च । जातावेकवचनम् । तेनैवैन्द्रेण सृष्टैरिन्द्रियैश्चक्षुरादिभिश्च
सह सुखं मामाविश । 'इन्द्रियमिन्द्रलिङ्गम्' इत्यादौ निपात्यते ।
'सावेकाचः' इति वाचस्तृतीयोदात्ता ॥

¹³प्रयाजाननुमन्त्रयते—वसन्तमृतूनां प्रीणामीति यजुर्भिः क्रमेण
च । तत्र सामिधः—वसन्तमिति ॥ वसन्ति प्रजास्सुखिता अस्मि-
न्निति वसन्तः । औणादिको झच्प्रत्ययः । ऋतूनाम्मध्ये वस-
न्तमृतूनां प्रीणामि तर्पयामि । निर्धारणस्वभावान्निर्धार्यमाण ऋतु-
रेव भवति ; यथा—ब्राह्मणानां स्थविरमानयेति स्थविरो ब्राह्मण

मां प्रीतः प्रीणातु ग्रीष्ममृतूनां
 प्रीणामि स मां प्रीतः प्रीणातु
 वर्षा ऋतूनां प्रीणामि ता मां
 प्रीताः प्रीणन्तु शरदमृतूनां प्रीणामि

म् । ऋतूनाम् । प्रीणामि । सः । मा । प्रीतः ।
 प्रीणातु । ¹⁴ ग्रीष्मम् । ऋतूनाम् । प्रीणामि । सः ।
 मा । प्रीतः । प्रीणातु । ¹⁵ वर्षाः । ऋतूनाम् ।
 प्रीणामि । ताः । मा । प्रीताः । प्रीणन्तु । ¹⁶ शरदम् ।
 ऋतूनाम् । प्रीणामि । सा । मा । प्रीता । प्रीणातु ।

एवानीयते नान्यः । 'नामन्यतरस्याम्' इति नाम उदात्तत्वम् ।
 प्रीञ् तर्पणे क्रैयादिकस्सकर्मकः । तर्पयामीत्यर्थः । स च
 वसन्तः प्रीतः तथा तर्पितो मां प्रीणातु तर्पयतु प्रजादिभिरभिमतैः ।
 'ऋतवो वै प्रजाकामाः' * इत्यादि ब्राह्मणम्, 'समिधो
 यजति' † इत्याद्यनुवाकश्च ॥

¹⁴तनूनपातं—ग्रीष्ममिति ॥ गीर्यन्तेस्मिन्नापो रविकिरणैरिति
 ग्रीष्मः । गिरतेर्मप्रत्ययष्पुगागम ईकारश्च निपात्यते ॥

¹⁵इडां—वर्षा. इति ॥ वर्षत्यासु पर्जन्य इति वर्षाः ।
 एकस्मिन्नपि ऋतौ लिङ्गं बहुवचनं च स्वाभाविकम् ॥

¹⁶बर्हिषः‡—शरदमिति ॥ शीर्यन्ते पच्यन्ते ओषधयोस्या-
 मिति शरत् । 'शृद्धभसोदिः' इत्यदिप्रत्ययः । अत्रापि स्वा-
 भाविकं स्त्रीत्वम् ॥

सा मा प्रीता प्रीणातु हेमन्तशि-
शिरावृतूनां प्रीणामि तौ मा प्रीतौ
प्रीणीतामग्नीषोमयोरहं देवयज्यया

- ¹⁷ हेमन्तशिशिराविति हेमन्त—शिशिरौ । ऋतूनाम् ।
प्रीणामि । तौ । मा । प्रीतौ । प्रीणीताम् ।
¹⁸ अग्नीषोमयोरित्यग्नी—सोमयोः । अहम् । देवय-
ज्ययेति देव—यज्यया । चक्षुष्मान् । भूयासम् ।

¹⁷स्वाहाकारस्य—हेमन्तशिशिराविति ॥ शैत्यसामान्येन द्वयो-
स्समस्तयोरुपादानम्, प्रयाजानां पञ्चत्वात् । ‘पञ्च वा ऋत-
वः’* इत्यादिवचनं चोपपद्यते । हन्ति हिमेन जन्तूनिति हेमन्तः ।
‘हन्तेर्मुट् हि च’ इति झच्प्रत्ययः । श्यति तनूकरोति हिमपीडया
सङ्कोचयति भूतानीति शिशिरः । श्यतेः किरच्प्रत्ययः, द्विर्वचन-
मभ्यासस्येत्वं च निपात्यते ॥

¹⁸आज्यभागावनुमन्त्रयते—अग्नीषोमयोरिति ॥ आग्निश्च सोमश्चा-
ग्नीषोमौ । ‘ईदग्नेस्सोमवरुणयोः’ इतीत्वम्, ‘अग्नेस्तुस्तोमसोमाः’
इति षत्वम्, ‘देवताद्वन्द्वे च’ इति पूर्वोत्तरपदयोर्युगपत्प्रकृति-
स्वरत्वम् । ‘छन्दासि निष्टक्यं’ इत्यत्र देवयज्याशब्दो निपातितः ।
देवार्हो यागो देवयज्या । अग्नीषोमयोर्देवयज्यया अनेन देवार्हेण
यागेन अहं चक्षुष्मान्भूयासम् । यथा यज्ञोग्नीषोमाभ्यां चक्षु-
ष्मानेवमहमपि ताभ्यां चक्षुष्मान्भूयासमिति भावः ॥

चक्षुष्मान्भूयासमग्नेरहं देवयज्यया-
न्नादो भूयासम् ॥ ६ ॥ दब्धिरस्य-
दब्धो भूयासमुं दभेयमग्नीषोम-
योरहं देवयज्यया वृत्रहा भूयास-

¹⁹अग्नेः । अहम् । देवयज्ययेति देव-यज्यया ।
अन्नाद इत्यन्न-अदः । भूयासम् ॥ ६ ॥ ²⁰दब्धिः ।
असि । अदब्धः । भूयासम् । अमुम् । दभेयम् ।
²¹अग्नीषोमयोरित्यग्नी-सोमयोः । अहम् । देवय-
ज्ययेति देव-यज्यया । वृत्रहेति वृत्र-हा ।
भूयासम् । ²²इन्द्राग्नियोरितिन्द्र-अग्नियोः । अहम् ।

¹⁹आग्नेयस्य—अग्नेरिति ॥ अन्नादोन्नानामत्ता भूयासम्, देवाना-
मग्नेरन्नादत्वात् ॥

²⁰उपांशुयाजस्य—दब्धिरिति ॥ दब्धिर्दभनं मरणं दम्भिता
वा त्वमसि असुराणाम्, अहमपि त्वयादब्धो भूयासं शत्रूणामु[शत्रु-
भिरु]पहिंसितो मा भूवम् । अपि त्वमुं शत्रुं पाप्मानं दभेयं
मारयेयम् । ‘लिङ्याशिष्यङ्’ । अमुमिति शत्रुनाम निर्दिशेत् ॥

²¹अग्नीषोमीयस्य—अग्नीषोमयोरिति ॥ वृत्रस्य पाप्मनो हन्ता
वृत्रहा । ‘ब्रह्मभ्रूणवृत्रेषु’ इति क्तिप् भविष्यत्यपि धातुसम्बन्धे
भवति । अग्नीषोमाभ्यामिन्द्रो वृत्रमहन्, तद्वदहमप्याभ्यां भ्रातृव्यस्य
हन्ता भूयासमिति ॥

²²ऐन्द्राग्नस्य—इन्द्राग्नियोरिति ॥ ‘नोत्तरपदेनुदात्तादौ’ इति

मिन्द्राग्नि॒यो॒र॒हं दे॒व॒य॒ज्यये॑न्द्रि॒या-
व्य॒न्नादो॑ भू॒यास॑मिन्द्र॒स्याहं॑ दे॒व॒य॒-
ज्यये॑न्द्रि॒यावी॑ भू॒यासं॑ महेन्द्र॒स्याहं॑
दे॒व॒य॒ज्यया॑ जे॒मानं॑ म॒हि॒मानं॑ गमे॒य-

दे॒व॒य॒ज्यये॑ति दे॒व-य॒ज्यया॑ । इन्द्रि॒यावी॑ । अ॒न्नाद॑
इत्य॒न्न-अ॒दः । भू॒यास॑म् । ²³ इन्द्र॒स्य । अ॒हम् ।
दे॒व॒य॒ज्यये॑ति दे॒व-य॒ज्यया॑ । इन्द्रि॒यावी॑ । भू॒यास॑म् ।
²⁴ महेन्द्र॒स्येति॑ म॒हा-इन्द्र॒स्य । अ॒हम् । दे॒व॒य॒ज्यये॑ति
दे॒व-य॒ज्यया॑ । जे॒मानम् । म॒हि॒मानम् । ग॒मे॒यम् ।

देवताद्वन्द्वलक्षणे पदद्वयप्रकृतिस्वरत्वे प्रतिषिद्धे समासान्तोदात्तत्वे
च कृते 'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ।
इन्द्रियावी अन्नादश्च भूयासं, इन्द्रेणेन्द्रियावी अभिन्नान्नादः ।
इन्द्रियशब्दान्मत्वर्थीयो विनिः, 'अन्येषामपि दृश्यते' इति
दीर्घत्वम् ॥

²³ ऐन्द्रस्य सान्नाय्यस्य—इन्द्रस्येति ॥ इन्द्रियावान्, इन्द्रो
हीन्द्रियस्य दाता भवति, इन्द्रेण हि दत्तमिन्द्रियमिति ॥

²⁴ माहेन्द्रस्य—महेन्द्रस्येति ॥ 'सन्महत्' इति समासः ।
जेमानं महिमानं च गमेयम् । जेमा जेतृत्वम् । 'तुश्छन्दसि'
इतीमानिच्, छान्दस इकारलोपः, 'तुरिष्ठेमेयस्सु' इति तृलोपः ।
जनयितृत्वं वा । जाभावः । महत्त्वं महिमा ॥

मग्नेस्स्विष्टकृतोहं देवयज्ययायु-
ष्मान् यज्ञेन प्रतिष्ठां गमेयम् ॥७॥
अग्निर्मा दुर्दिष्टात्पातु सविताघश-

²⁵ अग्नेः । स्विष्टकृत इति स्विष्ट-कृतः । अहम् ।
देवयज्ययेति देव-यज्यया । आयुष्मान् । यज्ञेन ।
प्रतिष्ठामिति प्रति-स्थाम् । गमेयम् ॥ ७ ॥
रिष्यात्सपत्नक्षयण्यन्नादो भूयासुः षड्विंशच्च ॥२॥
¹ अग्निः । मा । दुर्दिष्टादिति दुः-इष्टात् ।

²⁵ स्विष्टकृतः—अग्नेस्स्विष्टकृत इति ॥ स्विष्टं करोतीति स्विष्ट-
कृत, तस्य देवयज्ययाहमायुष्मान्भूत्वा यज्ञेन प्रतिष्ठां गमेयम् ।
यज्ञेन या प्रतिष्ठा भवति* 'यो यतो यज्ञं प्रयुङ्क्ते । तदेनं
प्रतिष्ठापयतीति । प्रति तिष्ठति प्रजया पशुभिर्यजमानः'† इति
तामपि प्रतिष्ठां गमेयम् । 'लिङ्चाशिष्यङ्' ॥

इति षष्ठे द्वितीयोनुवाकः.

¹ प्राशिन्नेवदीयमाने जपति—अग्निर्मेति—॥ दुर्दिष्टादुष्टाद्यागाद्वि-
गुणान्मामग्निः पातु तन्निमित्तदोषापनोदनेन मां रक्षतु । अव्ययपू-
र्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्, कर्मणि निष्ठायां वा 'गतिरनन्तरः' इति

२साद्यो मेन्ति दूरेरातीयति तमेतेन
 जेषु३ सुरूपवर्षवर्ण एहीमान्भद्रा-
 न्दुर्या५ अभ्येहि मामनुव्रता न्यु
 शीरूषाणि मृदुमिड एह्यदित एहि

पातु । सविता । अघशं२ सादित्यघ-शु३ सात् ।
 २यः । मे । अन्ति । दूरे । अरातीयति । तम् ।
 एतेन । जेषम् । ३सुरूपवर्षवर्ण इति सुरूप-वर्ष-
 वर्णे । एति । इहि । इमान् । भद्रान् । दुर्यान् ।
 अभि । एति । इहि । माम् । अनुव्रतेत्यनु-व्रता ।
 नीति । उ । शीरूषाणि । मृदुम् । इडे । एति ।

गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । किञ्च—दुरिष्टं अयुक्तरूपं प्रयाजादि
 ततो मां पातु । यद्वा—दुरिष्टं यथा न भवति तथा मां पातु
 दुरिष्टाद्विनिवार्य मां रक्षतु । सविता चाघशंसात्पापरुचेः रक्षः-
 प्रभृतेश्च पातु ॥

२यजमानोऽवदीयमाने जपति—यो म इति ॥ यो मे ममान्ति
 अन्तिके दूरे वारातीयति अराप्तित्वमिच्छति, अरातिमात्मनो वास्माक-
 मिच्छति तं राक्षसादिमनेन जेषं जयेयम् । जयतेर्लेटि 'सिब्बहुलं
 लेटि' शपो लुक्, 'लेटोडाटौ' 'इतश्च लोपः' । 'कादिलोपे
 बहुलम्' इत्यन्तिकस्य कलोपः ॥

३इडामाह्वयमाणामनुमन्त्रयते—सुरूपवर्षवर्ण इति ॥ शोभनरूपौ
 शोभनस्वभावौ वर्षवर्णौ यस्यास्सा तथोक्ता । 'पशवो वा

सरस्वत्येहि रन्तिरसि रमतिरसि
 सूनर्यसि जुष्टे जुष्टिं तेशीयोपहूत
 उपहवम् ॥ ८ ॥ तेशीय सा मे
 सत्याशीरस्य यज्ञस्य भूयादरेडता

इहि । अदिते । एति । इहि । सरस्वति । एति ।
 इहि । रन्तिः । असि । रमतिः । असि । सूनरी ।
 असि । जुष्टे । जुष्टिम् । ते । अशीय । उपहूत
 इत्युप-हूते । उपहवमित्युप-हवम् ॥ ८ ॥ ते ।
 अशीय । सा । मे । सत्या । आशीरित्या-शीः ।
 अस्य । यज्ञस्य । भूयात् । अरेडता । मनसा ।

इडा * 'वृष्टिर्वा इडा † इति पशुवृष्टिहेतुत्वादिवाया एवमुच्यते ।
 पूर्वपदस्याद्युदात्तत्वं छान्दस्म् । ईदृशी एहि आगच्छ इमान्मदी-
 यान्भद्रान् कल्याणान् भजनीयान् दुर्यान् यज्ञगृहान् ; 'गृहा वै
 दुर्याः ‡ इत्युक्तम् । किञ्च—मामनुव्रता अनुगुणा अभिप्रेतानि
 साधयन्त्यभ्येहाभिमुख्येनागच्छ । असमानपदेपि रुदृश्यते । अ-
 स्माकं शीर्षाणि निमृद्वं निर्दोषानस्मान् कुरुध्वमिति यावत्, यथा-
 स्माकं शिरः क्षाकितमनेनेति दोषाशङ्कायां वक्तारो भवन्ति ।
 निमृद्वमिति च एकवचनस्य स्थाने व्यत्ययेन बहुवचनम्, पूजार्थं
 वा वक्ष्यमाणगोभेदापेक्षम् । उ इति समुच्चयेवधारणार्थं वा ।
 इडादयश्शब्दा गवां नामानि, यथा—'इडे रन्तेदिते सरस्वति
 प्रिये प्रेयसि महि विश्रुत्येतानि ते अघ्निये नामानि § इति ।

मनसा तच्छकेयं यज्ञो दिवः रोहतु
यज्ञो दिवं गच्छतु यो देवयानः

तत् । शकेयम् । यज्ञः । दिवम् । रोहतु । यज्ञः ।
दिवम् । गच्छतु । यः । देवयान इति देव-यानः ।

ताच्छब्देनेडा स्तूयते । तत्र गवां भेदान्निमृद्वमिति ब्रह्मवचन-
मुपपद्यते, हे इडादयो यूयमागत्य मां निमृद्वमिति । यदा
तु गोभिरभेदेनेडोच्यते हे इडादिरूपे इड इति तदा त्वेकवचन-
मेव न्याय्यम् । इडा पशुसाधनीज्या वा । अदितिरदीना अख-
ण्डनीया । सरस्वती सरणवती सरस्वतीसदृशा वा । रन्तिः
रतिहेतुरसीहामुत्र च । क्तिचि 'न क्तिचि दीर्घश्च' इति टिलो-
पाभावः, वृषादिर्द्रष्टव्यः । रमतिः रमणीया । 'रमेर्नित्' इत्य-
तिप्रत्ययः । सूनरी शोभनमनुष्या, मनुष्याणां सुखहेतुत्वात् ।
ष्टोदरादिः । यद्वा—सुष्टु नेत्री सूनरी । नृ नये, सुपूर्वात् 'अच
इः' इतीप्रत्ययः, 'कृदिकारादक्तिनः' इति ङीष्, उपसर्गवि-
कारश्छान्दसः, सर्वधानवधारणान्नावगृह्यते । यद्वा—रन्त्यादीन्यपि
त्रीणि गवां नामधेयानि । हे जुष्टे प्रिये सर्वस्य सर्वेण वा
सेविते ते जुष्टि त्वया दत्तां प्रीतिं अशीय व्यामुयाम् । अश्वो-
तेर्लिङि शपो लुक् । हे उपहूते अनुज्ञाते ते तव उपहवमनु-
ज्ञामशीय । 'ह्रस्वम्प्रसारणं च न्यभ्युपविषु' इत्यप्, थाथा-
दिनोत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । साऽस्य यज्ञस्याशीः अस्य यज्ञस्य
फलं मम सत्या यथाश्रुतिसिद्धिः भूयात् । 'ऊडिदम्' इतीदम-
षष्ठ्या विभक्तेरुदात्तत्वम् । अरेडेतेत्येकपदा त्रिष्टुप् यजुरादिः
यजुरन्ता—उक्तैर्वक्ष्यमाणैश्च अरेडता अनादरमकुर्वता मनसा ।

पन्थास्तेन यज्ञो देवाः अप्येत्व-
स्मास्विन्द्र इन्द्रियं दधात्वस्मान्नाय
उत यज्ञास्सचन्तामस्मासु सन्त्वा-
शिषस्सा नः प्रिया सुप्रतूर्तिर्म-

पन्थाः । तेन । यज्ञः । देवान् । अपीति । एतु ।
‘अस्मासु’ । इन्द्रः । इन्द्रियम् । दधातु । अस्मान् ।
रायः । उत । यज्ञाः । सचन्ताम् । अस्मासु ।
सन्तु । आशिष इत्या-शिषः । सा । नः । प्रिया ।

रेड् . अनादरे । तत्फलं शकेयं त्वत्प्रसादात्साधयितुं शक्तो भूया-
सम् । ‘लिङ्चाशिष्यङ्’ यज्ञोयमस्मदीयो दिवं रोहतु दिवौकसां
तृप्तये भवतु । किञ्च—अयं यज्ञोस्मानपि दिवं गच्छतु गम-
यतु देहपातोत्तरकालमस्मान् दिवमारोहयतु । ‘बहुळमन्यत्रापि’
इति णिलुक् । यद्वा—हेतुकर्म[तुकर्तृ]निर्देशः, षड्भिर्हलैः कृषतीति
यथा । सामर्थ्यात्तत्रेति चेदिहापि पूर्वेण गतत्वात् आनर्थक्याद्धेतुः प्रत्ये-
ष्यते । इदानीं यज्ञस्य मार्ग उपदिश्यते—यो देवयानः पन्थाः
येन पथा देवान् गच्छति देवत्वं वा प्राप्यते तेन पथायं
यज्ञो देवानप्येतु तेन मार्गेण गत्वा देवाननुप्रविशतु ॥

‘अस्मास्विति त्रिपदोष्णिक् । तिष्ठततः परा । यद्वा—मध्ये-
ज्योतिस्त्रिष्टुप् ॥ अस्मासु त्वत्प्रसादभाक्षु इन्द्र इन्द्रियं वीर्यं दधातु ।
अस्मान् रायो धनानि पश्वादीनि अपि च यज्ञाः उत्तरे च क्रतवः
सचन्ताम् । षच समवाये । अस्मास्वाशिषः अभिप्रेतान्यपि फलानि
सन्तु भूतानि सन्तु । सा च त्वमस्माकं प्रिया तृप्तिहेतुः सुप्र-

घोनी जुष्टिरसि जुषस्वं नो जुष्टा
 नः ॥ १ ॥ असि जुष्टिं ते गमेयं
 मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यं विच्छिन्नं
 यज्ञं समिमं दधातु । बृहस्पतिस्त-
 नुतामिमं नो विश्वे देवा इह माद-
 सुप्रतूर्तिरिति सु-प्रतूर्तिः । मघोनी । ^५जुष्टिः ।
 असि । जुषस्वं । नः । जुष्टा । नः ॥ १ ॥ असि ।
 जुष्टिम् । ते । गमेयम् । ^६मनः । ज्योतिः । जुष-
 ताम् । आज्यम् । विच्छिन्नमिति वि-च्छिन्नम् ।
 यज्ञम् । समिति । इमम् । दधातु । बृहस्पतिः ।
 तनुताम् । इमम् । नः । विश्वे । देवाः । इह ।

तूर्तिः सुष्ठु प्रतरणिर्दुःखानाम् । यद्वा—सुष्ठु प्रकर्षेण च
 हिंसिका शत्रूणाम् । ‘नसत्तनिषत्त’ इति निपातनं निष्ठावद्भावा-
 त्किनोपि भवति, ‘क्रत्वादयश्च’ इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । म-
 घोनी धनवती । ‘छन्दसीवनिपौ’ इति मत्वर्थीयो वनिः,
 ‘ऋन्नेभ्यः’ इति ङीप्, ‘श्वयुवमघोनाम्’ इति सम्प्रसारणम् ।
 एवङ्गुणोस्माकं भव ॥

^{५-६}अवान्तरेडां प्राश्यमानामनुमन्त्रयते

*

*

*अत्र ‘अनुमन्त्रयते’ इति समानशब्दर्शनजेन लेखकानां पाङ्क्तिभ्रमेण ग्रन्थो गालित इव
 भाति. अतो माधवीयभाष्यमत्र दर्शयते—

^५जुष्टिरसीति ॥ हे अवान्तरेडे त्वं जुष्टिरसि प्रीतिरूपासि । नः अस्मान् जुषस्व प्री-
 णय । नोऽस्माभिर्जुष्टासि सेवितासि । ते जुष्टि त्वदीयां प्रीतिं गमेयं प्राप्नुयाम् ॥

^६अन्तर्वेद्यद्भिर्माज्यते—मनो ज्योतिरिति ॥ [व्याख्यातः. सं. १-५-३७].

अनु ३.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

271

यन्ताम् । ब्रध् पिन्वस्व ददतो मे
 मा क्षायि कुर्वतो मे मोषं दसत्प्र-
 जापतेर्भागोस्यूजस्वान्पयस्वान्प्रा-
 णापानौ मे पाहि समानव्यानौ मे

मादयन्ताम् । 'ब्रध् । पिन्वस्व । ददतः । मे ।
 मा । क्षायि । कुर्वतः । मे । मा । उपेति । दसत् ।
 ८ प्रजापतेरिति प्रजा-पतेः । भागः । असि ।
 ऊर्जस्वान् । पयस्वान् । प्राणापानाविति प्राण-
 अपानौ । मे । पाहि । समानव्यानाविति समान-
 व्यानौ । मे । पाहि । उदानव्यानावित्युदानं-

7 * * * ब्रधेति ॥ हे ब्रध्
 बन्धक मनसां, त्वय्येव हि मनोस्माकं सर्वदा बद्धम् । 'बन्धे-
 ब्रधिबुधी च' इति नकप्रत्ययः । परिवृढस्यैवेयं संज्ञा । पि-
 न्वस्व प्रीणय अस्मानृत्विजश्च । ददतो मे मा क्षायि देयेन
 धनेन क्षयो मा गामि, अपि तूपचीयताम् । कुर्वतो मे मोषदसत्
 सामर्थ्यं श्रद्धा वा मोषक्षयं गमत्, अपि तु पुनःपुनर्वर्धताम् । दसु
 उपक्षये, लुडि पुषादित्वादङ् ॥

८ अन्वाहार्यमासन्नमभिमन्त्रयते—प्रजापतेरिति ॥ प्रजापतेर्भागोसि ।
 'स वा एष प्राजापत्यो यदन्वाहार्यः' * इति । 'पत्यावैश्वर्ये'
 इति पतिशब्दे पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । 'कर्षात्वतः' इति भाग-

७ बार्हिषदं पुरोडाशमनुमन्त्रयते.

*सं. १-७-३.

पाह्युदानव्यानौ मे पाह्यक्षितोस्य-
क्षित्यै त्वा मा मे क्षेष्ठा अमुत्रामु-
ष्मिन्लोके ॥ १० ॥

व्यानौ । मे । पाहि । अक्षितः । असि । अक्षित्यै ।
त्वा । मा । मे । क्षेष्ठाः । अमुत्र । अमुष्मिन् ।
लोके ॥ १० ॥

उपह्वं जुष्टां नस्त्वा षट् ॥ ३ ॥

शब्दोन्तोदात्तः, 'स्वरितो वानुदात्ते पदादौ' इत्येकादेशस्य
संहितायां स्वरितत्वम् । ऊर्जस्वानन्नवान् पयस्वान् रसवान् स
त्वं प्राणापानौ मम पाहि । मुखनासिकाभ्यां यो वायुर्निर्गच्छति
स प्राणः, स च वायोस्तिर्यग्गमनशीलस्योर्ध्वगमनहेतुः जीवव्यापार-
विशेषो वेदितव्यः । अपानो नामावाग्गमनो वायुः । समानो
नाम सर्वसाधारणो हृदये स्थितो वायुः । व्यानो नाम मनो
व्याप्य स्थितो नाडीभिरन्नादिरसस्य नेता । उदान ऊर्ध्वगमनः
शब्दस्योत्पादयिता । पुनर्व्यानग्रहणमनुक्तजीववृत्तिप्रकारोपसङ्गहा-
र्थम्, विविधाननात्मकत्वात्तेषाम् । अक्षितः अक्षीणोसि । अक्षित्यै
इह चामुत्र चाक्षयाय त्वां ददामीति सामर्थ्यात् । स त्वममुत्र
परलोके अस्मि[मुष्मि]न्नैन्द्रे ब्राह्मे प्राजापत्ये वा मा क्षेष्ठाः परलोके
क्षयं मा गमः । यद्वा—मे ममामुष्मिन् लोके यदाहं परलोके
भविष्यामि तदा तत्र ममोपभोगार्थम् । इह हि कृत्वा परत्र
भुञ्जते । 'क्षीयते वा अमुष्मिन्लोके' * इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

इति षष्ठे तृतीयोऽनुवाकः.

ब॒र्हिषो॑हं॑ दे॒वय॒ज्यया॑ प्र॒जावा॑न्भू-
यासं॑ नरा॒शः॑संस्याहं॑ दे॒वय॒ज्यया॑
पशु॒मान्भू॑यासम॒ग्नेस्वि॑ष्ट॒कृतो॑हं दे॒व-
य॒ज्यया॑युष्मान् य॒ज्ञेन॑ प्रति॒ष्ठां ग॑मेय-
म॒ग्नेर॒हमु॑ज्जि॒जति॑मनू॒ज्जैष॑ ५ सोमं-

¹ब॒र्हिषः॑ । अ॒हम् । दे॒वय॒ज्ययेति॑ देव-य॒ज्यया॑ ।
प्र॒जावा॑निति॑ प्र॒जा-वा॑न् । भू॒यास॑म् । ²नरा॒शः-
संस्या॑ । अ॒हम् । दे॒वय॒ज्ययेति॑ देव-य॒ज्यया॑ ।
पशु॒मानिति॑ पशु-मान् । भू॒यास॑म् । ³अ॒ग्नेः ।
स्वि॒ष्ट॒कृत॑ इति॑ स्विष्ट-कृतः । अ॒हम् । दे॒वय॒ज्य-
येति॑ देव-य॒ज्यया॑ । आयु॑ष्मान् । य॒ज्ञेन॑ । प्र॒ति-
ष्ठा॑मिति॑ प्रति-स्थाम् । ग॒मेय॑म् । ⁴अ॒ग्नेः ।

¹अनूयाजान् क्रमेणानुमन्त्रयते—बर्हिष इति ॥ बर्हिषो देव-
ताया देवयज्यया देवार्हेण यागेनाहं प्रजावान् बहुपत्यो जीव-
दपत्यश्च भूयासम् ॥

²नराशंसस्य नरैश्शंसनीयस्य । गतम् । पशुमान् बहुपशुः ।
'ह्रस्वनुङ्ग्यां मतुप्' इति मतुप् उदात्तत्वम् ॥

³अग्नेस्विष्टकृत इति ॥ व्याख्यातमेव* ॥

⁴⁻¹¹सूक्तवाके 'अग्निरिदं हविरनुषत'† इत्यादिक्रमेण उज्जिती-

स्याहमुज्जितिमनूजेषमग्रेरहमुज्जिति-
मनूजेषमग्रीषोमयोरहमुज्जितिमनू-
जेषमिन्द्राग्नियोरहमुज्जितिमनूजेष-
मिन्द्रस्याहम् ॥ ११ ॥ उज्जिति-

अहम् । उज्जितिमित्युत्-जितिम् । अनु । उदिति ।
जेषम् । ^५सोमस्य । अहम् । उज्जितिमित्युत्-
जितिम् । अनु । उदिति । जेषम् । ^६अग्रेः ।
अहम् । उज्जितिमित्युत्-जितिम् । अनु । उदिति ।
जेषम् । ^७अग्रीषोमयोरित्यग्री-सोमयोः । अहम् ।
उज्जितिमित्युत्-जितिम् । अनु । उदिति । जेषम् ।
^८इन्द्राग्नियोरितिन्द्र-अग्नियोः । अहम् । उज्जिति-
मित्युत्-जितिम् । अनु । उदिति । जेषम् ।
^९इन्द्रस्य । अहम् ॥ ११ ॥ उज्जितिमित्युत्-

वाचयति—अग्रेरहमित्याद्याः ॥ दर्शपूर्णमासाभ्यां पूर्ववद्देवता इष्टा
तयोरुज्जितिमुच्छ्रितमूर्ध्वलोकविषयं वा जयं नः अनूदजयन् तद्धेतुका-
मुज्जितिमलभन्त । ‘दर्शपूर्णमासयोर्वै देवाः’* इत्यादि ब्राह्मणम् ।
तत्राग्रेर्या उज्जितिरभूत् पूर्वं तामहमनूजेषम् ; यथाग्निरुदजयत्,
तद्वदहमप्यनेनाग्रेर्यागेन उज्जेषमुज्जयेयं तादृशमैश्वर्यममामुत्र भूया-
दिति । ‘दर्शपूर्णमासयोरेव देवतानां यजमान उज्जितिमनूज्ज-
यति’* इत्यादि ब्राह्मणम् । जयतेर्लेटि ‘सिन्वहुलं लेटि’

मनूज्जैषं महेन्द्रस्याहमुज्जिति-
मनूज्जैषमग्नेस्विष्टकृतोहमुज्जिति-
मनूज्जैषं वाजस्य मा प्रसवेनो-
द्ग्राभेणोदग्रभीत् । अथा सपत्नान्
इन्द्रो मे निग्राभेणाधरान् अकः ।

जितिम् । अनु । उदिति । जेषम् । ¹⁰महेन्द्रस्येति
महा-इन्द्रस्य । अहम् । उज्जितिमित्युत्-जितिम् ।
अनु । उदिति । जेषम् । ¹¹अग्नेः । स्विष्टकृत इति
स्विष्ट-कृतः । अहम् । उज्जितिमित्युत्-जितिम् ।
अनु । उदिति । जेषम् । ¹²वाजस्य । मा ।
प्रसवेनेति प्र-सवेन । उद्ग्राभेणेत्युत्-ग्राभेण ।
उदिति । अग्रभीत् । अथ । सपत्नान् । इन्द्रः ।
मे । निग्राभेणेति नि-ग्राभेण । अधरान् । अकः ।

अडागमः, 'इतश्च लोपः' शपो लुक्, 'तादौ च' इत्युज्जि-
तिशब्दे गतेः प्रकृतिस्वरत्वं, लक्षणेऽनोः कर्मप्रवचनीयत्वम् । एतेन
सर्वा उज्जितयो व्याख्याताः ॥

¹²⁻¹³सुगव्यूहनमन्त्रौ वाजस्येत्यनुष्टुभौ ॥ व्याख्याते चैते* । वाज-
स्यान्नस्य प्रसूतिनिमित्तेन सुच उद्ग्रहणेन मामुदग्रहीदिन्द्रः । अथ
मे सपत्नान् सुचो निग्राभेण अधरानकार्षीत्, तस्मादुद्ग्राभं निग्राभे

उद्गाभं च निग्राभं च ब्रह्म देवा अ-
वीवृधन् । अथा सपत्नानिन्द्राग्नी मे-
विषूचीनान्व्यस्यताम् । एमा अ-
ग्मन्नाशिषो दोहकामा इन्द्रवन्तः

¹³ उद्गाभमित्युत्-ग्राभम् । च । निग्राभमिति नि-
ग्राभम् । च । ब्रह्म । देवाः । अवीवृधन् । अथ ।
सपत्नान् । इन्द्राग्नी इतीन्द्र-अग्नी । मे । विषूची-
नान् । वीति । अस्यताम् । ¹⁴ एति । इमाः ।
अग्मन् । आशिष इत्या-शिषः । दोहकामा इति

च ब्रह्म परिवृढं कर्म देवा वर्धयन्तु । अथ मम सपत्नानिन्द्राग्नी
विषूचीनान् विष्वग्गतीन् व्यस्यतां विनाशयतामिति ॥

¹⁴ यज्ञस्य दोहं वाचयति—एमा इति । इयं पुरउष्णिक्,
प्रथमस्य द्वादशाक्षरत्वात् ॥ अत्र 'यर्हि होता यजमानस्य नाम
गृह्णीयात्तर्हि ब्रूयादेमा अग्मन्नाशिषो दोहकामाः' * इति ब्राह्मण-
दर्शनात् । 'आशास्तेयं यजमानोसौ' † इत्यत्र यजमानेनाशास-
नीयाः 'आयुराशास्ते' † इत्यायुरादय इमा आशिष उच्यन्ते ।
इमा आशिष आग्मन्नागच्छन्तु । छान्दसे लुङि 'मन्त्रे घस'
इत्यादिना च्लेर्लुक्, 'गमहन' इत्युपधालोपः । लङि वा शपो
लुक् । दोहकामाः मया दुह्यमानं कामयमानाः । 'शीलिकामि-
भिक्षाचरिभ्यो णः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च' इत्यणोपवादो णः ।

॥१२॥ वनामहे धुक्षीमहि प्रजामि-
षम् । रोहितेन त्वाग्निर्देवतां गम-
यतु हरिभ्यां त्वेन्द्रो देवतां गमय-
त्वेतशेन त्वा सूर्यो देवतां गमयतु

दोह—कामाः । इन्द्रवन्त इतीन्द्र—वन्तः ॥ १२ ॥
वनामहे । धुक्षीमहि । प्रजामिति प्र—जाम् ।
इषम् । ¹⁵रोहितेन । त्वा । अग्निः । देवताम् ।
गमयतु । ¹⁶हरिभ्यामिति हरि—भ्याम् । त्वा ।
इन्द्रः । देवताम् । गमयतु । ¹⁷एतशेन । त्वा ।

अत आगता वयमपीन्द्रवन्तः इन्द्रेण स्वामिना सहिता वनामहे ।
वन षण सम्भक्तौ, व्यत्ययेनात्मनेपदम् । यद्वा—वनु याचने,
अनुदात्तेत् तानादिकः, विकरणव्यत्ययेन शप् । इन्द्रवन्तो वयं
याचामहे प्रजामिषमन्नं च वो धुक्षीमहि । यद्वा—दोहकामा
वयं वनामहे प्रजामिषं च धुक्षीमहीति । ‘लिङ्गिचावात्मनेपदेषु’
इति सिचः कित्वम् । पादादि*त्वान्न निहन्यते ॥

¹⁵⁻¹⁷प्रस्तरं प्रह्वियमाणमनुमन्त्रयते—रोहितेनेति ॥ देवतामि-
त्यादि अग्न्यादीनां सामान्येन अभिधानम् । अग्निस्त्वामात्मीयेन रोहि-
तेनाश्वेन देवतां गमयतु । याभ्यस्त्वं हूयसे ता अग्न्यादिदेवता
गमयत्वित्यर्थः । हरिभ्यामात्मीयाभ्यामश्वभ्यामिन्द्रस्त्वां देवानां
सकाशं प्रापयतु । सूर्यश्चात्मीयेनैतशेनाश्वेन त्वां देवतापार्श्वं

*तं—तिङ्ः परं.

वि ते मुञ्चामि रश्ना वि रश्मीन्
 वि योक्त्रा यानि परिचर्तनानि धृत्ता-
 सूर्यः । देवताम् । गमयतु । ¹⁸वीति । ते । मुञ्चामि ।
 रश्नाः । वीति । रश्मीन् । वीति । योक्त्रा ।
 यानि । परिचर्तनानीति परि-चर्तनानि । धृत्तात् ।
 अस्मासु । द्रविणम् । यत् । च । भद्रम् । प्रेति ।

प्रापयतु । रोहितादयोग्न्यादीनामश्वाः, ' एते वै देवाश्वाः ' *
 इति च ब्राह्मणम् ॥

¹⁸परिधीन् विमुच्यमानाननुमन्त्रयते—वि ते मुञ्चामीति त्रिष्टुभा ॥
 अश्वत्वेनाग्निस्तूयते । हे अग्ने अनेन परिधिविमोकेन ते तव
 यानि यन्त्रणानि तानि सर्वाण्यपि विमुञ्चामीति प्रतिपाद्यते ।
 तत्रैकश्येनाहं रशनास्तव विमुञ्चामि । रशना व्यापिकाः । ' अशे-
 रुद्ध ' इति युच् । कक्ष्यावस्थिताशरीरपरिकर्मविशेषा उच्यन्ते ।
 रश्मीन् प्रग्रहांश्च विमुञ्चामि, योक्त्राणि योजनोपयुक्ता रज्जु-
 विशेषाः तानि विमुञ्चामि । यानि चान्यानि तव परिचर्तनानि
 उरोवध्रादीनि परितो देहस्य पीडनानि । चृती हिंसादौ । तानि-
 च मुञ्चामि यथाऽश्व एतैर्युक्तः कार्यं करोति, तथा त्वं परिधिभिः
 परिहित एतैरेव युक्तः कार्यमकार्षीः । अधुना कार्ये समाप्ते परि-
 धिविमोकेन एतैरेव विमुक्तो निर्यन्त्रणो भव यथाऽश्वः कार्यसमाप्तौ
 विमुक्तरशनादिकस्त्वैरं धावति । ततश्च त्वमस्मासु द्रविणं धनं
 यच्चान्यद्भद्रं कल्याणमभीष्टं तत्तत्सर्वं धृत्तात् धेहि स्थापय ।
 किञ्च—नः अस्मान्देवतासु प्रब्रूतात्प्रब्रूहि । भागधान्भगस्य धातुन्

दुस्मासु द्रविणं यच्च भद्रं प्रणो ब्रू-
ताद्भागधान्देवतासु । विष्णोश्शंयो-
रहं देवयज्यया यज्ञेन प्रतिष्ठां गमे-
य सोमस्याहं देवयज्यया ॥ १३ ॥

नः । ब्रूतात् । भागधानिति भाग—धान् । देवतासु ।
¹⁹विष्णोः । शंयोरिति शं—योः । अहम् । देवय-
ज्ययेति देव—यज्यया । यज्ञेन । प्रतिष्ठामिति प्रति-
स्थाम् । गमेयम् । ²⁰सोमस्य । अहम् । देवयज्य-
येति देव—यज्यया ॥ १३ ॥ सुरेता इति सु—रेताः ।
रेतः । धिषीय । ²¹त्वष्टुः । अहम् । देवयज्ययेति

दातृन् युष्मभ्यमेतैर्भागा दत्ता भुङ्क्वमिति देवतासु ख्यापयेति ।
'उपसर्गाद्विह्वलम्' इति नसो णत्वम् ॥

¹⁹शंयुवाकमुक्तमनुमन्त्रयते—विष्णोरिति ॥ विष्णुर्व्यापनवान्
शमनयावनकृद्भोगभयानाम् । शाम्यतियौतिभ्यां गुणाभावश्छान्दसः ।
'कम्शम्भ्याम्' इति वा मत्वर्थीयो युस्प्रत्ययः । बृहस्पतेः पुत्र
उच्यते । 'देवा वै यज्ञस्य स्वगाकर्तारं नाविन्दन्ते शं युं
बार्हस्पत्यम्'* इत्यादि ब्राह्मणम् । विष्णुत्वेन वा बार्हस्पत्य-
स्तूयते । 'यज्ञो वै विष्णुः'† इति ब्राह्मणम् । तस्याहं
देवयज्यया यज्ञेन प्रतिष्ठां गमेयम् । गतम् ॥

²⁰⁻²¹पत्नीसंयाजाननुमन्त्रयते—सोमस्याहमित्यादिभिः ॥ सुरेता

सुरेता रेतो धिषीय त्वष्टुरहं देवय-
ज्यया पशूनां रूपं पुषेयं देवानां
पत्नीरग्निर्गृहपतिर्यज्ञस्य मिथुनं तयो-
रहं देवयज्यया मिथुनेन प्र भूयासं

देव-यज्यया । पशूनाम् । रूपम् । पुषेयम् ।
²²देवानाम् । पत्नीः । अग्निः । गृहपतिरिति गृह-
पतिः । यज्ञस्य । मिथुनम् । तयोः । अहम् ।
देवयज्ययोरिति देव-यज्यया । मिथुनेन । प्रेति ।

अमोघबीजः । 'सोमनसी' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । रेतो धिषी-
यात्मनि धारयेयम् । 'सुधितवसुधित' इत्यादौ दधातेरिकारांशो
निपात्यते । 'सोमो वै रेतोधाः' * इत्यादि ब्राह्मणम् ।
त्वष्टुरहमिति । 'त्वष्टा वै पशूनां मिथुनानां रूपकृत्' * इति
ब्राह्मणम् । पशूनां रूपं पुषेयं पोषयेयम् । 'लिङ्चाशिष्यङ्'
'नामन्यतरस्याम्' इति नाम उदात्तत्वम् ॥

²²अथान्ययोस्सहानुमन्त्रणम्—देवानामिति ॥ देवानां पत्नीः
पत्न्यः अग्निश्च गृहपतिरिति यज्ञस्य मिथुनमेव तत् । तयोरहं
देवयज्यया मिथुनेन पुत्रादिमिथुनेन प्रभूयासं प्रकर्षेण युक्तो
भूयासम् । मिथुनापेक्षया तयोरिति द्विवचनम् । 'एतस्माद्वै
मिथुनात्प्रजापतिः' * इत्यादि ब्राह्मणम् ॥

वेदोसि वित्तिरसि विदेय कर्मासि
करुणमसि क्रियासं सनिरसि स-
नितासि सनेयं घृतवन्तं कुलायिनं

भूयासम् । ²³वेदः । असि । वित्तिः । असि ।
विदेयं । कर्म । असि । करुणम् । असि । क्रिया-
सम् । सनिः । असि । सनिता । असि । सनेयम् ।
घृतवन्तमिति घृत-वन्तम् । कुलायिनम् । रायः ।

²³ वेदेन्तर्वेदि निधीयमाने यजमानं वाचयति—वेदोसीति
षट्पदया शक्या ॥ विदेय क्रियासं सनेयमिति त्रयाणां
पादानामन्ताः ; एते च तिङः परत्वान्न निहन्यन्ते । हे वेद
वेदोसि यद्वित्तं वेद्यात्मकं वेत्तव्यं लब्धव्यं धनं तदेव त्वमसि;
तल्लाभहेतुत्वात् । ‘वेदेन वै देवा असुराणां वित्तं वेद्यम्’*
इत्यादि ब्राह्मणम् । विन्दतेः कर्मणि घञ् । वित्तिर्लाभः,
लाभसाधनं वा त्वमसि धनस्य । तस्मादेव भावे करणे
वा क्तिन् । तादृशेन त्वयाऽहं विदेयाभिमतं धनं लप्सीय ।
विन्दतिस्वरितेत्, ‘लिङ्चाशिष्यङ्’ । कर्म अनुष्ठानं त्वमसि ;
त्वदधीनत्वात् । करुणमनुष्ठापकश्चासि । करोतेरुनन्प्रत्ययः ।
तादृशेन त्वयाहं क्रियासं कर्ता भूयासम् । सनिस्संविभागः त्वमसि
सनितासि संविभक्ता चासि, तादृशेन त्वयाहं सनेयं विन्देयं
संविभजेयम् । अधुना परोक्षमुच्यते—घृतवन्तमाज्यवन्तं कुलायिनं
‘नीडवन्तं गृहवन्तं सहस्त्रिणं सहस्रवन्तं भूयिष्ठवन्तं पुत्रपश्वादिभिः,

रायस्पोषं सहस्रिणं वेदो ददातु
वाजिनम् ॥ १४ ॥

आ प्यायतां ध्रुवा घृतेन यज्ञं यज्ञं
प्रति देवयज्ञः । सूर्याया ऊधोदित्या

पोषम् । सहस्रिणम् । वेदः । ददातु । वाजिनम् ॥ १४ ॥

इन्द्रस्याहमिन्द्रं वन्तस्सोमस्याहं देवयज्यया
चतुश्चत्वारिंशच्च ॥ ४ ॥

^१एति । प्यायताम् । ध्रुवा । घृतेन । यज्ञं यज्ञं-
मिति यज्ञं-यज्ञम् । प्रतीति । देवयज्ञ इति
देवयत्-भ्यः । सूर्यायाः । ऊधः । अदित्याः ।

वाजिनमन्नवन्तं रायस्पोषं क्षेत्रपश्वादेर्धनस्य पुष्टिमस्मभ्यं वेदो ददातु
रायस्पोषं धनवृद्धिं वाजिनमन्नं च ददातु ॥

इति षष्ठे चतुर्थोऽनुवाकः.

^१ध्रुवमाप्यायमानामनुमन्त्रयते—आ प्यायतामिति । इयं विरा-
ट्रिष्टुप् ॥ आप्यायतां वर्धतां सदा पूर्यतां घृतेन ध्रुवा । यज्ञं-
यज्ञं प्रति सर्वेषु यज्ञेषु । वीप्सायां प्रतेः कर्मप्रवचनीयत्वम् ।
देवयज्ञः देवानात्मन इच्छद्भ्यः । ‘न छन्दस्यपुत्रस्य’ इती-
त्वाभावः । देवान्वा देवयज्ञः तृप्तान् क्रीडयद्भ्यः ऋत्विग्भ्यः ।
यथा तेभ्यः पर्याप्तं भवति तथा आप्यायताम् । द्वितीयपक्षे

उपस्थं उरुधारा पृथिवी यज्ञे अ-
स्मिन् । प्रजापतेर्विभान्नामं लोक-
स्तस्मिंस्त्वा दधामि सह यजमा-

उपस्थ इत्युप-स्थे । उरुधारेत्युरु-धारा ।
पृथिवी । यज्ञे । अस्मिन् । ^२प्रजापतेरिति प्रजा-
पतेः । विभानिति वि-भान् । नामं । लोकः ।
तस्मिन् । त्वा । दधामि । सह । यजमानेन ।

लसार्वाधातुकानुदात्तत्वाभावश्छान्दसः । सैव ध्रुवा विशेष्यते—सूर्या-
यास्मूर्यवत्याः द्योस्तिष्ठद्गोस्थानीयायाः ऊधः अधोगतापीनभाग*-
स्थानीया । ‘सूर्याद्देवतायां चाप्’ । अदित्या अदीनायाः पृथिव्या
उत्तानायाः उत्सङ्गस्थाना ;† सर्वोपजीव्यत्वात् । देवमातुरेव वोपस्थ
उत्सङ्गः, देवानामुपलालनस्थानत्वात् । किञ्च—उरुधारा महाधारा
सन्ततप्रसन्नवनी पृथिवी विस्तीर्णा । यद्वा—उरुधारा पृथिवी महा-
र्थसाधनपृथिवीस्थानीया । तादृशी ध्रुवास्मिन् यज्ञे सर्वयज्ञार्थमा-
प्यायतामिति ॥

^२यजमानभागं प्राश्नाति—प्रजापतेरिति ॥ प्रजापतेर्लोको विभान्
सूर्यादिभिर्यो विविधं भाति, सूर्यादिरहितं स्वतेजसा वा, स
पुनरयं लोकः । ‘अयं वै प्रजापतेः’‡ इत्यादि द्वाह्यणम् ।
तस्मिन् लोके त्वां दधामि स्थापयामि यजमानेन मया सह हे
यजमानभाग ॥

नेन सदसि सन्मे भूयास्सर्वमसि
 सर्वं मे भूयाः पूर्णमसि पूर्णं मे
 भूया अक्षितमसि मा मे क्षेष्टाः
 प्राच्यां दिशि देवा ऋत्विजो मार्ज-

^३सत् । असि । सत् । मे । भूयाः । सर्वम् । असि ।
 सर्वम् । मे । भूयाः । पूर्णम् । असि । पूर्णम् ।
 मे । भूयाः । अक्षितम् । असि । मा । मे । क्षेष्टाः ।
 प्राच्याम् । दिशि । देवाः । ऋत्विजः । मार्जय-

^३पूर्णपात्र आनीयमाने यजमानं वाचयति—सदसीत्यादि ॥ सत् सत्ताविष्टं यावत्किञ्चित्सर्वं त्वमसि । तस्माच्च सत्ताविष्टं सर्वं मे मम भूयाः भव, सर्वस्य सत्तासाधनं भूयाः, न किञ्चिदप्यसन्मे भूयात् । यद्वा—सत् शोभनमसि; तस्माद्यावत्किञ्चिच्छोभनं नः तत्सर्वं मे भूयाः, सर्वं सर्वात्मकमसि, त्वत्तोऽन्यन्न किञ्चिदस्ति; तस्मात्सर्वमिष्टं मम त्वं भूयाः, पूर्णं पर्याप्तं सर्वसमृद्धिभिः आप्यायितमसि । ‘वा दान्तशान्त’ इति निष्ठान्तो निपात्यते । तस्माच्च मम पर्याप्तमभिमतं भूयाः । शोभनं च कृत्स्नं च पर्याप्तं च ममभिमतं सम्पादयेति भावः । अक्षितमनुपक्षीणमसि; तस्मान्मद्विषये मा क्षेष्टाः क्षयं मा गाः, मित्रमिव वर्तस्वेति ॥

^{४-८}दिशो व्युत्तिश्चति—प्राच्यामित्यादि ॥ अत्र ब्राह्मणम् । ‘सर्वाणि वै भूतानि व्रतमुपयन्तमनूपयन्ति’* इति । ततः

यन्तां दक्षिणायाम् ॥ १५ ॥ दिशि
 मासाः पितरो मार्जयन्तां प्रतीच्यां
 दिशि गृहाः पशवो मार्जयन्तामु-
 दीच्यां दिश्याप ओषधयो वनस्प-
 तयो मार्जयन्तामूर्ध्वायां दिशि
 यज्ञस्संवत्सरो यज्ञपतिर्मार्जयन्तां
 न्ताम् । ^५दक्षिणायाम् ॥ १५ ॥ दिशि । मासाः ।
 पितरः । मार्जयन्ताम् । ^६प्रतीच्याम् । दिशि ।
 गृहाः । पशवः । मार्जयन्ताम् । ^७उदीच्याम् ।
 दिशि । आपः । ओषधयः । वनस्पतयः । मार्ज-
 यन्ताम् । ^८ऊर्ध्वायाम् । दिशि । यज्ञः । संवत्सर
 इति सं-वत्सरः । यज्ञपतिरिति यज्ञ-पतिः ।

प्राच्यां दिशि व्यवस्थिताः ये देवा ऋत्विजश्च ते इदानीं मार्ज-
 यन्तां आत्मानं मां च शोधयन्ताम् । 'एष वै दर्शपूर्णमासयो-
 रवभृथः' * इत्यादि ब्राह्मणम् । एतेन दक्षिणायामित्यादयो व्या-
 ख्याताः । मासास्त्रिंशदहोरात्रात्मकाः । पितरस्वपित्रादयः, सोमपि
 तृमदादयश्च । गृहा आवसथाः येषु निवसन्ति जन्तवः ।
 पशवः द्विविधाः ग्राम्या आरण्याश्च द्विचतुष्पदात्मकाः दोहन-
 वहनादिकार्यक्षमाः । यज्ञो दर्शपूर्णमासादिः । संवत्सरो द्वाद-
 शमासात्मकः । यज्ञपतिर्यजमानः, सृष्ट्यादिकृत्प्रजापतिर्वा ।
 शिष्टं स्पष्टम् ॥

विष्णोः क्रमोस्यभिमातिहा गायत्रेण
छन्दसा पृथिवीमनु वि क्रमे निर्भक्त-
स्स यं द्विष्मो विष्णोः क्रमोस्यभि-
शस्तिहा त्रैष्टुभेन छन्दसान्तरिक्षम-

मार्जयन्ताम् । ^९विष्णोः । क्रमः । असि । अभि-
मातिहेत्यभिमाति-हा । गायत्रेण । छन्दसा ।
पृथिवीम् । अनु । वीति । क्रमे । निर्भक्त इति निः-
भक्तः । सः । यम् । द्विष्मः । ^{१०}विष्णोः । क्रमः ।
असि । अभिशस्तिहेत्यभिशस्ति-हा । त्रैष्टुभेन ।

^{९-१२}विष्णुक्रमान् क्रामति—विष्णोः क्रमोसीति ॥ ‘विष्णुमुखा
वै देवाः’ * इत्यादि ब्राह्मणम् । विष्णोर्भगवतस्त्रीन् लोकान्
क्रामतः यः क्रमः पदविक्षेपः स एव त्वमसि यो ममासि ।
विष्णोरात्मनश्चाभेदोपचारादेवमुच्यते । ब्राह्मणं च भवति ‘विष्णु-
रेव भूत्वा यजमानः’ * इत्यादि । ‘नोदात्तोपदेशस्य’ इति
वृद्ध्यभावः । क्रमो विशेष्यते—अभिमातिहा अभिमातिः पाप्मा
तस्य हन्ता त्वमसि, यतो विष्णोः क्रमोसि । यद्वा—यो
विष्णोः क्रमोस्यभिमातिहा त्रिविक्रमरूपस्य भगवतः विष्णोः
सर्वलोकाक्रमणक्षमः क्रमः पदविक्षेपः सर्वानिष्टहन्ता स एव त्वमसि
यो मदीयः क्रमः ; अतस्तादृशेन त्वयानुक्रमेण विक्रमणेनाभिज-
यामि सर्वमप्रतिबन्धेन । ‘वृत्तिसर्गतायनेषु क्रमः’ इत्यात्मने-

नु वि क्रमे निर्भक्तस्स यं द्विष्मो
विष्णोः क्रमोऽस्यरातीयतो हन्ता
जागतेन छन्दसा दिवमनु वि क्रमे
निर्भक्तस्स यं द्विष्मो विष्णोः क्र-

छन्दसा । अन्तरिक्षम् । अनु । वीर्ति । क्रमे ।
निर्भक्त इति निः-भक्तः । सः । यम् । द्विष्मः ।
¹¹विष्णोः । क्रमः । असि । अरातीयतः । हन्ता ।
जागतेन । छन्दसा । दिवम् । अनु । वीर्ति । क्रमे ।
निर्भक्त इति निः-भक्तः । सः । यम् । द्विष्मः ।
¹²विष्णोः । क्रमः । असि । शत्रूयत इति शत्रु-

पदम् । पूर्वं देवा गायत्र्यादिभिश्छन्दोभिः पृथिव्यादीन् लोकानभ्यजयन् ; अत इदमुच्यते—गायत्रेण छन्दसेति । गायत्र्याद्यात्मकत्वाच्च पृथिव्यादीनाम् । यथोक्तं—‘गायत्री वै पृथिवी’* इत्यादि । तद्वदहमपि गायत्रेण छन्दसा पृथिवीमनुविक्रम इति । गायत्र्येव गायत्रम् । ‘छन्दसः प्रत्ययविधाने नपुंसके स्वार्थ उपसङ्ख्यानम्’ इत्यणप्रत्ययः । पूर्वं विष्णुना क्रान्तां पृथिवीं पश्चादिदानीमहं विक्रम इत्यनोरर्थः । इत्थं यस्माद्विष्णुरेव भूत्वाहं विक्रमे त्वं च यथा विष्णोः क्रमोसि अतो निर्भक्तः स मया क्रान्तया इतः पृथिव्या स निर्भक्तः निर्वासितो विनाशितोस्तु यं द्विष्मः । उपक्रमे श्रुतत्वाद्भिमातिर्गम्यते । ‘गतिरनन्तरः’

मौसि शत्रूयतो हन्तानुष्टुभेन छन्द-
सा दिशोनु वि क्रमे निर्भक्तस्स
यं द्विष्मः ॥ १६ ॥

अगन्म सुवस्सुवरगन्म सन्दृशस्ते
यतः । हन्ता । आनुष्टुभेनेत्यानु-स्तुभेन । छन्दसा ।
दिशः । अनु । वीति । क्रमे । निर्भक्त इति निः-
भक्तः । सः । यम् । द्विष्मः ॥ १६ ॥

दक्षिणायामन्तरिक्षमनु वि क्रमे निर्भक्तस्स
यं द्विष्मो विष्णोरेकान्न त्रिंशच्च ॥ ५ ॥

¹अगन्म । सुवः । सुवः । अगन्म । सन्दृश

इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । एतेनोत्तरे व्याख्याताः । अभिश-
स्तिरभिशांसनं अकृतगर्होक्तिः । त्रिष्टुब्जगत्यनुष्टुप्शब्देभ्य उत्सा-
दित्वादञ्, 'छन्दसः प्रत्ययविधाने' इत्यस्य प्राग्दीव्यतीय-
त्वात् । अरातीयतः अरातित्वमस्माकमिच्छतः, अरातिं वात्मन
इच्छतः हन्ता हन्तुमर्हः । 'अर्हे कृत्यतृचश्च' इति तृच् ।
'शतुरनुमः' इति षष्ठ्या उदात्तत्वम् । हननशीलो वा हन्ता ।
ताच्छीलिकस्तृन्, छन्दसमन्तोदात्तत्वम् । अरातीयत इति द्विती-
याबहुवचनम् । एवं शत्रूयत इत्यत्रापि वेदितव्यम् ॥

इति षष्ठे पञ्चमोऽनुवाकः.

¹आहवनीयमुपतिष्ठते—अगन्मेति ॥ सुवस्स्वर्गमगन्म गमिष्यामः,
गम्यास्म वा, सर्वेऽपि वयं सपुत्रपौत्राः । छान्दसो लुङ्, 'मन्त्रे

मा छित्सि यत्ते तपस्तस्मै ते मा
वृक्षि सुभूरिति श्रेष्ठो रश्मीनामा-

इति सं-दृशः । ते । मा । छित्सि । यत् । ते ।
तपः । तस्मै । ते । मा । एति । वृक्षि । सुभूरिति
सु-भूः । असि । श्रेष्ठः । रश्मीनाम् । आयुर्धा

घस ' इति च्छेलेक् । स्वर्गे भोक्तव्यानि भुक्त्वा पश्चात्सुवः सुष्ठु
अरणीयं आदित्यान्तरपुरुषं मुक्तिस्थानमगन्म गमिष्यामः गम्यास्म
वा । स एव लुङ् । पूर्वाभिधानेन पूर्वस्मादस्याभ्यर्हितत्वं द्योतयति ।
तदर्थमहं तव सन्दृशः सन्दर्शनात् अनुध्यानलक्षणात् मा छित्सि
आच्छेद्यो मा भूवम् । आत्माभिप्रायमेकवचनम् । आत्मनोऽच्छेदनस्य
सर्वार्थसाधनत्वात् । किञ्च—यत्ते त्वदर्थं तपः कर्म यागादि तस्मै
तदर्थं ते तव प्रसादात् तत एव वा सन्दृशः मा वृक्षि मा
विवर्ज्यो भूयासम् । वृजी वर्जने । यद्वा—ब्रश्चनीयो मा भूवं,
त्वत्परिचरणव्यापारो यथा मा विच्छेदि तथानुध्यातुमर्हसीति ॥

²आदित्यमुपतिष्ठते—सुभूरिति ॥ सुष्ठु भवति उदेतीति सुभूः
शोभनभवनोसि सर्वबोधकामाभिमतत्वात् । सुष्ठु भावयतीति वा सुभूः ।
'बहुलं संज्ञाछन्दसोः' इति णिलुक्, कदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम्,
बहुव्रीहित्वेन 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ईदृशोसि
हे भगवन्निति । किञ्च—श्रेष्ठः प्रशस्यतरः श्रेष्ठो रश्मीनां रश्मि-
मतामग्निचन्द्रतारादीनां मध्ये, तेषामपि वा, प्रशस्यतमः । 'नाम-
न्यतरस्याम्' इति नाम उदात्तत्वम् । आयुर्धाः आयुषो धाता

यु॒र्धा अ॒स्यायु॑र्मे॒ धेहि॑ व॒र्चो॑धा अ॒सि
व॒र्चो॑ मयि॑ धे॒हीद॒म॒ह॒म॒मुं॑ भ्रातृ॒व्य-
मा॒भ्यो दि॒ग्भ्यो॑स्यै दि॒वो॑स्माद॒न्त-
रि॒क्षाद॒स्यै पृ॒थि॒व्या अ॒स्माद॒न्नाद्या॒-

इत्या॑युः—धाः । अ॒सि । आ॒युः । मे । धे॒हि । व॒र्चो॑धा
इति॑ व॒र्चः—धाः । अ॒सि । व॒र्चः । मयि॑ । धे॒हि ।
^३इ॒द॒म् । अ॒ह॒म् । अ॒मु॒म् । भ्रातृ॒व्यम् । आ॒भ्यः ।
दि॒ग्भ्य इति॑ दिक्—भ्यः । अ॒स्यै । दि॒वः । अ॒स्मा-
त् । अ॒न्तरि॑क्षात् । अ॒स्यै । पृ॒थि॒व्याः । अ॒स्मात् ।

दातासि । स त्वं मे मम आयुर्धेहि देहि । वर्चोधाः वर्चसो
बलस्य धाता स्थापयिता चासि त्वं मयि वर्चो धेहि स्थापय ॥

^३सर्वतो भ्रातृव्यं निर्भजति—इदमहमिति ॥ इदमिति क्रिया-
विशेषणम् । इदं निर्भजामि । अमुमिति भ्रातृव्याणां सामान्येन
निर्देशः । विशेषनामानि च त[भ]दन्तादीन्यत्र निर्देष्टव्यानि ।
अमुं भ्रातृव्यं सपत्नम् । ‘व्यन् सपत्ने’ । आभ्यस्त-
र्वाभ्योपि दिग्भ्यो निर्भजामीति भविष्यति । ‘ऊडिदम्’ इतीदमः
पञ्चम्युदात्ता । ‘सावेकाचः’ इति दिग्भ्यः, अस्यास्तु ‘स्वरितो
वानुदात्ते पदादौ’ इति संहितायामेकादेशस्य स्वरितत्वम् । अस्यै
अस्या दिवः द्युलोकात् । पञ्चम्यर्थे चतुर्थी । पूर्ववद्विभक्तेरुदा-
त्तत्वं ; अन्वादेशाभावात् । पूर्वत्र इदमो विभक्त्युदात्तत्वमेव । अस्मा-
दन्तरिक्षात् । गतम् । अस्यै पृथिव्या इति । ‘उदात्तयणः’

निर्भजामि निर्भक्तस्स यं द्विष्मः

॥ १७ ॥ सं ज्योतिषाभूवमैन्द्रीमा-

अन्नाद्यादित्यन्न-अद्यात् । निरिति । भजामि ।
निर्भक्त इति निः-भक्तः । सः । यम् । द्विष्मः
॥ १७ ॥ ^४समिति । ज्योतिषा । अभूवम् । ^५ऐन्द्री-
म् । आवृतमित्या-वृतम् । अन्वावर्त इत्यनु-

इति पञ्चम्युदात्ता । अस्मात्प्रसिद्धादन्नाद्यात्, अन्नस्यादनमन्नाद्यं ।
अन्नमेव वात्तव्यमन्नाद्यम् । छान्दसो यत् । निर्भजामि निर्वास-
यामि । ततश्च स निर्भक्तः दूरीकृतः यं च वयं द्विष्म इति ।
गतम् ॥

^४आत्मानमभिमृशति—सं ज्योतिषेति ॥ ज्योतिषा दीप्त्याहं
समभूवमेकीभूतोस्मीति । छान्दसो वा लुङ् । कृतकर्माहमादित्यस्य
परमेण वा ज्योतिषा एकीभूयासमिति । यद्वा—‘आशंसायां
भूतवच्च’ इति भविष्यति लुङ् । इदानीमेव ज्योतिषा सम्भविष्यामीति ॥

^५उदङ्कुर्यावर्तते—ऐन्द्रीमिति ॥ ऐन्द्रीमावृतमावृत्तिं पर्यावृत्तिं अहम-
न्वावर्तेनुगन्तास्मि । इन्द्रेण पूर्वकृतामनु पश्चादहमनुवर्ते । यद्वा—
लक्षणेऽनोः कर्मप्रवचनीयत्वम्, ऐन्द्र्यावृत्त्या इयमावृत्तिर्लक्ष्यत इति ।
इन्द्र आदित्यः । ‘असौ वा आदित्य इन्द्रः’* इत्यादि
ब्राह्मणम् ॥

वृ॒त॒म॒न्वाव॑र्ते॒ सम॒हं प्र॒जया॒ सं मया॑
प्र॒जा सम॒ह* रा॒यस्पोषे॑ण॒ सं मया॑
रा॒यस्पोष॑स्समि॒द्धो अ॒ग्रे मे दी॒दिहि॑

आव॑र्ते । ^६समि॒ति । अ॒हम् । प्र॒जयेति॑ प्र-जया॑ ।
समि॒ति । म॒या । प्र॒जेति॑ प्र-जा । समि॒ति ।
अ॒हम् । रा॒यः । पोषे॑ण । समि॒ति । म॒या । रा॒यः ।
पोषः॑ । ^७समि॒द्ध इति॑ सं-इ॒द्धः । अ॒ग्रे मे । दी॒दिहि॑ ।
स॒मे॒द्धेति॑ सं-ए॒द्धा । ते । अ॒ग्रे । दी॒द्यास॑म् ।

^६उपतिष्ठते—समहमिति ॥ ससाधनां क्रियामुपसर्ग आह । सा 'सं ज्योतिषाभूवम्'* इति मन्त्रान्तरेऽनन्तरप्रकृतत्वाद्भवतिक्रियेति विज्ञायते, गमनक्रिया वा । अहं प्रजया सम्भूयासम्, सङ्गं-सीय वा । प्रजा च मया सह सम्भूयात्, सङ्गंसीष्ट वा । रायो धनस्य क्षेत्रपश्वादेः पोषेण पुष्ट्याहं सम्भूयासं, सङ्गंसीय वा । रायस्पोषश्च मया सह सम्भूयात्, सङ्गंसीष्ट वा ॥

^७समिधमादधाति—समिद्ध इति ॥ हे अग्रे समिद्धः अनया समिधा सम्यग्दीपितः । कर्मणि निष्ठा, 'श्वीदितो निष्ठायाम्' इतीट्टतिषेधः, 'गतिरनन्तरः' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । स त्वं मे मदर्थे दीदिहि दीप्यस्व । दीदितिर्दीप्तिकर्मा छान्दसः । अहं च ते समेद्धा सन्दीपयिता । इडभावानुनासिकलोपो छान्दसौ । सोहं त्वदर्थमेव दीद्यासं दीधिषीय । धातोरन्तलोपश्छान्दसः ॥

समेद्धा ते अग्रे दीद्यासुं वसुमान्
 यज्ञो वसीयान्भूयासमग्र आयूषि
 पवसु आ सुवोर्जमिषं च नः । अरे
 बाधस्व दुच्छुनाम् । अग्रे पवस्व

⁸वसुमानिति वसु-मान् । यज्ञः । वसीयान् । भूया-
 सम् । ⁹अग्रे । आयूषि । पवसे । एति । सुव ।
 ऊर्जम् । इषम् । च । नः । अरे । बाधस्व ।
 दुच्छुनाम् । ¹⁰अग्रे । पवस्व । स्वप्ता इति सु-अपाः ।

⁸उपतिष्ठते—वसुमानिति ॥ अयं यज्ञः त्वत्प्रसादाद्वसुमान्धनवान्
 प्रशस्तैरेव बहुभिर्धनैस्तद्वान् । प्रसिद्धमिदम् । अहमपि त्वत्प्रसादाद्व-
 सीयान् ततोपि वसुमत्तरोहं भूयासम् । वसुमच्छब्दादीयसुनि
 'विन्मतोर्लुक्' 'टेः' इति टिलोपः ॥

⁹⁻¹⁰गार्हपत्यमुपतिष्ठते—अग्र आयूषीति गायत्रीभ्याम् ॥ व्याख्या-
 ते चैते 'त्वमग्रे रुद्रः' * इत्यत्र । हे अग्रे आयूषि अन्नानि
 जीवनानि वा अस्मदीयानि त्वं खलु पवसे शोधय । यथा वर्धन्ते
 न क्षीयन्ते तथा कुर्विति भावः । नोस्माकमन्नमदनीयं भक्ष्यभोज्या-
 दिकं ऊर्जं क्षीराज्यादिकं रसं चानुजानीह्याभिमुख्येन प्रेरय उत्पादय,
 सर्वदा देहीति भावः । दुच्छुनां दौर्गत्यादिसर्वोपद्रवान् दूरे नीत्वा
 बाधस्व विनाशय । हे अग्रे शोभनकर्मा त्वमसि अस्मान् शोभ-
 नानुष्ठानान् कुरु । अस्मदर्थं शोभनं वीर्यं तेजो दीप्तिं च बलं

स्वपां अस्मे वर्चस्सुवीर्यम् ॥१८॥
 दधत्पोष॑ रयि॑ मयि॑ । अग्रे॑ गृह-
 पते सुगृहपतिर॒हं त्वया॑ गृहपतिना
 भूयास॑ सुगृहपतिर्मया॒ त्वं गृहप-
 तिना भूयाश्शत॑ हिमास्तामाशि-
 षमा शसे॒ तन्तवे॒ ज्योतिष्मतीं

अस्मे इति । वर्चः । सुवीर्यमिति सु-वीर्यम् ॥१८॥
 दधत् । पोषम् । रयिम् । मयि । ^{११}अग्रे । गृहपतु
 इति गृह-पते । सुगृहपतिरिति सु-गृहपतिः ।
 अहम् । त्वया । गृहपतिनेति गृह-पतिना । भूया-
 सम् । सुगृहपतिरिति सु-गृहपतिः । मया । त्वम् ।
 गृहपतिनेति गृह-पतिना । भूयाः । शतम् । हिमाः ।

वा शोधय प्रापय । पोषं वृद्धियुक्तं रयिं धनं च मयि दधत्
 स्थापयन्निति ॥

^{११}अत्रैव 'अग्रे गृहपते' इत्यादि यजुर्व्याख्यातं अग्न्युपस्थाने
 'सं पश्यामि' * इत्यत्र ॥ हे अग्रे गृहकर्मणां पातः अहं त्वया
 गृहपतिना गृहकर्मणां पात्रा सह सुगृहपतिः सुष्ठु गृहकर्मणां पाता
 भूयासम् । मया च गृहपतिना त्वं सुगृहपतिः भूयाः । शतं
 वर्षाणि तां ज्योतिष्मतीं ब्रह्मवर्चसप्रधानामाशिषम् । अप्राप्ता-

तामाशिषमा शासेमुष्मै ज्योति-
ष्मतीं कस्त्वा युनक्ति स त्वा वि
मुञ्चत्वग्ने व्रतपते व्रतमचारिषं तद-
शकं तन्मेराधि यज्ञो बभूव स

ताम् । अशिषमित्या-शिषम् । एति । शासे । तन्तवे ।
ज्योतिष्मतीम् । ताम् । अशिषमित्या-शिषम् ।
एति । शासे । अमुष्मै । ज्योतिष्मतीम् । ¹² कः ।
त्वा । युनक्ति । सः । त्वा । वीति । मुञ्चतु । ¹³ अग्ने ।
व्रतपत इति व्रत-पते । व्रतम् । अचारिषम् ।
तत् । अशकम् । तत् । मे । अराधि । ¹⁴ यज्ञः ।

भिमतार्थनमाशीः । तन्तवे सन्तानायाजाताय पुत्रादये आशासे
प्रार्थये । अमुष्मै च जाताय देवदत्तादये तां ज्योतिष्मतीमाशिषमाशासे
इति ॥

¹² यज्ञं विमुञ्चति—कस्त्वेति ॥ कः प्रजापतिस्त्वां युनक्ति, अतस्स
एव त्वां विमुञ्चतु हे यज्ञ स एव त्वां विमोक्तुं चार्हतीति ॥

¹³ समिध आदधाति, व्रतं च विमुञ्चति—अग्ने व्रतपत इति ॥ हे
अग्ने व्रतानां पातः त्वत्प्रसादाद्ब्रतमचारिषं यथाशक्त्यनुष्ठितवानस्मि ।
त्वत्प्रसादात्तदशकं तत्प्रसाधयितुं शक्त एवाभूवम् । एतेन वैगुण्या-
भावः प्रतिपादितः । प्रसाधितत्वादेव तन्मे व्रतमराधि सिद्धमभूत् ।
एतेन फलसम्पत्तिरुक्ता ॥

¹⁴ यज्ञस्य पुनरालम्भं जपति—यज्ञो बभूवेति । इयं पञ्चपदा

आ ॥ १९ ॥ ब॒भूव॒ स प्र ज॒ज्ञे स
वा॑वृ॒धे । स दे॒वाना॑मधि॒पति॑र्बभूव॒
सो अ॒स्माꣳ अधि॑पतीन्करोतु व॒यꣳ
स्या॑म॒ पत॑यो र॒यीणा॑म् । गोमाꣳ

ब॒भूव॒ । सः । एति॑ ॥ १९ ॥ ब॒भूव॒ । सः । प्रेति॑ ।
ज॒ज्ञे । सः । वा॑वृ॒धे । सः । दे॒वाना॑म् । अधि॑पति॒-
रित्यधि॑-प॒तिः । ब॒भूव॒ । सः । अ॒स्मान् । अधि॑पतीनि॒-
त्यधि॑-प॒तीन् । क॒रोतु । व॒यम् । स्या॑म॒ । पत॑यः ।
र॒यीणा॑म् । ¹⁵ गोमा॑निति गो-मा॒न् । अ॒ग्ने । अवि॑-
मा॒नित्यवि॑-मा॒न् । अ॒श्वी । य॒ज्ञः । नृव॑त्स॒खेति॑

जगती ॥ यज्ञोयं बभूव निवृत्तोभूत् । स आबभूव स निवृत्तो-
स्माकमावृत्त्या भवतु पुनःपुनर्भवतु । छान्दसो लिट् । स प्रजज्ञे
प्रजातः प्रज्ञातो वास्तु प्रसिद्धोस्तु । स वावृधे स प्रसिद्धो वर्ध-
ताम् । 'तुजादीनाम्' इत्यभ्यासस्य दीर्घत्वम् । स च प्रसिद्धो
देवानामधिपतिहेतुत्वादधिपतिः अधिकं पालयिता भवतु । स तादृ-
शस्सन्नस्मानप्यधिपतीन् मनुष्याणामधिकं पालयितृन् करोतु । तदर्थं
वयं रयीणां धनानां पतयस्स्वामिनस्स्याम भवेम । पूर्ववन्नाम उदा-
त्तत्वम् ॥

¹⁵ प्राडुत्क्रम्य गोमतीं जपति—गोमानिति त्रिष्टुभा ॥ यज्ञः
पुनराभवत्वित्युक्तं, कीदृशः स आभवत्विति स विशेष्यते—हे
अग्ने गोभिर्बहुभिः अविभिरश्वैश्च तद्वान् नृवत्सखा मनुष्यवन्तो

अग्नेर्विमा५ अश्वी यज्ञो नृवत्सखा
सदमिदप्रमृष्यः । इडावा५ एषो
असुर प्रजावान्दीर्घो रयिः पृथुबुध-
स्सभावान् ॥ २० ॥

नृवत्-सखा । सदम् । इत् । अप्रमृष्य इत्यप्र-
मृष्यः । इडावानितितीडा-वान् । एषः । असुर ।
प्रजावानिति प्रजा-वान् । दीर्घः । रयिः । पृथुबुध
इति पृथु-बुधः । सभावानिति सभा-वान् ॥ २० ॥

द्विष्मस्सुवीर्य५ स आ पञ्चत्रि५ शच्च ॥ ६ ॥

देवास्सखायो यस्य तादृशः । छान्दसम्मनुषो वत्वम् । सदमि-
त्सदैवाप्रमृष्यः अनभिभवनीयः । ‘ ऋदुपधाच्चाकृपिचृतेः ’ इति
क्यप्, ‘ ययतोश्चातदर्थे ’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । इडावा-
नन्नवान् । ‘ दीर्घादिति समानपादे ’ इति नकारस्य संहितायां
रुत्वम् । प्रजावान् दीर्घः सन्ततिमान् अविच्छिन्नः पृथुबुधः
विस्तीर्णमूलः रयिः साक्षाद्धनं च सभावान् गृहवान् एष ईदृशो
यज्ञः पुनःपुनराभवतु आगच्छतु कालेकाले असुर असुमान्
प्राणवान् । मत्वर्थीयो रः, सुलुक् ॥

इति षष्ठे षष्ठोऽनुवाकः.

यथा वै समृतसोमा एवं वा एते
 समृतयज्ञा यद्दर्शपूर्णमासौ कस्य
 वाहं देवा यज्ञमागच्छन्ति कस्य वा
 न बहूनां यजमानानां यो वै देवताः
 पूर्वः परिगृह्णाति स एनाश्वो भूते

यथा । वै । समृतसोमा इति समृत-सोमाः ।
 एवम् । वै । एते । समृतयज्ञा इति समृत-यज्ञाः ।
 यत् । दर्शपूर्णमासाविति दर्श-पूर्णमासौ ।
 कस्य । वा । अहं । देवाः । यज्ञम् । आगच्छन्ती
 त्या-गच्छन्ति । कस्य । वा । न । बहूनाम् ।
 यजमानानाम् । यः । वै । देवताः । पूर्वः । परि-
 गृह्णातीति परि-गृह्णाति । सः । एनाः । श्वः ।

अतः परं दर्शपूर्णमासयोर्याजमानब्राह्मणं प्राजापत्यमेव काण्डम् ।
 तत्राग्न्यन्वाधानं विधातुमाह—यथा वा इत्यादि ॥ यथा समृ-
 तानां सम्प्राप्तानां पूर्वपरिगृहीतानां सोमास्सोमयागाः, केचित्सवाद-
 योपि भवन्ति । यथा 'पूर्वो वाचं पूर्वो देवताः पूर्वश्छन्दांसि
 वृद्धे' * इति । एवमेते दर्शपूर्णमासयाजिनः समृतयज्ञाः सम्भूत-
 यज्ञाः पूर्वपरिगृहीतानां देवानां भवन्ति । उभयत्रापि शाक-
 पार्थिवत्वात्समासः । कारणमाह—कस्य वेत्यादि । यजमानानां
 बहुवे कस्य यज्ञं देवा देवादय आगच्छेयुः कस्य न ? न हि

यजत एतद्वै देवानामायतनं यदा-
हवनीयोन्तराग्नी पशूनां गार्हपत्यो
मनुष्याणामन्वाहार्यपचनः पितृणा-
मग्निं गृह्णाति स्व एवायतने देवताः
परि ॥ २१ ॥ गृह्णाति तादृश्वो भूते

भूते । यजते । एतत् । वै । देवानाम् । आयतन-
मित्या-यतनम् । यत् । आहवनीय इत्या-हव-
नीयः । अन्तरा । अग्नी इति । पशूनाम् । गार्हप-
त्य इति गार्ह-पत्यः । मनुष्याणाम् । अन्वाहा-
र्यपचन इत्यन्वाहार्य-पचनः । पितृणाम् । अग्निम् ।
गृह्णाति । स्वे । एव । आयतन इत्या-यतने ।
देवताः । परीति ॥ २१ ॥ गृह्णाति । ताः । श्वः ।

प्रथमपरिगृहीतादृते नियमकारणं किञ्चिदस्ति तदेवाह—यो वा
इत्यादि । पश्वादीनां देवतात्वमस्त्येव; तस्मात्पूर्वेद्युरेव देवता-
परिग्रहार्थमन्वाधानं कर्तव्यमिति । मन्त्रलिङ्गं च ' ताः पूर्वः परि-
गृह्णामि '* इति । अथ कुत्र का देवता परिगृह्यते इत्याह—
एतद्वा इत्यादि । आहवनीयगार्हपत्ययोर्मध्यं पशूनामायतनम् । ' अन्त-
रान्तरेण युक्ते ' इति द्वितीया । गार्हपत्य इति । ' गृहपतिना
संयुक्ते ज्यः ' इति ज्यः । अन्वाहार्य ओदनः पच्यतेस्मिन्निति

यजते व्रतेन वै मेध्योग्निर्व्रतपतिर्ब्रा-
ह्मणो व्रतभृद्भूतमुपैष्यन्ब्रूयादग्ने व्रत-
पते व्रतं चरिष्यामीत्यग्निवै देवानां
व्रतपतिस्तस्मा एव प्रतिप्रोच्य व्रत-
मा लभते बर्हिषा पूर्णमासे व्रतमु-

भूते । यजते । ^२व्रतेन । वै । मेध्यः । अग्निः ।
व्रतपतिरिति व्रत-पतिः । ब्राह्मणः । व्रतभृदिति
व्रत-भृत् । व्रतम् । उपैष्यन्नित्युप-एष्यन् । ब्रूया-
त् । अग्ने । व्रतपत इति व्रत-पते । व्रतम् ।
चरिष्यामि । इति । अग्निः । वै । देवानाम् ।
व्रतपतिरिति व्रत-पतिः । तस्मै । एव । प्रतिप्रो-
च्येति प्रति-प्रोच्य । व्रतम् । एति । लभते । बर्-

अन्वाहार्यपचनो दक्षिणाग्निः । पितृणामिति । ' नामन्यतर-
स्याम् ' इति षष्ठ्या उदात्तत्वम् । अग्निं गृह्णातीत्यादि गतम् ॥

^२अथ व्रतोपनयनं विधातुमाह—व्रतेन वा इत्यादि ॥ यदि
व्रतचारी यजमानस्स्यात्तदा अग्निर्व्रतपतिः व्रतस्य पाता मेध्यो
मेधाहो भवति । स्वयं च ब्राह्मणो व्रतभृत् व्रतधारी भवति ;
तस्माद्भूतमुपेयादिति । व्रतमुपैष्यन्नित्यादि । व्रतपतिमग्निमामन्त्र्य
तस्मै निवेद्य व्रतमारभते इति । ' एत्येधत्सु ' इति वृद्धिः । बर्हि-
षेत्यादि । बर्हिराहरणेन तत्कालेन सह, बर्हिराहरणानन्तरमिति

पैति वत्सैरमावास्यायामेतद्व्येतयो-
 रायतनमुपस्तीर्यः पूर्वश्चाग्निरपरश्चे-
 त्याहुर्मनुष्याः ॥ २२ ॥ इन्द्रा उप-
 स्तीर्णमिच्छन्ति किमु देवा येषां

हिषा । पूर्णमास इति पूर्ण-मासे । व्रतम् । उपेति ।
 एति । वत्सैः । अमावास्यायामित्यमा-वास्या-
 याम् । एतत् । हि । एतयोः । आयतनमित्या-
 यतनम् । ^३उपस्तीर्य इत्युप-स्तीर्यः । पूर्वः ।
 च । अग्निः । अपरः । च । इति । आहुः । मनु-
 ष्याः ॥ २२ ॥ इत् । नु । वै । उपस्तीर्णमित्युप-
 स्तीर्णम् । इच्छन्ति । किम् । उ । देवाः । येषाम् ।

यावत् । वत्सैर्वत्सानामपाकरणेन तत्कालेन सह वत्सेष्वपाकृतेष्वि-
 त्यर्थः । उक्तञ्च—‘वत्सं संयोगे व्रतचोदना स्यात्’* । अयञ्च
 सन्नयतोसन्नयतश्च कालः । ‘कालस्सन्नयनपक्षे तद्धिङ्गसंयोगात्’†
 इति ॥

^३अथोपस्तरणं विधातुमाह—उपस्तीर्य इत्यादि ॥ उपस्तीर्यः
 उपस्तरितव्यः । छान्दसः क्यप् । दर्भैः पूर्वद्वारेवोभावग्री उप-
 स्तृणुयात् तयोस्समीपे परितस्तृणुयात् । मनुष्या अपि खलूप-
 स्तीर्णं समन्तादाच्छादितं निवासं गृहमिच्छन्ति किम्पुनर्देवाः,
 येषामायतनं नवावसानं नूतनाध्यवसायम् । यद्वा—अवसानं गृहम् । तेन

नवावसानमुपास्मिन्द्ध्यो यक्ष्यमाणे
 देवता वसन्ति य एवं विद्वानग्निमुप
 स्तृणाति यजमानेन ग्राम्याश्च पश-
 वोवरुध्या आरण्याश्चेत्याहुयद्राम्या-
 नुप वसन्ति तेन ग्राम्यानव रुन्धे
 यदारण्यस्याभाति तेनारण्यान् यद-

नवावसानमिति नव—अवसानम् । उपेति । अ-
 स्मिन् । श्वः । यक्ष्यमाणे । देवताः । वसन्ति ।
 यः । एवम् । विद्वान् । अग्निम् । उपस्तृणाती-
 त्युप—स्तृणाति । यजमानेन । ग्राम्याः । च ।
 पशवः । अवरुध्या इत्यव—रुध्याः । आरण्याः ।
 च । इति । आहुः । यत् । ग्राम्यान् । उपवसती-
 त्युप—वसन्ति । तेन । ग्राम्यान् । अवेति । रुन्धे ।
 यत् । आरण्यस्य । अभाति । तेन । आरण्यान् ।

कर्मधारये दासीभारादिर्द्रष्टव्यः । उपास्मिन्नित्यादि । उपवसन्ति
 उपेत्य वसन्ति देवा अस्मिन्निति । विद्वान्वेदार्थवित् ॥

. ४अथ सायमाशविषये विकल्पभेदानाह—यजमानेनेत्यादि ॥
 ग्राम्याणामनशनेन अवरोधः आरण्यानां तन्मांसाद्यशनेन । तत्र गो-
 श्वाजाविपुरुषगर्दभोष्ट्राः सप्त ग्राम्याः पशवः । द्विखुरश्वापदपक्षि-
 त्सचसरीसृपहस्तिमर्कटादयः सप्तरण्याः । यदनाश्वानित्यादि । यदि

नाश्वानुपवसेत्पितृदेवत्यस्स्यादार्-
 ण्यस्याश्रातीन्द्रियम् ॥ २३ ॥ वा
 आरण्यमिन्द्रियमेवात्मन्धत्ते यदना-
 श्वानुपवसेत्क्षोधुकस्स्याद्यदश्रीयाद्बु-
 द्रोस्य पशून्भि मन्येतापोश्राति
 तन्नेवाशितं नेवानाशितं न क्षोधुको

यत् । अनाश्वान् । उपवसेदित्युप-वसेत् । पितृ-
 देवत्यं इति पितृ-देवत्यः । स्यात् । आरण्यस्य । अ-
 श्राति । इन्द्रियम् ॥ २३ ॥ वै । आरण्यम् । इन्द्रियम् ।
 एव । आत्मन् । धत्ते । ^५यत् । अनाश्वान् । उप-
 वसेदित्युप-वसेत् । क्षोधुकः । स्यात् । यत् ।
 अश्रीयात् । रुद्रः । अस्य । पशून् । अभीति ।
 मन्येत् । अपः । अश्राति । तत् । न । इव ।

सायं किञ्चिदप्यनशित्वाग्निसमीपे वसेत् । ‘उपेयिवान्’ इत्यादौ
 निपातितः । पितृदेवत्यस्स्याद्यागः, तेषामनशनप्रियत्वात् । ‘देवता-
 न्तात्तादर्थ्ये यत्’ । आरण्यस्येन्द्रियसाधनत्वात्तदशनेन तच्छाभ इत्या-
 रण्याशनकल्पः प्रथमः ॥

^५अथ द्वितीयोऽपामशनकल्पः—यदित्यादि ॥ क्षोधुको बुभुक्षा-
 शीलः दरिद्रो वा । छान्दस उक्ञ् । अभिमन्येताभिक्कुध्येत् । नेवाशित-

भवन्ति नास्य रुद्रः पशून्भि मन्यते
 वज्रो वै यज्ञः क्षुत्खलु वै मनुष्यस्य
 भ्रातृव्यो यदनाश्वानुपवसन्ति वज्रे-
 णैव साक्षात्क्षुधं भ्रातृव्यं ह-
 न्ति ॥ २४ ॥

अशितम् । न । इव । अनशितम् । न । क्षोधुकः ।
 भवन्ति । न । अस्य । रुद्रः । पशून् । अभीति ।
 मन्यते । ^६वज्रः । वै । यज्ञः । क्षुत् । खलु । वै ।
 मनुष्यस्य । भ्रातृव्यः । यत् । अनाश्वान् । उपव-
 सन्तीत्युप-वसन्ति । वज्रेण । एव । साक्षादिति
 स-अक्षात् । क्षुधम् । भ्रातृव्यम् । हन्ति ॥ २४ ॥
 परि मनुष्या इन्द्रियं साक्षात्क्षीणि च ॥ ७ ॥

मिति । नभावः । पीतवन्तमशितवन्तमाहुः । नेवानशितं, अपा-
 मशितत्वान् ॥

^६अथानशनकल्पः तृतीयः—वज्र इति ॥ क्षुल्लक्षणमनशनलक्ष-
 णेन यज्ञात्मना वज्रेण हन्तीति क्षोधुकत्वदोषाप्रसङ्गः । ‘व्यन्
 सपत्ने’ इति व्यन् ॥

इति षष्ठे सप्तमोनुवाकः.

यो वै श्रद्धामनारभ्य यज्ञेन यजते
 नास्येष्टाय श्रद्धधतेऽपः प्रणयति
 श्रद्धा वा आपश्श्रद्धामेवारभ्य यज्ञे-
 नं यजत उभयैस्य देवमनुष्या इष्टा-
 य श्रद्धधते तदाहुरति वा एता वर्त्रं
 नेदन्त्यति वाचं मनो वावैता नाति

¹यः । वै । श्रद्धामिति श्रत्-धाम् । अनारभ्ये-
 त्यना-रभ्य । यज्ञेन । यजते । न । अस्य । इष्टा-
 यं । श्रत् । दधते । अपः । प्रेति । नयति । श्रद्धेति
 श्रत्-धा । वै । आपः । श्रद्धामिति श्रत्-धाम् ।
 एव । आरभ्येत्या-रभ्य । यज्ञेनं । यजते । उभयै ।
 अस्य । देवमनुष्या इति देव-मनुष्याः । इष्टायं ।
 श्रत् । दधते । तत् । आहुः । अतीति । वै । एताः ।
 वर्त्रम् । नेदन्ति । अतीति । वाचम् । मनः । वाव ।

¹अपां प्रणयनं विधातुमाह—यो वा इत्यादि ॥ ‘श्रदन्तरो-
 रूपसर्गवद्धृत्तिः’ इति दधाते: ‘आतश्चोपसर्गे’ इत्यङ् । अनार-
 भ्यासन्निधाप्य न श्रद्धधते देवा मनुष्याश्च । विशिष्टदेशमन्त्रक-
 मपाठ*साधनं प्रणयनम् । ‘श्रद्धा वा आपः’ इति शोध-
 कत्वेन श्रद्धाजनकत्वात् । तदाहुरित्यादि । वर्त्रं शरीरेन्द्रियवृत्तिः ।

*तं—मन्त्रकमपां,

नेदन्तीति मनसा प्रणयतीयं वै मनः

॥ २५ ॥ अनयैवैनाः प्रणयत्यस्क-

न्नहविर्भवति य एवं वेद यज्ञायुधा-

नि सं भरति यज्ञो वै यज्ञायुधानि

एताः । न । अतीति । नेदन्ति । इति । मनसा । प्रेति ।

नयति । इयम् । वै । मनः ॥ २५ ॥ अनया ।

एव । एनाः । प्रेति । नयति । अस्कन्नहविरित्य-

स्कन्न-हविः । भवति । यः । एवम् । वेद ।

^२यज्ञायुधानीति यज्ञ-आयुधानि । समिति । भरति ।

यज्ञः । वै । यज्ञायुधानीति यज्ञ-आयुधानि । यज्ञम् ।

एव । तत् । समिति । भरति । यत् । एकमेकमि-

त्येकै-एकम् । सम्भरेदिति सं-भरेत् । पितृदेव-

एता आपस्तदतिनेदन्ति अतिगच्छन्ति अतिव्याप्य वर्तन्ते । णिह
णेह गतादिषु । वागिन्द्रियं चातिनेदन्ति, मनइन्द्रियं तु नातिनेदन्ति
नातिवर्तन्ते, तस्मान्मनसा प्रणयतीत्याहुः । इयं वा इत्यादि ।
मनसो व्यापकत्वात् । अस्कन्नहविरिति । पृथिव्यात्मना व्यापकेन
मनसा धृतत्वादपाम् ॥

यज्ञायुधानीत्यादि ॥ तदधीनत्वाद्यज्ञनिवृत्तेस्ताच्छब्दम् । एकै-
कप्रयोगे पितृदेवत्यानि पात्राणि स्युः । सर्वेषां सह प्रयोगे मानु-
षाणि स्युः । तस्माद्देहे प्रयुनक्ति । द्वित्वान्वयाद्याज्यानुवाक्यारू-
पलाभः । अथो अपि च । द्वित्वान्वयेन मिथुनत्वमेव सम्पद्यते ।

यज्ञमेव तत्सं भरति यदेकमेकं
 सम्भरोत्पितृदेवत्यानि स्युर्यत्सह स-
 र्वाणि मानुषाणि द्वे द्वे सम्भरति या-
 ज्यानुवाक्ययोरेव रूपं करोत्यथो मि-
 थुनमेव यो वै दशं यज्ञायुधानि वेदं
 मुखतौस्य यज्ञः कल्पते स्फ्यः ॥ २६ ॥
 च कपालानि चाग्निहोत्रहवणी च

त्यानीति पितृ-देवत्यानि । स्युः । यत् । सह ।
 सर्वाणि । मानुषाणि । द्वे द्वे इति द्वे-द्वे । समिति ।
 भरति । याज्यानुवाक्ययोरिति याज्या-अनुवा-
 क्ययोः । एव । रूपम् । करोति । अथो इति ।
 मिथुनम् । एव । यः । वै । दशं । यज्ञायुधानीति
 यज्ञ-आयुधानि । वेदं । मुखतः । अस्य । यज्ञः ।
 कल्पते । स्फ्यः ॥ २६ ॥ च । कपालानि । च ।
 अग्निहोत्रहवणीत्यग्निहोत्र-हवणी । च । शूर्पम् ।

यो वै दशेत्यादि । स्फ्यादयो दश । यज्ञायुधानि यागारम्भे यो
 वेद, अस्य यज्ञारम्भ एव यज्ञसम्पद्यते; तदात्मकत्वाद्यज्ञस्य ।
 'आद्यादिभ्यस्तसिः' । कानि पुनस्तानीत्याह—स्फ्यश्छेदनादिकृत् ।
 कपालानि हविरधिश्रयणार्थानि । अग्निहोत्रहवणी हविर्निर्वपणाद्यर्था ।
 शूर्पं परावपनार्थम् । कृष्णाजिनं कृष्णमृगचर्म उलूखलाद्यधिकर-

शूर्पं च कृष्णाजिनं च शम्यां चो-
 लूखलं च मुसलं च दृषच्चोपला
 चैतानि वै दशं यज्ञायुधानि य एवं
 वेदं मुखतोऽस्य यज्ञः कल्पते यो
 वै देवेभ्यः प्रतिप्रोच्य यज्ञेन यजते
 जुषन्तेऽस्य देवा हव्यं हविर्निरूप्य-

च । कृष्णाजिनमिति कृष्ण-अजिनम् । च । शम्यां ।
 च । उलूखलम् । च । मुसलम् । च । दृषत् । च । उप-
 ला । च । एतानि । वै । दशं । यज्ञायुधानीति यज्ञ-
 आयुधानि । यः । एवम् । वेदं । मुखतः । अस्य ।
 यज्ञः । कल्पते । ^३यः । वै । देवेभ्यः । प्रतिप्रोच्येति
 प्रति-प्रोच्यं । यज्ञेन । यजते । जुषन्ते । अस्य ।
 देवाः । हव्यम् । हविः । निरूप्यमाणमिति निः-
 उप्यमानम् । अभीति । मन्त्रयेत् । अग्निम् ।

णम् । शम्या समाहननाद्यर्था । उलूखलमवहन्तव्याधिकरणम् ।
 मुसलमवहननकृत् । दृषत्पेषणाधिकरणम् । उपला पेषणी ॥

^३अथ हविर्निर्वपणे कञ्चिद्विशेषमाह—यो वा इत्यादि ॥
 प्रतिप्रोच्य प्रत्यावेद्य जुषन्ते सेवन्ते अस्य हव्यं देवाः । हवि-
 निरूप्यमाणमित्यादि । एष वा इत्यादि । एष मन्त्रो यज्ञस्य ग्रहः
 गृह्यतेनेन यज्ञ इति । तस्माद्गृहीत्वैव यज्ञमनेनाभिमन्त्रणेन; ततो

माणमभि मन्त्रयेताग्निं होतार-
मिह तं हुव इति ॥ २७ ॥ देवे-
भ्य एव प्रतिप्रोच्य यज्ञेन यजते
जुषन्तस्य देवा हव्यमेष वै यज्ञस्य
ग्रहो गृहीत्वैव यज्ञेन यजते तदुदि-
त्वा वाचं यच्छति यज्ञस्य धृत्या
अथो मनसा वै प्रजापतिर्यज्ञमत-
नुत मनसैव तद्यज्ञं तनुते रक्षसा-

होतारम् । इह । तम् । हुवे । इति ॥ २ ७ ॥ देवे-
भ्यः । एव । प्रतिप्रोच्येति प्रति-प्रोच्यं । यज्ञेन ।
यजते । जुषन्ते । अस्य । देवाः । हव्यम् । एषः ।
वै । यज्ञस्य । ग्रहः । गृहीत्वा । एव । यज्ञेन ।
यजते । तत् । उदित्वा । वाचम् । यच्छति । य-
ज्ञस्य । धृत्यै । अथो इति । मनसा । वै । प्रजाप-
तिरिति प्रजा-पतिः । यज्ञम् । अतनुत । मनसा ।
एव । तत् । यज्ञम् । तनुते । रक्षसाम् । अनन्व-

यागमारभते । तदुदित्वा तद्वचनानन्तरं वाचं यच्छत्यवचनो
भवति यज्ञस्य धृत्यै गृहीतस्य यज्ञस्याविवर्त्तनाय । अथो अपि
च प्रजापतिरिव मनसैवायं यज्ञं तनितुमर्हति किं वाचा । एवं
हि क्रियमाणं रक्षसां अनन्ववचारायाननुपवेशाय भवति ॥

मनन्ववचाराय॒ यो वै य॒ज्ञं यो॒ग आ-
गते॑ यु॒नक्ति॑ यु॒ङ्क्ते॑ यु॒ञ्जानेषु॑ कस्त्वा
यु॒नक्ति॑ स त्वा॑ यु॒नक्ति॑वत्या॒ह प्र॒जा-
पति॑र्वै कः प्र॒जाप॑तिनै॒वैनं॑ यु॒नक्ति॑
यु॒ङ्क्ते॑ यु॒ञ्जानेषु॑ ॥ २८ ॥

वचा॒रायेत्यन॑नु—अ॒वचा॒राय॒ । ४यः । वै । य॒ज्ञम् ।
यो॒गे । आ॒गत॒ इत्या—ग॒ते । यु॒नक्ति॑ । यु॒ङ्क्ते॑ । यु॒-
ञ्जानेषु॑ । कः । त्वा । यु॒नक्ति॑ । सः । त्वा । यु॒न-
क्त् । इति॑ । आ॒ह । प्र॒जाप॑तिरिति॑ प्र॒जा—प॒तिः ।
वै । कः । प्र॒जाप॑तिनेति॑ प्र॒जा—प॒तिना॑ । ए॒व ।
ए॒नम् । यु॒नक्ति॑ । यु॒ङ्क्ते॑ । यु॒ञ्जानेषु॑ ॥ २८ ॥

वै मन॒स्स्फ॑य इति॑ यु॒नक्त॑वेकादश च ॥ ८ ॥

४अथ यज्ञयोगं विदधाति—यो वा इत्यादि ॥ योगे याग-
काल आगते यज्ञं यो युनक्ति बध्नाति, अयमेव युञ्जानेषु यज-
मानेषु मध्ये युङ्क्ते युङ्क्त इति व्यपदेशमर्हति । यद्वा—युञ्जानेष्व-
त्मानं योजयति । मन्त्रपदमिदानीं व्याचष्टे—कस्त्वेति । गतम्* ॥

इति षष्ठेष्टमोनुवाकः.

प्रजापतिर्यज्ञानसृजताग्निहोत्रं चा-
ग्निष्टोमं च पौर्णमासीं चोक्थ्यं चा-
मावास्यां चातिरात्रं च तानुदमि-
मीत् यावदग्निहोत्रमासीत्तावानग्नि-
ष्टोमो यावती पौर्णमासी तावानु-

¹प्रजापतिरिति प्रजा-पतिः । यज्ञान् । असृ-
जत् । अग्निहोत्रमित्यग्नि-होत्रम् । च । अग्निष्टो-
ममित्यग्नि-स्तोमम् । च । पौर्णमासीमिति पौ-
र्ण-मासीम् । च । उक्थ्यम् । च । अमावास्या-
मित्यमा-वास्याम् । च । अतिरात्रमित्यति-रा-
त्रम् । च । तान् । उदिति । अमिमीत् । यावत् ।
अग्निहोत्रमित्यग्नि-होत्रम् । आसीत् । तावान् ।
अग्निष्टोम इत्यग्नि-स्तोमः । यावती । पौर्णमा-

¹अथ दर्शपूर्णमासयोर्महाफलत्वं ख्यापयितुमाह—प्रजापतिरित्या-
दि ॥ अग्निहोत्रं व्याख्यातम्* । अग्निष्टोम एकाहानां प्रकृ-
तिभूतं कर्म । अग्नेस्तोमः यज्ञायज्ञीयं सामाग्निष्टोमम् ; तत्प्र-
धानत्वात्तत्संस्थमपि कर्माग्निष्टोम उच्यते । ‘अग्नेस्तुस्तोमसोमाः’
इति पत्वम् । पूर्णश्चन्द्रः पूर्णमाः, तत्सम्बन्धिनी तिथिः शुक्ल-
पञ्चदशा पौर्णमासी, तस्यां क्रियमाणमपि कर्माभेदेन पौर्णमासीत्यु-

कथ्यो यावत्यमावास्या तावानति-
रात्रो य एवं विद्वानग्निहोत्रं जुहोति
यावदग्निष्टोमेनोपाप्नोति तावदुपा-
प्नोति य एवं विद्वान्पौर्णमासीं यजते
यावदुक्थ्येनोपाप्नोति ॥२९॥ ताव-

सीति पौर्ण-मासी । तावान् । उक्थ्यः । यावती ।
अमावास्येत्यमा-वास्या । तावान् । अतिरात्र इत्य-
ति-रात्रः । यः । एवम् । विद्वान् । अग्निहोत्रमित्यग्नि-
होत्रम् । जुहोति । यावत् । अग्निष्टोमेनेत्यग्नि-
स्तोमेन । उपाप्नोतीत्युप-आप्नोति । तावत् । उपे-
ति । आप्नोति । यः । एवं । विद्वान् । पौर्णमासी-
मिति पौर्ण-मासीम् । यजते । यावत् । उक्थ्येन ।
उपाप्नोतीत्युप-आप्नोति ॥ २९ ॥ तावत् । उपेति ।
आप्नोति । यः । एवम् । विद्वान् । अमावास्या-

च्यते । उक्थ्यः क्रतुः अग्निष्टोमविकारः पञ्चदशस्तोत्रः । अमा
सह सूर्याचन्द्रमसावस्यां वस्त इत्यमावास्या । 'अमावस्यदन्यतर-
स्याम्' इति निपात्यते । कृष्णपञ्चदश्युच्यते । पूर्ववत्कर्मण्यभे-
देन वर्तते । अतिरात्रोप्यग्निष्टोमविकारः एकोनत्रिंशस्तोत्रः,
रात्रिपर्यायातिरेकादतिरात्रः । 'अहस्सर्वैक' इत्यक्षमासाभ्तः ।
तानित्यादि । ऊर्ध्वमानमुन्मानं तुलापरिच्छेदः । तत्राग्निहोत्रादिभि-

अनु. ९.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

313

दुपाप्नोति य एवं विद्वानमावास्यां
 यजते यावदतिरात्रेणोपाप्नोति ताव-
 दुपाप्नोति परमेष्ठिनो वा एष यज्ञोऽग्रं
 आसीत्तेन स परमां काष्ठामगच्छ-
 तेन प्रजापतिं निरवासाययत्तेन प्र-

मित्यमा-वास्याम् । यजते । यावत् । अतिरात्रे-
 णैत्यति-रात्रेण । उपाप्नोतीत्युप-आप्नोति । ताव-
 त् । उपेति । आप्नोति । परमेष्ठिनः । वै । एषः । यज्ञः ।
 अग्रे । आसीत् । तेन । सः । परमाम् । काष्ठाम् ।
 अगच्छत् । तेन । प्रजापतिमिति प्रजा-पतिम् ।
 निरवासाययदिति निः-अवासाययत् । तेन । प्र-

स्तुत्यगौरवात् अग्निष्टोमादयो दृश्यन्ते । तस्मादेवं विदित्वाग्नि-
 होवादिकं कुर्वन्नग्निष्टोमादिफलमाप्नोति । प्रासङ्गिकमग्निहोत्रग्र-
 हणम्, उन्मानेन सहभावात् ॥

पुनरपि दर्शपूर्णमासयोस्तुतिः—परमेष्ठिन इत्यादि ॥ परमे-
 महिम्नि तिष्ठतीति परमेष्ठी । उणादिषु निपात्यते । सर्वदेवता-
 समष्टिः परमात्मोच्यते । तस्यैष यज्ञो दर्शश्च पूर्णमासश्च अग्रे
 आदावासीत् । तेन स परमां काष्ठां परमैश्वर्यकाष्ठामगच्छत् ।
 तेन यज्ञेन स परमेष्ठी प्रजापतिं जगतां स्वष्टारं निरवासाययत्
 देवतान्तरेभ्यो व्यावृत्तमुत्कर्षिणमकरोत् । निरवसानमुत्कर्षः । यथा—

जापतिः परमां काष्ठांमगच्छत्तेनेन्द्रं
 निरवासाययत्तेनेन्द्रः परमां काष्ठा-
 मगच्छत्तेनाग्नीषोमौ निरवासायय-
 त्तेनाग्नीषोमौ परमां काष्ठांमग-
 च्छतां यः ॥ ३० ॥ एवं विद्वान्-
 दर्शपूर्णमासौ यजते परमामेव

जापतिरिति प्रजा-पतिः । परमाम् । काष्ठांम् ।
 अगच्छत् । तेन । इन्द्रम् । निरवासाययदिति
 निः-अवासाययत् । तेन । इन्द्रः । परमाम् ।
 काष्ठांम् । अगच्छत् । तेन । अग्नीषोमावित्यग्नी-
 सोमौ । निरवासाययदिति निः-अवासाययत् ।
 तेन । अग्नीषोमावित्यग्नी-सोमौ । परमाम् । का-
 ष्ठांम् । अगच्छताम् । यः ॥ ३० ॥ एवम् । विद्वान् ।
 दर्शपूर्णमासाविति दर्श-पूर्णमासौ । यजते । पर-

‘तस्माज्ज्येष्ठं पुत्रं धनेन निरवसाययन्ति’* इति । निरवपू-
 र्वात्स्यतेर्णिचि ‘शाच्छासाह्वा’ इति युक्, गतिद्वयमप्याख्यातेन
 समस्यते, ‘गतिर्गतौ’ इति प्रथमोनुदात्तः, ‘उदात्तवता च
 तिडा सह’ इति समास(निषेधः) । एवं सर्वत्र । या प्राणिनां
 सदा निरतिशयानन्दनिर्वृत्तिदायिनी शाश्वती पुनर्जन्मच्छेदिनी सा
 परमा काष्ठा तां गच्छति प्राप्नोत्येव । यो वा इत्यादि । प्रजावो

काष्ठां गच्छति यो वै प्रजातेन यज्ञेन
 यजते प्र प्रजयां पशुभिर्मिथुनैर्जायते
 द्वादश मासास्संवत्सरो द्वादश द्व-
 न्द्वानि दर्शपूर्णमासयोस्तानि सम्पा-
 द्यानीत्याहुर्वत्सं चोपावसृजत्युखां
 चार्धिं श्रयत्यव च हन्ति दृषदौ च

माम् । एव । काष्ठांम् । गच्छति । यः । वै । प्र-
 जातेनेति प्र-जातेन । यज्ञेन । यजते । प्रेति ।
 प्रजयेति प्र-जयां । पशुभिरिति पशु-भिः । मि-
 थुनैः । जायते । द्वादश । मासाः । संवत्सर इति
 सं-वत्सरः । द्वादश । द्वन्द्वानीति द्व-द्वानि । दर्श-
 पूर्णमासयोरिति दर्श-पूर्णमासयोः । तानि । स-
 म्पाद्यानीति सं-पाद्यानि । इति । आहुः । ^३वत्सम् ।
 च । उपावसृजतीत्युप-अवसृजति । उखाम् ।

जातप्रजः । यथा संवत्सरस्य द्वादश मासाः, एवं द्वादश द्वन्द्वानि
 दर्शपूर्णमासयोस्तानि, तानि सम्पाद्यानि क्रियाविशेषैरित्याहुः । द्वेद्वे
 संयुक्ते द्वन्द्वं यज्ञपात्रप्रयोगे निपात्यते ॥

^३अथ तानि दर्शयति—वत्सं चेत्यादि ॥ एतैः क्रियाविशेषैः
 द्वन्द्वानि सम्पाद्यन्ते ; तेन द्वन्द्वबहुत्वेपि द्वन्द्वसम्पादनक्रियापेक्षं
 द्वादशत्वं वेदितव्यम् । वत्समुपावसृजति मातृसकाशं प्रापयति ।

स॒माह॒न्त्यधि॑ च॒ व॒र्षते॑ क॒पाला॑नि
 चोष॑ दधाति पुरोडाशं च ॥ ३१ ॥
 अ॒धि॒श्रय॑त्याज्यं च स्तम्ब॒यजुश्च॑
 हर॑त्य॒भि च॑ गृ॒ह्णाति॑ वेदिं च परि-
 गृ॒ह्णाति॑ प॒त्नीं च॒ सं न॑ह्यति प्रोक्ष॑णी-

च । अधी॑ति । श्र॒य॒ति । अवे॑ति । च । ह॒न्ति ।
 दृष॑दौ । च । स॒माह॒न्तीति॑ सं-आह॑न्ति । अधी॑ति ।
 च । व॒र्षते । क॒पाला॑नि । च । उपे॑ति । द॒धाति॑ ।
 पुरो॑डाशम् । च ॥ ३१ ॥ अ॒धि॒श्रय॑तीत्य॒धि-श्र-
 य॑ति । आ॒ज्यम् । च । स्त॒म्ब॒यजु॑रिति॑ स्तम्ब-
 य॒जुः । च । हर॑ति । अ॒भीति॑ । च । गृ॒ह्णाति॑ ।
 वेदि॑म् । च । परि॒गृ॒ह्णातीति॑ परि-गृ॒ह्णाति॑ । प॒त्नीम् ।
 च । समि॑ति । न॒ह्यति॑ । प्रोक्ष॑णीरिति॑ प्र-उक्ष॑णीः ।
 च । आ॒सा॒दय॑तीत्या॑-सा॒दय॑ति । आ॒ज्यम् । च ।

अनेनोपावसर्जनेन मातृवत्सयोः द्वन्द्वभावस्सम्पद्यते । एवं सर्वत्र
 द्रष्टव्यम् । एतानि याजमानप्रकरणगतान्यपि अध्वर्युणैव कर्तव्यानि ।
 उक्तं च—‘याजमाने समाख्यानात्कर्माणि याजमानं स्युः’* इत्यत्र ।
 उखामधिश्रयति, अङ्गारेषु कुम्भीं स्थापयति । अवहन्ति व्रीहीनु-
 लूखले । दृषदौ च समाहन्ति शम्यया । अधिवपति दृषदि
 तण्डुलान् । कपालान्युपदधात्यङ्गारेषु । पुरोडाशं चाधिश्रयति कपा-

श्वासादयत्याज्यं ^४चैतानि वै द्वादश
द्वन्द्वानि ददर्शपूर्णमासयोस्तानि य
एवम् संपाद्य यजते प्रजातेनैव
यज्ञेन यजते प्र प्रजया पशुभिर्मि-
थुनैर्जायते ॥ ३२ ॥

^४एतानि । वै । द्वादश । द्वन्द्वानीति द्व-द्वानि ।
दर्शपूर्णमासयोरिति दर्श-पूर्णमासयोः । तानि ।
यः । एवम् । संपाद्येति सं-पाद्य । यजते । प्र-
जातेनेति प्र-जातेन । एव । यज्ञेन । यजते ।
प्रेति । प्रजयेति प्र-जया । पशुभिरिति पशु-
भिः । मिथुनैः । जायते ॥ ३२ ॥

उक्थ्येनोपाप्नोत्यगच्छतां यः पुरोडाशं च
चत्वारिंशच्च ॥ ९ ॥

लेषु । आज्यं चाधिश्रयतीत्येव । स्तम्बयजुर्हरति । सतृणं
पुरीषमभिगृह्णाति । न्युत्तमञ्जलिनाग्नीध्रः वेदिं परिगृह्णाति स्फयेनो-
त्तरं परिग्राहम् । पत्नीं सन्नहति योक्त्रेण । प्रोक्षणीरप आसा-
दयति । आज्यं चावसादयतीत्येव, सुगृहीतमित्यर्थः ॥

^४एतानि वा इत्यादि ॥ गतम्* ॥

इति षष्ठे नवमोऽनुवाकः

ध्रुवोसि ध्रुवोह२ संजातेषु भूयासमि-
 त्याह ध्रुवानेवैनान्कुरुत उग्रोस्युग्रो-
 ह२ संजातेषु भूयासमित्याहाप्रति-
 वादिन एवैनान्कुरुतेभिभूरस्यभिभूर-
 ह२ संजातेषु भूयासमित्याह य एवैनं

^१ध्रुवः । असि । ध्रुवः । अहम् । सजातेष्विति
 स-जातेषु । भूयासम् । इति । आह । ध्रुवान् ।
 एव । एनान् । कुरुते । उग्रः । असि । उग्रः ।
 अहम् । सजातेष्विति स-जातेषु । भूयासम् ।
 इति । आह । अप्रतिवादिन इत्यप्रति-वादिनः ।
 एव । एनान् । कुरुते । अभिभूरित्यभि-भूः ।
 असि । अभिभूरित्यभि-भूः । अहम् । सजाते-
 ष्विति स-जातेषु । भूयासम् । इति । आह । यः ।
 एव । एनम् । प्रत्युत्पिपीते इति प्रति-उत्पिपीते ।

^१ध्रुवोसीत्यादीनां याजमानमन्त्राणां ब्राह्मणम् । तत्र परिधीना-
 मनुमन्त्रणमन्त्राः ध्रुवोसीत्यादयः ॥ एनान् सजातानविनष्टान्
 करोति । तथा हि सति तेष्वयं ध्रुवतरो भवति । एनान्प्रति-
 वादिनः कुरुते संजातान् । उग्रः उद्गूर्णः यस्याग्रे न कश्चित्प्रति-
 वदतीति । प्रत्युत्पिपीते सजातेषु मध्ये य एनं प्रातिकूल्येन उप-
 जीवति तमुपास्यते उपक्षिपति । पीड् पाने, दैवादिकः, व्यत्य-

प्रत्युत्पिपीतेतमुपास्यते युनज्मि त्वा
ब्रह्मणा दैव्येनेत्याहैष वा अग्नेर्योग-
स्तेन ॥ ३३ ॥ एवैनं युनक्ति य-
ज्ञस्य वै समृद्धेन देवास्सुवर्गं लोक-
मायन् यज्ञस्य व्यृद्धेनासुरान्परा-

तम् । उपेति । अस्यते । ^२युनज्मि । त्वा । ब्रह्मणा ।
दैव्येन । इति । आह । एषः । वै । अग्नेः । योगः ।
तेन ॥ ३३ ॥ एव । एनम् । युनक्ति । ^३यज्ञस्य । वै । स-
मृद्धेनेति सं-ऋद्धेन । देवाः । सुवर्गमिति सुवः-गम् ।
लोकम् । आयन् । यज्ञस्य । व्यृद्धेनेति वि-ऋद्धेन ।
असुरान् । परेति । अभावयन् । यत् । मे । अग्ने । अस्य ।
यज्ञस्य । रिष्यात् । इति । आह । यज्ञस्य । एव ।
तत् । समृद्धेनेति सं-ऋद्धेन । यजमानः । सुवर्ग-

येन शपश्लुः । ‘उपसर्गादित्यूहोर्वा वचनम्’ इत्यस्यतेरात्मनेप-
दम् । ‘अनुदात्ते च’ इत्यभ्यस्तस्याद्युदात्तत्वम्, ‘तिङि चोदा-
त्तवति’ इति द्वितीयस्य गतेः अनुदात्तत्वम्, ‘गतिर्गतौ’ इति
प्रथमस्य ॥

^२युनज्मि त्वेत्यग्नियोगः ॥ एष मन्त्रोग्नेर्योगः । अग्निर्युज्यते बद्धच-
तेऽनेनेति करणे घञ् ॥

^३यज्ञस्येत्यादि ॥ यज्ञस्य यत्समृद्धं हविरादीनामन्यूनत्वम्,
अन्यूनं वा हविरादि, तत्स्वर्गप्राप्तिहेतु । यत्पुनर्वृद्धं स्कन्नादि-
वैकल्यं तेनासुरान् पराभावयन्देवाः । ‘यन्मे अग्ने’ इत्यनेना

भावयन् यन्मे अग्रे अस्य यज्ञस्य-
 रिष्यादित्याह यज्ञस्यैव तत्समृद्धेन
 यजमानस्सुवर्गं लोकमेति यज्ञस्य
 व्यृद्धेन भ्रातृव्यान्पराभावयत्यग्नि-
 होत्रमेताभिव्याहृतीभिरुप सादयेद्य-
 ज्ञमुखं वा अग्निहोत्रं ब्रह्मेता व्याहृ-
 तयो यज्ञमुख एव ब्रह्म ॥ ३४ ॥

मिति सुवः—गम् । लोकम् । एति । यज्ञस्य ।
 व्यृद्धेनेति वि-ऋद्धेन । भ्रातृव्यान् । परेति । भाव-
 यति । अग्निहोत्रमित्यग्नि-होत्रम् । एताभिः ।
 व्याहृतीभिरिति व्याहृति-भिः । उपेति । सादयेत् ।
 यज्ञमुखामिति यज्ञ-मुखम् । वै । अग्निहोत्रमित्य-
 ग्नि-होत्रम् । ब्रह्म । एताः । व्याहृतय इति वि-
 आहृतयः । यज्ञमुख इति यज्ञ-मुखे । एव ।

सन्नहविरभिमन्त्रणेन तद्वैकल्यं प्रति पराभवनहेतुः क्रियत इत्यर्थः ।
 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

^४हविरासादिन्यो व्याहृतयः ॥ विविधमाद्वियन्ते आनीयन्त इति
 व्याहृतयः । लोकत्रयात्मिकाः, विविधफलाहरणहेतुभूता वा । अनन्त-
 रगतेः 'तादौ च' इति प्रकृतिस्वरत्वम् । एताभिरग्निहोत्रहवि-

अनु. १०.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

321

कुरुते संवत्सरे पर्यागंत एताभिरेवो-
 प सादयेद्ब्रह्मणैवोभयतस्संवत्सरं
 परि गृह्णाति दर्शपूर्णमासौ चातु-
 र्मास्यान्यालभमान एताभिव्याहृ-
 तीभिर्हवींष्या सादयेद्यज्ञमुखं वै
 दर्शपूर्णमासौ चातुर्मास्यानि ब्रह्मै-

ब्रह्म ॥ ३४ ॥ कुरुते । संवत्सर इति सं-वत्सरे ।
 पर्यागंत इति परि-आगते । एताभिः । एव ।
 उपेति । सादयेत् । ब्रह्मणा । एव । उभयतः ।
 संवत्सरमिति सं-वत्सरम् । परीति । गृह्णाति ।
 ५ दर्शपूर्णमासाविति दर्श-पूर्णमासौ । चातुर्मास्या-
 नीति चातुः-मास्यानि । आलभमान इत्या-ल-
 भमानः । एताभिः । व्याहृतीभिरिति व्याहृति-
 भिः । हवींषि । एति । सादयेत् । यज्ञमुखमिति
 यज्ञ-मुखम् । वै । दर्शपूर्णमासाविति दर्श-पूर्ण-

रुपसादयेत् । यज्ञमुखं वा अग्निहोत्रं, प्राधान्यात् । ब्रह्मैता
 इति, लोकत्रयात्मकत्वात् । पर्यागते पर्यावृत्ते । पूर्वपदप्रकृतिस्व-
 रत्वम् । उभयतः, सार्वविभक्तिकस्तसिल् ॥

५ दर्शपूर्णमासावित्यादि ॥ गतं* प्रथमप्रयोग इदम् ॥

*सं. १-६-१०४.

41

ता व्याहृतयो यज्ञमुख एव ब्रह्म
कुरुते संवत्सरे पर्यागत एताभिरेवा
सादयेद्ब्रह्मणैवोभयतस्संवत्सरं परि
गृह्णाति यद्वै यज्ञस्य साम्ना क्रियते

मासौ । चातुर्मास्यानीति चातुः—मास्यानि ।
ब्रह्म । एताः । व्याहृतय इति वि—आहृतयः ।
यज्ञमुख इति यज्ञ—मुखे । एव । ब्रह्म । कुरुते ।
संवत्सर इति सं—वत्सरे । पर्यागत इति परि—
आगते । एताभिः । एव । एति । सादयेत् ।
ब्रह्मणा । एव । उभयतः । संवत्सरमिति
सं—वत्सरम् । परीति । गृह्णाति । ^६यत् । वै ।
यज्ञस्य । साम्ना । क्रियते । राष्ट्रम् ॥ ३५ ॥

^६यद्वा इत्यादि ॥ यज्ञस्य या आशीः साम्ना क्रियते सा
सामस्थाशीः आशंसनीयं फलं राष्ट्रं गच्छति यत्रायं वसति
तद्वाष्ट्रवासिनां तत्केवलं स्यात् । अथ यद्वचा क्रियते सा यज्ञ-
स्थाशीः विशं गच्छति सर्वान्मनुष्यान् । जातवेकवचनम् ।
अथेदानीमयं ब्राह्मणो वराकोऽनाशीर्केणाफलेन यज्ञेन यजेत,
किमेतद्युज्यते ? यद्वा—तिष्ठन्त्वन्ये ; ब्राह्मणः किमनाशीर्केण
यजेत यः प्रयोजनमन्तरेणाहितं निमेषमात्रमपि न करोतीति प्रति-
पादनार्थं ब्राह्मणग्रहणम् । यजुषां प्रायेण करण(क)मन्त्रत्वान्न

राष्ट्रम् ॥ ३५ ॥ यज्ञस्याशीर्गच्छति
 यदृचा विशीं यज्ञस्याशीर्गच्छत्यथ
 ब्राह्मणोऽनाशीर्केण यज्ञेन यजते
 सामिधेनीरनुवक्ष्यन्नेता व्याहृतीः
 पुरस्तादध्याद्ब्रह्मैव प्रतिपदं कुरुते

यज्ञस्य । आशीरित्या—शीः । गच्छति । यत् ।
 ऋचा । विशाम् । यज्ञस्य । आशीरित्या—शीः ।
 गच्छति । अथ । ब्राह्मणः । अनाशीर्केण । यज्ञे-
 न । यजते । सामिधेनीरिति सां—इधेनीः । अनु-
 वक्ष्यन्नित्यनु—वक्ष्यन् । एताः । व्याहृतीरिति वि-
 आहृतीः । पुरस्तात् । अध्यात् । ब्रह्म । एव । प्रति-
 पदमिति प्रति—पदम् । कुरुते । तथा । ब्राह्मणः ।

तत्र कदाचिदाशीरिति ऋक्सामयोरेव ग्रहणम् । नास्त्याशीरस्येति
 बहुव्रीहौ कप् । अयस्मयादित्वेन पदत्वाद्वृत्त्वम्, भत्वाद्विसर्ज-
 नीयाभावः, 'नञ्मुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सामि-
 धेनीरित्यादि । समिधामाधानमन्त्रास्सामिधेन्यः 'प्र वो वाजाः' *
 इत्याद्याः । 'समिधामाधाने ज्येष्णम्', 'हलस्तद्धितस्य'
 इति यलोपः । प्रतिपदं प्रारम्भं कुरुते । प्रथमतः पद्यत इति
 प्रतिपत् । सम्पदादित्वात्किप् ॥

तथा ब्राह्मणस्साशीर्केण यज्ञेन य-
जते यं कामयेत् यजमानं भ्रातृव्य-
मस्य यज्ञस्याशीर्गच्छेदिति तस्यैता
व्याहृतीः पुरोनुवाक्यायां दध्याद्भा-
तृव्यदेवत्यां वै पुरोनुवाक्यां भ्रातृ-
व्यमेवास्यं यज्ञस्य ॥३६॥ आशी-
र्गच्छति यान्कामयेत् यजमाना-
साशीर्केणेति स-आशीर्केण । यज्ञेन । यजते ।
यम् । कामयेत् । यजमानम् । भ्रातृव्यम् । अस्य ।
यज्ञस्य । आशीरित्यां-शीः । गच्छेत् । इति ।
तस्य । एताः । व्याहृतीरिति वि-आहृतीः । पुरो-
नुवाक्यायामिति पुरः-अनुवाक्यायाम् । दध्यात् ।
भ्रातृव्यदेवत्येति भ्रातृव्य-देवत्यां । वै । पुरोनुवा-
क्येति पुरः-अनुवाक्यां । भ्रातृव्यम् । एव ।
अस्य । यज्ञस्य ॥ ३६ ॥ आशीरित्यां-शीः ।
गच्छति । ^८यान् । कामयेत् । यजमानान् । समा-

^७यं कामयेतेत्यादि ॥ पुरस्तादवदानकालेनूच्यत इति पुरोनुवा-
क्या । गतमन्यत्* ॥

^८यानित्यादि ॥ समावती समा सर्वेषां तुल्या न कदाचिदपि
भ्रातृव्यस्य । यद्वा—समा अविषमा सदा यजमानगामिनी ।

न्त्स॒माव॑त्येनान् य॒ज्ञस्या॒शीर्गच्छे॑-
 दिति॑ तेषा॒मेता॑ व्याह॑तीः पुरोनु॒-
 वाक्या॑या अ॒र्धर्च॑ एकां दध्याद्या॒ज्या-
 यै पुरस्ता॑देकां या॒ज्याया॑ अ॒र्धर्च॑
 एकां तथै॒नान्त्स॒माव॑ती य॒ज्ञस्या॒-
 शीर्गच्छ॑ति यथा॒ वै प॒र्जन्य॑स्सुवृष्टं
 वर्ष॑त्ये॒वं य॒ज्ञो यज॑मानाय वर्ष॑ति

व॑ती । ए॒नान् । य॒ज्ञस्य॑ । आ॒शीरि॑त्यां-शीः ।
 ग॒च्छेत् । इति॑ । तेषा॒म् । ए॒ताः । व्याह॑तीरिति॑
 वि-आह॑तीः । पुरोनु॒वाक्या॑या इति॑ पुरः-अ॒नुवा॒-
 क्या॑याः । अ॒र्धर्च॑ इत्य॒र्ध-ऋ॒चे । एका॑म् । द॒ध्यात् ।
 या॒ज्यायै॑ । पुरस्ता॑त् । एका॑म् । या॒ज्यायाः॑ । अ॒र्ध-
 र्च॑ इत्य॒र्ध-ऋ॒चे । एका॑म् । तथा॑ । ए॒नान् । स॒मा-
 व॑ती । य॒ज्ञस्य॑ । आ॒शीरि॑त्यां-शीः । ग॒च्छति॑ ।
 यथा॑ । वै । प॒र्जन्यः॑ । सुवृष्ट॑मिति॑ सु-वृष्ट॑म् । वर्ष॑ति ।

समादावतुप* । ऋचोर्धमर्धर्चः । ‘अर्धं नपुंसकम्’ इति
 समासः, ‘ऋक्पूरब्धूः’ इत्यादिना अप्रत्ययस्समासान्तः ।
 इज्यतेनयेति याज्या । ‘यज याच’ इति कुत्वाभावः । यथेति ।

*समशब्दात् छन्दसि आवतुर्बिति कश्चित्प्रत्ययः कल्पनीय इति भावः.

स्थलयोदकं परिगृह्णन्त्याशिषां यज्ञं
यजमानः परि गृह्णाति मनोसि
प्राजापत्यम् ॥ ३७ ॥ मनसा मा
भूतेना विशेत्याह मनो वै प्राजा-
पत्यं प्राजापत्यो यज्ञो मन एव
यज्ञमात्मन्धत्ते वागस्यैन्द्री संपत्त-

एवम् । यज्ञः । यजमानाय । वर्षति । स्थलया । उद-
कम् । परिगृह्णन्तीति परि-गृह्णन्ति । आशिषेत्या-
शिषां । यज्ञम् । यजमानः । परीति । गृह्णाति ।
मनः । असि । प्राजापत्यमिति प्राजा-पत्यम् ॥ ३७ ॥
मनसा । मा । भूतेन । एति । विश । इति । आह ।
मनः । वै । प्राजापत्यमिति प्राजा-पत्यम् । प्राजा-
पत्य इति प्राजा-पत्यः । यज्ञः । मनः । एव ।

स्थलया कूलेन उदकं परिगृह्णन्ति निरुद्धन्ति । एवमाशिषा
यज्ञं यजमानः परिगृह्णाति फलप्रदानैकव्यापारयन्त्रितमिव करोति,
यथा न कदाचिदपि फलमददानस्तिष्ठति, दत्ते चेदं न याचते
यजमानः, याचितेयाचिते ददाति यज्ञ इति* ॥

मनोसीति ॥ स्त्रौवाधाराभिमन्त्रणम् । प्राजापत्याविशेषान्मन इति
यज्ञ उच्यते ॥

*क—दत्ते याचते यजमानः, याचते ददाति यज्ञ इति.

क्षयणी वाचा मेन्द्रियेणा विशे-
त्याहैन्द्री वै वाग्वाचमेवैन्द्रीमात्म-
न्धत्ते ॥ ३८ ॥

यो वै सप्तदशं प्रजापतिं यज्ञमन्वा-
यत्तं वेदं प्रति यज्ञेन तिष्ठति न

यज्ञम् । आत्मन् । धत्ते । ¹⁰ वाक् । असि । ऐन्द्री ।
सप्तक्षयणीति सप्त-क्षयणी । वाचा । मा । इन्द्रि-
येण । एति । विश । इति । आह । ऐन्द्री । वै ।
वाक् । वाचम् । एव । ऐन्द्रीम् । आत्मन् । धत्ते ॥ ३८ ॥

तेनैव ब्रह्म राष्ट्रमेवास्य यज्ञस्य प्राजाप-
त्यं षट्त्रिंशच्च ॥ १० ॥

¹यः । वै । सप्तदशमिति सप्त-दशम् । प्रजा-
पतिमिति प्रजा-पतिम् । यज्ञम् । अन्वायत्तमि-

¹⁰वागसीति ॥ स्तुच्यावाराभिमन्त्रणम् । गतम्* ॥

इति षष्ठे दशमोनुवाकः.

¹यो वा इत्यादि ॥ सप्तदशाक्षरसमूहात्मा प्रजापतिः सप्तदशः ।
समूहे छान्दसो डः । परिमाणे वा 'तस्य पूरणे' इति डट् ।

यज्ञाद्भ्र॑शत॒ आ श्राव॑येति॒ चतु॑-
 रक्षर॒मस्तु॑ श्रौष॒डिति॒ चतुर॑क्षरं
 यजेति॒ द्व्यक्षरं॑ ये यजाम॒ह इति॑
 पञ्चाक्षरं॑ द्व्यक्षरो व॑षट्कार ए॒ष वै स॑-
 स॒तद॒शः प्र॒जाप॑तिर्य॒ज्ञम॒न्वाय॑त्तो य

त्यनु—आयत्तम् । वेदं । प्रतीति । यज्ञेन । तिष्ठति । न ।
 यज्ञात् । भ्र॑शते । १एति । श्राव॑य । इति । चतुर-
 क्षर॒मिति॒ चतुः—अक्षर॒म् । अस्तु॑ । श्रौष॑ट् । इति ।
 चतुर॑क्षर॒मिति॒ चतुः—अक्षर॒म् । यज॑ । इति । द्व्यक्ष-
 र॒मिति॒ द्वि—अक्षर॒म् । ये । यजाम॑हे । इति । पञ्चा-
 क्षर॒मिति॒ पञ्च—अक्षर॒म् । द्व्यक्षर॑ इति द्वि—अक्षरः ।
 व॑षट्कार इति वषट्—कारः । ए॒षः । वै । स॒तद॒श

अवयवधर्मेण समुदायो व्यपदिश्यते, सप्तदशसु प्रथमादीनामपि
 सप्तदशत्वात् । यज्ञमन्वायत्तमनुप्रविष्टम् ॥

१आ श्रावयेत्यादि ॥ तुभ्यमिदं दीयत इति देवताविशेषमाभिमुख्येन
 आ श्रावयेति चतुरक्षरमध्वर्योः । अस्तु श्रौषट् एवमेतत्कर्तव्यमिति
 चतुरक्षरमग्नीधः । यज इमां देवतां यष्टुं याज्यां ब्रूहीति द्व्यक्षरं
 अध्वर्योरेव । ये यजामहे य एव वयं*स्मः त एव यजामहे

अनु. ११.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

329

एवं वेदं प्रति यज्ञेन तिष्ठति न य-
ज्ञाद्भ्रंशते यो वै यज्ञस्य प्रायणं
प्रतिष्ठाम् ॥३९॥ उदयनं वेदं प्रति-
ष्ठितेनारिष्टेन यज्ञेन संस्थां गच्छ-
त्या श्रावयास्तु श्रौषड्वयं ये यजा-

इति सप्त-दशः । प्रजापतिरिति प्रजा-पतिः ।
यज्ञम् । अन्वायत्त इत्यनु-आयत्तः । यः । एवम् ।
वेदं । प्रतीति । यज्ञेन । तिष्ठति । न । यज्ञात् ।
भ्रंशते । ^३यः । वै । यज्ञस्य । प्रायणमिति प्र-
अयनम् । प्रतिष्ठामिति प्रति-स्थाम् ॥३९॥ उदय-
नमित्युत्-अयनम् । वेदं । प्रतिष्ठितेनेति प्रति-
स्थितेन । अरिष्टेन । यज्ञेन । संस्थामिति सं-
स्थाम् । गच्छति । एति । श्रावय । अस्तु । श्रौ-
षट् । यज । ये । यजामहे । वषट्कार इति वषट्-

कस्त्वां यष्टुमर्हतीति यागसङ्कल्पाय पञ्चाक्षरं होतुः । वषट्क्रियते हवि-
र्दीयतेनेनेति वषट्कारो वौषट्कब्दो द्व्यक्षरो होतुरेव । एष वा इत्यादि ।
गतम्* ॥

^३यो वै यज्ञस्येत्यादि ॥ प्रायणं प्रारम्भः प्रवेशनम् । प्रतिष्ठा
स्थितिः । उदयनं संस्था समाप्तिः । एतत्त्रयात्मकमाश्रावयादिकम् ।

*सं. १-६-११^१.

महे वषट्कार एतद्वै यज्ञस्य प्रायण-
 मेषा प्रतिष्ठैतदुदयनं य एवं वेद
 प्रतिष्ठितेनारिष्टेन यज्ञेन सुस्थां
 गच्छति यो वै सूनृतायै दोहं वेद
 दुह एवैनां यज्ञो वै सूनृता श्रावये-
 त्यैवैनामह्वदस्तु ॥ ४० ॥ श्रौषडि-

कारः । एतत् । वै । यज्ञस्य । प्रायणमिति प्र-
 अयनम् । एषा । प्रतिष्ठेति प्रति-स्था । एतत् ।
 उदयनमित्युत्-अयनम् । यः । एवम् । वेद ।
 प्रतिष्ठितेनेति प्रति-स्थितेन । अरिष्टेन । यज्ञेन ।
 सुस्थामिति सं-स्थाम् । गच्छति । 'यः । वै ।
 सूनृतायै । दोहम् । वेद । दुहे । एव । एनाम् ।
 यज्ञः । वै । सूनृता । एति । श्रावय । इति । एति ।

तस्मादत्रैव समस्तो यागस्समाप्तः, एतच्छेषतया सर्वमन्यत्क्रियत इति ।
 अरिष्टः हिंसारहितः ॥

^४यो वै सूनृताया इत्यादि ॥ प्रियसत्यात्मिका* वाक्सूनृता ।
 तत्तुल्यत्वात्तत्साधनत्वाद्वा अभेदेन यज्ञ उच्यते । 'यज्ञो वै
 सूनृता' इति गोत्वेन रूप्यते । एनां सूनृतां यज्ञं दुहे दुग्धे
 अभिमतं स्वर्गादिकम् । 'लोपस्त आत्मनेपदेषु' इति तलोपः ।

*म—अभिमतहिताप्रियात्मिका.

त्युपावास्त्राग्यजेत्युदनैषीद्ये यजाम-
ह इत्युपासदद्वषट्कारेण दोग्ध्येष वै
सूनृतायै दोहो य एवं वेद दुह ए-
वैनां देवा वै सत्रमासत तेषां दि-
शौदस्यन्त एतामाद्रीं पङ्क्तिमपश्यन्ना

एव । एनाम् । अहत् । अस्तु ॥ ४० ॥ श्रौषट् ।
इति । उपावास्त्रागित्युप-अवास्त्राक् । यजं । इति ।
उदिति । अनैषीत् । ये । यजामहे । इति । उपे-
ति । असदत् । वषट्कारेणेति वषट्-कारेण । दोग्धि ।
एषः । वै । सूनृतायै । दोहः । यः । एवम् । वेद ।
दुहे । एव । एनाम् । ^५देवाः । वै । सत्रम् । आ-
सत । तेषाम् । दिशः । अदस्यन् । ते । एताम् ।

एवैनामहत् एनामाह्वयत् दोग्धुम् । छन्दसो लुङ्, 'लिपिसिचिह्नश्च'
इत्यङ् । उपावास्त्राक् उपसृजति वत्सम् । सृजतेर्लुङि 'बहुलं
छन्दसि' इतीडभावः, 'सृजिदृशोः' इत्यमागमः, 'वदव्रज' इति
वृद्धिः । उदनैषीत् उन्नयति पात्रम् । उपासदत् उपसीदति दोग्धा ।
लदित्वादङ् । आश्रावयाद्युक्तिरभिमतसिद्धयै सूनृताह्वानादिकृत् ॥

^५देवा वा इत्यादि ॥ सत्रासनं क्रतुविशेषः एकादशरात्रादिः,
तमकुर्वत । आस्थानकर्मा वा इदानीमयमास्तिः । दिशः प्रागाद्या

श्रावयेति पुरोवातमजनयन्नस्तु श्रौ-
 षडित्यभ्र* समंष्टावयन् यजेति वि-
 द्युतम् ॥ ४१ ॥ अजनयन् ये यजा-
 मह इति प्रावर्षयन्नभ्यस्तनयन्वष-
 ट्कारेण ततो वै तेभ्यो दिशः प्राप्या-
 यन्त य एवं वेद प्रास्मै दिशः प्या-
 यन्ते प्रजापतिं त्वोवेदं प्रजापति-

आर्द्राम् । पङ्क्तिम् । अपश्यन् । एति । श्रावय ।
 इति । पुरोवातमिति पुरः-वातम् । अजनयन् ।
 अस्तु । श्रौषट् । इति । अभ्रम् । समिति । अष्टा-
 वयन् । यज । इति । विद्युतमिति वि-द्युतम्
 ॥ ४१ ॥ अजनयन् । ये । यजामहे । इति ।
 प्रेति । अवर्षयन् । अभीति । अस्तनयन् । वषट्कारे-
 णेति वषट्-कारेण । ततः । वै । तेभ्यः । दिशः ।
 प्रेति । अप्यायन्त । यः । एवम् । वेद । प्रेति ।
 अस्मै । दिशः । प्यायन्ते । प्रजापतिमिति प्रजा-

अदस्यन् उपक्षीणविभवा अभूवन् । दसु उपक्षये । आर्द्रामार्द्रयित्रीम्*
 आ समन्ताद्वात्रीं लोकानां वर्षहेतुं अक्षरपङ्क्तिमपश्यन् । गतमन्यत्† ॥

०प्रजापतिमित्यादि ॥ प्रजापतिं कश्चिद्वेद ज्ञातवान् । प्रजाप-

*म—मार्द्रयन्तीं.

†सं. १-६-१११.

स्त्वंवेदं यं प्रजापतिर्वेदस्य पुण्यो भव-
त्येष वै छन्दस्यः प्रजापतिराश्रावया-
स्तु श्रौषड्यजं ये यजामहे वषट्कारो

पतिम् । त्वोवेदेति त्वः—वेदं । प्रजापतिरिति प्रजा-
पतिः । त्वंवेदेति त्वं—वेदं । यम् । प्रजापतिरिति
प्रजा—पतिः । वेदं । सः । पुण्यः । भवति । एषः ।
वै । छन्दस्यः । प्रजापतिरिति प्रजा—पतिः । एति ।
श्रावय । अस्तु । श्रौषट् । यजं । ये । यजामहे ।
वषट्कार इति वषट्—कारः । यः । एवम् । वेदं ।

तिरपि कं चिद्वेद । ‘त्वसमसीमनेमेत्यनुच्चानि’* इति त्वशब्द-
स्यानुदात्तत्वात्तस्याख्यातेनैकपद्यं मन्यन्ते पदकाराः । तत्र ‘चादि-
लोपे विभाषा’ इति प्रथमा तिङ्भिक्तिर्न निहन्यते । यमित्यादि ।
एतं प्रचरन्तं प्रजापतिर्वेदेति । छन्दस्य इति । ‘अक्षरसमूहे
छन्दस उपसङ्ख्यानम्’ इति यत् । आश्रावयादीनां छन्दसां वीर्य-
त्वात्† यथोक्तम्—‘य एवं छन्दसां वीर्यम्’‡ इत्यादि । तत्रैषां
छन्दसां वीर्यत्वमुक्तम्, अत्र तु तत्समूहस्य प्रजापतित्वमिति विवेकः ।
एवंविदनुष्ठाता पुण्यो भवति, न चेत्पापकृत् । यत्किञ्चित्पापकृ-
दपीति केचित् ॥

* ‘त्वत्त्वसमसीमेत्यनुच्चानि’ इत्येव फिट्त्रे दृश्यते.

† [म. कोशे ‘आश्रावयादिना’ इत्येतदनन्तरं कतिपयाक्षरलेखपर्याप्तं स्थल-
मलेखं विधाय ‘छन्दसां वीर्यमित्यादि’ इति लिखितम् । एवन्वत्र पा-
ठस्तम्भाव्यते—‘आश्रावयादीनां छन्दसां वीर्यत्वात् प्रजापतिरूपत्वम् । यथो-
क्तम्.....विवेकः’ इति ॥]

‡ सं. ३-३-७,

य एवं वेद पुण्यो भवति वसन्तम्
 ॥ ४२ ॥ ऋतूनां प्रीणामीत्याहर्तवो वै
 प्रयाजा ऋतूनेव प्रीणाति तेस्मै प्रीता
 यथापूर्वं कल्पन्ते कल्पन्तेस्मा ऋतवो
 य एवं वेदाग्नीषोमयोरहं देवयज्यया
 चक्षुष्मान्भूयास मित्याहाग्नीषोमा-

पुण्यः । भवति । ^७वसन्तम् ॥ ४२ ॥ ऋतूनाम् ।
 प्रीणामि । इति । आह । ऋतवः । वै । प्रयाजा
 इति प्र-याजाः । ऋतून् । एव । प्रीणाति । ते ।
 अस्मै । प्रीताः । यथापूर्वमिति यथा-पूर्वम् ।
 कल्पन्ते । कल्पन्ते । अस्मै । ऋतवः । यः । एवम् ।
 वेद । ^८अग्नीषोमयोरित्यग्नी-सोमयोः । अहम् । देव-
 यज्ययेति देव-यज्यया । चक्षुष्मान् । भूयासम् ।
 इति । आह । अग्नीषोमाभ्यामित्यग्नी-सोमा-
 भ्याम् । वै । यज्ञः । चक्षुष्मान् । ताभ्याम् । एव ।

^७वसन्तमित्यादयः प्रयाजानुमन्त्रणमन्त्राः ॥ पञ्चत्वान्वयाल्लोकस्थि-
 तिहेतुत्वाच्च प्रयाजा ऋतवः । प्रथममिज्यन्त इति प्रयाजाः । 'प्रया-
 जानुयाजौ यज्ञाङ्गे' इति कुत्वाभावः, थाथादिना उत्तरपदान्तो-
 दात्तत्वम् । कल्पन्ते अविपर्यासेन प्रवर्तन्ते ॥

^८अग्नीषोमयोरित्याज्यभागानुमन्त्रणम् ॥ 'ईदग्नेः' इतीत्वम्, 'अग्ने-

भ्यां वै यज्ञश्चक्षुष्मान्ताभ्यामेव
चक्षुरात्मन्धत्तेऽग्रेरहं देवयज्ययान्ना-
दो भूयासमित्याह्नाग्निर्वै देवानाम-
न्नादस्तेनैव ॥ ४३ ॥ अन्नाद्यमात्मन्धत्ते

चक्षुः । आत्मन् । धत्ते । ^९अग्रेः । अहम् । देवय-
ज्ययेति देव-यज्यया । अन्नाद इत्यन्न-अदः ।
भूयासम् । इति । आह । अग्निः । वै । देवानाम् ।
अन्नाद इत्यन्न-अदः । तेन । एव ॥ ४३ ॥ अन्ना-
द्यमित्यन्न-अद्यम् । आत्मन् । धत्ते । ^{१०}दब्धिः । असि ।
अदब्धः । भूयासम् । अमुम् । दभेयम् । इति ।

स्तुत्स्तोमसोमाः' इति पत्वम्, 'देवताद्वन्द्वे च' इति पूर्वोत्तर-
पदयोर्युगपत्प्रकृतिस्वरत्वम् ॥

^९अग्रेरहमित्याग्नेयस्य पुरोडाशस्यानुमन्त्रणम्—अग्निर्वा इत्यादि ॥
देवानाम्मध्येग्निरन्नादः अन्नस्यात्ता, हविषां भोकृत्वात् । अणप-
वादः, पचाद्यच् । अन्नाद्यं अन्नस्यादनमन्नाद्यं अन्नादनसामर्थ्यम् ।
छान्दसो भावे क्यच् [प्] । यद्वा—अन्नात्मकमदनीयमन्नाद्यम् । 'गद-
मदचरयमश्च' इति चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद्यत् ॥

^{१०}दब्धिरसीत्युपांशुयाजस्यानुमन्त्रणम्—एतया वा इत्यादि ॥
दब्ध्या दम्भनेन शत्रूणां दम्भनहेतुना । उपांशुयाजेन* देवा
असुरानदभ्नुवन् हिंसितवन्तः ॥

*क—याजेनाङ्गेन.

दब्धिरस्यदब्धो भूयासममुं दभेय-
मित्याहेतया वै दब्ध्या देवा असुरा-
नदभ्रुवन्तयैव भ्रातृव्यं दभ्नोत्य-
ग्रीषोमयोरहं देवयज्यया वृत्रहा भू-
यासमित्याहाग्रीषोमाभ्यां वा इन्द्रो
वृत्रमहन्ताभ्यामेव भ्रातृव्यं स्तृ-
णुत इन्द्राग्नियोरहं देवयज्ययेन्द्रि-
याव्यन्नादो भूयासमित्याहेन्द्रिया-

आह । एतया । वै । दब्ध्या । देवाः । असुरान् ।
अदभ्रुवन् । तया । एव । भ्रातृव्यम् । दभ्नोति ।
¹¹अग्रीषोमयोरित्यग्री-सोमयोः । अहम् । देवय-
ज्ययेति देव-यज्यया । वृत्रहेति वृत्र-हा । भूया-
सम् । इति । आह । अग्रीषोमाभ्यामित्यग्री-सो-
माभ्याम् । वै । इन्द्रः । वृत्रम् । अहन् । ताभ्याम् ।
एव । भ्रातृव्यम् । स्तृणुते । ¹²इन्द्राग्नियोरितिन्द्र-
अग्नियोः । अहम् । देवयज्ययेति देव-यज्यया ।
इन्द्रियावी । अन्नाद इत्यन्न-अदः । भूयासम् । इति ।

¹¹अग्रीषोमयोरित्यग्रीषोमीयस्यानुमन्त्रणम् ॥ स्मृणुते नाशयति ॥

¹²इन्द्राग्नियोरहमित्येन्द्राग्नस्यानुमन्त्रणम्—इन्द्रियाव्येवेत्यादि ॥

अनु. ११.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

337

व्यैवान्नादो भवतीन्द्रस्य ॥४४॥ अहं
 देवयज्ययेन्द्रियावी भूयासमित्याहे-
 न्द्रियाव्येव भवति महेन्द्रस्याहं देव-
 यज्यया जेमानं महिमानं गमेयमि-
 त्याह जेमानमेव महिमानं गच्छ-
 त्यग्नेस्स्विष्टकृतोऽहं देवयज्ययायु-

आह । इन्द्रियावी । एव । अन्नाद इत्यन्न-अदः ।
 भवति । ¹³ इन्द्रस्य ॥ ४४ ॥ अहम् । देवयज्ययेति
 देव-यज्यया । इन्द्रियावी । भूयासम् । इति । आह ।
 इन्द्रियावी । एव । भवति । ¹⁴ महेन्द्रस्येति महा-
 इन्द्रस्य । अहम् । देवयज्ययेति देव-यज्यया ।
 जेमानम् । महिमानम् । गमेयम् । इति । आह ।
 जेमानम् । एव । महिमानम् । गच्छति । ¹⁵ अग्नेः ।
 स्विष्टकृत इति स्विष्ट-कृतः । अहम् । देवयज्य-

इन्द्रेणेन्द्रियावी, अग्निनान्नादश्च भवति । ‘बहुलं छन्दसि’ इति
 विनिः, ‘अन्येभ्योपि दृश्यते’ इति दीर्घत्वम् ॥

¹³ इन्द्रस्येत्यैन्द्रस्य सान्नाय्यस्यानुमन्त्रणम् ॥

¹⁴ महेन्द्रस्येति माहेन्द्रस्य ॥ जेमा जेतृत्वं सर्वोत्कृष्टत्वम् ।
 ‘तुश्छन्दसि’ इति जेतृशब्दादिमनिच्, छान्दस इकारलोपः,
 ‘तुरिष्ठेमेयस्सु’ इति तृलोपः । जनयितृत्वं वा । जनेश्छान्दसो
 जाभावः । ‘अन्येभ्योपि दृश्यन्ते’ इति वा व्यत्ययेन भावे
 जयतेर्मनिन्प्रत्ययः, छान्दसमन्तोदात्तत्वम् । महिमानं महत्त्वम् ।
 मह पूजायाम् । सर्वेषां पूजार्हत्वम् । पूर्ववन्मनिन्प्रत्ययस्स्वरश्च ॥

¹⁵ अग्नेस्स्विष्टकृत इति स्विष्टकृतोनुमन्त्रणम् ॥ आयुष्मान्दीर्घायुः ।

३३४

तैत्तिरीयसंहिता

[का. १. प्र. ६.]

ष्मान् यज्ञेन प्रतिष्ठां गमेयमित्या-
हार्युरेवात्मन्धत्ते प्रति यज्ञेन तिष्ठ-
ति ॥ ४५ ॥

इन्द्रं वो विश्वतस्परि हवामहे जने-
येति देव-युज्यया । आयुष्मान् । यज्ञेन । प्रति-
ष्ठामिति प्रति-स्थाम् । गमेयम् । इति । आह ।
आयुः । एव । आत्मन् । धत्ते । प्रतीति । यज्ञेन ।
तिष्ठति ॥ ४५ ॥

प्रतिष्ठामह्वदस्तु विद्युतं वसन्तं तेनैवेन्द्र-
स्याष्टात्रिंशच्च ॥ ११ ॥

इन्द्रम् । वः । विश्वतः । परीति । हवामहे ।

आयुर्दीर्घमात्मनि स्थापयति । प्रतियज्ञेन तिष्ठतीति । यज्ञेन
या प्रतिष्ठा यजमानस्य भवति, 'प्रति तिष्ठति प्रजया पशुभिर्यज
मानः' * इति, तामपि प्रतिष्ठां गच्छतीति । यद्वा—प्रतिष्ठेति
परमात्मोच्यते । यज्ञेन यजनेन तं प्रतितिष्ठति प्राप्नोतीति ॥

इति षष्ठे एकादशोनुवाकः.

१६ 'एन्द्रं चरुं निर्वपेत्पशुकामः'† इत्यस्य पुरोनुवाक्या—इन्द्रं
व इति गायत्री ॥ याजमानब्राह्मणमध्ये याज्याकाण्डं वैश्वदेवम् ।

*आ. ३-३-९.

†सं. २-२-१७.

भनु. १२.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

३४९

भ्यः । अस्माकमस्तु केवलः । इन्द्रं
नरो नेमधिता हवन्ते यत्पार्या युन-

जनेभ्यः । अस्माकम् । अस्तु । केवलः । इन्द्रम् ।
नरः । नेमधितेति नेम-धिता । हवन्ते । यत् ।
पार्याः । युनजते । धियः । ताः । शूरः । नृषातेति

हे ऋत्विग्यजमाना वो युष्माकं मम जनेभ्यः पुत्रादिभ्यः साम-
र्थ्याद्युष्मभ्यमस्मभ्यं च सर्वार्थमिन्द्रं विश्वतस्परि विश्वस्मादुपरि हवा-
महे आह्वयामः । 'पञ्चम्याः परावध्यर्थे' इति सत्वम् । यद्वा—
विश्वतो जनेभ्य उपरिस्थितमिन्द्रं वो युष्मदर्थं हवामहे । किम-
र्थम् ? अस्माकमेव केवलोसाधारणोस्तु साधको नान्येषामिति ॥

तत्रैव याज्या—इन्द्रं नर इति त्रिष्टुप् ॥ नरो मनुष्या
इन्द्रं हवन्ते आह्वयन्ति । कीदृशम् ? नेमधिता, नेम इत्यर्थस्य
नाम । 'यत्सर्वेषामर्थमिन्द्रः प्राति'* इति सर्वेषां भागार्थेन इन्द्रो
धीयते धार्यत इति नेमधितः । निष्ठायां 'सुधितवसुधितनेमधित'
इति धिभावो निपात्यते, 'सुपां सुलुक्' इति द्वितीयैकवचन-
स्याकारः, 'तृतीया कर्मणि' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । कदा पुन-
रसौ नेमेन धार्यत इत्याह—यद्यदा । तैनेव सप्तम्या लुक् ।
पार्याः परलोके साधवः । छान्दसो ज्यः । यद्वा—दुःखानां
पारं समाप्तिः । तत्र साध्वीर्धियः कर्माणि ता यदर्थमिन्द्र-
माह्वयन्ति । ता यदा युनजते युजते अनुतिष्ठन्ति तदा नेमधि-
तेति । 'छन्दस्युभयथा' इत्यार्थधातुकत्वेन श्रमो ङित्वाभावात्,

*सं. ५-४-८.

340

तैत्तिरीयसंहिता

[का. १. प्र. ६.]

ज॑ते धि॒य॒स्ताः । शू॒रो नृ॒षा॑ता श॒व॒-
स॒श्र॒व॒क॒ान आ गो॒म॒ति व्र॒जे भ॑ञ्ज॒ा त्वं
नः । इन्द्रि॒याणि॑ श॒त॒क्र॒तो या ते

नृ-सा॒ता । श॒व॒सः । च॒क॒ानः । ए॒ति । गो॒म॒तीति॑
गो-म॒ति । व्र॒जे । भ॒ज॒ । त्वम् । नः । इन्द्रि॒याणि॑ ।
श॒त॒क्र॒तो इति॑ श॒त-क्र॒तो । या । ते । जने॑षु ।

‘श्वसोरछोपः’ इति न प्रवर्तते । अथेन्द्रः प्रत्यक्षमुच्यते—शूरः
वीरः । नृषाता नृभिर्मनुष्यैः साता सातः सम्भक्तः आश्रितः नृषातः ।
पूर्ववदाकारः, ‘जनसनखनां सञ्जालोः’ इत्यात्वं, पूर्ववत्पूर्वपदप्र-
कृतिस्वरत्वं, सुषामादित्वात्पत्वम् । यद्वा—नरो मनुष्याः सनि-
तारसम्भक्तारः दातारो वा यस्य नृषाता । छन्दसमात्वं, ‘कृत-
श्छन्दसि’ इति कवभावः । शवसो बलस्य नेतारो यस्य दातारो
यजमाना[यजना]धीनबलत्वात् । यद्वा—शवसो बलस्य नृभ्यो
दाता । छन्दसमात्वम्, पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । चकानस्तृप्ति-
शीलः । चक वृष्टौ, भौवादिकः उदात्तेत्, ताच्छीलिकश्चानश्,
‘बहुलं छन्दसि’ इति शपो लुक् । ईदृशस्त्वं नोस्मान् गोमति
व्रजे गोजाविमनुष्यादिमति सङ्घाते । यद्वा—व्रजे गोष्ठे भूयिष्ठ-
गोभिर्गुक्ते आभज आभिमुख्येनास्मान्योजय पशुमन्तं मां कुरु ।
‘द्व्यचोतस्तिडः’ इति संहितायां दीर्घत्वम् ॥

³⁶ ‘इन्द्रायेन्द्रियावते पुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपेत्’* इत्य-
स्य पुरोनुवाक्या—इन्द्रियाणीति गायत्री ॥ हे इन्द्र शतक्रतो या

*सं. २-२-७.

जनेषु पञ्चसु । इन्द्र तानि त आ वृ-
णे । अनु ते दायि मह इन्द्रियाय
सत्रा ते विश्वमनु वृत्रहत्ये । अनु ॥ ४६

पञ्चस्विति पञ्च-सु । इन्द्र । तानि । ते । एति ।
वृणे । ^४अन्विति । ते । दायि । महे । इन्द्रियाय ।
सत्रा । ते । विश्वम् । अन्विति । वृत्रहत्य इति
वृत्र-हत्ये । अन्विति ॥ ४६ ॥ क्षत्रम् । अन्विति ।

यानि ते तवेन्द्रियाणि वीर्याणि पञ्चसु जनेषु निषादपञ्चमेषु ब्राह्म-
णादिषु देवमनुष्यपितृरक्षोगन्धर्वेषु वा त्वया दत्तानि तिष्ठन्ति ।
यद्वा—पञ्चसु जनेषु निमित्तभूतेषु पञ्चजनपरिपालनार्थानि* यानि
तव वीर्याणि त्वयि तिष्ठन्ति तान्यहमावृणे अभिमुख्येन याचे ते
तवैव प्रसादान्मदभिमतान्यपि साधयन्त्विति प्रार्थये । त्वं च तथा-
नुज्ञातुमर्हसि, यथाहं पशुमान्त्स्यामिति । यद्वा—मय्यपि तानि
वीर्याणि सन्त्विति याचे, त्वं च तानि देहि । ‘स एवास्मा
इन्द्रियं पशून्प्र यच्छति पशुमानेव भवति ’† इति ब्राह्मणम् ॥

^४तत्रैव याज्या—अनु त इति त्रिष्टुप् ॥ हे इन्द्र यजत्र यष्टव्य ।
यजेरत्रः । ते तुभ्यं दायि दीयते देवेभिः ऋत्विग्भिः ; सामर्थ्याद्विवि-
रिति गम्यते । विश्वं कृत्स्नमपि तुभ्यमेव दीयते, त्वत्प्रधानत्वाद्देवा-
नाम् । यद्वा—विश्वं हविस्तुभ्यमेव दीयतां किमन्यैर्देवैः । छान्दसो
लुङ् । ‘अमाङ्चोगेपि’ इत्यङ्भावश्छान्दसः । सत्रा सत्रेषु सर्तव्येषु

क्षत्रमनु सहो यजत्रेन्द्र देवेभिरनु
ते नृषह्ये । आ यस्मिन्त्सप्त वासवा-
स्तिष्ठन्ति स्वारुहो यथा । ऋषिरूह

सहः । यजत्र । इन्द्र । देवेभिः । अन्विति । ते ।
नृषह्य इति नृ-सह्ये । एति । यस्मिन् । सप्त ।
वासवाः । तिष्ठन्ति । स्वारूह इति स्व-रूहः ।
यथा । ऋषिः । ह । दीर्घश्रुत्तम् इति दीर्घश्रुत्-

यज्ञेषु सर्वेष्वपि । सप्तम्या आकारः । देवतान्तरेभ्य इन्द्रस्य
विशेषानाचष्टे—महे महते इन्द्रियाय वीर्याय अनु । द्विती-
यार्थे चतुर्थी । महदिन्द्रियहेतुभावमनुशब्दो द्योतयति । महते-
न्द्रियेण तद्वानयमिति कृत्वा तुभ्यमेव दीयते । अनु वृत्रहत्ये
वृत्रहत्याम् । 'सुपां सुलुक्' इति द्वितीयाया एकारः । वृत्रं
हतवानयमिति कृत्वा । क्षत्रं धनं, धनवानिति कृत्वा । सहो
बलं, बलवानिति कृत्वा । अनु नृषह्ये, नृषह्यं नृणां शत्रूणा-
मभिभवितृत्वम्, सर्वेषां नृणामयमभिभवितेति कृत्वा । 'शकिसहोश्च'
इति भावे यत्, पूर्ववद्वितीयाया एकारः, सुषामादित्वात्पत्वम् ॥

⁵⁴ इन्द्राय धर्मवते पुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चस-
कामः * इत्यस्य पुरोनुवाक्या—आ यस्मिन्नित्यनुष्टुप् ॥ सप्त,
सृष्टारः सप्तसङ्ख्या वा । वासवाः जगतां वासहेतवः । वसव
एव वासवाः प्रकाशोदकधारणाहरणवितरणकारिणो रश्मयोश्वा वा ।
वसूनां रश्मीनां समूह एव वा वासवः सप्तशतानि† प्रधानानि

अनु. १२.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

३४३

दीर्घश्रुत्तम इन्द्रस्य घर्मो अतिथिः ।

आमासु पक्वमैरय आ सूर्य रोह-

तमः । इन्द्रस्य । घर्मः । अतिथिः । आमासु ।
पक्वम् । ऐरयः । एति । सूर्यम् । रोहयः । दिवि ।

ते यस्मिन्तिष्ठन्ति । स्वारुहस्स्वयमेव रोहन्ति विचरन्तीति स्वारुहः । सांहितिको दीर्घश्छान्दसः । आदित्यपरतन्त्रा अपि स्वैरप्रवृत्तय इव वसन्तः भगवन्तमप्यास्थाय यस्मिन्वर्तन्ते । 'यथेति पादान्ते' इति सर्वानुदात्तो यथाशब्दः । पुनरप्यादित्यो विशेष्यते—ऋषिर्द्रष्टा सर्वस्य त्रैकालिकस्य लोकसाक्षी । दीर्घश्रुत्तमः प्रथितकीर्तितमः । ईदृशो महाभागो घर्मः आदित्योपीन्द्रस्यातिथिः अर्थित्वेन पार्श्वमागच्छति, इन्द्रनिसृष्टेनोदकेन वार्धो भवति,* दीप्यते वा पूज्यत्वेन । ह्रशब्दः खल्वर्थे । तस्मादेवं महानुभावः इन्द्रोऽस्मभ्यं ब्रह्मवर्चसं ददात्विति ॥

तत्रैव याज्या—आमास्विति पथ्याबृहती, तृतीयपादस्य द्वादशाक्षरत्वात् ॥ आमास्वतप्तासु भूमिष्ठास्वप्सु पक्वं परिणतं दिवि नवमासधृतं पक्वदुदकमैरयः प्रेरयसि हे इन्द्र त्वं सूर्यं च दिव्यारोहयः आरोहयसि आसमन्तादारोप्य प्रकाशयसि । 'प्राणो वा इन्द्रः' इति प्राणवृत्तिर्भगवानुदेति । इदानीं प्रत्यक्षवदिन्द्र उच्यते—घर्मं न प्रवर्ग्यमिव सामन् साम्नि सामविषयाभिस्सुवृत्तिभिः, सुष्ठु शोभनं वा आवृज्यते याभिस्स्तुतिभिस्तास्सुवृत्तयः । 'मन्क्तिन्व्याख्यान'

*म—...निसृष्टेन[...ष्टेनोदकेन]वाभवति.

†म—...वृत्तिर्भवा.

यो दिवि । घ॒र्म॑ न साम॑न्तप॒ता सुवृ॑-
क्तिभि॒र्जुष्टं॑ गिर्व॑णसे॒ गिरः॑ । इन्द्र॑-
मिद्रा॒थिनो॑ बृ॒हादिन्द्र॑म॒र्कोभि॑र॒र्किणः॑ ।

घ॒र्मम् । न । साम॑न् । त॒प॒त॒ । सुवृ॑क्तिभि॒रिति॑ सु-
वृ॒क्ति-भिः॑ । जुष्ट॑म् । गिर्व॑णसे । गिरः॑ । 'इन्द्र॑म् ।
इत् । गा॒थिनः॑ । बृ॒हत् । इन्द्र॑म् । अ॒र्कोभिः॑ । अ॒र्कि-

इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । यद्वा—सुवृक्तिभिश्शोभनभक्तिभिस्सामभिः ।
'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सामन्निति व्यत्ययेन
तृतीयाबहुवचनस्य सप्तम्येकवचनं, तस्य च 'सुपां सुलुक्' इति
लुक् । ननु तृतीयाबहुवचनस्यैव लुगस्तु ? नैवं शक्यते । 'न
डिसम्बुद्धयोः' इति नलोपप्रतिषेधो न स्यात् । जुष्टमिन्द्रस्य प्रियं
भागं तपत । तस्मै महानुभावाय इन्द्राय दातुं तद्योग्यं संस्कु-
रुत । सांहितिकोस्य दीर्घश्छान्दसः । जुष्टशब्दस्याद्युदात्तत्वमु-
क्तम् । किञ्च—गिर्वणसे गीर्भिर्वननीयाय भजनीयाय स्तोतव्या-
येन्द्राय इन्द्रार्थं गिरः वाचश्च स्तुतिरूपाः तपतेत्येव । गीर्भि-
र्वननीय इति 'गतिकारकयोरपि' इत्यसुन, पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं
च । स चास्मभ्यं ब्रह्मवर्चसं ददात्विति ॥

१६ इन्द्रायार्कवते पुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपेदन्नकामः *
इत्यस्य पुरोनुवाक्या—इन्द्रमिदिति गायत्री ॥ इन्द्रमित् इन्द्रमेव
गाथिनो गाथावन्तः गायका उद्गातारः । ब्रीह्यादित्वादिनिप्रत्ययः ।

अनु. १२.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

345

इन्द्रं वाणीरनूषत । गायन्ति त्वा गायत्रिणः ॥ ४७ ॥ अर्चन्त्यर्कमर्किणः ।
ब्रह्माणस्त्वा शतक्रतुवुद्धः शमिव ये-

णः । इन्द्रम् । वाणीः । अनूषतु । गायन्ति । त्वा ।
गायत्रिणः ॥ ४७ ॥ अर्चन्ति । अर्कम् । अर्किणः ।
ब्रह्माणः । त्वा । शतक्रतुविति शत-क्रतो । उदिति ।

बृहत् बृहता साम्ना, अनूषतेति वक्ष्यते । ‘सुपां सुलुक्’
इति तृतीयाया लुक् । तथा अर्किणः अर्कवन्तः होतारः ।
ऋच स्तुतौ, घञ्, ‘चजोः कु घिण्यतोः’ इति कुत्वम् । अर्के-
भिरर्केः ऋग्भिः इन्द्रमेवानूषत अस्तुवन् । छान्दस ऐसभावः ।
तथा वाणीः वाण्यः ऋग्यजुस्सामलक्षणाः । ‘वा छन्दसि’
इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । पारिशेष्याद्ध्वर्यूणां वाण्यश्चेन्द्रमेव अनू-
षत नुवन्ति । णू स्तवने, तौदादिकः, छान्दसो लुङ्, व्यत्य-
येनात्मनेपदं, कुटादित्वाद्गुणाभावः, छान्दस इडभावः । तथा स
इन्द्रोऽस्मभ्यमन्नं ददात्विति ॥

तत्रैव याज्या—गायन्तीत्यनुष्टुप् ॥ हे शतक्रतो बहुकर्मन्
शताश्वमेधिन्वा इन्द्र गायत्रिणः गायत्रेण साम्ना तद्वन्त उद्गातारः
त्वां गायन्ति । तथा अर्किणः अर्कवन्तः ऋक्षु साधवः होतारः
त्वामर्कं स्तोतव्यं अर्चयन्ति स्तुवन्ति । यद्वा—अर्च पूजायाम्,
अर्चयन्त्यर्कं पूजनीयं त्वामर्चयन्ति पूजयन्ति होतारः । तथा

मिरे । अ५होमुचे प्र भरेमा मनी-
षामोषिष्ठदावन्ने सुमति गृणानाः ।

व५शम् । इव । येमिरे । १अ५होमुच इत्य५हः—
मुचे । प्रेति । भरेम् । मनीषाम् । ओषिष्ठदावन्
इत्योषिष्ठ—दावन्ने । सुमतिमिति सु—मतिम् । गृणा-

ब्रह्माणः ब्रह्मादयः अध्वर्यवोऽपि गृह्यन्ते* । ते त्वामुद्येमिरे उद्य-
च्छन्ते उत्थापयन्ति वर्धयन्तीत्यर्थः । छान्दसो लिट् । कमिव?
वंशमिव । यथोत्तमसम्बन्धादिभिस्सत्पुरुषा वंशं स्वकुलमुत्कर्षं नयन्ति ।
यद्वा—वंशं ग्रामं† यथोदकादिभिश्शनैर्वर्धयन्ति तद्वत्स त्वमस्मभ्यमन्नं
प्रयच्छेति । केचित्—अत्रोभयत्रार्कशब्दोन्नवचनः‡ । अर्किणः
अन्नवन्तः अर्केर्हविलक्षणेऽर्कमर्च्यं पूज्यं त्वामर्चयन्ति यजन्ते ।
शेषं समानमिति ॥

१५ इन्द्रायांहोमुचे पुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपेद्यः पाप्मना
गृहीतस्स्यात् १६ इत्यस्य पुरोनुवाक्या—अहोमुच इति त्रिष्टुप् ॥
अंहसः पापाद्विमोक्ते, ओषिष्ठदात्रे दावेनोषिष्ठः दग्धुतमः आदित्यः
तस्मै उदकस्य दात्रे, वर्षार्थं वा तस्य दापयित्रे; यथा—‘आदि-
त्याज्जायते वृष्टिः’ १७ इति । उष दाहे, तृजन्तात् ‘तुश्छन्दसि’
इतीष्टन्प्रत्ययः, ‘तुरिष्ठेमेयस्सु’ इति तृशब्दस्य लोपः, ददातेः
‘आतो मनिन्’ इति वनिप्प्रत्ययः । हे इन्द्र ईदृशाय तुभ्यं

*तं—गायन्ति.

†म—वंशग्रामं शङ्खम् [सङ्खम्?].

‡अस्यां पूर्वस्यां च ऋच्यर्कशब्दोन्नवचन इत्यर्थः. §सं. २-२-७.

¶मनुस्मृ. ३-७६.

इदमिन्द्र प्रति हव्यं गृभाय सत्यास्स-
न्तु यजमानस्य कामाः । विवेष य-
न्मा धिषणा जजान स्तवै पुरा पार्या-

नाः । इदम् । इन्द्र । प्रतीति । हव्यम् । गृभाय ।
सत्याः । सन्तु । यजमानस्य । कामाः । ¹⁰विवेष ।
यत् । मा । धिषणा । जजान । स्तवै । पुरा ।

गृणानास्तुवन्तः वयं मनीषां बुद्धिं प्रभरेम त्वत्स्तुत्यर्थं प्रकर्षेण
स्वीकुर्मः । कीदृशी ? सुमतिं शोभमानाम् । ‘नञ्सुभ्याम्’ इत्यु-
त्तरपदान्तोदात्तत्वम् । त्वां तोषयेमेत्येवंरूपाम् । त्वं च तया स्तुत्या
तुष्ट इदं हव्यं प्रतिगृभाय प्रतिगृहीष्व । ‘हृग्रहोर्भः’ इति भः,
‘छन्दसि शायजपि’ । यजमानस्य कामा मनोरथाः अंहसो
मुच्येयेत्येवमादयः सत्या अमोघा भवन्तु ॥

¹⁰तत्रैव याज्या—विवेषेति त्रिष्टुप् ॥ यद्यस्मान्मां धिषणा
तादृशी बुद्धिः विवेष व्याप्तवती तस्मादहं जजान जातवानस्मि ;
नो चेदहमजातसम एव स्याम् । अपदात्परत्वान्न निहन्यते । ‘समा-
नवाक्ये निघातादयः’ इति वचनाज्जजानेति न निहन्यते । का
पुनस्सा धिषणेत्याह—पार्यात्पारेभवात् अत्यन्तादहो दिवसात् पुरा
पूर्वं यावन्मरणदिवसं इन्द्रं स्तवै स्तुत्या तोषयामीतीयं धिषणा
जजान ममोदपादि, अतो जातवानस्मि । पुनश्च धिषणा विशे-
ष्यते—यत्र यस्यां धिषणायां सत्यां इन्द्र अंहसः पापात् पीपर-
त्पारयति उत्तारयति पुरुषम् । पार तीर कर्मसमाप्तौ, छान्दसो

दिन्द्रमहः । अ२हसो यत्र पीपर-
यथा नो नवेव यान्तमुभये हव-
न्ते । प्र सम्राजं प्रथममध्वराणाम्
॥ ४८ ॥ अ२होमुचं वृषभं यज्ञि-

पार्यात् । इन्द्रम् । अहः । अ२हसः । यत्र । पीप-
रत् । यथा । नः । नावा । इव । यान्तम् । उभये ।
हवन्ते । ^{११}प्रोति । सम्राजमिति सं-राजम् । प्रथ-
मम् । अध्वराणाम् ॥ ४८ ॥ अ२होमुचमित्य२हः—
मुचम् । वृषभम् । यज्ञियांनाम् । अपाम् । नपातम् ।

लुङ्, 'चङचन्यतरस्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । यद्वा—
यत्राहि अस्मानिन्द्रोहसः पारयति उत्तारयति तत्पार्यमहारति
निर्वचनं क्रियते । आ तत इन्द्रं स्तवै, यावदंहोविमोचनमित्यर्थः ।
अथ पारतरणं विशेष्यते—यथा अहस उत्तारितानस्मानुभये उभ-
यकुलप्रभवा अपि हवन्ते आह्वयन्ति आत्मरक्षार्थं मां रक्ष मां
रक्षेति । यथेति निपातो यद्वृत्तप्रतिरूपकः । यथा गणकाराः—
'मात्रायां वेळायां यथा पुरा हो अहो अयो मनो' इति ।
तेनाख्यातं निहन्यते । यथा नदीमध्ये नावा यान्तमुभयतस्स्थिता
आह्वयन्ति भो मामुत्तारय मामुत्तारयेति, तथाहस उत्तारिणी धिषणा
बुद्धिर्मां विवेष व्याप्ता भवतु, अतो जजानाहमिति । तस्मात्तादृश-
धिषणं मामिन्द्रोहसो मुञ्चत्विति ॥

^{११}तत्रैव याज्या विकल्प्यते—प्र सम्राजमिति त्रिष्टुप् ॥ सम्राजं

अनु. १२.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

349

यानाम् । अ॒पां नपा॑तमश्वि॒ना ह॒य-
न्त॒म॒स्मिन्न॑र इन्द्रि॒यं ध॑त्त॒मोर्जः ।
वि न॑ इन्द्र॒ मृ॒धो जहि॑ नी॒चा य-

अ॒श्विना॑ । ह॒यन्त॑म् । अ॒स्मिन् । न॒रः । इन्द्रि॒यम् ।
ध॑त्त॒म् । ओर्जः । ¹²वी॒ति । नः । इन्द्र॒ । मृ॒धः ।
ज॒हि । नी॒चा । य॒च्छ । पृ॒त॒न्य॒तः । अ॒ध॒स्प॒दमि-

सङ्गतदीप्तिम् । 'मो राजि समः कौ' । अध्वराणां यज्ञानां प्रथमं प्रधानम् । अंहोमुचमंहसो मोक्तारं इन्द्रम्, स्थानाद्गम्यते । वृषभं वर्षितारं कामानां दातारम् । यज्ञियानां यज्ञार्हाणां मध्ये सम्राजं सम्यग्राजन्तं, यज्ञियानां वा सम्बन्धिनं स्वामित्वेन, यज्ञियानां वा वृषभम् । 'यज्ञार्त्विग्न्याम्' इति घः । अपां नपातमपां चतुर्थमिन्द्रं अस्मान्मध्यमः ततो मेघः तत आप इति । न पातयति न च्यावयतीति नपात् । 'नाभ्राणपात्' इति निपात्यते । हयन्तं वर्धमानं अविच्छिन्नैश्वर्यं सर्वगम् । हय गतौ । हे नरः मनुष्या ऋत्विजः ईदृशमिन्द्रं प्रगच्छत प्रकर्षेण बन्धुत्वेन भजत, यथायं यजमानः अंहसो मुञ्चतीति । यद्वा—प्रेत्यस्याख्यातापेक्षायां धत्तमिति वक्ष्यमाणत्वाच्च धत्तेति सामर्थ्याद्योग्यं लभ्यते । इदानीमश्विनावुच्येते—हे अश्विनौ युवामपि अस्मिन् यजमाने इन्द्रियं चक्षुरादिदार्ढ्यं ओजः बलं च प्रधत्तं प्रकर्षेण स्थापयतम् । अत्रापि विशेषा*काङ्क्षायां प्रेति प्रकृतं सम्बध्यते, अंहसश्च मुक्तोस्त्विति ॥

¹² इन्द्राय वैमृधाय पुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपेद्यमृधोभि प्रवे-

*तं—विशेषणा.

च्छ पृतन्यतः । अधस्पदं तमीं
 कृधि यो अस्मा५ अभिदासति ।
 इन्द्रं क्षत्रमभि वाममोजोऽजायथा
 वृषभ चरषणीनाम् । अपानुदो जन-

त्यधः—पदम् । तम् । ईम् । कृधि । यः । अस्मान् ।
 अभिदासतीत्यभि—दासति । ¹³ इन्द्रं । क्षत्रम् ।
 अभीति । वामम् । ओजः । अजायथाः । वृषभ ।
 चरषणीनाम् । अपेति । अनुदः । जनम् । अमित्र-

पेरचाष्ट्राणि वाभि समियुरिन्द्रमेव वैमृधम् * इत्यस्य पुरोनु-
 वाक्या—वि न इन्द्रेत्यनुष्टुप् ॥ हे इन्द्र नोस्माकं मृधः योद्धुन्
 अस्माभिर्युद्धचमानान् विजहि विविधं मारय । किञ्च—प्रतन्य-
 तस्सङ्ग्रामं कर्तुमिच्छतः पुरुषान् नीचान् न्यग्भूतान् यच्छ उपर-
 मय मारयेति यावत् । न्यक्शब्दाद्वितीयाबहुवचनस्य स्थाने
 व्यत्ययेन तृतीयैकवचनम्, 'अञ्जेश्छन्दस्यसर्वनामस्थानम्' इति
 तस्या उदात्तत्वम् । प्रतनायाः क्यचि 'कव्यध्वरप्रतनस्य' इति
 लोपः, 'शतुरनुमः' इति शस उदात्तत्वम् । किञ्च—योस्मा-
 नभिदासति अभिदासयति उपक्षयति । दसु उपक्षये, ण्यन्ता-
 छेद्, 'छन्दस्युभयथा' इति शप आर्धधातुकत्वाणिलोपः,
 उदात्तनिवृत्तिस्वरो व्यत्ययेन न प्रवर्तते । तमुपक्षयकारिण-
 मधस्पदमेव कृधि कुरु । ईमित्यवधारणे । अस्मत्पादयोरधः
 प्रणिपतितशिरस्कं कुर्विति यावत् । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो
 लुक्, 'शृगृणुपृकृवृभ्यश्छन्दसि' इति धिभावः । 'अध-
 शिशरसी पदे' इत्यधश्शब्दस्य संहितायां सत्वम् ॥

¹³ तत्रैव याज्या—इन्द्र क्षत्रमिति त्रिष्टुप् ॥ हे इन्द्र वामं वननीयं

ममित्रयन्तंमुरुं देवेभ्यो अकृणोरु
लोकम् । मृगो न भीमः कुचरो
गिरिष्ठाः परावतः ॥ ४९ ॥ आज-
गामा परस्याः । सूकं सशायं

यन्तमित्यमित्र-यन्तम् । उरुम् । देवेभ्यः । अकृ-
णोः । उ । लोकम् । ¹⁴मृगः । न । भीमः । कुच-
रः । गिरिष्ठा इति गिरि-स्थाः । परावत इति
परा-वतः ॥ ४९ ॥ एति । जगाम । परस्याः ।
सूकम् । सशायेति सं-शायं । पविम् । इन्द्र ।

क्षत्रं क्षत्रियस्य भावं धनं वा ओजो बलं चाभ्यजायथाः अभिलक्ष्य जातो-
सि । वरिष्ठेन क्षत्रादिना लक्ष्यमाणजनन इत्यर्थः । चर्षणीनां मनुष्याणां
वृषभ कामानां वर्षितः अभिमतस्य दातरित्यर्थः । पूर्ववन्नाम उदात्तत्वम् ।
एवं सामर्थ्यमुपकारतस्त्वभावतश्च प्रतिपाद्य इदानीं स्वाभिमतं प्रार्थय-
ते—तादृशस्त्वमस्मास्वमित्रयन्तं शत्रुभावमिच्छन्तं जनमपानुदः अप-
नुद अपकृष्य*नाशय । छान्दसो लङ् । किञ्च—देवेभ्यो
हविःप्रदानादिव्यवहारिभ्य उरुं विस्तीर्णं लोकं स्थानमकृणोः†
कुरु । छान्दसो लङ्, 'धिन्विकृण्वोरच' इत्युप्रत्ययः ।
उ इति पादपूरणे अवधारणे वा । देवेभ्य इति षष्ठ्यर्थे वा
चतुर्थी । देवानां विस्तीर्णं लोकमस्मभ्यं देहीति ॥

¹⁴याज्याविकल्पः—मृगो नेति त्रिष्टुप् ॥ मृगो न मृग इव

*म—अपनुद दूरं प्रेरय अपगमयित्वा.

†म—...व्यवहारं जनार्थं.....चतुर्थी लोकानां स्थानमुरुं विशालं निरव-
धिकविस्तीर्णमकृणोः.

पविमिन्द्र तिग्मं वि शत्रून्ताडि वि
मृधो नुदस्व । वि शत्रून् वि मृधो
नुद वि वृत्रस्य हनू रुज । वि

तिग्मम् । ¹⁵वीति । शत्रून् । ताडि । वीति । मृधः ।
नुदस्व । वीति । शत्रून् । वीति । मृधः । नुद ।
वीति । वृत्रस्य । हनू इति । रुज । वीति । मन्युम् ।

भीमः विभेत्यस्मादिति भीमः । 'भीमादयोपादाने' । भयहेतुः
व्याघ्रस्सिंहो वा । कुचरः कुत्सितं चरति । पचाद्यच् । हिंस्र-
स्वभावः । गिरिष्ठाः पर्वतवासी स इव शत्रून् ताडय । यद्वा—
गिरिर्मेघः गजो वा, तत्स्थः । सोर्जस् । परस्याः परावतः
महतो दूरादाजगाम आगच्छति यो भृत्यं रक्षितुम् । पुरुषव्य-
त्ययो वा, आजगामागच्छसि । 'उपसर्गाच्छन्दसि धात्वर्थे' इति
वतिः । आख्यातस्य सांहितिको दीर्घश्छान्दसः । स त्वमित्थ-
मागत्य हे इन्द्र सृकं परशरीरादिषु सरणशीलं तिग्मं प्रागेव
तीक्ष्णं पवि वज्रं संशाय निशितीकृत्य तेनातितीक्ष्णेन शत्रून्वि-
ताडि विविधं ताडय । ताडयतेर्लोटि शपो लुक्, 'छन्दस्युभ-
यथा' इत्यार्धधातुकत्वाणिलोपः । मृधो योद्धुंश्च विनुदस्व विविधं
नुद विनाशय ॥

¹⁵अतश्च विकल्पः—वि शत्रून्वित्यनुष्टुप् ॥ शत्रून् विविधं नाशय ।
मृधश्च योद्धुंश्च विनुद विशेषतो नाशय । वृत्रस्यासुरस्य हनू विरुज
विभिन्धि । वृत्रस्य वा मेघस्य हनुस्थानीये पार्श्वे विरुज विदा-

अनु. १२.]

भट्टभास्करभाष्योपेता

३५३

मन्युमिन्द्र भामितोऽमित्रस्याभिदा-
सतः । त्रातारमिन्द्रमवितारमिन्द्रः
हवेहवे सुहवः शूरमिन्द्रम् । हुवे

इन्द्र । भामितः । अमित्रस्य । अभिदासत इत्य-
भि-दासतः ।¹⁶ त्रातारम् । इन्द्रम् । अवितारम् । इन्द्रम् ।
हवेहव इति हवे-हवे । सुहवमिति सु-हवम् ।
शूरम् । इन्द्रम् । हुवे । नु । शक्रम् । पुरुहूतमिति

स्य वर्षार्थं याभ्यां वर्षन्ति मेघाः । हे इन्द्र अस्मानभिदासतः
उपक्षयतः अमित्रस्य शत्रोर्मन्युं क्रोधं विनुद विनाशय भामितः
अमित्रविषये क्रुद्धस्त्वम् ॥

¹⁶ इन्द्राय त्रात्रे पुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपेद्वद्धो वा परि-
यत्तो वा * इत्यस्य पुरोनुवाक्या—त्रातारमिन्द्रमिति त्रिष्टुप् ॥
इदि परमेश्वर्ये, इन्द्रः । ऐश्वर्यहेतून्बहून्दर्शयति—त्रातारमवितारं
देवानाम् ; तस्मादिन्द्रव्यपदेशभाजं अवितारं सर्वेषामपि तर्प-
यितारं इन्द्रं इतोपीन्द्रव्यपदेशभाजम्, हवेहवे सुहवं सर्वेष्वह्वानेषु
सुखेनाह्वातव्यं निर्भयैः । 'भावेनुपसर्गस्य' इत्यप्सम्प्रसारणं च,
'बहुलं छन्दसि' इति सम्प्रसारणे आकारान्तत्वाभावात्खलेव
भवति । शूरं महाबलं सर्वजेतारं तथाप्याहूतमात्र एवागच्छन्तं
इन्द्रं इतोपीन्द्रशब्दाभिधेयं शक्रं सर्वार्थसाधनशक्तं पुरुहूतं बहुभि-
र्यजमानैराहूतं अतोप्यासादितेन्द्रत्वं देवेश्वरं हुवे आह्वयामि । शपो

*सं. २-२-७.

नु श॒क्रं पु॒रुहू॒तमिन्द्र॑ स्व॒स्ति नो॑
म॒घवा॑ धा॒त्विन्द्रः॑ । मा ते॑ अ॒स्याम्
॥५०॥ स॒हसा॒वन्प॒रि॒ष्टाव॒धाय॑ भूम

पुरु—हूतम् । इन्द्रम् । स्व॒स्ति । नः । म॒घवेति॑ म॒-
घ—वा । धा॒तु । इन्द्रः । ¹⁷मा । ते । अ॒स्याम् ॥५०॥
स॒हसा॒वन्निति॑ सहसा—वन् । परि॒ष्टौ । अ॒धाय॑ ।

लुक्, पूर्ववत्सम्प्रसारणम् । नु इति पादपूरणे । स मघवा प्रशस्तैर्धनैः अन्नादिभिर्हविरादिभिश्च तद्वान् अतश्चेन्द्रपदाभिधानार्हः नोऽस्मभ्यं स्वस्ति अविनाशं धातु ददातु । शपो लुक् । ‘मघवा बहुलम्’ इति निपात्यते । ‘इत्थम्भूतेन कृतमिति च’ इति पुरुहूतशब्दोन्तोदात्तः । यद्वा—पुरुषु स्थानेषु हूतः पुरुहूतः । ‘तृतीया कर्मणि’ इति प्राप्त्यभावात् कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वमेव निपात्यते । अत्र पुनःपुनः इन्द्रोक्तिरस्माकं सर्वार्थेषु त्वमेव शरणं नान्य इत्यादरसूचनार्था ॥

¹⁷तत्रैव याज्या—मा ते अस्यामिति त्रिष्टुप् ॥ हे सहसावन् बलवन् इन्द्र । सह एव सहसं बलं तद्वान् । ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति दीर्घत्वम् । यद्वा—अवतुप्रत्ययश्छान्दसः । ते तवास्यां परिष्टौ परितस्सर्वतस्सर्वस्यामिष्टौ । छान्दसं ह्रस्वत्वम्, शकन्वादित्वाद्वा पररूपत्वम् । अधाय पापाय कर्मवैगुण्यलक्षणाय मा भूम विगुणकारिणो न भवेम; सर्वेणापि प्रकारेणाविगुणो यज्ञोऽस्त्विति यावत् । हे हरिवः हरिवन् हरिभिर्हयैस्तद्वान् । ‘मनुवसोः’ इति रुत्वम् । परादै परदानाय च

हरिवः परादै । त्रायस्व नोऽवृकेभि-
 वरूथैस्तव प्रियासस्सूरिषु स्याम ।
 अनवस्ते रथमश्वाय तक्षन्त्वष्टा

भूम । हरिव इति हरि-वः । परादा इति परा-
 दै । त्रायस्व । नः । अवृकेभिः । वरूथैः । तव ।
 प्रियासः । सूरिषु । स्याम । ¹⁸अनवः । ते । रथम् ।
 अश्वाय । तक्षन् । त्वष्टा । वज्रम् । पुरुहूतेति

मा भूम प्रत्याख्यानाय । अन्येभ्यो दानं परादाः । 'किप्च' इति किप् । चतुर्थ्यैकवचने आकारलोपाभावश्छान्दसः । यद्वा— तुमर्थे कैप्रत्ययः, यथा—'प्रयै' इति । परादातुं च वयं मा भूम कदापि त्वया त्याज्या मा भूमेत्यर्थः । तस्मान्नोस्मान्नाय-स्व रक्ष अवृकेभिः अवृकैश्चोरादिहिंसकरहितैः वरूथैर्गुप्तिगुप्तै-र्गृहैः; ईदृशगृहवासिनः कृत्वा त्रायस्वेति । 'नञ्सुभ्याम्' इत्य-वृकशब्दोन्तोदात्तः । किम्बहुना—सूरिषु मेधाविषु मध्ये वयमेव तव प्रियासः प्रियास्याम भवेम । आज्ञसेरसुक । 'युष्मदस्मदो-ईसि' इति तवशब्द आद्युदात्तः ॥

¹⁸ इन्द्रायार्काश्वमेधवते पुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपेद्यं महायज्ञो नोपनमेत्* इत्यस्य पुरोनुवाक्या—अनवस्त इति त्रिष्टुप् ॥ हे पुरुहूत बहुभिराहूत इन्द्र ते तव रथमनवो मनुष्यास्तक्षन् तक्षन्तु संस्कुर्वन्तु । लङ् लोटर्थे, अडभावश्छान्दसः । अश्वायाश्वं योक्तुं

वज्रं पुरुहूत द्युमन्तम् । ब्रह्माण इन्द्रं
महयन्तो अर्कैर्वर्धयन्नहये हन्तवा
उ । वृष्णे यत्ते वृषणो अर्कमर्चा-

पुरु-हूत । द्युमन्तमिति द्यु-मन्तम् । ब्रह्माणः ।
इन्द्रम् । महयन्तः । अर्कैः । अवर्धयन् । अहये ।
हन्तवै । उ । ¹⁹वृष्णे । यत् । ते । वृषणः । अर्कम् ।

यथा योग्यो भवति तथा संस्कुर्वन्तु । यद्वा—अश्वाय व्याप्ति-
मते तुभ्यं यथा पर्याप्तो भवति त्वष्टा देवानां शिल्पी वज्रं
तक्षतु तीक्ष्णीकरोतु । कीदृशम्? द्युमन्तं दीप्तिमन्तम् । किञ्च—
ब्रह्माणः ब्राह्मणाश्च त्वामिन्द्रमीश्वरं अर्कैर्मन्त्रैः हविलक्षणेरेन्नैर्वा
महयन्तः पूजयन्तः अवर्धयन् वर्धयन्तु यशसा । किमर्थं?
अहये अघाय अहिंसनाय आगत्य हन्तीत्यहिस्सर्पादिः । ‘आडि
शृहनिभ्यां ह्रस्वश्च’ इतीणप्रत्ययः । कर्मणि चतुर्थी । हन्तवै
हन्तुम् । ‘तुमर्थे सेसेन्’ इति तवैप्रत्ययः । ‘अन्तश्च तवै
युगपत्’ इत्याद्यन्तयोरुदात्तत्वम् । उः पादपूरणे । त्वं चास्माकं
महायज्ञमुपनयेति ॥

¹⁹तत्रैव याज्या—वृष्ण इति त्रिष्टुप् ॥ हे इन्द्र ते तुभ्यं
वृष्णे वर्षित्रे अभिमतदात्रे । षष्ठ्यर्थे चतुर्थी । तव वर्षितुः
अर्कमर्चनीयामाज्ञां अर्चनीयं वा ते तव यागमर्चानर्चयन्ति पूजयन्ति ।
लेट्याडागमः । के? वृषणः ग्रावाणः वर्षितारो मेघाः वृष्टिं कुर्व-
न्तस्तवार्कमर्चयन्ति मेघा इत्यर्थः । ‘वा षपूर्वस्य निगमे’ इति
दीर्घाभावः । अदितिः पृथिवी च सजोषाः समानप्रीतिः त्वया

निन्द्रावाणो अदितिस्सजोषाः ।
 अनश्वासो ये पवयोरथा इन्द्रेषिता
 अभ्यवर्तन्त दस्यून् ॥ ५१ ॥

अर्चान् । इन्द्र । ग्रावाणः । अदितिः । सजोषा
 इति स-जोषाः । अनश्वासः । ये । पवयः ।
 अरथाः । इन्द्रेषिता इतीन्द्र-इषिताः । अभ्यवर्त-
 न्तेत्यभि-अवर्तन्त । दस्यून् ॥ ५१ ॥

वृत्रहत्येनुं गायत्रिणोध्वराणां परावतोस्याम-
 ष्टार्चत्वारिंशच्च ॥ १२ ॥

सं त्वां सिञ्चामि ध्रुवोऽस्यग्निर्मा बर्हिषोहमा
 प्यायतामगन्म यथा वै यो वै श्रद्धां प्रजापतिर्यज्ञा-
 न्ध्रुवोऽसीत्याह यो वै संप्तदशमिन्द्रं वो द्वादश ॥ १२ ॥

तैर्वा मेवैरानुकूल्यं भजमाना सस्याद्युत्पादयतस्तव कर्मकर्मचयति ।
 यद्यदा एवमेते कुर्वन्ति, तदानीं दुष्टात्मानो दस्यवोऽपि त्वयैव
 हन्तव्या इति तत्प्रार्थयते—अनश्वासः अश्वरहिताः । ‘आज्ज-
 सेरसुक्’ अरथाः रथरहिताः अश्वरथमनपे*क्षमाणाः । ‘नञ्सु-
 भ्याम्’ इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । ये पवयस्तवायुधविशेषाः
 इन्द्रेषितास्सर्वदेन्द्रेणैव प्रेषिताः अन्येन प्रेषितुमशक्याः; ते दस्यू-

*म—मनवे.

358

तैत्तिरीयसंहिता

[का. १. प्र. ६.]

सं त्वां ब॒र्हिषो॒हं य॒था वा ए॒वं वि॒द्वान्छ्रौष॑ङ्गह-
साव॒न्नेक॑प॒ञ्चाशत् ॥ ५१ ॥

सं त्वां सि॒ञ्चामि॑ द॒स्यून् ॥
हरिः॑ ॐ तत्सत् ॥

नभ्यवर्तन्त दस्यूनाभिवर्तन्तां आभिमुख्येन हन्तुं वर्तन्ताम् । स्वरणादि-
द्वारा अस्मदुपक्षपयितारो दस्यवः । तानभिभूय पराजितान्कृत्वा
सर्वदाऽस्माच्चक्षन्तो वर्तन्तामिति भावः । छान्दसो लङ् । एवं सर्वस्य
लोकस्य रक्षको महात्मा त्वम् ; अतोस्माकमपि महायज्ञमुपनयेति ॥

इति श्रीभट्टभास्करमिश्रविराचिते यजुर्वेदभाष्ये
ज्ञानयज्ञाख्ये प्रथमे काण्डे षष्ठे
प्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः.
समाप्तश्च प्रपाठकः.

शुद्धाशुद्धपत्रिका.

पृष्ठे.	पङ्क्तौ.	अशुद्धम्.	शुद्धम्.
५	३	युष्माक-	युष्माक-
७	॥	जम्मे	जं मे
॥	६	हिंस्रसिषम्	हिंस्रसिषम्
८	३	हिंस्रसिष्टम्	हिंस्रसिष्टम्
१५	१	सुभव	सुभव
३०	४	^२ त्वा । एषः ।	त्वा । ^२ एषः ।
॥	५	पाहि ॥	पाहि ॥१॥
३५	३	^२ एषः ।	^३ एषः ।
४१	४	ध्रुवः ।	^२ ध्रुवः ।
४२	॥	एषः ।	^३ एषः ।
५१	३	मित्यकव	मित्यकवा
५२	४	एषः ।	^२ एषः ।
५६	१	त्वा ॥२१॥	त्वा ॥२१॥ महानेका- न्न विंशतिः ॥२०॥
५९	७	महानृव	महान्नृव
६२	३	यज्ञः	^३ यज्ञः ।
६४	॥	विवस्वः ।	^४ विवस्वः ।

२

श्लो.	पङ्क्ति.	खशुद्धम्.	शुद्धम्.
६८	२	गयम्	गयम्
७९	८	उपयाम	^२ उपयाम
११	९	एषः ।	^३ एषः ।
८०	११	अभूत् ।	अभूत् ।
८९	१०	सर्वस्य महा	सर्वस्य महा
९८	८	धाता ।	धाता ।
१०४	३	तिष्ठतानु ।	तिष्ठतानु ।
१०७	११	अपदे ।	अपदे ।
११७	६	जतवेद	जातवेद
१२१	७	विभावंसु	विभावंसु
१२३	२	सुवीर्यम् ।	सुवीर्यम् ।
१२७	२०	दिवं	दिवं
१४५	११	यस्येति	यस्येति
१५२	८	इमम् ।	इमम् ।
१५३	१	सप्त ते	सप्त ते
१५५	९	आदित्याः ।	आदित्याः ।
१६४	३	अस्य ।	^२ अस्य ।
१६५	१	सामृषिम् ।	सामृषिम् ।
१६८	३	दुच्छुनाम् ।	दुच्छुनाम् ।

३

पृष्ठे.	पङ्क्तौ.	अशुद्धम्.	शुद्धम्.
२०८	३	विकृतं	विकृतं
२१५	१४	त ।	ते ।
२३३	२	नक्तम् ।	नक्तम् ।
२३७	१०	एनाःसि	एनाःसि
२५२	८	यन्त्राय ।	यन्त्राय ।
२७०	६	सुप्रतूर्ति	सुप्रतूर्ति
२८५	७	दक्षिणायम् ।	दक्षिणायाम् ।
२८९	२	श्रेष्ठो	श्रेष्ठो
२९०	७	आभ्यः ।	आभ्यः ।
२९३	४	दुच्छुनाम् ।	दुच्छुनाम् ।
३१३	”	काष्ठा	काष्ठा
३१४	१	”	”
३१८	१४	पीते	पीते
३२८	१२	कारः ।	कारः ।
३३३	३	वषट्कारो	वषट्कारो
३३६	८	हेन्द्रिया—	हेन्द्रिया—
३४३	३	आमासुं	^६ आमासुं
३४६	५	इत्योषिष्ठ	इत्योषिष्ठ
३५१	७	गिरिष्ठा	गिरिष्ठा

—0—

भाष्यस्य शुद्धिपत्रम्.

पृष्ठाङ्काः.	पङ्क्त्यङ्काः.	अशुद्धम्.	शुद्धम्.
३	१२	क्विप्	क्विप्
१३	४	श्रुश्रुणु	श्रुश्रुणु
१८	६	यजमानन्य	यजमानस्य
२७	९	पुनरप्याश्विन	पुनरप्याश्विन
४३	२		*सं. ६-५-१०.
„	६	*	†
„	७	†	‡
५६	२	लुङ्लुङिटः	लुङ्लुङिटः
५८	११	भवतेर्लुङि	भवतेर्लुङि
६३	„	स्वव	असिवत् (पा)
६४	४	अस्माना	अस्मास्वा (पा)
६६	१२	तादृश्या	तादृशं (पा)
६७	२	भाग्य	भवन (पा)
७०	९	त्रन्	तृन्
९३	७	अभ्यैःमि	अभ्यैमि
१००	२	विद्वद्भिः	विद्वद्भिः
१०८	१३	पराङ्मुखी	पराङ्मुखी
११७	„	सत्त्वेषु	सर्वेषु
१२५	८	रुद्धतो	रुद्धतो
१२६	१६	सं. १-२-१४.	सं. १-२-१४. ^{१७}
१२९	१६	द्विधेरव	त्सुतिरेव

५

पृष्ठाङ्काः.	पङ्क्त्याङ्काः.	अशुद्धम्.	शुद्धम्.
१४८	१	भूम्ना	भूम्ना
१५९	९	मलेस्वं	मलेखं
”	१३	सं. १-५-३. ^६	सं. १-५-३. ^५
१८२	१०	तत्सवितुरिति	तत्सवितुरिति
१९२	५	दुम्छुनां	दुच्छुनां
२२१	१५	लिङि	लुङि
२३९	११	”	”
२४२	५	धनाश्च	धनाश्च
२४८	३	आज्यमसीते	आज्यमसीति
२५५	४	रथादिर्वा	रधादिर्वा
२७०	८	शब्ददर्शनजेन	शब्ददर्शनजेन
३१८	५	मद्धे	मध्ये
३२३	”	प्येण्यण्	षेण्यण्
३२४	”	सं. १-६-१०६. ^६	सं. १-६-१०. ^६

